

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN
GOALS

@Çeviri Kitaplar

Off the

RIM

REBECCA RATHE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

POTA DIŞINDA

YASAK HEDEFLER ALTINCI KİTAP

SADECE ARC KOPYASI

REBECCA RATHE

Telif Hakkı © 2025 Rebecca Rathe LLC'ye aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Kapak Tasarımı CBC Designs tarafından yapılmıştır

Book Witch Yazar Hizmetleri tarafından düzenlendi

"Geçmişı hatırlayamayanlar, onu tekrarlamaya mahkumdurlar."

-George Santayana

Dünya ne kadar çirkin olursa olsun, ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun, asla vazgeçmeyeceğiz. Asla geri adım atmayacağız.

TEŞEKKÜR NOTU

Bu kitabın ön sipariş kârının tamamı ve 2025'te yayınlayacağım tüm kitaplar, Amerika Birleşik Devletleri'nde insan haklarını koruma konusunda ön saflarda yer alan kuruluşlara bağışlanacaktır.

2025 yılında 10.000 dolar veya daha fazla bağış yapma hedefim hakkında daha fazla bilgi edinmek ve makbuzları ve ilerlemeyi görmek için lütfen www.rebeccarathe.com/doingthework adresini ziyaret edin.

Desteyiniz sayesinde topluluğuma katkıda bulunabiliyorum ve size sonsuza dek minnettarım.

YAZARIN NOTU

MM romantizm topluluğunun beni desteklemesi ve yüceltmesi karşısında ne kadar minnettar ve minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. İlk günden beri, kendi deneyimlerimin dışında yazma sorumluluğunu ciddiye almam benim için son derece önemli oldu.

Duyarlılık okuyucularının bana seslerini ve deneyimlerini ödünç vermeleri, ayrıca bu topluluktaki erkeklerin DM'lerim, e-postalarım ve sosyal medyamdaki destekleri ve dürüst geri bildirimleri olmadan bu türde bir yer edinemezdim.

Sizin teşviklerinizle sevdiğim hikayeleri yazmaya devam ediyorum ve gerçeklik ile fantezi arasındaki dengeyi her zaman sorumlu bir şekilde korumaya çalışacağım.

Kalbimin, e-postalarımın ve sosyal medyamın yapıcı geri bildirimlere her zaman açık olduğunu bilmenizi isterim.

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarıları spoiler içerebilir.

Bu hikaye, ebeveynin ölümü, ihanet, manipülatif davranış, zorla "ifşa etme", sayfa üzerinde zihinsel sağlık ve yas tutma ile ilgili bahisler ve mücadele, bariz sınıfçılık, sayfa üzerinde kardeşlik tacizi ve zorbalığı, uyuşturucu ve alkol kullanımı, cinsel saldırı (sayfada grafiksel olarak gösterilmemiştir), kardeşlik ortamında cinsel açıdan yırtıcı davranışlardan bahisler, röntgencilik, fiziksel şiddet, uyuşturucu vererek saldırı girişimi, uygun kayganlaştırıcının şüpheli veya şüpheli kullanımını içerebilecek sahneler ve elbette küfür ve açıkça gösterilen cinsel eylemler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere potansiyel olarak tetikleyici içerik barındırmaktadır.

Kitap boyunca cinsiyetçi, homofobik ve engelli düşmanı dil örnekleri bulunabilir. Bu dil, yazarın inançlarını veya ideallerini yansıtmaz; yaşanmış deneyimlerin gerçekçi bir tasviri niteliğindedir.

Lütfen bu olası tetikleyicileri aklınızda bulundurun, çünkü ruh sağlığınız son derece önemlidir.

İÇİNDEKİLER

Geçmiş

1. Ashton, 5 Yaşında
2. Ashton, 12 Yaşında
3. Marcus, 12 Yaşında
4. Marcus, 14 Yaşında
5. Ashton, 15 Yaşında
6. Marcus, 15 Yaşında
7. Ashton, 17 Yaşında
8. Marcus, 18 Yaşında
9. Ashton, 18 Yaşında
10. Ashton, 19 Yaşında
11. Marcus, Yaş 20
12. Marcus, Yaş 20

Günümüz

13. Marcus
14. Ashton
15. Marcus
16. Ashton
17. Marcus
18. Ashton
19. Marcus
20. Ashton
21. Marcus
22. Ashton
23. Marcus
24. Ashton
25. Marcus
26. Ashton
27. Marcus
28. Ashton
29. Marcus
30. Ashton
31. Marcus
32. Ashton
33. Marcus
34. Ashton
35. Marcus

36. Ashton

37. Marcus

38. Ashton

39. Marcus

40. Ashton

Sonsöz

Teşekkür ederim

Rebecca Rathe'den Yakında

Yasak Hedefler serisinin bir sonraki bölümü...

Yasak Hedefler serisinde ayrıca...

Yasak Hedefler serisinde ayrıca...

Yasak Hedefler serisinde ayrıca...

Yasak Hedefler serisinde ayrıca...

Yasak Hedefler serisinde ayrıca...

Ayrıca Rebecca Rathe tarafından

Sonsöz

Teşekkürler

"Geçmiş deneyimlerimiz kim olduğumuzu ve neye dönüşeceğimizi şekillendirir."

BÖLÜM 1

ASHTON, YAŞ 5

"Ama neden onunla oynayamıyorum?"

"Çünkü bu uygun değil. Şimdi gözyaşlarını sil Ashton. Babanın seni ağlarken görmekten hoşlanmadığını biliyorsun."

Bayan Lucy'den daha fazla açıklama alamayacağımı anlayacak kadar iyi anlamıştım. Yetişkinler arkadaşlığın ne olduğunu anlamazdı. Tek dertleri para kazanmak ve çocuklara hayır demekti.

Koyu, dağınık bukleli, kocaman kulaklı ve daha da kocaman bir gülümsemeye sahip o küçük çocuğun yeni en iyi arkadaşım olduğunu anlamadılar. Küreğini ve kovalarını benimle paylaştı, ben de yeni ekskavatörümü. İkimiz de beş yaşındayız ve ikimiz de mor rengi seviyoruz, babam erkek çocuklarının kız renklerini sevmemesi gerektiğini söylese de. Yeni arkadaşıma en sevdiğim rengin mavi olduğunu söyledim ama aslında mordu. Sırrımı söylemeyeceğine söz verdi.

Peynirli pizza, tıpkı benimki gibi Marcus'un da en sevdiği yemek. Bugün kum havuzunda çok eğlendik ama Bayan Lucy'ye oyun randevusu ayarlayabilir miyiz diye sorduğumda, telefonundan başını kaldırıp komik bir surat yaptı. Marcus'a tatlı tatlı gülümsedi ama

Marcus'un annesini görünce yüzü gülümsemeden somurtmaya döndü.

Marcus'un elinden ekskavatörü kaptı ve yeni arkadaşına elveda bile dememe fırsat vermeden beni parktan çekip çıkardı.

O kadar sinirliydim ki arabaya binerken Bayan Lucy ile kavga ettim. Kötü davranışlarımı babama anlattı ve ceza olarak yeni ekskavatörüm elimden alındı.

Bayan Lucy'nin babama o çocukla oynamama izin verdiği için özür dilediğini duydum. İçeri girdiğimde, babam ona sarılıp öperek kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Sonrasında annemin erken eve gitmesine izin verdi, sonra annem eve gelene kadar ofisinde oturmama izin verdi. Babamın masasının önündeki sandalyeler büyük ve çirkin. Kendimi küçük hissettiriyorlar. Babam da yanıma gelip aşağı baktığında aynı şeyi yapıyor.

"Neden o çocukla oynayamıyorum baba?" diye sordum kısık bir sesle. "Çok iyi biriydi."

"Bir sürü iyi arkadaşın var Ashton. İyi ebeveynleri olan iyi arkadaşların. Yaşlandığında, bazı insanların senin kadar iyi olmadığını anlayacaksın. Ve köpeklerle yatarsan pire kaparsın."

Kafam çok karıştı. "Marcus'un pireleri mi var? Bana köpeği olduğunu söylemedi."

"Büyüdüğünde anlam kazanacak, oğlum."

Kum havuzundaki küçük çocuğun bana gülümsediği gibi bana gülümseyen insanlarla arkadaş olamayacaksam asla büyümek istemezdim.

BÖLÜM 2

ASHTON, YAŞ 12

Neredeyse tanıyamayacaktım. Korta doğru yanımdan koşarak geçti ve ben de ona neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışarak baktım. Önce kulakları, sonra da formasının arkasındaki soyadı aklıma geldi.

Marcus.

Kum havuzundaki o günden beri onu birkaç kez gördüm ama bir daha onunla oynayamadım. Yaşlandıkça ailelerimiz arasındaki uçurumu daha iyi anladım. Küçükken herkesin devasa malikanelerde yaşadığını ve benim gibi onlara bakan dadıları olduğunu düşünürdüm. Yıllar içinde hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu öğrendim. Mahallelerimiz ve gittiğimiz okullar bile bambaşka dünyalar gibi geliyor. Takımım bölgedeki devlet okullarından biriyle oynadığında, takım arkadaşlarım tesislerin ne kadar kötü olduğundan bahsediyorlar. Buna karşılık, Pinecrest Ortaokulu'nun spor salonu, yepyeni, cilalı, son teknoloji her şeyimizin yanında kirli ve dökülüyor gibi görünüyor.

Hatırladığım çocuk hakkındaki merakımı azaltmıyor. Aksine, daha da meraklandırıyor. Aramızda tek kelime konuşmadık ama tuhaf bir şekilde onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki beş yaşında iki çocuğun bir günlük arkadaşlığı bir şey ifade ediyormuş gibi.

Acaba en sevdiği renk hala mor mudur?

Düşüncelerimden sıyrılıp arkadaşlarıma ve takım arkadaşlarıma odaklanmaya çalışıyorum. Kent Richards'la sekiz yaşındayken Amatör Atletizm Birliği'nde oynadığımız ilk sezonda yaptığımız tokalaşmayı yapıyoruz. Çok klişe ama iyi şans getiriyor. Neredeyse her sezon şampiyon olduk ve takım arkadaşlarımla çoğuyla AAU'da birlikte oynadığımız için takım olarak oldukça uyumluyuz ve birlikte iyi oynuyoruz. Kendini beğenmiş görünmekten ve eyaletin en iyisi olduğumuzu söylemekten çekinmiyorum. Harikayız.

Şu anda potansiyelimizi ortaya koymamıza yardımcı olmuyorum. Nedenini bilmiyorum ama sahaya çıkıp Marcus'u her gördüğümde dikkatim dağılıyor. Takımlarımız karşılıklı savunmalarda olsa bile, Koç Vander'ın bir sonraki oyunumuzu hazırlamasını dinlerken, dikkatim sahanın diğer ucuna kayıyor. Dağınık bukleli saçlarına ve çilli ve kızıl saçlı bir adamla konuşurken yüzündeki utangaç gülümsemeye bakıyorum. Nedense, o gülümsemeyi bana çevirmesini istiyorum. Dikkatinin merkezi olmak, kızıl saçlı çocuğa güldüğü gibi söylediklerime gülmesini istiyorum. Bana baktığını fark ettiğinde kaşlarını çatır ve utançtan kıpkırmızı olmuş kulaklarıyla gözlerini kaçıtır.

Maçı zar zor kazandık. Timberwolves beklediğimizden daha fazla paramızın karşılığını verdi. Marcus bana her yaklaştığında berbat, tuhaf bir şekilde korkmuş bir şekilde oynadım. Takımlarına avantaj sağlamak istememiştin ama sanki o yakınımda olduğunda top sürmeyi unutmuşum gibi. Ayakkabılarımla aniden ayağıma büyük gelmeye başladı ve topu kovalamaya çalıştığımda tökezliyordum.

Her iki takım da birbirlerine beşlik çakmak için sıraya giriyor. Her iki taraftaki oyuncular da çizgi boyunca birbirimizi geçerken, teker teker el sıkışarak, zorunlu olan "iyi oyun"u söylüyor. Kaybettikleri için açıkça hayal kırıklığına uğramış olsalar da, kaybeden takımlardan hiçbir oyuncu, onları kendi sahalarında yenmemize ve bu konuda tam bir pislik olmamıza rağmen, nezaketten başka bir şey yapmıyor. Bazı takım arkadaşlarımla bir mağlubiyet aldıklarında kollarını kavuşturup

el sıkışmayı reddettikleri bilinir, ancak bu adamlar bunu hiç sorun etmiyor. Dikkatimi sıradaki son oyuncuya yöneltiyorum. O da takımının kaptanı olmalı.

Birbirimize yaklaştıkça zaman yavaşlıyor gibi hissediyorum. Ona daha yakından bakıyorum, neredeyse ergenlik çağındaki bir çocuğun içindeki küçük çocuğu görüyorum. Gözleri hâlâ parlak mavi ve büyüleyici, saçları hâlâ aynı şekilde alına dökülüyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada bir şey parlıyor. Beni hatırlıyor mu? Alnı kırışıyor.

Ellerimiz birbirine değdiğinde, elim istemsizce kıvrılıyor, düz bir elle vurmak yerine kavramaya çalışıyor. Parmak uçlarımızın serbest kalması daha uzun sürüyor, sanki bırakmak istemiyorlarmış gibi.

Dönüp Marcus'un takım toplantısına doğru koşuşunu izliyorum. Giderken omzunun üzerinden bana şaşkın bakışlar atıyor. Bana bir boz ayıyı anımsatan iri, sert bakışlı koçları, kaybetmiş olmalarına rağmen yüzünde bir gülümsemeyle onları topluyor. Ellerini birleştirip takım isimlerini bağırlıyor ve birbirlerini beşlik çakarak uğurluyorlar. Garip, sanki bir tür sağlam komedi dizisindeymişiz gibi.

Marcus, anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir çiftin yanına koşuyor. İkisinin de mükemmel bir karışımı gibi görünüyor. Kadının uzun, kıvrıkcık, koyu renk saçları ve gamzeleri var; adamın da Marcus gibi kepçe kulakları ve parlak mavi gözleri var. Her iki ebeveyni de ona sarılıp sırtını sıvazlıyor, iyi oynadığı için gurur duyuyorlar. Mağlubiyetlerine rağmen Marcus çok iyi oynadı. Bana ve takımıma gerçek bir meydan okuma sundu. Takımındaki diğer oyuncular onun seviyesinde olsaydı, hiç şüphem yok ki kolayca kazanırlardı.

Marcus, beni tekrar izlerken yakalayınca kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. Bu gece ona baktığımı ilk kez fark etmemişti. Yakalandığım için utanıyorum ama gözlerimi alamıyorum. Babasının gözleri baktığı yeri takip ediyor, beni görünce gülümsemesi düz bir çizgiye dönüşüyor. Gözleri arkamda geziniyor, tribünlerde dolaşıyor. Sanırım annemle babamı arıyor ama onları burada bulamayacak. Babam bir arazi geliştirme anlaşması için yakınlaşmanın ortasında, bu

yüzden önemli adamı ağırlayıp ağırlamakla meşguller. Eminim Koç Vanders'tan veya Kent'in babasından ne kadar kötü oynadığının en önemli anlarını duyacaklardır.

Kötü performansım hakkında konuşmaktan, Bay Vell'i gördüğümü söyleyerek sıyrılabilir miyim acaba? Babam son zamanlarda ondan çok bahsediyor. Görünüşe göre, satın alınmayı reddederek bu geliştirme anlaşmasını zorlaştırıyormuş. Bay Vell küçük bir spor malzemeleri mağazasının sahibi ve Pinecrest'teki küçük işletme sahiplerinin yeni bir alışveriş merkezinin geliştirilmesine karşı çıkması için bir kampanya yürütüyor. Bunu aileme yüksek sesle söyleyemem ama babamın büyük anlaşmasının, hiç kimse olarak gördüğü biri tarafından sorgulanması bana komik geliyor. Her ne sebeple olursa olsun, babam Bay Vell'den gerçekten nefret ediyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla, onun hakkında her zaman kötü konuştu. Sanırım eskiden birbirlerini tanıyorlardı. Aralarındaki husumetin sebebi her neyse, uzun zaman önce başlamış.

Kabul ediyorum, Marcus'a olan merakımın bir kısmı onların kan davasından kaynaklanıyor. Babam, sanki biz tasarımcı köpeklermişiz ve Vell'ler tehlikeli melezlermiş gibi kan bağları ve soyağacı hakkında konuşmayı ne kadar sevse de, onlara baktığımda kötü insanlar görmüyorum. Oğullarını destekleyen, elinden gelenin en iyisini yaptığı için onu tebrik eden bir aile görüyorum. Babamın asla yapmayacağı bir şey.

BÖLÜM 3

MARCUS, YAŞ 12

O çocuğun kim olduğunu bilmiyorum ama tanıdık geliyor. Sanki onu şehirde görmüşüm gibi hissediyorum. Eminim daha önce de çalmışızdır.

En iyi arkadaşım Jeremy omzuma dokunuyor. "Ashton James neden sana bakıyor?"

"Biliyor muyum bilmiyorum. Kim o?"

"Şey, kasabanın, hatta belki de ülkenin en zengin çocuğu. Babası AJames Enterprises'ı yönetiyor. Pinecrest'teki neredeyse her şeye sahipler."

Bu, neden tanıdık geldiğini açıklıyor. Onu veya ailesini bir ara buralarda gördüğümden eminim. Küçük bir kasaba burası.

"Peki... Neden sana bakıyor?"

"Ben nereden bileyim?"

"Belki senden hoşlanıyordur," diyor Jeremy kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun."

Kabul ediyorum, Ashton çok tatlı. Uzun boylu, klasik sörfçü havası ve rahat tavırları var; tıpkı Kaliforniyalıların nasıl insanlar olduğunu hayal

ettiğim gibi. Pürüzsüz, altın rengi bronz teni ve önden mükemmel bir şekilde yukarı doğru kıvrılmış sarı saçları var. Buradan ne renk olduklarını anlayamasam da, koyu gözleri kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Hiçbir zaman bilemezsiniz" diye şarkı söylüyor.

Geçtiğimiz yaz Jeremy'ye eşcinsel olduğumu söyledim. Ailem muhtemelen benden daha uzun süredir bunu biliyor ve duygularımı yönlendirmeme ve etiketlememe yardımcı oldular. En iyi arkadaşıma söylemek büyük bir sorun değildi. Neredeyse fazla destekleyiciydi, sürekli gökkuşağı olan her şeye dikkat çekiyor veya bana sürekli erkekler hakkında sorular soruyordu. Tek takıntısı, "o şekilde davranmadığını" bildiğimden emin olmaktı, bu yüzden ona aşık olmama izin vermiyordu çünkü bu arkadaşlığımızı tuhaflaştıracaktı. Kabul ettim ve onu o şekilde düşünmediğime dair ona güvence verdim. Henüz kimseyi o şekilde düşünmüyorum. Sadece küçük yaştan itibaren kesinlikle bir kızı öpmek veya evlenmek istemediğimi biliyordum. Ama büyüdükçe, belki bir gün bunları bir erkekle yapabilirim diye düşündüm.

Annem ve babam bana bedenimle ve özel hislerimle ilgili bu utanç verici kitapları aldılar. Ne kadar utanç verici olsalar da, faydalı oldular. Babam kendime bir etiket yapıştırmamın gerekli olmadığını, ancak kendimi tanımanın ve tüm farklı seçenekleri değerlendirmenin kendi bedenimde daha rahat hissetmeme yardımcı olabileceğini söyledi. Sanırım haklıydı.

Sahaya geri dönmeden önce son bir yudum su içerken, o Ashton denen çocuğa bakmamaya çalışıyorum. Hâlâ bana baktığını hissedebiliyorum. Tuhaf. Ailesini duymuşumdur, ancak kendisiyle hiç yüz yüze tanışmadım veya hatırlayabildiğim kadarıyla konuşmadım. Yine de, beni izlediği şekilde onu tanıyormuşum veya tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Easton Academy, oynaması zor bir takımdı. Öyle olacağını biliyorduk. Bunun bir kısmı, Koç Dennison'ın özel okul öğrencilerinin çoğunun aldığı profesyonel eğitimden kaynaklanıyor. Takımlarının yarısından

fazlası AAU devresinde oynuyor; bu çok pahalı ama onlara gerçekten harika deneyimler kazandırıyor. Takıma karşı oynamak zor olsa da, yıldız oyuncularını alt etmek şaşırtıcı derecede kolay oldu. Ona her meydan okuduğumda topu neredeyse bana verdi. Sanki topu savunmak yerine bana telepatik mesajlar göndermeye çalışıyor ve ne zaman yaklaşısam benden korkuyormuş gibi geri çekiliyor. Tuhaf.

34-28 kazandılar. Maçtan sonra, hepimiz diğer takımı güzel bir galibiyetten dolayı tebrik etmek için sıraya girdik. Çoğunlukla herkes beşlik çıktı, ama kadroda Ashton'a ulaştığımda, parmakları benimkilere daha çok tokalaşır gibi dolandı. Hâlâ beni tanıyormuş gibi bana bakıyordu ve ellerimiz birbirine değdiğinde midemde tuhaf bir sızı hissettim.

Koç, harika bir oyun oynadığımız ve Easton Eagles'a rakip olduğumuz için bizi tebrik ediyor. Toplanmanın ardından dağıldık ve ben kenarda bekleyen ailemin yanına koştum. İkisi de çok çalışsalar da, biri veya ikisi de her zaman orada beni bekliyor.

"Sahaya hakim oldun oğlum!" diye haykırdı babam, coşkuyla sırtıma vurarak.

"Eğer bu doğru olsaydı, kazanırdık. İyilerdi. Yine de, şu Ashton James denen orta saha oyuncusu, sanki hasta falanmış gibi, biraz dengesiz görünüyordu. Bu gece attığım sayıların yarısından fazlası için ona teşekkür edebilirim." Arkama bakıyorum ve gerçekten de hâlâ beni izliyor. Ne tuhaf bir adam.

Babam omzumun üzerinden bakıp kaşlarını çatı. Kalabalığı tararken gözleri neredeyse bulutlandı. Babam pek sinirlenmez, en azından benim yanımdayken, ama onu üzecek bir şey görmüş olmalı. Neye baktığını görmek için döndüm ama omuzlarımdan tutup yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Pizza yemeye gidelim mi? Jeremy'yi de davet edebilirsin."

"Evet, tamam. Kulağa harika geliyor." Korttan çıkarken arkama gizlice bir göz attım. Ashton hâlâ beni izliyordu, babam kıpkırmızı olup ona

kaşlarını çattıktan sonra farlara yakalanmış bir geyik gibi bakıyordu. Ne oldu böyle?

O gecenin ilerleyen saatlerinde babamı kanepede dizüstü bilgisayarı açık halde buldum. Spor malzemeleri mağazasının yeni bir alışveriş merkezi inşaatı için yıkılmasını önlemek için başvurabileceği yasal yolları internette araştırıyordu. Bu arada, normalden düşük satışları ve işletmenin yakında kapanma ihtimalini telafi etmek için geçici işler bulmaya çalışıyordu. Annem çoktan bir restoranda işe girdi ve geceleri barmenlik eğitimi alıyor. Ben de evde tek başıma daha fazla zaman geçirmeye başladım. İkisi de çok çalıştığı için biraz yalnız hissediyordum. Babam, hatırlayabildiğim kadarıyla benimle garaj yolunda basketbol oynamaya zaman ayırıyor ve her zaman maçlarıma gelmeye çalışıyorlar.

"Baba?" Dikkatini bilgisayardan uzaklaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama saat geç oluyor. Şimdi onunla konuşmazsam, olduğu yerde uyuyakalması muhtemel. Midemdeki tuhaf his göz önüne alındığında, şimdi sormazsam muhtemelen gece boyunca cesaretimi kaybedeceğimi biliyorum.

"Hey dostum, nasılsın?"

"Bu gece gördüğümüz çocuk hakkında bir şey sorabilir miyim? Ashton?"

Kaşları saç diplerine kadar uzanıyor. "Ashton James mi? Ya o?"

"Bu gece onu gördüğünde biraz tuhaf davrandın. Ayrıca, beni tanıyormuş gibi davrandı."

"Ah." Babam düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve yanındaki kanepeye vuruyor.

"Neredeyse baban kadar uzunsun-" diye söze başlıyor, ama ben yalvaran bir bakışla sözünü keserek ciddileşmesini istiyorum.

"Baba."

"Tamam, tamam." Derin bir iç çekti. "Ashton'ın babasıyla aramızda bir geçmiş var. Uzun zamandır anlaşıyoruz."

"Neden?"

"Açıklanacak çok şey var ve bunu gerçekten anlayacak kadar büyük olduğundan emin değilim."

"Ashton'ın babasının işletmesini kapatmasının sebebi ne olduysa o mu?" Babam bana kaşlarını kaldırıyor, ben de omuz silkiyorum. "Şirketini Google'da aradım. Market Square'i yerle bir edeceklerini söylüyor."

Küçük şehir merkezimizin büyük bir kısmını kaplayan Pazar Meydanı'nda birçok yerel dükkan bulunuyor. Tüm binaların ortasında küçük bir park var ve her ikinci Cumartesi, insanların gelip el sanatları, mumlar ve hatta bahçelerinden topladıkları sebzeler gibi kendi ürettikleri ürünleri sattıkları bir üretici pazarı kuruluyor. Babamın spor malzemeleri mağazasının önünde, ebeveynleri alışveriş yaparken çocukların oynaması için birkaç futbol filesi bulunuyor. Kasabamızda en sevdiğim şeylerden biri bu.

"AJames Enterprises, Market Square'i yerle bir edip, içinde birkaç büyük ulusal zincir mağazanın bulunduğu bir alışveriş merkezi inşa etmek istiyor. Bu, sadece bizi değil, Pinecrest'teki neredeyse tüm yerel küçük işletmeleri de iflas ettirecek," diyor iç çekerek. Sanırım daha önce hiç bu kadar bitkin bir ses tonuyla konuşmamıştım.

"Ve onun kazanacağını mı düşünüyorsun?"

Babam bana yan yan bakıp dudaklarını büküyor, sanki daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi. Sessiz kalıyorum ve devam etmesi için ona sıradan bir merak ve olgunluk yansıtmaya çalışıyorum.

"Öyle görünüyor." Boğazını temizliyor, tehdit eden duyguyu -üzüntü ya da öfke- gizlemeye çalışıyor.

"Ama neden? Başka bir yerde inşa edemezler mi?"

"Kesin olarak söyleyemem evlat. Bay James'in sürekli söylediği gibi, bu sadece iş yapmanın bedeli olabilir."

Nedense bana gerçeğin tamamını söylemediği izlenimine kapılıyorum.

"Ama ikinizin uzun zamandır anlaşılamadığını söylemiştin. Yani kişisel bir şey olabilir."

"Junior'un benim küçük işletmemi hedeflemekten daha büyük ve daha iyi işleri olduğuna inanmak istiyorum. Artık onunla rekabet edecek durumda değilim."

"Şimdi mi?" Bunu kastettiğinden emin değilim ama dikkat çekici. Ayrıca, "Junior?"

Babam şaşkınlığımı fark etmemiş gibi görünüyor. "Yani sen ve Ashton... birbirinizi tanımıyor musunuz?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, sanırım onu daha önce hiç görmedim. Sadece uzun uzun baktı, sanki beni tanıyormuş gibi."

"Hmm. Şey, babası onu benim seni bazen götürdüğüm gibi işe götürüyor olabilir. Belki de adını tanımıştır ve babasının ezdiği işletmelerin arkasında gerçek insanlar olduğunu fark etmiştir."

Babam işini çok seviyor. Küçükken, tüm spor takımlarıma sponsor olmaktan ve kasabanın spor ve rekreasyon departmanı için bağış toplama etkinlikleri düzenlemekten çok gurur duyardı. Eğer kapanırsa, bu onu mahveder.

"Merak etme dostum. Baban kolay kolay pes etmez. Junior'a ilk kez kafa tutacağımdan emin değilim." Omzuma vurdu. "Ama o çocuktan uzak durmak en iyisi. Babasına biraz benziyorsa, güvenilmezdir."

BÖLÜM 4

MARCUS, YAŞ 14

"Baba?"

Babamın kanepede baygın yattığını görünce derin bir nefes aldım. Bana bir dakika dinleneceğini söylemişti ama neredeyse bir saattir uyuyordu. Kendimi kötü hissediyorum. Çok bitkin ve mağazanın kapanması konusunda moralinin bozuk olduğunu biliyorum.

Etrafımda, internette satmaya çalıştığı rastgele spor malzemeleri kutuları var. Tasfiye satışında satılmayan tüm eşyaları elden çıkarmak neredeyse tam zamanlı bir iş. Üstelik bu, çalıştığı iki işe ek olarak. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum çünkü kimse bana gerçek bir şey söylemiyor, sadece "her şey yoluna girecek" ve "bunu birlikte atlatacağız" diyorlar ama ciddi bir borcumuz olduğunu biliyorum. Postayla gelen faturaları ve gecikme bildirimlerini gördüm.

Babam sözünü tuttu, mücadele etmeden pes etmedi. A.James Enterprises ile mücadele etmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve bir an için başarılı olabileceğini düşündüm. Kasabanın çoğunluğu onun tarafındaydı, ancak belediye meclisi projeyi onayladı. Anneme, yönetim kurulu üyelerinin muhtemelen maaşlarının ödendiğini, ancak yıkım ekibini durdurmak için bunu zamanında kanıtlamayacağını söylerken duydum.

Sehpanın üzerindeki iki küçük kutunun, depolama ve misafirlerin uyuması için kullanılan yedek odaya konması gerekiyordu. Yardım edebileceğim tek şeyin bu olduğunu düşünerek kutuları alıp yukarı çıktım. Odanın kapısı açıktı ve dolaptan birkaç kutu çoktan çıkarılmıştı. Babamın ne kadar dağınık olduğunu görünce başımı iki yana salladım. Ama beni bu yüzden yanında tutuyordu. Eskiden dükkana gidip tüm evraklarını ve fişlerini onun adına dosyalardım, bu yüzden burada ne yapılması gerektiği konusunda bir fikrim var.

Bir yığın boş klasör, maskeleye bandı ve etiketleme kalemi ile babamın marketten eve getirdiği dosyaları düzenlemeye koyuldum. Şimdi halletmezsem, vergi zamanı geldiğinde çok stresli olacak.

Projeye başlayalı bir saat oldu ve sanırım iş için gerekli tüm eşyaları düzenleyip tekrar ihtiyacımız olduğunda kolayca bulabilelim diye paketledim. Kutuları düzgünce istifleyip, etiketleri dışarı bakacak şekilde dolabın arka köşesine kaydırıyorum. En alttaki kutu göremediğim bir şeye çarpıyor. Uzun bir palto falan engel oluyor.

Engelleyen eşyayı, yani başka bir kutuyu köşeden çekip dosya kutularını yeniden düzenliyorum, sonra da diğer her şeyi dolaba geri yerleştirmeye başlıyorum. Daha önce çıkardığım kutu, diğer dosya kutularından farklı bir boyut ve şekilde, bu yüzden istediğim kadar düzgün sığmayacak. Saplı bir dosya kutusu, ancak diğer dosyaları taşıdığım tek tip plastik dosya kutuları yerine kumaş veya kaplı kartondan yapılmış.

Çanta hiç güvenli değil, bu yüzden açıp içindekileri karıştırmaya başlıyorum, her şeyi yeni sistemime nasıl dahil edeceğimi anlamaya çalışıyorum. Bunların hiçbirinin ev veya vergiyle ilgili olmadığını anlamam sadece bir dakikamı alıyor. Babamın bazı kişisel eşyalarına rastladım. Resimlerine ve anılarına göz atarken biraz suçluluk duyuyorum ama şimdi açınca merak ediyorum.

Fotoğrafların çoğu babamın, benden belki birkaç yaş büyük ve yaşma daha yakın olan başka bir oğlanın. Çocuk tanıdık geliyor ama onu görmezden gelip babama ve babam gençken ölen büyükanneme bakıyorum. Bu fotoğraflar muhtemelen babamın geçirdiği trafik

kazasından sadece birkaç yıl önce çekilmiş. Ha, bu da düşününden ve yaşadıkları evden olmalı. Aman Tanrım. Babam onların zengin olduklarını hiç söylememişti. Ama tüm bu fotoğraflar havuzlu bir tür malikanede çekilmiş. Fotoğraflardan birinde oğlanlar biraz daha büyük ama birbirlerinden sadece otuz santim uzakta oturuyorlar, bacakları havuzda sallanıyor.

Bu resimleri daha önce neden görmemiştim ve neden sakladım?

Dosya klasörlerinden birinin en üst sayfasında, kalın bir kırtasiye kağıdına yazılmış ve üzerinde AJames Enterprises logosu bulunan bir mektup var. Başlığında ise "İptal ve Vazgeçme Bildirimi" yazıyor.

"Hey Marc, orada mısın?"

"Evet baba! Ofisteyim!"

Babamın sesini ve merdivenlerden çıkan ayak seslerini duyunca irkildim ve her şeyi dosya kutusuna geri koymak için telaşla koşturdum, odaya girmeden önce dolabın en uzak köşesine.

"Hey dostum, bunlar da ne?"

"Sadece biraz düzenleme yaptım."

"Sana hiç en sevdiğim çocuğum olduğumu söylemiş miydin?"

"Ben senin tek çocuğum," diye belirtiyorum sırtarak.

"Bu, gerçeği daha az yansıtmaz." İç çekiyor. "Dostum, bitkinim. Akşam yemeğinde pizza sipariş etsek de yemek pişirmek zorunda kalmayayım, ne dersin?"

"Para biriktirip dışarıda yemek yemememiz gerekmiyor muydu?"

"Teslimat yerine gelip alabiliriz, ayrıca ikiye bir bedava kampanyası da var, yani iyi bir fırsat. Hadi, bir pizza gecesini idare edebiliriz."

Her ne kadar daha iyisini bilsem de, son birkaç saatimi mali belgeleri dosyalayarak geçirdiğim için zorla gülümsüyorum. O kadar bitkin görünüyor ki, onunla tartışmaya dayanamıyorum.

Ama o kutunun içindekiler uzun süre aklımdan çıkmıyor ve babam ve onun AJames Enterprises ile olan bağlantısı hakkında sorular doğuruyor.

BÖLÜM 5

ASHTON, YAŞ 15

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesim biraz tizse, bunun tek sebebi az önce aklımda olan kişiyi görünce şaşırmam. Kamp duşlarını herkesten önce kullanabilmek umuduyla yemekhaneden erken çıktım. Uzun ve kafa karıştırıcı bir günün ardından yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye tersledi Marcus. En azından bana karşı huysuz davranmasının bir sebebi var. "Yoksa tüm o ahmak arkadaşlarının kıcını öpmek için birbirleriyle yarış etmelerinden bıktın mı?"

Bir kahkaha attım. "Evet, bir bakıma."

Onunla aynı fikirde olmama ve kavga çıkarmak yerine gülmeme şaşırmış gibi görünüyor. Öyle ki yürümeyi bırakıp bana bakıyor. Gergin birkaç gün geçirdim ama oryantasyon becerileri denemelerindeki ilk karşılaşmamızdan beri bana nefretten başka bir şeyle baktığını sanmıyorum.

Marcus, buraya gelmek için aldığı bursu hak ettiğini hemen kanıtladı ama aynı zamanda sırtına bir hedef koydu. Aslında ikimizin sırtına da, çünkü herkes bizi her yarışmada birbirimize düşürmeye kararlı. Ve her zamanki maskaralıklarına sadık kalarak, onun haklı olarak

adlandırdığı gibi, küstah arkadaşlarım, kıyafetleri, ayakkabıları ve on iki yaşımızdan beri katıldığımız prestijli basketbol kampına burslu olarak gelmesiyle ilgili olarak onunla alay etmek ve onu kızdırmak için her fırsatı değerlendirdiler. Burs almaya hak kazanması için bile, aileleri bu programa yerlerini satın alan diğer herkesin iki katı kadar iyi olduğunu kanıtlaması gerekeceği gerçeğini bir kenara bırakın. Bu programı yürüten üniversitenin mezunu olarak babam, okul tarafından düzenlenen yıllık yoğun basketbol kampında yerimi garantilemek için bolca bağış yaptı. İyi bir oyuncuyum, şu anda yaş grubumda eyaletin en iyi ikinci oyuncusuyum, ama yerimi garantilemek için seçmelere katılmam gerekmediğini de biliyorum.

Bir numarada kimin olduğunu tahmin edin?

Marcus'un şaşırtıcı derecede mavi gözlerinin bana kilitlenmesi, ne kadar dikkatini çeksem de, biraz sinir bozucu. Dikkatini çekmek için biraz itici davrandığımı itiraf ediyorum. Çoğunlukla tek yaptığı gözlerini devirip beni görmezden gelmek oldu. Neyse ki arkadaşlarım, tam bir pislik gibi davranarak dikkatini çekmeme yardımcı oldular. Her seferinde biri ona yemek fırlattığında veya kulaklarının arkasını çekmek için gizlice arkasına yaklaştığında, dönüp bana dik dik bakıyor. Ne bekleyebilirim ki? Onları durdurmak için pek çabalamadım. Ve bir yanım rekabeti seviyor.

"Biraz basket atmak ister misin?" diye sordum, başımı açık hava sahalarına doğru sallayarak.

"Ne?"

Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça tekrarlıyorum. "Basketbol mu? Buraya gelmemizin tek sebebi bu mu?"

"O rolü ben aldım, salak," diyor abartılı bir sinirle. "Anlamaya çalıştığım şey, neden bana sorduğun? Anladığımız kadarıyla bir sürü arkadaşın var."

"Evet, ayrıca tespit ettiğimiz gibi, hepsi ahmak. Ayrıca," diyorum umursamaz bir omuz silkmeyele, ona yakın olma isteğimin çok belli

olmamasını umarak. "Burada bunu bir oyuna dönüştürebilecek kadar iyi olan tek kişi sensin."

Kulakları kızarıyor ve bu durum olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Hayatımda gördüğüm en sevimli şey olabilir, ki bu da aklıma gelen en saçma düşünce. Yavru köpekler sevimlidir. Tırtıllar sevimlidir. Yüksek atkuyruğu yapıp gülümsediğinizde kıkırdayan kızlar sevimlidir. Bu çocuk -neredeyse erkek sayılabilecek, neredeyse benim kadar uzun ve yüzünde kıllar çıkmaya başlayan bu genç oğlan-sevimli değil.

"Hepsinin kazanmana izin vermediğinden emin misin, o yüzden onların seni öpmeye devam etmelerine izin mi vereceksin?"

"Öğrenmek mi istiyorsun, yoksa sadece saçmalamak mı istiyorsun?"

Marcus omuz silkti. "İkisini de yapabilirim."

Açık hava kortlarına giden patikada kendinden emin bir şekilde yürüyor. Onu takip etmek için sürüklenirken ayakkabılarım kaldırımda sürtünüyor, geriye dönüp baktığında yüzümün kulaklarından üç kat daha fazla kızardığını görmemesini umuyorum.

Açık hava kortları görüş alanımıza girdiğinde, en uzaktakine doğru ilerlemek için hızla ilerliyorum. Her kortun sonundaki tek bir projektörle aydınlatılmış olmaları, sanki kendi küçük balonumuzun içindeymişiz gibi hissettiriyor.

Topun kaldırımda sekme sesi gecenin karanlığında yankılanıyor ve başımı kaldırıp Marcus'un mavi gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla top sürdüğünü görüyorum. İşte. İşte orada.

O bakış içimi tuhaf hissettiriyor. Sonunda buna neden kelebekler uçuşuyor dediklerini anlıyorum, çünkü sanki içimde bir sürü kelebek uçuşuyor, kalbimin ve ciğerlerimin etrafında çırpınıyor gibi hissediyorum. Derin bir nefes almak biraz zor.

Yönümü bulmak için göz kırparak bana attığı topu alıyorum. Nispeten sessiz bir şekilde oynuyoruz, şut atıyor, topu birbirimize paslıyoruz ve

HORSE oyunu için ısınıyoruz.

"Sana bu kadar kaba davrandıkları için üzgünüm."

"Hı hı," diyor umursamazca, sonra da ağırlara giden mükemmel bir üç sayılık atışı hazırlıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum, topu alıp kendi şutumu hazırlarken. Top içeri giriyor ama o kadar temiz değil.

Marcus topu tekrar aldığıında, bir dakika boyunca yavaşça top sürüyor, sonra başını sallayarak bana doğru geliyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, sözsüz. Maçın resmen başladığını anlayınca geriliyorum.

Hiç beklemediğim bir hareketle topa doğru hamle yapınca neredeyse yüzüstü düşüyorum. Kolayca etrafımdan dolaşıyor, yana doğru adım atıyor ve topu bacaklarımın arasından geçiriyor. Yüzündeki küstah sırıtışa, dudaklarının bir kenarının yukarı kıvrılmasına ve kaşının kalkmasına bakmadan edemiyorum. Kamp başladığından beri neredeyse her gün herkesin canına okumasına rağmen, nadiren kendinden bu kadar emin oluyor. Benimle birlikte kabuğundan çıkıyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor.

"Öncelikle kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor düz bir sesle.

"Başarabileceğini biliyorum, sert çocuk."

Marcus bana doğru top sürüyor, sola doğru gidiyormuş gibi yapıp sağa doğru ortalıyor, şutunu çekiyor ve top ağırlara girince havaya hayali bir H çiziyor.

"Özür dilemene ihtiyacım yok. Ama onlara durmalarını da söylemiyorsun. Seni dinliyorlar, bir odaya girdiğinde neredeyse eğiliyorlar, ama sen sadece aptalca davranmalarını izliyorsun ve asla onları uyarmıyorsun."

Haklı. Arkadaşıımın alaylarına veya zorbalıklarına katılmayabilirim ama bunu durdurmak için de hiçbir şey yapmıyorum. Burada orada bunun eskidiğini ve oyuna odaklanmamız gerektiğini söyledim ama bunu destekleyecek hiçbir şey yapmadım. Ve evet, babalarının çoğu bir

şekilde ailemle bağlantılı. Kent'in büyükbabası babamın avukatı. Liam'ın babası babamın şirketinin yönetim kurulu üyesi. Victor'un annesi annemin en iyi arkadaşı ve babası hissedar ve babamla golf oynuyor. Babam, yalnızca sahip olduğu salt servet için bile olsa, aileleri üzerinde güce sahip ve herkese hükmediyor. Aslında bu oldukça iğrenç. Herkes babama kraliyet ailesindenmiş gibi davranıyor, bir odaya girdiğinde neredeyse eğiliyor. Arkadaşlarımın bana ne kadar benzer davrandığını hiç fark ettiğimi sanmıyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

Onun için ayağa kalkmak, onu rahat bırakmalarını söylemek istedim. Dahası, hepsine güçlü bir orta parmak selamı verip ne yapıyorsa ona katılmak istedim. Arkadaşlarım Marcus'a burada en büyük rakibim olduğu için surat astığını düşünüyor ama aslında gözlerimi ondan alamıyorum. Onunla ilgileniyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, aile hayatı hakkında, lise hakkında ne hissettiği hakkında, sonrasında ne yapmak istediği hakkında. Benim gibi NBA'e katılmak istiyor mu? Babamın şirketi onu batırdıktan sonra babası nasıl? Çünkü biliyorum ki öyle yaptı ve büyük ihtimalle Roman Vell'e karşı bir husumeti olduğu için bunu bilerek yaptı.

Bu düşüncelerimi hayata geçirebileceğim gibi değil. Hâlâ çözmeye çalıştığım sırrı arkadaşlarıma anlatmaya hazır değilim, üstelik burada ne yaparsam yapayım babamın eline düşeceğini de biliyorum. Düşmanının tek oğluyla yakınlaşmak bana hiçbir iyilik kazandırmayacak. Hele ki bana mesafeli durmam konusunda çoktan uyarılmışken.

Bana söylendiği gibi ondan neden uzak duramadığımı bilmiyorum. Belki de bir kısmı, bana uzak durmam söylendiği için, tam tersini yapmak istememe neden oluyor. Dışarıdan bakıldığında hiçbir o kadar kötü görünmeyen babamın ailesinden neden bu kadar nefret ettiğine dair doymak bilmez bir merak uyandırdı içimde.

Ya da belki de Marcus Vell'de beni düğümleyen bir şeyler var ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aslında biraz mide bulandırıcı.

Marcus maçı kazanıyor ama çok yakın. Daha agresif olabilirdim ama ona yeterince yaklaştığımda veya dokunmam gerektiğinde her seferinde geriliyorum ve kusacak gibi hissediyorum. Bu utanç verici olurdu.

Kampın geri kalanının akşam yemeğinden salıverilme sesleri küçük sığınağımıza kadar ulaşıyor. Gecenin bitmesine hazır değilim ama arkadaşlarımla bizi birlikte bulmasına da hazır değilim. Bu gece kurduğumuz bu küçük yakınlık baloncuğunu korumak için bile olsa, biraz daha kendime saklamak istiyorum.

"Yarın tekrar bir rövanş maçı için buluşmak ister misin?"

"Ö-gerçekten mi?" diye kekeledim bir ezik gibi. Sanki ünlü biriymiş gibi ve ben de onun beni baş başa görüşmeye seçtiğine inanamayan hayranlarından biriymişim gibi. "Yani, evet. Harika olurdu."

"Tamam, yarın görüşürüz, Prenseler."

"Prenseler mi? Gerçekten mi?"

Eğiliyormuş gibi yapıyor, yanaklarım kızararak gülmeden edemiyorum.

Uzaklaşırken, babamın Marcus ve ailesinden bahsettiği tüm zamanları düşündüm. Aralarındaki sorunun ne olduğunu anlamıyorum ama birbirlerinden nefret ettiklerini biliyorum. Babam, Vell ailesinden sanki evine yerleşmiş bir kemirgen ailesi, zararlı haşerelermiş gibi bahsediyor. Annem ve Mimi'nin Bayan Vell hakkında sürekli atıp tutmalarını düşündükçe boğazımda bir yumru oluşuyor. Sanki günlerini bir golf kulübünde geçirdiği için çalışmak yerine daha iyilermiş gibi. Yine de dürüst bir şekilde geçimini sağlayan, sahip oldukları için çok çalışan ve yine de oğullarını basketbol maçlarında desteklemek için zaman ayıran Vell ailesi. Ailemin sahip olduğu şeylerin küçücük bir kısmına sahip olmamalarına rağmen mutlu görünüyorlar ve evimde her zaman perişan bir hava var.

Birkaç yıl önce, babamın şirketi devasa bir alışveriş merkezi inşa etmek için şehrin büyük bir bölümünü satın aldı. Ünlü mağaza,

hırdavat deposu ve restoran zinciri, bir sürü küçük esnaf dükkanının, yerel bir evcil hayvan dükkanının ve Marcus'un babasının spor malzemeleri mağazası da dahil olmak üzere bir sürü küçük, yerel işletmenin yerini aldı. Babamın o zamanlar ne kadar sinirlendiğini hatırlıyorum; Bay Vell'in onu satın alma teklifini reddetmesine sürekli öfkelenirdi. Bay Vell'e karşı bir saygı dalgası hissetmekten kendimi alamadım. Daha önce hiç kimsenin babama karşı geldiğini görmemiştim ama bu küçük işletme sahibi, omzunda bir öfkeyle babama kafa tuttu ve AJames Enterprises sonunda istediklerini elde edene kadar projeyi iki yıl erteledi. Uzun vadede işine mal olsa bile, Bay Vell kararlılığını korudu. Marcus'un o çelik gibi omurgayı nereden aldığını anlayabiliyordum.

Ertesi gece akşam yemeğini tamamen atlıyorum, baş ağrısı numarası yapıp herkes gittikten sonra bir protein bar yiyorum. Terleyecek olsak da duş alıyorum, saçımı düzeltiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Aynaya birkaç santim kala, dişlerimi kontrol edip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip üçüncü kez düzeltene kadar ne yaptığımı fark etmiyorum.

Süsleniyorum. Marcus'u görmeye. Düzinelerce arkadaşımın milyonlarca kez oynadığım sıradan bire bir oyun için. Daha önce yapmadığım bir şey değil ama bu sefer... farklı. Çünkü o. Ve bana hissettirdiği...

Bilmiyorum. Bir tür yol, tam olarak adını koyamıyorum.

Mahkemeye vardığımda beni bekliyordu. Akşam yemeğinden hemen önce gördüğümde giydiği kıyafetleri giymişti ama saçları ıslaktı ve alnından geriye doğru itilmişti. Buklelerinin başının tepesinde canlanması uzun sürmedi ve bayılıyorum. Keşke çocukluğumuzdaki gibi uzun olsaydı. O günü açsam hatırlar mıydı acaba, ama hatırladığımı, hatta hiç düşünmediğimi itiraf etmek garip geliyor.

Bu gece daha rahatız, oyun oynarken şakalaşıp gülüyoruz. İlk kez, beni izlediği kadar çok kez beni izlediğini görüyorum, ama bunun aynı sebepten olup olmadığından emin değilim. Aramızdaki şey yoğun, güneyde yazın yükselen nem gibi. Maçı bitirip korttan çıktığımızda da yan yana yapıyoruz. Kollarımız birbirine değdiğinde ikimiz de uzaklaşmıyoruz. Çitle çevrili kortun sonunda, ışık halkasının hemen dışında duruyoruz. Etrafımızdaki hava canlı, sanki bir elektrik fırtınası kopuyormuş gibi. Aramızda enerji cızırdıyor.

"Marcus?" Sesim, neredeyse fısıltı seviyesinde olmasına rağmen, sinirlendiğimde hep olduğu gibi o utanç verici şekilde titriyor. Farkında değil gibi görünüyor ya da belki de aynı şey onun da başına geldiği için tepki vermiyor.

"Ashton?" Aynı tonlamayla, ergenlik çağına özgü ses tonu olmadan ismimi tekrarlıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını sallıyor, umursamazca çitin kenarına yaslanıyor. Ya da en azından umursamaz görünmeye çalıştığını düşünüyorum ama işe yaramayacak kadar gergin. Bu beni cesur hissettiriyor. O da gergin.

Söylemek istediğim her şey boğazımda düğümleniyor. Hiç düşünmeden onun alanına doğru eğiliyorum, sabununun hafif kokusuyla karışmış ter kokusunu alabilecek kadar yakınım. O kadar yakınım ki nefesini tenimde hissedebiliyorum.

Hava ağırlaşıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulak zarlarım zangırdamaya başlıyor.

Gözlerim titreyerek kapandı ve bir santim daha eğildim.

"Babalarımızın birbirlerinden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?" diye patladı Marcus. Öne doğru düştüm, son anda sıyrılıp kendimi çite sıkıştırdım. Zincir halkasının geri tepmesiyle göğsü benimkine çarptı. İkimiz de kendimizi küçük düşürmediğimizi iddia ederek kekeledik.

Sakin görünmeye çalışarak omuz silktim. "Öyle mi?"

"Sadece bilip bilmediğini merak ettim."

"Evet, biliyorum. Uzun zamandır biliyorum. Anlamıyorum ama umursamıyorum."

Marcus alaycı bir tavırla "Elbette umurunda değil." dedi.

"İki yaşlı adamın ne hakkında tartıştığını neden umursayayım ki?"

Bir an düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Tekerleklerin döndüğünü görebiliyorum. Alt dudağını ısırıp tekrar omuz silkiyor, hala emin değilmiş gibi görünüyor. Babalarımız ve aralarındaki ilişki hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Ben fazla bir şey bilmiyorum. Geçen sene okul projem için bir şeyler ararken tavan arasında bir kutunun içinde birkaç eski resim buldum. Bunlardan biri babamın, benim yaşlarımda, büyükbabam ve ikinci eşiyle birlikte çekilmiş bir resmiydi. Bir araba kazasında öldüklerini biliyordum ama iş zekası ve babama kalan miras dışında büyükbabam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ancak resmi bulduğumda ilgilendiğim şey bu değildi. Gözlerim resimdeki, babamdan belki birkaç yaş büyük, inanılmaz derecede tanıdık gelen başka bir çocuğa takıldı. Marcus'a çok benziyordu.

Annem ve babama sorduğumda, işime bakmamı söylediler. Zorlamama rağmen, onlardan alabildiğim tek şey Roman Vell'in babamdan bir şey çalmaya çalışan bir dolandırıcı olduğuydu.

Neye inanacağımı bilmiyorum. Ne kadar meraklı olsam da, önümde duran çocuğu daha çok merak ediyorum. Dudaklarını ıslatıp kocaman, emin olmayan gözlerle bana bakan, sonra da araştıran bakışlarını tekrar bana çeviren çocuk. Tekrar öne doğru adım atıyorum, aklım başımdan gidiyor.

İlk öpücüğümü yaşamak üzereyim. Bir çocukla. Marcus'la. Ailemin Marcus'tan nefret ettiği kadar benim de nefret etmem gereken çocuktan, ama kendimde ona karşı meraktan fazlasını bulamıyorum.

O kadar yakınız ki, onun verdiği havayı soluyorum.

Tanrım, kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor mu? Başka hiçbir şey duyamıyorum.

Marcus'un çenesi yukarı kalktı, dudakları neredeyse benimkilerle buluştu ve—

"Marcus mu?! Marcus Vell mi?!"

Bir an için yakalandık sandım. Öpüşmeye ne kadar yaklaştığımızı görmeseler bile, gözetimsiz bir şekilde bahçede dolaşmamamız gerekiyor. Babama söyleyecekler ve sonra bir daha asla geri dönmeme izin verilmeyecek. Buraya gelmeme izin vermesinin tek sebebi üniversiteden arkadaşının burayı işletiyor olması. Üniversiteyle bağlantılı ve oldukça prestijli. Yoksa muhtemelen beni ofisinde stajyer olarak çalıştırırdı. Of, bu, taşınana kadar hayatımın geri kalanındaki tüm yazlarımı mahvedecek. Marcus'tan uzaklaşıyorum, bir şeyler çevirdiğimizi anlamalarına fırsat vermeden. Belki onları yanlış bir şey yapmadığımıza ve babama söylememelerine ikna edebilirim—

Ama kamp müdürü bizi bulduğunda ne tepki veriyor ne de tek kelime ediyor. Nefes nefese ve telaşlı bir şekilde, kıpkırmızı bir yüzle ve nefes nefese patikada koşuyor. Müdür Ora bana hiç aldırış etmiyor. Sadece Marcus'u çekip kamp ofislerine doğru aceleyle geri götürüyor.

Marcus o gece gider ve geri dönmez.

BÖLÜM 6

MARCUS, YAŞ 15

Keşke herkes evine dönse. Evimiz bu kadar çok insanı barındıracak kadar küçük. Bu insanların çoğunu daha önce hiç görmedim bile.

En azından teyzem Susan ve kuzenim Sean burada. Sean muhtemelen en sevdiğim akrabam ve şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişi. Babasını on yaşındayken kaybetmiş, bu yüzden neler yaşadığını anlıyor. Gerçi onunla pek konuşmadım. Babamın, küçük oturma odamızı cenaze evi gibi kokutan vazolarla çevrili çerçevesi resmine bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Şu anda adeta bir cenaze evi. Bir kişinin daha omzuma vurup kaybım için üzgün olduğunu söylemesine dayanamıyorum. Ya da babamı kaybetmek için kolay etkilenebilir bir yaşta olduğumu hatırlatmasına. Ya da annemin yardımına ve desteğime ihtiyacı olacağını söylemesine.

"Artık evin erkeği sensin, Marcus."

Son arabalar uzaklaşana kadar arka bahçedeki babamın eski kulübesine doğru ilerliyorum. Sean beni bulup yolun açık olduğunu söylüyor, ancak o zaman içeri giriyorum.

Nedense, herkes gidince daha da kötü oldu. Çok sessiz. Tek ses, teyzem Susan'ın yiyecekleri selofana sarıp tıka basa dolu buzdolabına

yerleştirmesi.

İnsanlar biri öldüğünde neden bu kadar çok yiyecek getirir? Yemek yemek yapmak istediğim son şey ve geçen hafta kamptan eve döndüğümde beri annemin tam bir öğün yediğinden emin değilim.

Babamın işte baygınlık geçirdiğini öğrendikten sonra, çantamı aceleyle topladım ve kamp müdürünün arabasına binmeye izin verdim. Beni üç saat uzaklıktaki Pinecrest'e kendisi götürdü ve annemin kollarına atana kadar yanımdan ayrılmadı.

Babam henüz kırk sekiz yaşındayken kalp krizi geçirdi. Geceleri çalıştığı marketin deposunda tek başınaydı. Hemen yan kasabada açılan spor malzemeleri zincirinde tam gün çalışmış, ardından marketin stoklarını doldurmak için vardiyaya girmişti. Orada çalışmamalıydı. İşinin onu formda ve genç tuttuğunu söylerdi, ama marketini kurtarmak için girdiği borcu ödemek için canla başla çalıştığını biliyordum. Annem artık bu borçla tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı.

Hastaneye nihayet vardığımda babamın bilinci yerinde değildi. Beni yatağının başına götürüp hayatta kalamayacağını söylediklerinde içimdeki her şey dondu. Konuşamadım. Ağlayamadım. Nefes alamadım. Ona hiçbir şey söyleyemedim, hatta vedalaşmam için beni yalnız bırakıp biraz yalnız bıraktıklarında bile. Kelimeleri söyleyemedim. Umarım onu ne kadar sevdiğimi ve daha iyi bir baba isteyemeyeceğimi biliyordur. O her şeyimdi. Destekçimdi. Kayamdı. En iyi arkadaşımdı.

Ve şimdi o gitti. O düz çizginin sesini hayatımın geri kalanında kabuslarımda duyacağım.

Susan'ın sesi boğuk çıkıyor, herkesin babamı ne kadar sevdiğini anlatırken teşekkür kartı göndereceği kişilerin listesini yapıyor. "Şu güzel çiçeklere bak. Çok pahalı olmalılar."

Bana para israfı gibi geliyor. Tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum. Hissettiğim kadar öfkeli görünmek veya birinin

ailemize göstermeye çalıştığı herhangi bir nezaket için nankör görünmek istemem. Gökyüzünün yıkılması ve bir daha asla hiçbir şeyin yoluna girmeyecek olması onların suçu değil.

Annem kız kardeşine sulu bir gülümsemeyle bakıp gösterişli çiçek sergisine doğru yürüyor. Teyzemin isimlerini listeye ekleyebilmesi için kimden geldiklerini görmek üzere bir kart arıyor. Bulduğunda donup kalıyor. Nefesleri giderek daralmaya başlıyor ve bir an için bayılıp yetim kalacağından endişeleniyorum. Bunun yerine, ağzından daha önce hiç duymadığım bir ses çıkıyor. Alçak, gırtlaktan gelen, kederli bir inilti olarak başlayıp bir çığlığa dönüşüyor. Sanki içinden kaçmaya çalışan bir hayvan gibi yüksek, ilkel bir çığlık.

İlk çiçek vazosu duvara çarparak kırılıyor ve hepimiz irkiliyoruz.

Annemi hayatım boyunca hiç böyle görmemiştim. Nadiren sinirlenir, sadece duygusal reklamlar ve romantik filmler sırasında ağlar. Birine karşı yaptığı en saldırgan hareketlerden biri de gözlerini devirmesiydi. Ama şu anda kontrolden çıkmış durumda, vitrini parçalarken vazoları ve bitki parçalarını etrafa fırlatıyor.

"Julia!" Teyzem durması için bağılıyor, ben de müdahale etmeye çalışıyorum ama beni itiyor.

Tek yapabildiğimiz, geri çekilip öfkesini dindirene veya atacak bir şeyi kalmayana kadar izlemek. Sonunda, saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir sürenin ardından, çığlıkları hıçkırıklara dönüşüyor. Duvarlardaki resimler düşmüş, her yer su içinde ve halı cam ve molozla dolu. Sanki oturma odamızın yarısını küçük bir hortum kaplamış gibi.

Annem, her şeyin ortasında durmuş, enkaza gözlerini kırıştırtarak bakıyor. Vücudu gevşerken içinden alçak, kederli bir inilti yükseliyor. Dizleri cam kırıklarına çarpmadan önce onu yakalayıp öne atıyorum. Kolumu beline dolayarak onu karmaşadan uzaklaştırıyorum. Kollarımda kurşun gibi ağırlaşıyor, hıçkırıklarının arasından anlaşılır sözler yükseliyor.

"O piç." "Bu adil değil." "Onun suçu." "Her şeyi aldılar... her şeyi." "O piç bu kadar güç düşkün ve açgözlü olmasaydı, Roman dükkânı kaybetmezdi. Kendini ölümüne çalıştırmazdı." Teyzeme acıklı bir şekilde baktı. "Kendini ölümüne çalıştırdı Susan. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı." Sözlerinin geri kalanında hıçkırıklar belirdi. "Onu mahvettiler... Onu benden aldılar."

Son bir acı patlamasıyla, hıçkırıklara boğuluyor, sesi çığlıktan kısılmış. Susan Teyze anneme bir fincan çay hazırlıyor. Hıçkırıklar arasında çayını yudumlarken, yerdeki döküntülerin arasında buruşmuş kartı buluyorum.

En derin taziyelerimizi sunarız.

İmza yok ama kartın arkasında AJames Enterprises logosu damgalanmış.

Kendileri yazmaya, altına imza atmaya bile tenezzül etmediler mi? Göndermenin ne anlamı vardı ki?

Annem o kadar bitkin ki başını bile zor kaldıracabiliyor, bu yüzden onu yukarı, yatağa taşıyıp üstünü örtüyorum. Kalkmak için hareket ettiğimde kolumu tutuyor, ben de yanına sokulup ikimiz de ağlarken onu tutuyorum, hâlâ babam gibi kokan yastığı ıslatıyoruz. İkimiz de uykuya dalıyoruz. Ertesi sabah uyandığımda ortalık temizlenmiş ve Susan yemek pişiriyor. Kahvaltıdan sonra Sean'la çocukken oynadığım parka yürüyüp salıncakta oturuyoruz. Kum havuzuna bakıyorum, bir anının gölgesi zihnimin arkasını gıdıklıyor.

Annem beni üzen bir şeyden sonra parktan alıp götürüyor. Babamın dükkanına gidiyorum, orada test ekipmanları için ayrılmış arka odada oynamama izin veriyor. İlk kez bir basketbol topu tuttuğumu hatırlıyorum. Beni kucaklayıp omzuna alıp basket atmamı sağladığı anlar çok canlı aklımda.

"Daha iyi oluyor," diyor Sean. "Bazı günler diğerlerinden daha fazla acıyor ama bazen onu bütün gün düşünmediğimi fark ettiğim günler

oluyor. Bu iyi ama aynı zamanda biraz da berbat. Kazanmanın bir yolu yok," diyor kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

"Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." Her zaman yanımdaydı. Ne kadar çok iş olursa olsun, ne kadar meşgul olursa olsun, her zaman araba yoluna çıkıp benimle basket atmaya vakit ayırırdı. En güzel sohbetlerimizi hep o zaman yapardık.

"Zaman alacak ama çözeceksin."

Eve yürürken babamın evde yaptığı her şeyin aklımda bir listesini yapıyorum ve annemin yalnız hissetmemesi için onun yokluğunu telafi edeceğime yemin ediyorum.

Annem üç gün daha yatakta kalıyor. O uyurken, babamın çalıştığı markete gidip dolabını temizliyorum. Orada pek bir şey yok, sadece bozulmuş öğle yemeği, bir kazak ve araba anahtarları. Henüz kendi başıma araba kullanacak yaşta değilim ama çalışabilecek yaştayım. Bu düşünceyle müdürü bulup bana yarı zamanlı bir iş vermesi için ikna ediyorum. Babamın çorap işini almama izin vermiyor ama yazın geri kalanında bana gündüzleri paketleyici olarak çalışıyor. Annem muhtemelen bundan hoşlanmayacak ama yardıma ihtiyacı olacak.

Susan ve Sean bir hafta daha kalıyorlar. Annem her zamankinden daha sessiz, gözlerindeki ışık sönmüş ama yine de ayağa kalkıp hareket ediyor. Yavaş yavaş, ama emin adımlarla yeni bir düzen kuruyoruz. Babamın ölümünün açtığı boşluk içimde bir boşluk hissi yaratıyor ve cebimde taşımaya başladığım buruşuk karta her baktığımda ağızda acı bir tat hissediyorum.

Çiçekler iğrençti ve sıradan başsağlığı mesajları tokat gibiydi. Peki annem neden babamın ölümünden James ailesini sorumlu tutsun ki? Çünkü AJames Enterprises babamın işletmesini kapatmaya zorladı diye mi? Bütün bunları söylerken çok üzüldüğünü biliyorum ama hikâyenin çok büyük bir kısmını kaçıyorum.

Dudaklarımı kartın arkasında gezdirirken, iki haftadan kısa bir süre öncesini, her şey değişmeden önceki zamanı düşünüyorum. Acaba

bunu yapar mıydı? Beni öpmesine izin verir miydim?

Biliyorum ki yapardım. İstedim de. Ailelerimiz sonsuza dek birbirlerinden nefret etmeye mahkûm gibi görünse de hâlâ istiyorum.

BÖLÜM 7

ASHTON, YAŞ 17

Marcus Vell'in basketbol dışında iyi olduğu bir şey varsa, o da ifadesiz bir yüz ifadesidir. Neredeyse öpüştüğümüz yazdan beri sahada üçüncü kez karşılaşıyoruz ve bana sanki tamamen yabancıymışız gibi davrandığı üçüncü sefer. O kadar ikna edici ki, neredeyse hiç böyle bir şey oldu mu diye sorguluyorum.

Basketbol kampına bir daha hiç dönmedi, bu beni çok üzdü. Babasının ölümünü duyduğumda babamı arayıp onlar için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum. Çok yanılmıyorsa, Roman Vell'in ölümünü duyunca gerçekten üzölmüş gibiydi. Sanırım Mimi çiçek göndermişti, ama onlara gerçekten yardımcı olabilecek başka bir şey yapıp yapmadıklarını hiç duymadım.

Ona ulaşmak için yapabileceğim başka bir şey olmadığı için, Marcus'un sosyal medya sayfalarını takip etmeye yeni bir saplantı geliştirdim. Instagram sayfasından ona özel bir mesaj göndermeyi denedim ama mesajı aldığına dair hiçbir belirti alamadım. Sonunda cesurca -hatta çaresizce- onu takip ettim, sonra da diken üstünde beni kabul edip geri takip etmesini bekledim. Kabul etmedi. Gizlilik ayarlarından sadece profil adı ve orta parmakta dönen bir basketbol topunun fotoğrafı görünüyor. Profilini kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum. Ayrıca farklı okullara gittiğimiz ve tamamen farklı

evrelerde bulunduğumuz için onunla iletişime gememin bir yolu yok.

Sahada karşılaştığımız her an beni görmezden gelmesinden, benimle ilgilenmediği açıkça anlaşılıyor ve bu da sorun değil. Ama yokmuşum gibi davranmak zorunda mı?

Ve tamam, onu en son gördüğümden beri çok büyümüş olması kesinlikle bende bir his uyandırıyor. Saçları şimdi kısa kesilmiş, keskin çene hattına yakışan çok daha şık bir kesime sahip. Çok çekici görünüyor ama nefret ediyorum. O dağınık buklelere hiç dokunamadım ve bu yüzden sebepsiz yere sinirleniyorum. Eskisinden daha uzun ama son büyük boy atağımdan beri benden çok daha uzun değil. Benden çok daha fazla dolgunlaştı. Benim zayıf vücuduma kıyasla muhtemelen 20 kilo kaslı. Yine de boyutu onu sahada yavaşlatmıyor. Müthiş.

Gözüm bileğindeki gökkuşağı ter bandına takıldı. Dışarıda mı?

Bire bir oynadığımızda bana nasıl meydan okuduğunu hatırlamak beni kıvrandırıyor. Gz göze gelip gelmeyeceğini görmek için diğer takımın saha kenarına bakıyorum. Sonunda bana doğru baktığını görüyorum ve sırtmadan edemiyorum.

"Evet, baktığını görüyorum," diyorum gözlerimle. Tek yaptığı dik dik bakmak, ama nedense bu beni çileden çıkartıyor. Eğer oraya bakmayı bırakmazsam, topu onunla sektireceğim.

Onu sahada arıyorum. Hedef alıyorum. Kendimi tam karşısına koyuyorum ki beni fark etmekten başka seçeneği kalmasın. Neyse ki, takımımda onun pozisyonuna meydan okuyabilecek kadar uzun olan birkaç kişiden biriyim, bu yüzden stratejik görünüyor.

Ne kadar sinirlenirse, ben de o kadar zorluyorum. Oyle ki, agresif hareketler yapıp sonunda bana faul yapıyor. Herkesin yaptığı gibi yere düşüyorum ve hakemin penaltı vermesini bekliyorum. Takım arkadaşlarımdan biri beni kaldırmak için koşuyor, birkaçı da sırtına vurarak penaltının saçmalık olduğunu söylüyor. Sırf onunla uğraşmak

için, hakem topu bana atıp kaleye doğru dönerken ona göz kırpıp öpücük atıyorum. Marcus'un öfkeli bakışları dikkatimi dağıtıyor ve ilk serbest atışı kaçıyorum.

İkinci şutum temizdi ve Marcus'a fark etmemiş gibi davrandığı bir sırtış daha attım. Top tekrar oyuna girdiği anda, yine onun üzerindeydim. Top ondaydı ve etrafında hareket ettim, şut atmasını engellemek için ona sertçe bastırdım, yanlışlıkla-kasıtlı olarak sırtına çarptım. Doğrusunu söylemek gerekirse, topu almaktan çok onu rahatsız etmeye odaklanmıştım, ama onu sinirlendirmek için uyguladığım stratejik olmayan yaklaşım, topu çalabilmemi sağlayacak kadar işe yaradı. Beni savunma sırası ona geldiğinde, mesafesini korudu ve ona kolay kolay vermeyeceğim bir boşluk bekledi. Topa benim hoşuma gitmeyecek kadar odaklanmıştı. İleri doğru ilerledim, etrafımda dönüp açıktaki takım arkadaşşıma pas vermeden önce bir orta açıyormuş gibi yaptım. Onların sahada ilerlemesini bile izlemedim, 29 numaraya göz ucuyla bakmakla meşguldüm.

"Bu eğlenceli," diyorum, tam da diğer takımdan birinin topu ele geçirdiğini fark ettiğim anda. Marcus'a bir kez daha göz kırpıp hızlı bir hücumla kaleye yöneliyorum. Şutu kesip, bana tekrar yetişmeden önce ribaund girişimini bloklayabiliyorum.

Galibiyeti kıl payı başardık. Takımım bölge şampiyonluğuna giden yolu kutlayarak zıplayıp duruyor. Timberwolves'u yerle bir etmişiz gibi davranıyorlar ama neredeyse bizi yeneceklerdi. İyi bir takımlar ve biz onların sahasındayız. Kenara bakıp bize başlarını sallamalarını fark etmeden duramıyorum. Marcus bir kaşını kaldırıyor ve yargılarını buradan hissedebiliyorum. Abartılı kutlamalar ve devlet liselerinin durumu hakkındaki yüksek sesli, aptalca yorumlar arasında, Easton Akademisi dışındaki herkesin bizi gösterişçi bulmasına şaşmamalı. Takımın misafir soyunma odasını berbat etmesi ve utandığım bir saygısızlık zincirini sürdürmesi durumu daha da kötüleştiriyor.

Takım kaptanı olarak bu konuda daha fazla şey yapmalıyım, ancak ayrılmadan önce takımın temizlenmesi gerektiğini söylediğimde koçlar beni hemen görmezden geliyor. Bu konuda ısrar etmenin bir

anlamı yok ve onların saçmalıklarını dile getirecek kadar cesur değilim. Hepsi sırtımı sıvazlayıp Timberwolves'un en iyi oyuncusu olarak nasıl "ortaya çıktığımı" alkışlıyorlar. Sanırım Marcus'un bütün gece beni arkasında görmekten hoşlandığına dair bir espri duydum, ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. İncecik örtülü bir homofobi, ama bunu kastetmediklerini söyleyerek kolayca sıyrılabilirler. "Çöp" kelimesi çokça kullanılıyor ve şehrin bu yakasının ne kadar berbat olduğu da konuşuluyor.

"Tanrım, umarım baban şehrin bu tarafını yerle bir etmeye devam eder. Bu boktan okulun mükemmel bir apartman projesi olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Midem bulanıyor ama tek kelime etmiyorum. Onları durdurmuyorum. Zaten hiçbir işe yaramaz, teknik ekip bile gülerken ve tüm bunlar sıradan bir soyunma odası muhabbeti gibi karşılanırken. Tek yaptığı onları benden uzaklaştırmak olur.

Sonunda otobüse doğru ilerlerken, Marcus'u takım arkadaşlarından bazılarıyla birlikte otoparkta görüyorum. Arabalarına doğru giderken birkaçıyla yumruk tokalaşması ve el sıkışması yapıyor. Başını bize doğru çevirdiğinde, ona baktığımı fark ediyor ve bakışlarımı kaçırmadan önce arkasını dönüp binaya geri dönüyor; bina şu anda neredeyse boş. Çantamı otobüse binen öğrencilerden birine uzatırken, Koç'a bir şey unuttuğumu söyleyip beni durdurmadan önce içeri geri koşuyorum.

Marcus'u soyunma odasının dışındaki koridorda, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış halde buluyorum.

"Sorunuz ne?" diye soruyor, kaşları çatık ve mavi gözleri parıldayarak. Eskisinden çok farklı, çok ciddi görünüyor. Ama bana karşı takındığı bu huysuz tavrın ardındaki geniş gülümsemesi ve dağınık saçlarıyla küçük çocuğu hâlâ tanıyabiliyorum.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sanki bütün oyunu benimle uğraşarak geçirmedin. Şu an neden buradasın?"

"Sanki beni içeri takip etmemi istiyordun," dedim omuz silkerek. Yutkunarak, biraz cesaretimi kaybettim. "İstemedin mi?"

"Ashton, neden buraya kadar beni takip etmeni isteyeyim ki?" Adımı söylemesini seviyorum, öfkeyle veya sinirle bile olsa.

"Başladığımız işi bitirmek için mi?" diye soruyorum, sesim alçalarak.

Bir an için, bunu söylediğimi duymamış olmasını umdum. Cesaretliydi. Onunla en son yalnız kaldığımdan beri, kimsenin yanında bu kadar cesur olmamıştım.

Cinselliğim korktuğum bir şey değil ama hâlâ çözmeye çalıştığım bir şey. Bir süre bir kız arkadaşım vardı, koyu kahverengi kıvrıkcık saçlı, küçük, dik göğüslü ve uzun bacaklı bir amigo kız. Ama bana göre değildi. Sonunda sıkıldı ve benden ayrıldı. Kızlar sürekli dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ben onları çoğunlukla görmezden geliyorum. Nedense mesafeli ve ilgisiz davranmak onları daha da ilgili kılıyor. Bu arada, içimdeki bu diğer yanı nasıl keşfedeceğimi bilmiyorum. Gerçekten ilgimi çeken tek kişi şu anda karşımda duruyor.

Marcus hiçbir şey söylemiyor. Doğrulamıyor ama inkâr da etmiyor. Gözlerinin ağzıma ve sonra tekrar gözlerime kayması, onun da bunu istediğini düşündürüyor. Belki de benim gibi o da neredeyse iki yıldır bunu düşünüyordur.

Öne doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Çok fazla düşünmekten çok korkuyordum, bu yüzden sadece harekete geçtim. Bir santim daha yaklaştım ve dudaklarım onunkilere değdi.

İlk başta hareket etmiyor, ben de etmiyorum. Brooke'la öpüştüğüm tüm o zamanlardan öpüşmenin mekaniğini hatırlamaya çalışıyorum. Dudaklarım hafifçe aralanıyor ve tekrar kapanıyor, alt dudağını çekiyorum. Dudakları sıkı ve inatçı ama ben bunu çok istiyorum. O gece kamp alanının dışında onu neredeyse öpeceğim düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Geri çekilmiyorum. Bunun yerine, daha sıkı

bastırıyorum, ellerimle başının iki yanındaki duvara yaslanıyorum. Hafif bir nefes veriyor ve sonunda yumuşuyor. Ağzı ağzıma değiyor. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve duvardan bir elimi indiriyorum. Yüzünü okşuyor, çenesini kavırıyor, ensesini çekerek onu öpücüğe daha da bastırıyor, sonra göğsüne dayanıyor. Tişörtünün ince katmanının altından, kulaklarımda çınlayan ritimle uyumlu, kalbinin çılgınca çarpışını hissediyorum.

Dudaklarının dudaklarıma değdiği ve kalplerimizin çılgınca attığı bu anın sonsuza dek aklımda kalacağını hiç şüphem yok. Bir parçamın yerine oturduğunu hissediyorum ve geri dönüşü olmadığını biliyorum. İşte her şeyin değiştiği an bu.

Kapılar sertçe açılınca balon patlıyor. Üç takım arkadaşım ve sözde dostlarım kapı eşiğine gelmeden önce, ağzımı Marcus'un ağzından ayırıp geri çekiliyorum. Elim hâlâ göğsünde.

Arkadaşlarımla tepkilerine bakılırsa, tam tersi olması gerekirken sanki kavga ediyormuşuz gibi görünüyor.

Ve ben tam bir korkağım.

İki arkadaşımın beni sanki üzerinden çekiyorlarmış gibi çekip götürmesine izin verdim. Okuldaki ve takımdaki en iyi arkadaşlarımdan biri olan Kent, Marcus'un suratına yapıştı. Neyi savunduğunu sandığını bilmiyorum, bağırdığı şeylerin çoğunu da duymuyorum. Sadece Marcus'un ifadesindeki inanmazlığın acıya dönüşmesini izliyorum. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor ve orada gördüğüm hayal kırıklığı göğsümde bir ağrıya neden oluyor. Kendimi sersemlikten kurtarıp takım arkadaşlarımı silkeleyip Kent'i tişörtünün arkasından çekiyorum.

"Dostum, dur. Hadi, gidelim buradan." Sonunda, mezarımı kazacak o sözleri söylüyorum. "Buna değmez."

Bunu öylesine söylemiyorum. Marcus'un buna değmediğini ima etmek istemiyorum. Kavga etmenin ve başlarına gelen her neyse onu büyütmenin buna değmediğini kastediyorum. Kavga etmediğimizi

açıklamanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum ama kekeleyorum, kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, hazır olmadan önce beni ele vermeyecek bir açıklama bulamıyorum.

Mavi gözler koyulaşıyor, acıdan çelik gibi bir öfkeye dönüşüyor.

"Siktir git Ashton," diyor midemde hissettiğim alçak, tehditkâr bir sesle. "Ve seni de sikeyim!" diye bağılıyor Kent'e.

Kent geriye çekilip Marcus'a tükürüyor. "Bunu isterdin, değil mi? Ne? Adamımı buraya getirip sana bir şey veremedin, şimdi de pipime mi dokunmaya çalışıyorsun? Sanki içimizden biri senin gibi bir pislikle sevişirmiş gibi."

"Aman Tanrım, Kent—"

Kent'i çağırma fırsatı bulamadan Marcus yumruk savuruyor. Yumruğunun Kent'in yüzüne çarptığını duyuyorum ve darbenin etkisiyle kafasının yana savrulduğunu görüyorum.

Lanet olsun. Bu durum gittikçe kötüleşiyor.

Üç takım arkadaşım da öldürmek için hamle yapıyor, sırayla Marcus'u tutuyorlar, yumrukluyorlar ve vuruyorlar. Ben kendimi sersemliğimden kurtaramadan yere yığılıyorum, Marcus'un önüne atılıyor ve arkadaşlarıma geri çekilmeleri için bağıriyorum.

Ama Marcus yardımımı istemiyor. Kendini zorlayıp beni itiyor, önümde duran kas duvarına çarpıyor. Sakin olmasını, yardım etmeye çalıştığımı söylemek için arkamı dönüyorum. Ama yüzündeki öfke dolu ifade, burnundan fışkıran kan ve dudaklarındaki alaycı ifade -az önce beni öptüğü dudaklar- beni olduğum yerde durduruyor.

"Babam senin hakkında haklıymış."

BÖLÜM 8

MARCUS, YAŞ 18

"Yolda atıştırma lıklarınız var mı? Red Bull ve Sour Patch Kids'ten daha fazlası?"

"Evet anne. Atıştırma lıklarım var. Sadece dört saatlik bir yolculuk. Gece boyunca direksiyon başında açlıktan ölmeyeceğim, uyuyakalmayacağım ya da kafanda kurduğun diğer en kötü senaryoları yaşamayacağım. İyi olacağım. Bir yere uğrarsam sana mesaj atarım, oraya vardığımda seni ararım."

"Görüntülü sohbet," diye düzeltiyor, sanki bu bir rehine pazarlığıymış gibi.

"Tamam," diyorum gülererek. "Seninle görüntülü konuşacağım. Sonra yurdumu ve her şeyi görebilirsin."

"Bebeğimin üniversiteye gideceğine inanamıyorum," diye ağlıyor, bugün ilk kez değil. Onu kollarıma alıp, artık sadece omzuma gelen başını göğsüme gömüyor. Eskiden beni aynı şekilde rahatlatan kadını rahatlatmak tuhaf bir şey.

"Seni seviyorum anne. Sık sık uğrayacağım, söz veriyorum," diyorum ve başına bir öpücük konduruyorum.

Evde yaşamamak tuhaf olacak ama gerçek şu ki bir süredir yalnızım. Annem çoğu gece çalışıyor, ben de işim, üniversite hazırlıklarım ve basketbolla meşguldüm. Aslında öyleydim. Geçtiğimiz yıl çok şey değişti ama yoluma geri dönmeye hazırım. Annemin yeni erkek arkadaşı Greg sayesinde bir planım var.

"Sanırım bu sonuncusu," diyor Greg evden küçük bir kutuyla çıkıp arabanın arkasına koyarken. Annemin bana almasına yardım ettiği araba. Hâlâ biraz huzursuzum ama araba alabilmek için biriktirdiğim parayla artık Wake Prep'in kalan oda ve yemek masraflarını karşılayabilirim. Neyse ki, basketbol oynamak için sadece kısmi burs alabildiğim için, iki yıllık bir üniversite dört yıllık bir okuldan çok daha ucuz.

Greg'in omzuna dostça dokunuşunu kabul edip ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Her şey için teşekkür ederim," diyorum.

Tüm umutlarımı kaybetmeme rağmen pes etmememde ve pes etmememde etkili oldu, hedeflerime ulaşmak için yeni bir plan yapmama yardımcı oldu. Biraz daha uzun sürecektir ama oraya ulaşabileceğime güveniyorum. Babamın çalışma ahlakı ve azmi, annem ve Greg ise hayallerimi sonuna kadar destekliyor. Greg, asla karşılayamayacağım kadar seçkin bir özel okulda profesör. Cumberland Valley Üniversitesi büyük bir basketbol okulu ve Greg de büyük bir hayran. Başvurmam için beni teşvik etti ve hatta maç görüntülerimin bir kısmını koçluk kadrosundaki bir arkadaşına gönderdi. Bir an için bunun mümkün olabileceğini düşündüm ama bu, her şey olmadan önceydi.

Annemin etrafta dolaşıp kullanılmış crossover SUV'nin lastiklerini kontrol etmesini izlerken, ilk kez olmasa da, Greg'e bakıyorum.

"Ona iyi bakayım mı?" Başını sallıyor ve bana o kendine özgü rahatlatıcı gülümsemelerinden birini sunuyor.

Annemin onu yanında bulundurmasından memnunum. İki yıldır tanıyor olsalar da, annem onunla çıkmayı ancak altı ay kadar önce

kabul etmiş. İlk başta babam dışında biriyle birlikte olabileceğini düşünmek tuhaf geldi ama onları konuşurken görünce, babamın annemi ne kadar gülümsettiğini fark ettim; babam öldüğünden beri yeterince yapmadığı bir şeydi bu. Bu yüzden annemi onunla çıkmaya teşvik ettim. Ve iyi ki de etmişim, çünkü o gerçekten harika bir adam. Yanında biri olmadan evden uzaklaşmak konusunda kendimi rahat hissedeceğimden emin değilim. Kendine bakamadığı için değil, yalnız kalmasını istemediğim için.

Bandajı çıkarmanın zamanının geldiğini düşünerek Greg'in elini sıkıyorum ve anneme son bir kez sarılıyorum. Birkaç uzun an boyunca daha sıkı tutuyor, sonra beni bırakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Babam da gurur duyardı." Lise son sınıfımın nasıl bittiği hakkında bir şey söylememe fırsat kalmadan elini kaldırıyor. "Hayallerinden vazgeçmediğin için, onların kazanmasına izin vermediğin için seninle gurur duyardı."

Ben her şeyimi kaybettiğim ve onlar hiçbir şey kaybetmediği için, onların kazandığını söylemiyorum. Ama ben de kazanmıyorum. Oraya vardığımda arayıp, direksiyona geçip uzaklaşacağıma söz veriyorum.

Wake Prep'e gitmek kolay ve iyi vakit geçiriyorum. Spor kompleksine yürüme mesafesinde olduğunu fark edince doğruca yurt binasına yöneliyorum. Yurtta lisansüstü basketbol programı öğrencileri var, bu yüzden takım arkadaşlarımı yakından tanıma fırsatım oluyor. Herkes yeterince nazik görünüyor, annemi arayıp geçici yeni evimi gezdirdiğimde el sallıyor ve merhaba diyorlar. Bir odada dört ranza, bir mutfak, kanepeler ve büyük bir televizyon bulunan ortak bir alan ve ortak bir banyo var. Gösterişli bir yer değil ama idare eder.

Öyle ya da böyle bu işi başaracağım.

"Hey, senin hikayen ne?" diye sordu Wake Prep ekibine yeni katılanlardan Ollie Perkins. Yanımdaki koltuğa yığılıp pizzayı neredeyse elimden düşürecekken kaneppe sallandı. Gürültülü bir adam ama yeterince arkadaş canlısı görünüyor. Herkesle ne kadar rahat konuştuğunu, insanları sohbete dahil ettiğini ve yeni tanıştığı insanları sanki yıllardır tanıyormuş gibi tanıttığını fark ettim. Çok kolay arkadaş edinen insanlardan biri, ki bu benim pek becerim değil.

"Hikaye yok," diyorum, konuya girmek istemeyerek. Arkadaş edinmek veya sosyalleşmek istemediğimden değil, sadece beni buraya getiren şeyden bahsetmek istemiyorum, bunun yerine NCAA Birinci Lig'de izlendiğim okuldan bahsetmek istemiyorum.

"Evet. Hayır. Ben buna saçmalık derim. Seni tanıyorum dostum. O saçmalık haberlerdeydi."

İçimdeki yükselen öfkeyi yatıştırmak için derin bir iç çektim, her türlü tavır belirtisini bastırdım. "O zaman zaten biliyorsun ve benden duymana gerek yok."

Ollie başını eğip beni düşünceli bir şekilde süzdü. "İçimde o zenginlerin ortaya koyduklarından çok daha fazlası olduğuna dair bir his var. Hepiniz kavga ettiniz, bu çok açıktı, ama sadece sen yedek kulübesine gönderildin. Suçlamalar düşürüldü ve kimse nedenini söylemedi. Hepsi yeni formalarını sergiliyor ve ESPN'de duyuruluyor, ama sen buradasın, tüm bunlar olmadan önce bir dakikalığına bir numaralı aday olmana rağmen."

"Görünüşe göre çok şey biliyorsun."

Bana baskı yapmıyor, bunu takdir ediyorum.

Tekrar yemeğe dönüyoruz ama şimdi odada televizyonun sesini duyabilecek kadar sessizlik var. ESPN spor spikerleri, üniversiteye yeni gelen basketbol oyuncularını ve en çok kimlerden beklediklerini tartışıyorlar. Aralarında bir numara elbette Ashton James. Eyalet ve bölge sıralamasında zirvede yer alan James, profesyonelliğe adım atmak için herkesin gözdesi, takip edilmesi gereken oyuncu. En

başından itibaren yıldız oyuncu statüsüne ulaşması bekleniyor. Televizyon, sahadaki yeteneklerinden klipler izledikçe, benim moralim daha da bozuluyor.

Görüntüler, Ashton'la birlikte sahada olduğumuz anda, tam da uygun bir anda duruyor. Son oynadığım maçtan, her şeyin değiştiği gecedен. Tüm geleceğimin tepetaklak olduğu gece. Ekranda Ashton, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeye bana bakıyor. İlk kez değil, her şeyi o mu planladı diye merak ediyorum. Elbette bundan faydalandı. Çünkü yeni arkadaşımın da belirttiği gibi, o orada, ben buradayım.

"Adını bütün bu beladan uzak tutmayı nasıl başardığı komik," diyor Ollie, pasif bir şekilde. Gözlerimi ona dikiyorum ve omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum. O onun en yakın arkadaşıydı, değil mi?"

Dövüşten sonra Kent Richards beni saldırıdan şikayet etti. Suçlamalar yapıldığında başlangıçta tanık olarak Ashton James, Michael Forn ve Liam Drafе'yi göstermişti ancak lise koçum koridorda dörde bir olduğunu kanıtlayan güvenlik kamerası görüntülerini verdiğinde Ashton'ın adı sihirli bir şekilde listeden çıkarıldı. Ashton'ın katılımı ortadan kalkmakla kalmadı, suçlamalar da hızla düşürüldü. Ancak olan olmuştu. Sezonun geri kalanında yedek kulübesinde olduğum için sıralamada önemli bir düşüş yaşadım. İlk suçlamalar sızdırıldığında Kent, kendini kurban olarak göstermek için bulabildiği her kameranın önüne çıktı. Katılımınızı örtbas etmek ve diğer tarafı kötü adam gibi göstermek için bir halkla ilişkiler ekibi tutabilecek durumdaysanız, paranın size iyi bir itibar satın alabileceği anlaşılıyor. Bu arada, benim itibarım zedelendi. Hiçbir takım, sahada ne kadar iyi olursa olsun, bilinen bir sorun çıkararı istemez.

"Ashton'a vururken seni basıp günü kurtarmak için müdahale ettiklerini duydum. Ama Richard'ın patlak burnu ve bir başka adamın mor gözü dışında, yaralanan tek kişi sendin. Ashton her zamanki gibi güzel görünüyordu. Üzerinde tek bir iz bile yoktu."

"Haklı mısın?" diye soruyorum. Bir yanımda Ollie'nin dünyanın geri kalanının gözden kaçırdığı ayrıntıları fark edecek kadar anlayışlı

olmasına minnettar olsa da, bu saçmalıklardan bahsederken fazla dikkat çekti. Odadaki herkes şimdi bize bakıyor, bir şeyler söylememi bekliyor.

"Hiçbir zaman kendi adına konuşmadın. Kent denen adam sosyal medyada saçma sapan şeyler söylüyordu ama sen tek kelime etmedin. Neden?"

"Bunun bir anlamı yoktu," diye sertçe cevapladım. "Bunlardan bahsetmenin bir anlamı yok. Oldu işte. O orada, ben buradayım. Hikayenin sonu."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor Ollie çöpünü atmak için ayağa kalkarken. "Artık senin takım arkadaşınız dostum. Sadece havayı temizlemek istedim. Bence o pisliğin seni anlattığı kadar kötü adam değilsin. Ve eğer olan her neyse, taktığın o gökkuşağı ter bandıyla bir ilgisi varsa," diyor televizyon ekranını işaret ederek, "Sadece bil ki, o homofobik saçmalıklara katılmıyorum."

Sözlerimi bir an tarttıktan sonra ayağa kalkıp etrafımdaki, etkileşimimizi izleyen adamlara baktım. Dediği gibi, yeni takım arkadaşlarım.

"Bakın, bilmeniz gereken tek şey, buraya sorun çıkarmak için gelmediğim. Hepiniz gibi, daha iyi bir gelecek için çok çalışmak için buradayım."

Ollie düşünceli bir şekilde başını sallıyor, suçluluğum ya da masumiyetim hakkındaki içsel değerlendirmesine katılıp katılmadıklarını görmek için etrafındakilere bakıyor. "Arkadayız Vell."

Birkaç adam başını sallıyor, biri sırtıma sertçe vuruyor.

"Ama biliyor musun? O büyük adam Ashton James'in bu kadar çok örtbas etmek istediği güvenlik kamerası görüntülerinde ne varsa onu görmek için iyi para öderdim."

"Önemli değil," diyorum bezgin bir şekilde ama artık kızgın değilim.

Ollie'nin beni desteklediğini, yanımda olduğunu hissettirdiğini anlıyorum. Benden çok daha zor koşullarda büyüdü ve buraya gelmek için çok çalıştı. Bir takım olarak bir araya gelmemizi, hem sahada hem saha dışında birbirimizi desteklememizi istiyor. Bu takımda hepimizin paylaştığı bir şey varsa, o da ezilen taraf olmamız. Ve hepimiz sıkı çalışma ve azimle elde edebileceğimiz fırsatlara açız. Oraya ulaşmanın yolu birlikte çalışmaktan geçiyor.

BÖLÜM 9

ASHTON, YAŞ 18

"James! Ofisim!"

Topu Miles'a geri atıp, Koç Callion'la buluşmak için yukarı koşuyorum. Antrenman sahasına bakan, yerden tavana kadar cam duvarlı ofisinin önünde beni bekliyor. Kafasının arkasında gözleri olmasına şaşmamalı. Buradan her şeyi görebiliyor.

"Otur oğlum."

Düz ses tonu dikkatimi çekiyor ve bir an başımın dertte olduğundan endişeleniyorum. Çünkü hazırlık maçında muhtemelen daha iyisini yapabilirdim ama yine de yaz antrenmanlarında harikalar yarattığımı hissediyorum. Birkaç aksaklığa rağmen maçı yirmi sayıdan fazla farkla kazandık ve istatistiklerin adil payını aldım. Bundan dolayı harika hissediyorum ve sezona başlamayı dört gözle bekliyorum. Mavi Şeytan olarak ilk maçım için sahaya çıktığım o ilk anları hayal ettim. Babamın beni ESPN'de izleyeceğini ve onun yardımı olmadan bunu yapabileceğimi kanıtlayacağını bilmek beni motive ediyor. Cumberland Valley'i reddettiğim için sinirli ama okulun dekanıyla gizli yatırım anlaşmaları yapmaya çalışmadan önce benimle konuşmalıydı. O anlaşmada kaybettiği paranın tamamı onun sorumluluğunda. CVU harika bir okul ve orada kurulan bağlantıların gelecekteki yatırımcıları, CEO'ları, jürileri ve evrenin diğer efendilerini

kazanabileceğini veya mahvedebileceğini anlıyorum. Ama bu benim yolum değil ve o bununla uğraşmak zorunda kalacak.

Aile şirketinde onun izinden gitmeye hiç niyetim olmadığını açıkça söylemedim. İşletme bölümünü seçmek şimdilik onu sakinleştirebilmemin tek yolu. Ama gelecek yıl bu zamanlar anlayacaktır. Çünkü o zamana kadar NBA'e draft edilmiş olacağım. En iyi NCAA okullarından birinde harika bir yıl geçirmem yeterli, ve hiçbir sorun olmadan seçileceğim. Çok iyi bir oyuncu olduğumu biliyorum ve bunu kanıtlayacak istatistiklerim ve özgeçmişim var. Yeni takımım bana biraz yavaş ısındı, ama gerçek sezon başladığında, transfer ettikleri yıldız oyuncuyu onlara göstereceğim.

Babama göstereceğim.

"Nasılsın, Koç?"

"Ashton, harika bir oyuncusun. Geçen yıl harika bir yıl geçirdin ve takım seni takıma katarak iyi bir basın toplantısı düzenledi. Seni aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz."

"Teşekkür ederim Koç. Burada olmaktan heyecan duyuyorum. Golden State Üniversitesi'ni seçmek çok kolaydı. Sahaya çıkıp beni neden seçtiğinizi size göstermeyi dört gözle bekliyorum."

"Şu konu hakkında..."

Tam olarak ne dediğinden emin değilim. Hem görüşüm hem de işitmem bir tünelden geliyor ve Koç Callion'un ağzına odaklanıp dudaklarını okumaya çalışıyorum çünkü duyduğum kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Sen... beni kırmızı gömlekle mi görevlendiriyorsun?"

Bu olamaz. Beş yıldızlı bir oyuncuydum, tüm ülkedeki en iyi lise yeteneklerinden biri seçilmiştim. Seçebileceğim birçok üniversite vardı ve Golden State Üniversitesi'ni seçtim çünkü bana zirveye yükselmeye devam etmemde yardımcı olacak bir takım sözü verilmişti. Zaten duyurulan onaylarım ve sponsorluklarım var, hepsi

de olağanüstü performansına bağlı. Elbette, takım hala bazı pürüzleri çözmeye çalıştığı için bir hazırlık maçında vasat bir performans sergilemem, halihazırda inşa ettiğim her şeyi tehlikeye atmayacaktır.

"Ashton, dediğim gibi, sen harika bir oyuncusun—"

"Öyleyse neden beni dışarıda oturtmaya çalışıyorsun?"

Koç boğazını temizliyor, kollarını kavuşturuyor ve söyleyeceklerini dinlememi bekliyor. Yanağımın içini o kadar sert ısıyorum ki, ağızımda bakır tadı var.

"Harika bir oyuncusun, ama bir yıllık antrenman ve gelişimle daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ben 10 yaşımdan beri şampiyonluk seviyesinde bir oyuncuyum."

"Yeteneklerini küçümsemeye çalışmıyorum evlat. İyi bir oyuncu olmasaydın bu noktaya gelemezdin. Ama bence bir takım oyuncusu olarak gelişmen için biraz zamana ihtiyacın var."

"Bu ne anlama gelir?"

"Son birkaç yıldır, topu sana paslayan ve şut atabilmen için yolu açan bir takımla geliştin—"

"—mesele bu değil mi?"

"Biz üniversite düzeyinde işleri böyle yapmayız."

"Ancak—"

"Ve NBA'de işler böyle yürümüyor. Hedefinin bu olduğunu biliyorum ve bu hedefe ulaşmana en iyi şekilde nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Ya da topu bana verip yolumdan çekilebilirsin.

"Babam mı seni buna teşvik etti?"

"Affedersin?"

"Bu bir çeşit şaka, değil mi? CVU'yu seçmediğim için bana mı intikam alıyor?" Koç hiçbir şey söylemiyor, kaşları o kadar derin çatılmış ki alnında bir iz bırakacağından eminim. "Ah, bekle. Burada neler olduğunu anlıyorum." Kollarımı kavuşturup arkama yaslanıyorum ve Koç'u, onun beni değerlendirdiği gibi değerlendiriyorum. "Babamın çek defterini açıp bağış yapmasını sağlamanın yolu buysa, tek yapman gereken sormaktı. Tehdit edilmeye veya rüşvet verilmeye tahammülüm yok."

"Size temin ederim ki, babanızın benim kararım ile hiçbir ilgisi yok."

"Bak, bağış yapmasını sağlayacağım, yeter ki bunu durdurun—"

"Bu okul yılda kırk beş milyon dolardan fazla gelir elde ediyor. Babandan gelen bir çek hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Ayağa kalktı. "Aksine, buna tepki olarak sergilediğin tavır, hazır olmadığının kanıtı. Arkana yaslan, dinle ve öğren Ashton. Bir takım oyuncusu olmaya çalış, o zaman sahadaki ilk yılın büyük bir başarı olacak."

"Bu çok saçma."

"Kovuldun, Ashton."

Babam dışında, hayatımda hiç böyle konuşulmamıştı. Yüzüm yanıyor ve bir şeyler fırlatmak istiyorum ama öfkemi göstermenin onun gözünde öfke nöbeti gibi görüneceğini biliyorum. Bunun bir yolunu bulacağım. Kadrolarına katılmam için yalvaran diğer yarım düzine okuldan birine transfer olacağım. Koç Callion pişman olacak.

Göstereceğim onlara. Hepsini göstereceğim.

***Hayranlarıma, takım arkadaşlarıma ve destekçilerime,
Antrenörlerim ve ailemle dikkatlice düşündükten
sonra, bir yıllığına kırmızı forma giymeye karar verdim.***

Bu kolay bir karar değildi, ancak hem takımımın hem de bir oyuncu olarak uzun vadeli gelişimin yararına.

Bu sezon sahada olmasam da, takımımı ve hedeflerimizi desteklemeye tamamen bağlıyım. Bir sporcu olarak, yarışmaya ve kazanan bir sezona katkıda bulunmaya hevesliyim. Bu yıl bana akademik çalışmalarına ve bu takımdaki geleceğime odaklanmak için değerli bir fırsat sunacak.

Anlayışınız ve sürekli desteğiniz için teşekkür ederiz.

Samimi olarak,

Ashton James

Bir kameraman, oyuncuların arasında dolaşıp önümde rahatsız edici derecede uzun bir süre duruyor. Elimi objektifin önüne koymak ya da kameramana siktir git demek istiyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bunun yerine, oyunla ilgileniyormuş gibi yapıp, oynamak yerine yedek kulübesinde oturmaktan hiç utanmayarak, dümdüz karşıya bakıyorum.

İlk üniversite basketbol maçında sahada olamayacağım haberi çıktığında telefonum bildirimlerle çalkalandı. Memleketimdeki yerel haberler durmadan bu konu hakkında haber yapıp yorum almak için bana ulaşmaya çalıştılar ama şimdiye kadar erteledim. Ne kadar mahcup olsam da sonunda dayanamayıp babamı aradım. Bana bunu söylediğini ve benim için hazırladığı planı dinlemem gerektiğini saatlerce dinledikten sonra, halkla ilişkiler ekibiyle beni bir pislik gibi göstermeyecek bir kamuoyu açıklaması hazırlamayı kabul etti. Bu, Kent'in Marcus Vell'e karşı açtığı saçma davaya karışmak gibi, görmezden gelinebilecek bir şey değil. Olumlu bir şekilde anlatmanın bir yolunu bulacaklardır.

Yine o geceyi düşünmeye başladım. Muhtemelen tüm o karmaşanın karması bu. Lanet olası Kent. Ona bu işi bırakmasını, bir davası olmadığını söyledim. Ama Kent, hiçbir koşulda, ortaya atılmaktan hoşlanmayan insanlardan. Marcus'u yerine oturtup, küçük kasabamızda gücün kimde olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Pinecrest Lisesi basketbol koçu güvenlik kamerası görüntüleriyle geldiğinde neredeyse panik atak geçiriyordum. Kimse görmeden önce görüntüleri ele geçirmek için çırpındım ama görüntüler babamın, Kent'in ve Kent'in babasının da görebileceği büyük bir ekranda gösterildi. Neyse ki doğrudan bizi gösteren bir kamera yoktu, ama Kent ve aptal adamları gelmeden önce bir şeyler olduğunu ima edecek kadar güçlüydü. Babam ve halkla ilişkiler ekibi adımı tamamen silebildi ve kavganın dört kişiye bir olduğu apaçık ortada olduğu için dava düştü. Marcus da açıkça eşcinsel olduğu için, nefret suçundan peşimize düşme hakkı vardı.

Marcus hiçbir şey söylemedi. Beni asla ifşa etmedi veya Kent'in kendisine karşı devam eden aleni kan davasına karşı koymadı. Keşke söyleseydi. Kent'le bağlarımı kopardım ve basketbol dışında kimseyle konuşmadım. Neyse ki o zamana kadar hepimiz o kadar uzun süredir birlikte oynuyorduk ki her şey kolayca halloldu. Marcus liderlik tablolarından düştüğünden beri, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, onun adı benimkinin yanında olmadan kendimi zirvede buldum.

Ülkenin bir numarası seçildiğimde, takımım benim için bir parti düzenledi. Kent gözlerimin içine bakarak "Rica ederim," dedi. Neredeyse oracıkta kusacaktım.

Kent'in saçmalıklarından faydalandım ve bundan dolayı kendimden nefret ediyorum.

Her gün güvenlik kayıtlarını sızdırmayı, ortaya çıkıp o gün olanları anlatmayı düşünüyordum. İlk gün neredeyse yapacaktım ama babam ve avukat ekibi gelip işi devraldı. Günler geçti, sonra haftalar. Geriye dönüp her şeyi düzeltebilecek durumda değildim. Tek yapabildiğim ilerlemektir.

Ama ilerlemiyorum. Yerimde durup maçı kenardan izliyorum. Ve bu kadar boş vaktim varken, kendimi Marcus'u ve neler yaptığını düşünürken buluyorum. Nereye gittiğine dair hiçbir bilgi bulamadım. Topu tamamen bırakmamış olamaz herhalde?

Nerede olursa olsun, umarım mutludur. Ve umarım şu anda, bana harika bir sezon vaat eden takımın bensiz oynadığı şu dönemde, yedek kulübesinde oturmuş beni izlemiyordur.

BÖLÜM 10

ASHTON, YAŞ 19

"Ashton, Lanet olası James, ÜÇÜNCÜ."

Her ne kadar tam adımla çağrılmaktan nefret etsem de homurdanıyorum. Tamamen değiştirebilseydim, değiştirirdim. Büyükbabam ve babamın ikisi de olduğu gibi, adımın kendime ait bir versiyonu bile yok. AJ'yi tekrar kullanabilirdim ama pek uymuyor. İkinci adım, Wellington'ın ülkenin en tanınmış isimlerinden birinin üçüncüsü olmaktan bile daha küstah olduğu düşünüldüğünde olmaz. Ama ne kadar Ash diye çağrılmaya çalışsam da kimse dinlemiyor. Bu, bu orospu çocuklarının hiçbirinin gerçek arkadaşım olmadığını anlamamın bir yolu. Çünkü hepsi bana tam adımla, Ashton James'le hitap ediyor; birçok sporcunun birbirlerine yaptığı gibi sadece adımı veya soyadımı kullanmak yerine.

"Benim," diyorum düz bir sesle, içkimden derin bir yudum daha alırken.

"Dostum, şişeden mi içiyorsun?" Sebastian Macallan şişesini elimden kaptı, sonra yerine kristal bir bardak koydu. "Buz mu?" Başımı hayır anlamında salladığımda, bardak kullanıp kullanmamamın ne önemi olduğunu anlayamadım. Kendimi alkol zehirlenmesine maruz bırakırken biraz nezaket gösterdiğim sürece, bu şişenin tamamını bitirmemde hiçbir sakınca yok.

Alpha Omega Psi'nin yolu budur. Nesiller boyu sürececek zenginliğin korunması ve ilerletilmesi yoluyla, ayrıcalık, hak ve yolsuzluk üzerine kurulu ömür boyu sürececek bağların güçlendirilmesi yoluyla dünyanın gelecekteki liderleri arasında mükemmellik ve nüfuz mirasının oluşturulması.

Geçirmek. Herkesten nefret ediyorum.

"Ashton James, Binky Vanderwind'le tanıştın mı?"

"Binky?" Ağzım açık konuşuyorum ve muhtemelen kaba davranıyorum ama umursamıyorum. Oda dönüyor ve bu beraberlik için hava çok sıcak. Neden her maçtan sonra takım elbise giymek zorundayız? Aslında, onu unut. Bu partideki herkes neden bu kadar giyinmiş? Bira pong ve strip poker eşliğinde normal bir kardeşlik partisi yapamaz mıyız? Strip pokerde harikayımdır.

"Affedersin?"

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Ona fazla aldırmayın. Bu gece takımının büyük galibiyetini kutluyor."

Yedek kulübesinden kazanılan bir maç daha. Haydi takım!

"Nasıl oynanacağını bildiğimden emin değilim ama bana bir ara gösterebilirsin," diyor kız, taklit etmeye çalıştığı kadar masum görünmeyen bir kıkırdamayla. Ya da belki de değil. Bilmiyorum. Sanırım tatlı. Minyon ve bir şekilde hem şık hem de ince, kıvrımlı. Koyu kumral saçlarında hafif röfleler var, perçemler mükemmel simetrik yüzünü çerçeveliyor. Burnu hafifçe yukarı kalkık ve dolgun, parlaticılı dudakları mükemmel düz, beyaz dişlerinin etrafında gerili. Babam onu çok severdi.

"Buradan çıkmam gerek."

"Şey, dur sana yardım edeyim." Sebastian ve Binky kollarından tutup beni merdivenlerin alt basamağından yukarı çektiler. Aslında şişeyi çalıp odama kaybolmayı planlayarak yukarı çıkıyordum ama tökezleyip kış üstü düştüm. Sebastian kaçamadan beni yakaladı.

Ayağa kalkıyorum ve oda sallanıyor. Sebastian bir saniyeliğine özür diliyor ve ben Binky'yi yanıma alıp duvara yaslanıyorum.

Binky ne tür bir isim?

"Bianca dedim."

Ne?

Of, kafayı buldum. Sebastian neden beni bir kızla yalnız bırakıyor? Geçen hafta, adı... Kahretsin, hatırlayamıyorum... Ciddiye alınamayacak kadar sevimli bir şey. Yine de, sanırım herkesin ciddiye alınması gerekmiyor. Bana üniversiteye sadece uygun bir koca bulmak için geldiğini söyledi, her ne anlama geliyorsa. Alpha Omega Psi'nin ev partisine bu yüzden gelmişti ve bu yüzden tanıştırmamızı istemişti. Sonra, sanki tüm bu etkileşimden yeterince dehşete kapılmamışım gibi, bana aslında annem tarafından ikinci dereceden kuzen olduğumuzu söyledi. Bu arada, bu onu caydırmadı. Sonuçta, olası kocalar söz konusu olduğunda ben en iyisiyim. Onun sözleri, benim değil.

Sonra hayatımda hiç olmadığı kadar sarhoş olmama yardım etti ve o gecenin ilerleyen saatlerinde tuvalette pantolonlarımız aşağıda yakalandık. Yani, ben çıplaktım, tuvalette yarı baygın bir şekilde yatıyordum, o da üstüme çıkıp gevşek penisimi içine sokmaya çalışıyordu. Tüm bu etkileşimi içip atmaya çalıştıktan sonra gelen akşamdan kalmalık tam bir felaketti.

Bu da muhtemelen öyle olacaktır.

"Vay canına. Düşündüğümde daha uzunmuşsun. Pek yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Başım öne doğru düştü ve aşağı baktım. Evet, yer orada epey aşağıda. O da öyle. Bu kız, o korkunç yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen, 1,5 metreden uzun olamaz.

"Bu şeylerle nasıl yürüyorsun?" Onlara bakınca bile başım dönüyor.

"Alıştırma yap," diyor, sanki dev bir çocukmuşum gibi bana gülümseyerek. "Dört yaşımdan beri güzellik yarışmalarına katılıyorum."

Binky gülüyor; daha önceki baştan çıkarma girişiminden çok daha içten gelen tatlı, şingirdayan bir ses. "Bu surat ne işe yarıyor?"

"Yarışmalar," —hıçkırık—"çok ürkütücü değil mi?"

"Sen komiksin."

"Tamamen ciddiylim."

"Gerçekten berbat durumdasın."

"Çok zekice bir gözlem," diyorum, yarı hıçkırık yarı geğirti çıkararak. "Zekânı hafife almışım, bunun için özür dilerim." İyice ölçmek için burnuna vuruyorum. Çok ufak tefek.

Tekrar devrilmek üzereyken Binky alaycı bir tavırla beni duvara yasladi. "Endişelenme, koca adam. Alışkınım." Birkaç dakika sonra etrafına bakındı. "Sebastian nereye gitti?"

Omuz silktim. "Muhtemelen kimsenin kutudan içki içmediğinden emin olmak için."

"O büyük bir çevreci mi?"

"Hayır, sanırım kırmızı plastik bir bardağa yakın bir yerde görülürse servetinin olumsuz etkileneceğinden endişe ediyor."

Tekrar gülüyor, sanki çan sesi duyuluyor.

Çanlar. Çan. Vell.

"Neydi o?"

"Ha?"

"Çanlarla ilgili bir şey söyledin."

"Ah. Evet. Vell ile kafiye."

Bu kızı etkilemeye çalışmıyorum ama kendimi de utandırmaya çalışmıyorum. Sarhoş beynimin Marcus hakkında konuşmamasına güvenmiyorum. Belli ki, onu düşüncelerime dalmaktan alıkoyacak kadar sarhoş değilim. Bardağımı birkaç büyük yudumda bitiriyorum, ağzımı elimin tersiyle siliyorum ve bardağı koridora fırlatıyorum. Bardak yüksek, şaşırtıcı derecede ağır bir sesle yere düşüyor ama kırılmıyor. İyi ki duvara fırlatmamışım. Alçıpanı delip geçmiş olabilir. Duvara dayalı, erişemeyeceğim kadar uzaktaki bir masada duran Macallan şişesine bakıyorum. Ani bir baş dönmesiyle sendeliyorum.

"Yeterince olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Hâlâ hatırlıyorum."

BÖLÜM 11

MARCUS, YAŞ 20

Annemi sıra sıra şezlongların arasından koridorda gezdirirken, yanımıza gelen çeşitli arkadaşlarımıza ve aile üyelerimize gülümseyip başımı sallarken nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Sarı çiçekli, sade, kırık beyaz bir yazlık elbise ve yüzünde dingin bir gülümsemeyle çok güzel görünüyor. Gözlerinde yaşlar var ama eminim ki bunlar mutluluk gözyaşları. Bence gerçekten mutlu ve en önemlisi de bu.

Bir şeye hem sevinip hem de aynı nefeste üzölmek zor bir şey. Annem, hayatlarının geri kalanında babamla olmalıydı, olacaktı da. Babam neredeyse beş yıldır hayatta değil ve şimdi memleketimizin bir saat kuzeyindeki küçük bir dağ kasabasında, yeni evlerinin arka bahçesinde Greg ile evleniyor. Büyüdüğüm evi boşaltmak gerçeküstüydü. Annem, Pinecrest'e yerleşip yerleşmeyeceğıme karar verecek yaşa gelene kadar evi kiralayacak. İkimiz de evi satmayı hayal edemiyorduk, bu yüzden bu fikre alışma şeklimiz. Ayrıca artık restoranda çalışmadığı için anneme biraz ekstra gelir sağlayacak. Gerçi buna ihtiyacı da yok. Greg, hemen bir iş bulmak yerine tutkusunu bulmaya odaklanması konusunda ısrar ediyor. Babam zengin değil ama ikisini de geçindirecek kadar iyi durumda. Artık mücadele etmek zorunda kalmayacağını bilmek beni rahatlatıyor.

Greg harika bir adam. Bana ufak tefek şeylerle babamı hatırlatıyor. Genel yapısı ve rahat gülümsemesi, alaycı tavrı ve çalışma ahlakı

birbirine çok benziyor. Babamdan biraz daha büyük ve kesinlikle gümüş tilki havası var. Tam kadrolu bir tarih profesörü gibi görünüyor. Çekiciliğini kesinlikle anlayabiliyorum, gerçi bunu anneme asla itiraf etmem.

Annem yaklaşırken yüz ifadesini inceliyorum. Sevgisi, yaşlarla donuklaşmış gözlerinin parlamasından ve yüzündeki hayranlık ifadesinden belli oluyor. Annemin elini onun elinin içine koyduğum anda ikisi de gözyaşlarını tutma mücadelesini kaybediyor. Greg'in sağdıçlarından biri olarak yeni üvey kardeşim Vance'in yanına geri çekiliyorum. Kızı Vanessa, annemin tarafında Susan'ın yanında duruyor. Vanessa ve Vance iyi görünüyorlar ve iki ailemizi oldukça sorunsuz bir şekilde entegre ettik. Hepimizin yetişkin olması da işi kolaylaştırıyor. Vance benden birkaç yaş büyük ve kendisi de yakın zamanda evlenen Vanessa yirmili yaşlarının sonlarında. Vance batı yakasında, sanırım Portland yakınlarında yaşıyor. Vanessa ise yeni kocasıyla Boston bölgesine yeni taşındı; kocası bir tür insan hakları avukatı. Ben annem için ne kadar mutluyum, onlar da babaları için o kadar mutlu görünüyorlar.

Daha sonra piknik tarzı resepsiyonda, yeni üvey kardeşimin kuzenime dik dik bakmasıyla kahkahamı tutmaya çalışıyordum.

"Nedir bu?" diye fısıldadı Sean, göz temasından kaçınmaya çalışarak.

"Nereden bileyim? Adamla daha önce sadece bir kez tanıştım. Oldukça iyi biri. Anladığım kadarıyla biraz sorunlu biri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Çok açık sözlü ve insanların saçmalıklarını yüzüne vuruyor, ki bu en kötü şey değil ama drama yaratıyor." Sean daha fazla ayrıntı bekleyerek bir kaşını kaldırdı. "Şükran Günü'nde annem okulun nasıl gittiğini sordu. Bilirsin, sıradan şeyler. Babasının ona söylediği gibi bir basketbol yıldızıysam ve konuyu kapatmadıysam neden iki yıllık koleje gittiğimi aşırı merak ediyordu. Olay oradan sonra büyüdü ve Ashton'ın nerede yaşadığını öğrenmesini engellemek için fiziksel olarak engellemek zorunda kaldık ki onu

sorguya çekmesin, evine yumurta atmasın ya da her ne yapacaksa yapmasın. Garipti dostum. Greg, insanların yalan söylemesinden rahatsız olduğunu söylüyor."

"Çok yoğun."

"Vance gerçekten çok yoğun biri. Kötü biri gibi görünmüyor. Sadece onun kötü tarafına geçme." İkimiz de bir an rahatsız bir şekilde güldük.

"Okuldan bahsetmişken, hâlâ CVU'yu mu düşünüyorsun?"

"İş neredeyse bitti. Başvurumu yaptım ve Greg beni takımın yardımcı antrenörü olan arkadaşıyla tanıştırmak için kampüse götürdü. Bana tesisleri gezdiriyorlardı, bu arada tesisler oldukça gösterişliydi ve antrenörle karşılaştık. İyi bir adamdı."

Sean homurdandı. "Zengin insanlar."

"Ah, sus. Sadece Hunston'a seninle gelmeyeceğim için bana kızgınsın."

"Bir yabancıyla aynı odada kalmak zorundayım. Yabancılardan nefret ederim."

"Başaracaksın," diye gülüyorum. "Belki de şansın yaver gider de başvurumu kabul etmezler. Tanrı bilir, orada görmeye alışık oldukları türden bir öğrenci değilim. Ama Greg, basketbol programlarını güçlendirmeye çalıştıklarını ve kadroda yedek oyuncuya yer olduğunu söylüyor. Çok çalışır ve doğru oynarsam, gelecek yıl tam burs almaya hak kazanabilirim."

"CVU çok pahalı değil mi? Bunu nasıl karşılayacaksın?"

"Evet, ülkenin en pahalı okullarından biri," diye onaylıyorum. "Ama artık resmen Greg'in üvey oğlu olduğuma göre, onun öğretim kadrosunun bazı avantajlarından yararlanmaya hak kazanıyorum. Öğrenim ücretimin yarısının ödenmesini sağlayabilirim—"

"Bu da fiyatın her yerdekiyle aynı olması anlamına geliyor," diye araya giriyor Sean, ama devam etmemi işaret ediyor.

"Öğrenim ücretimin yarısı için bir burs alacağım ve Wake Prep'te olduğum her dönem Dekan Listesi'ne girdiğim için küçük bir akademik burs kazandım. Greg, CVU'ya katılmam için bir teşvik olarak ilk yıl tüm kitaplarımı satın almakta ısrar ediyor ve geri kalanını ödemek için öğrenci kredisi alacağım. Tek yapmam gereken ilk yılı atlatmak, kendimi kanıtlamak ve gelecek yıl için burs almayı ummak."

"Ya burs açılmazsa? Borca girip mutsuz olmaya değer mi?"

"Herhangi bir yerde mutsuz olabilirim. Daha iyi bir gelecek anlamına geliyorsa, geçinmek için elimden geleni yaparım."

Cumberland Valley Üniversitesi gibi bir yere gitmeyi seçmek, hesaplanmış bir kariyer hamlesi. Sadece Greg ile yaptığım incelemeden bile, uyum sağlayamayacağımı biliyorum. Yanımda tanıştırmalar yaparken bile, birçok profesörün ve hatta basketbol koçunun bana tepeden baktığını hissedebiliyordum. Çok fazla arkadaş edinmeyi beklemiyorum, ancak seçkin bir üniversiteden mezun olma şansı da göz ardı edebileceğim bir fırsat değil. Wake Prep'te edindiğim arkadaşları özleyecek ve en çok eğleneceğim okula göre bir okul seçebilmeyi dileyen bir yanımda var mı? Kesinlikle. Ama bunu kendimi başarıya hazırlamak için yapıyorum. Tutkumu takip edip başarılı olmanın yolu bu, böylece her şeyimi kaybedebileceğim ve babamın yaptığı gibi kendimi ölümüne çalıştırmak zorunda kalacağım bir duruma düşmüyorum.

"Sanırım bu doğru. Bundan nefret ediyorum çünkü her zaman planladığımız gibi benimle Hunston'a gelmeni umuyordum ama anlıyorum. Babanın gurur duyacağını düşünüyorum."

"Teşekkürler, kuzen." Sean beni kendine çekip sarılmak istediğinde kolumu onun kalın boynuna doladım.

"Burada neler oluyor?" Vance masamıza doğru kayıyor, Sean'la bana bakıyor. Vance'in Sean'a bakışları, ne kadar yoğun olabileceğini bilmesem ürkütücü olurdu.

"Önemli bir şey değil, sadece okulun başlamasından bahsediyorduk."

"Ah evet. Babam, sonunda birinin onun o kibirli, elitist okuluna gitmek istemesinden gerçekten çok heyecanlanmış. Bu okul, devasa güven fonları kadar şişirilmiş egolara sahip, kendini beğenmiş, aptallarla dolu."

"Vay canına," diyorum gülmemeye çalışarak. "Bize gerçekten neler hissettiğini anlat."

"Ben de öyle yaptım," dedi ve başını iki yana sallayarak uzaklaştı, bezgin bir şekilde.

Sean ve ben kahkaha atıyoruz ve hayatımda olduğu için ne kadar minnettar olduğumu ilk kez düşünmemsem de. Lisede o gece Ashton ve arkadaşlarıyla olanların tüm gerçeğini bilen tek kişi o. Ashton'ın cazibesine kapıldığım için kendimi ne kadar aptal hissettiğim konusunda kıvranmamı dinleyen de o. Sosyal medyadaki tüm gizlilik ayarlarımı, benimle iletişime geçemeyecek veya paylaşımlarımı göremeyecek şekilde nasıl değiştireceğimi bana o gösterdi. Ve Kent Richards'a karşı savaşmam ve ses çıkarmam için beni cesaretlendiren de oydu; eminim ki bunu yapmadığım için hâlâ hayal kırıklığına uğramıştır. Annemin de paylaştığı bir görüşe göre, onlara iftira davası açmalıydım.

Sean, her şeyin bir tuzak olduğuna ikna olmuş durumda. Ama o öpücüğü hissetmedi. Ashton'ın dalgalar halinde yaydığı ihtiyacı ve açlığı ya da beni moraracağımı sandığım kadar sıkı kavramasını hissetmedi. Böyle bir tutku sahte olabilir mi? Yoksa böyle bir oyuna kanacak kadar zavallı mıyım?

Artık bitti, bu yüzden önemi yok. Hayatıma devam ettim ve her şeyin bana onu hatırlatmasına izin vermeyi bırakmalıyım.

Ashton James'i şahsen görmeyeli iki yıl oldu ve bu, adliyeden ayrılırken oldu. Dikkatimi çekmeye çalışmıştı ama bana bir şey söyleyemeden babası ve avukatlardan oluşan koca bir ekip dışarı çıktı. Ashton'ı götürdükten sonra babası bana dönüp, hiçbir şüpheye mahal vermeden bir daha asla oğlunun yanına yaklaşmayacağımı söyledi.

"Senin gibileri tanıyorum. Babanı da tanıyordum. Oğlumun senin gibiler tarafından kandırılmasına izin vermeyeceğim."

O zamandan beri Ashton'ı her gördüğümde televizyon ekranındaydım. İlk başta kaçındım. Ama bir süre ortalarda yoktu, aktif olarak oynamadığı için medyadan pek ilgi görmedi. Basın açıklamasını yayınladığı günü asla unutamam. Babasının halkla ilişkiler ekibi tarafından yazıldığı o kadar belliydi ki, basmakalıp bir profesyonellik ve sahte bir tevazudan başka bir şey değildi ve tanıdığım Ashton James'e hiç benzemiyordu.

Geçtiğimiz yıl Ashton sahalara ve televizyona geri döndü ve NCAA'in en iyi okullarından birinde oynadı. İyi bir sezon geçirdi, ancak eminim ki umduğu kadar büyük bir başarı elde edemedi. İstatistikleri lisedeki kadar iyi değildi, ancak Birinci Lig üniversite seviyesinde daha zorlu bir mücadeleyle karşılaşması gerekiyordu. Lise takımlarımızın en uzun, en hızlı ve en iyi oyuncularını olduğumuzda işler kolaydı. Herkes size topu atıp kazanmanızı beklediğinde daha çok basket atarsınız. Ama üniversitede oyun farklı. Wake Prep'te iki yıl geçirmenin bana öğrettiği şeylerden biri de bu.

Neyse ki Sean tekrar dikkatimi çekti ve beni rahatsız edici düşüncelerimden kurtardı. "Peki yaz kursları ve eğitimleri ne zaman başlıyor?"

"Gelecek hafta."

"Ah, kahretsin. Hazır mısın?"

"Olabilirdiğince hazırım."

Ve gerçek bu. Hazırım. Sahada ve saha dışında karşıma çıkacak her türlü zorluğa hazırım. Sabahın erken saatlerine ve gecenin geç saatlerine hazırım. Orada olmayı hak ettiğimi kanıtlamak için canımı dışıme takarak çalışmaya hazırım.

Çünkü geleceğim şimdi başlıyor.

BÖLÜM 12

MARCUS, YAŞ 20

"Nasıl yerleştiniz?"

Şaşırtıcı derecede geniş, özel yurt odamda dönüp duruyorum. Üvey babam elinde bir kutuyla açık kapıya yaslanmış. Arabadan kutuları taşıdığım için kapı açık duruyor. Henüz burada pek fazla öğrenci yok. Ayrıca, bu insanların hiçbirinin benim bir şeyimi çalmak isteyeceğini sanmıyorum. Yurt, vakıf fonu çocuklarıyla dolu ve çoğunun odaların büyüklüğüne ve kalitesine burun kıvrıldığını fark ettim; sanki beş yıldızlı bir otelde kalacaklarını sanıyorlardı.

"Şimdiye kadar her şey yolunda. Bu yurtlar harika," diyorum ve gerçekten de öyle. Wake Prep'teki yurtlar o kadar dardı ki, sanki bir çatı katı süitim varmış gibi hissediyorum. Tam boy bir yatak, çalışma masası, şifonyer ve tamamen bana ait bir dolap var. Bu odayı daha iyi hale getirebilecek tek şey özel bir banyo, ama duşlar ve banyo olanakları gerçekten güzel. Bu binada daha büyük ve kendi banyoları olan yurtlar olduğunu biliyorum ama çok daha pahalılar. Ayrıca, spor yurtlarının bu katına taşınan öğrencilerin çoğu zaten ilk dönemin sonunda kardeşlik evlerine taşınmayı planlıyor, bu da paylaşacak daha az kişi olacağı anlamına geliyor.

"Güzel, güzel. Dağa tırmanma yolculuğu nasıldı?" Annem ve Greg sadece otuz dakika uzakta yaşıyor, bu yüzden kısa ama güzel bir

yolculuktu. Cumberland Valley Üniversitesi, Blue Ridge Dağları'nın yüksek bir sırtında, yemyeşil ormanlarla ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan bazılarıyla çevrili. Sanata biraz olsun yeteneğim olsaydı, hayatımın geri kalanında bu tür manzaralar bana manzara resimleri çizme ilhamı verirdi. "Arabanın tutuşu iyi mi?"

"Araba harika, Greg. Hâlâ çok minnettarım—"

Tekrar teşekkür edemeden sözümü kesiyor. "Sadece iyi idare ettiğinden emin olmak istiyorum. Özellikle kış geldiğinde, etrafta dolaşmak için iyi bir araca ihtiyacın olacak. Bu dağ yolları karda hiç de eğlenceli değil. Annen, seni okula bu kadar yakın bir zamanda gitmeye ikna etsem ama sen burada mahsur kaldığın için kış tatilinde eve gelemeseydim beni asla affetmezdi." Babamın "Merhaba aç, ben baba," dediğinden beri gördüğüm en babacan göz kırpmasını yapıyor.

"Buradaki diğer öğrencilerle kıyaslandığında pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. Kampüste çok fazla aşırı servet savruluyor. Bu yüzden çocuklarımdan hiçbiri buraya gelmek istemedi. Vanessa, kız öğrenci yurdunda tek başına kalmaktan hoşlanmazdı ve Vance... Vance kendi ritmine göre dans ediyor."

Buna gülümsemeden edemiyorum. Vance, batı yakasında müzik okuyor ve kesinlikle karakter sahibi biri.

"Mükemmel. Ve çok minnettarım. Sadece araba değil, burada olma fırsatı da. Çok şey ifade ediyor Greg. Gerçekten." Onun yardımı olmadan CVU'ya gelemezdim. Sadece öğrenim ücretindeki büyük indirimden dolayı değil, aynı zamanda koçluk ekibine beni övüp beni değerlendirmeleri için ikna ettiği için.

"Şaka mı yapıyorsun? Buraya geldiğin için çok heyecanlıyım. Sonunda buradaki görev süremın avantajlarından yararlanıp basketbol takımına bir avantaj sağlayacağım. NCAA Şampiyonası geliyor!"

Başımı iki yana sallayıp kıkırdıyorum. "CVU en son ne zaman ilk turu geçmişti?"

"Önemli değil. Senin ve Koç Burke'ün yaptığı diğer transfer hamleleri sayesinde CVU'nun kadrosu oldukça iyi görünüyor. On yıllardır olmadığımız kadar yüksek bir sıralamaya sahip olmamız bekleniyor. Çok heyecan verici ve çevredeki tüm kasabalar çok ilgili, bu yüzden çok fazla heyecan var."

"Harika," diye kabul ediyorum. "Büyük umutlarım var ama bu ilk yarıyıl da ne kadar mahkeme süresi alacağımı bilmiyorum."

Greg heyecanla omuzlarını sallıyor. "Kimse bilemez," diyor en iyimser, gururlu baba sesiyle. Beni burada görmekten gerçekten heyecan duyuyor.

Biraz boğazım düğümlenmiş bir şekilde, babam geldiğinde paketini açmakta olduğum kutuya geri döndüm. Kutuya baktığım anda yanlış bir hareket yaptığımı anladım. Kutudaki ilk şey, babamın en sevdiği eski grup tişörtlerinden birine sarılı, babam, annem ve benim, babamın ölümünden yaklaşık altı ay önce çekilmiş bir fotoğrafımız. Bir basketbol maçından hemen sonra çekilmiş. Babam, gözlerinin altına beyzbol oyuncusu gibi siyah çizgiler çizilmiş bir Timberwolves Ortaokulu kapüşonlu üstü giymiş. Yanlış spor olduğunu söyledim ama havalı göründüğünü düşündü. Elinde "#29 - İşte Benim Oğlum!" yazan bir pankart tutuyordu.

Boğazımdaki yumru büyüyor. Greg bana doğru temkinli bir adım atıp yapılmamış yatağın kenarına oturuyor. Konuşursam gözyaşlarına boğulacağımdan çok korkarak çalışma masası sandalyesine oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp derin bir nefes alıyorum.

Greg'in eli hafifçe sırtıma dokundu. "Aynı olmadığını biliyorum. Ben o değilim ve seninle burada olması gereken o olmalı. Üzgünüm, o değil. Ama bana ihtiyacın olursa... Senin için buradayım. İyi bir dinleyiciyim. Yine de profesörlerden biriyle takılmanın sana puan kazandırmayacağını biliyorum."

Hafifçe güldüm. "Neyse ki, umurumda değil."

"Öyleyse, yerleşmene izin vereyim, sonra da yaklaşık iki saat sonra geç bir öğle yemeği için seni alayım. Sana en iyi pizzanın nerede yeneceğini göstereyim ve hangi benzin istasyonunun en iyi otu sattığını söyleyeyim."

Şaşırdım, doğru duyduğumdan emin olmak için başımı hızla kaldırdım.

"Şaka yapıyorum," diyor gülerek. "Yani, söylentiler duydum. Ama burada henüz yasal değil." Parmağını sallayıp yapmacık bir sertlikle konuşuyor. "Ve sen de bu okuldaki konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorsun."

Yüksek sesle gülüyorum, gerginliği her zaman aşabildiği için minnettarım. Erkeklerin ağlamaması gerektiğini düşündüğüm için maço biri değilim. Ara sıra güzel bir ağlamak rahatlatıcıdır ama Greg'i kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Zaten benim için çok şey yaptı. Endişelenmesi gerektiğini hissetmesini istemiyorum.

"Pizza harika görünüyor."

"Harika. Yola çıktığımda sana mesaj atarım. Ha, bu da sana," dedi ve kutuyu yatağın ortasına koydu.

Ofisine taşıdığı bir şey olduğunu varsayarak pek dikkat etmedim. Büyük bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyük ve CVU okul renklerine (siyah, gümüş ve mor) sarılı. Kartın üzerinde bir puma olduğunu tahmin ettiğim bir kedinin çöp adam çizimi var. Önce açıyorum.

"Burayı gerçekten seveceğinizi düşünüyorum. CVU'ya hoş geldiniz."

İmza yok ama Greg'den olduğu belli. Annemle birlikte, Wake Prep'ten mezun olup CVU'ya kabul edilmemi kutlamak için yurdum için bir sürü eşya almışlar. Greg, buraya gelmeyi seçtiğim için çok heyecanlı. Çocuklarıyla yakın ama ikisi de büyüyüp taşındı, bu yüzden etrafta olmamın onun için rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum. Aptal baba arketipi rolünden açıkça keyif alıyor.

Kutunun içinde iki okul tişörtü var. Biri karma mor renkte ve üzerinde siyah ve gümüş renkli maskotumuzun, Greg'in çiziminden çok daha vahşi bir puma figürünün yer aldığı bir basketbol topu var. Diğeri ise üzerinde "CVU'yu seviyorum" yazan uzun kollu beyaz bir tişört, ancak kalp bir basketbol topu. Ayrıca bir boyun askısı, yalıtımlı bir su şişesi, bir beyzbol şapkası ve iki üniversite flaması da var. Biri mor renkte ve "CVU Cougars Basketbol" yazıyor, diğeri ise gökkuşağı renkli bir puma ve okul logosunun yer aldığı siyah renkte. Kutudaki son şey ise yerel restoranlar için hediye kartlarıyla dolu bir zarf ve kampüsteki yemek seçeneklerinin çoğunun bulunduğu öğrenci birliği için bir zarf.

Yeni başlangıcım için umutlu bir şekilde kendi kendime gülümsüyorum.

GÜNÜMÜZ

BÖLÜM 13

MARCUS

Ofisine vardığımda hocanın kapısı açıktı ve kapının kenarına vurup kafamı içeri uzattığımda gülümsüyordu.

"Hey Koç. Bay Gozeman'dan beni görmek istediğine dair bir mesaj aldım."

"Marcus! Seni öğleden sonra bekliyordum ama erken kalkacağını tahmin etmeliydim."

Terli kıyafetlerimi işaret ediyorum. "Sabah koşusuna çıktığımda mesajını aldım, bu yüzden doğruca buraya geldim."

Koç başını sallıyor ama yüzünde gururlu bir gülümseme var. "Hiç durmadan hareket ediyorsun, değil mi?"

"Zamanımız yok efendim."

Burada bulunma fırsatını çok ciddiye alıyorum. Hem öğrenciler hem de öğretmenler tarafından küçümsenmeme rağmen, CVU'daki zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeyi başardım.

Masasının önündeki koltuğu işaret ediyor, ben de temkinli bir şekilde, sırtım dik bir şekilde oturuyorum. En son böyle bir antrenörün ofisine çağrıldığımda, altımdaki halıyı sökmüşlerdi.

"Yaz dönemi senin için nasıl geçiyor?"

"İyiym, teşekkürler." Yoğun yaz ders yüküm ve antrenmanlarım arasında, zamanımın çoğunu küçük burslar için kompozisyonlar yazarak ve kredi başvuruları doldurarak, mümkün olduğunca fazla mali yardım almaya çalışarak geçirdim. Buradaki ilk yılım beni maddi olarak neredeyse mahvetti ve okul bana herhangi bir yardım teklif etmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor. İş arıyorum ama ders ve basketbol programıma uyacak kadar esnek bir iş bulmak zor.

"Umarım yolculuğun iyi geçmiştir," diyorum içtenlikle, konuya girmek üzere olduğunu umuyorum.

"Beklediğimden daha iyi. Aslında seni çağırmamın sebebi de buydu." Ellerini kavuşturup masasına doğru eğildi. "Burada iyi iş çıkardın evlat. Azmin ve ısrarın beni etkiledi. Sende azim var evlat."

Ama? Diğer ayakkabının düşmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Burada ne kadar başarılı olursam olayım, başkalarının karşılaşmadığı bir mücadele dağıyla karşılaşıyorum. Buraya ait olduğumu kanıtlamak için hem sahada hem saha dışında iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor, ancak o bursu almaya yetecek kadar kendimi kanıtlayamadım. Üçüncü yılımda şimdiye kadar A ortalamasını korudum ve ilk sezonumun çoğunu yedek kulübesini ısıtarak geçirmiş olsam da ilerleme kaydettim. Takımın çoğu antrenman sırasında bana topu paslamaya bile isteksiz görüldüğü için, Koç birlikte antrenman yapma şeklimizde bazı hesaplanmış değişiklikler yaptı. Kendimi bir basketbol oyuncusu olarak kanıtlayabildim ve takımın geri kalanının da yavaş da olsa bana ısındığını düşünüyorum.

Arkadaş edinmek için burada değilim gerçi. Başımı öne eğiyorum, gecelerimi yurttaki etüt laboratuvarında veya kütüphanede geçiriyorum ve sabahlarımı koşup egzersiz yaparak geçiriyorum. Kalan her boş dakikamı maç görüntülerini inceleyerek geçiriyorum. Boş boş vakit geçirecek veya etrafımdaki insanlara fazla dikkat edecek vaktim yok. Alayların ve çocukça takılmaların çoğu ilk dönemimin sonunda bitti; benden tepki almayınca da sıkıcı olmaya başladı. Sadece birkaç olayda gerçekten sorun yaşadım ve olayı

büyütüp başımı belaya sokmadan idare ettim ki eminim ki amaçlanan da buydu. Bunu yaşadım, yaşadım.

Yüzümü düzeltmek için elimden geleni yaparken, midemde dönen kaygının herhangi bir zayıflığını veya belirtisini göstermek istemeyerek, Koç'un devam etmesini bekliyorum.

"Sana iyi bir haberim var."

İyi haber mi?

"Bu henüz kamuoyuna açıklanmadı, ancak ilk sizin bilmenizi istedim. Mürekkep kurur kurumaz, takım kadromuza yeni bir oyuncu katılacak. Büyük bir bağışla takıma katılacak çok iyi bir oyuncumuz var."

Bunun nasıl iyi bir haber olduğundan emin olamayarak gülümsüyorum. Yani, takım için harika. Bu adamdan "bir taklitçi" olarak bahsediyordu, yani bu onun iyi olduğu anlamına geliyor. Takım geçen yıl sıralamalarda inanılmaz bir ilerleme kaydederek onlarca yıl sonra ilk kez NCAA turnuvalarının ilk turuna çıktı. Koç Burke gerçekten harika bir kadro oluşturdu ve bizi CVU'nun daha önce deneyimlediklerinin çok ötesine taşıyan harika antrenman teknikleri benimsedi. Bu yıl için büyük umutları var ve gerçekçi olmak gerekirse, ivmemizi sürdürürsek bu yıl daha da ileriye gitme şansımız var.

Bunların hepsi takım için gerçekten harika haberler, ama bunun benimle ne ilgisi var?

"Bu oyuncunun getireceği bağış program için son derece faydalı olacak. Yaz gençlik basketbol programımıza daha fazla para yatırabileceğiz. Yanlış hatırlamıyorsam, bir keresinde katılmıştın, değil mi?"

Başımı sallayıp, o yaz kampta geçirdiğim haftaları ve sonrasında olanları hatırlamamaya çalışıyorum. Hayatımın en kötü zamanıydı ama Koç bunu bilmezdi.

"Aramızda kalsın, ben tamamen yeni üniformalara bakıyorum. Daha modern ve cesur bir şey," diyor, aklında canlandırdığı görüntüye gururla başını sallayarak.

"Kulağa harika geliyor," diye cevaplıyorum, bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamayarak. Beni buraya daha şık üniformalar hakkında konuşmak için çağırmadığını biliyorum.

"Daha da iyisi, bağış daha fazla burs fırsatı sunmak için kasaya daha fazla para koyabilir..." Sözüünü yarıda kesiyor ve sonra bana kocaman, gururlu bir sırıtışla bakıyor. Sanki bu adayı ve bağışı özellikle bana burs verebilmek için aramış gibi. Öyle mi? Bilmiyorum ama nutkum tutuldu.

CVU, toplumun aşırı zengin ve güçlü üyelerinin çocuklarını dünyaya hükmetmeyi öğrenmeleri için gönderdikleri bir okuldur. Bursların hafife alınacak bir şey olmadığı defalarca açıkça ortaya konmuştur. Bu okulda "birini bana bedavaya yol vermeye ikna etmenin" tek yolu, vazgeçilmez olduğumu kanıtlamaktı. Mükemmel olmam gerekiyordu ve Koç Burke'ü etkilemek kolay değil. Takımımın beni aralarına kabul etmemesi de buna yardımcı olmadı.

Kazandığım bir bursu kabul etsem bile, duyurulursa arkadaşlarım ve okul ekibi tarafından daha fazla eleştirileceğim ihtimali var, ama bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Geleceğimdeki maddi baskıyı azaltacaksa, Koç'un maşasını yalarım. Daha ilk yılımda bu hayatta ödeyebileceğimden çok daha fazla borç biriktirdim. Bir burs benim için her şeyi değiştiriyor.

"Bu... Bu harika olurdu, Koç."

"Çok çalışkan ve harika bir oyuncu olduğunı kanıtladın. Bu takıma uyum sağlayabileceğinden şüphelerim vardı ama elinden gelenin fazlasını yapıyorsun." Bana bilmiş bir şekilde baktı. "Vazgeçmiyorsun ve bu özelliğine saygı duyuyorum."

Bunu açıkça söylemese de, bazı oyuncularının bana ne kadar laf soktuğunu biliyor. Müdahale etmek onun tarzı değil, bu yüzden

oyuncuları ortaokul şakaları yaparken, örneğin beni sahada görmezden gelirken veya spor çantamı duşa atıp tüm kıyafetlerimi ve cep telefonumu ıslatırken araya girmek için kesinlikle çaba sarf etmedi. Neyse ki kitaplarım ve dizüstü bilgisayarım orada değildi. Üniversite öğrencilerinin, özellikle de dünyanın seçkin iş adamlarının oğullarının bundan daha olgun olması gerekirdi.

"Tamamlandığında sana haber vereceğim, tebrikler. İyi çalışmalar."

Ayağa kalkıp tokalaşmasını kabul ediyorum, çaresiz görünmemek için coşkumu bastırmaya çalışıyorum. Ne kadar minnettar olduğumu ve bu fırsat için ne kadar çok çalışacağımı bilmesini istiyorum ama bunu hak etmiyormuş gibi davranamam. Çünkü hak ediyorum. Herkes bunu karşılayamayacağını bildiğinde bu takıma yedek kulübesinde katıldım. Takım beni dışlarken, yeteneklerimi kanıtlayarak onların saygısını kazandıkça, yedek kulübesinde oturan bir oyuncu oldum ve yavaş yavaş yükseldim.

Koç Burke'ün stratejisinin bir kısmı, kadrosunu alabileceği en iri ve en çok yönlü oyuncularla doldurmak ve bir avuç oyuncusunu "keşif ekibi" olarak kullanmak. Yeni oyunlar ve rutinler öğrenip uygulamak yerine, saatlerce oynadığımız her takımın tekniklerini öğrenip, sonra da bunları antrenmanlarda kullanarak takımımızı daha güçlü hale getiriyorum. Sahada daha fazla zaman geçirmek istememe rağmen, en azından daha küstah oyuncuları sahaya sürme fırsatı bulduğum için bile, aslında eğlenceliydi. Kendilerini benden ne kadar iyi sanırlarsa sansınlar, hiçbir beni geçemez.

Bakalım bu yeni adam da bir istisna olacak mı?

Üç gün sonra bursum onaylandı ve hayatımın belki de en derin nefesini aldım. Dünyanın tepesindeyim. Hissettiğim derin rahatlama hissi, yaptığım her şeye eşlik ediyor. Öyle ki, takım antrenmanlarında tam bir baş belası oluyorum. Takımın en kısa oyuncusu olmama, 1.80 boyunda olmama rağmen, hiçbir oyuncu beni durduramıyor. Tekrar

tekrar onları susturuyorum. Antrenman üstüne antrenman, etraflarında daireler çizerek koşuyorum.

Antrenman sırasında koç yeni bir çalışma başlattı, beni kortun ortasına koydu ve başlangıç çizgisindekiler sırayla beni geçmeye çalıştı. Bu, katılan herkes için harika bir egzersiz. Bu zorluğu seviyorum ve aynı zamanda küstah piçleri alt etme şansı yakalamayı da gizlice seviyorum. Sorun şu ki bu bana takımda hiçbir iyilik kazandırmıyor ve kort dışında daha da fazla ayrışma yaratıyor. Bu takımdaki yerimin Koç'un antrenman aracı olduğunu biliyorum ve artık resmen ücretsiz eğitimle maaş alıyorum, bu yüzden sorun etmiyorum. Kortta kendime isim yapmak istiyor muyum? Elbette istiyorum. Ama gelecek yıl bu zamanlar, prestijli bir üniversiteden alacağım dereceye William Burke'den kişisel bir tavsiye mektubu ekleyebilirim belki. Geleceğimi, her seferinde bir blok inşa ediyorum. Hedeflerime ulaşmak için ünlü olmam gerekmiyor.

Sevincim haftanın geri kalanında devam ediyor, sonra birden çöküyor.

BÖLÜM 14

ASHTON

Bir farkındalık dalgası beni spor yurdunun ortak salonunu aramaya itiyor. Gözlerim etrafımda duran erkeklerin üzerinden kayıyor, konuşmalarını duymazdan geliyor. Ne hakkında konuşuyorduk ki? Muhtemelen önemsiz bir şeydi. Şirket göz önüne alındığında, ya pahalı arabaları karşılaştırıyor ya da kızlardan bahsediyorduk; aşağı yukarı aynı şekilde. Takım arkadaşı olarak ilk günümüzde sosyal bir hiyerarşi kurmak için birbirimizi alt ediyorduk. Beni etkilemeye çalışıyorlardı, takdir edip etmediğime karar veremiyorum.

Son iki yıldır bu yaşam tarzından kopuk olan karanlık, acınası taraflarım, ilgiden zevk alıyor. Gittiğim her yerde kraliyet ailesinden biri gibi muamele görmekten, sıradan bir adama dönüştüm. Daha önce kendimi kanıtlamak zorunda kalmamıştım ve bu kesinlikle rahatsız edici bir deneyimdi. Artık takımın en uzun, en güçlü, en popüler oyuncusu değildim ve tanıştığım çoğu insanın babamın kim olduğu umurunda bile değildi. Ne yazık ki, Golden State'te arkadaş olduğumu söyleyebileceğim tek kişiler üniversitedeki kardeşlerimdi ve onlar da beni sevimli buldukları için değil, sadece sosyal statü için benimle takılıyorlardı.

Bundan nefret ediyorum ve bu durum kendimle ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu.

Bir odaya girip herkesin bana tekrar biriymişim gibi davranması ne kadar hoş olsa da, buna güvenemeyeceğimi biliyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bu insanların hiçbirisi gerçek değil.

Babam bana CVU gibi bir üniversiteye gitmenin eğitimden çok daha fazlası olduğunu hatırlatıp duruyor. Geleceğin liderlerinin, başarıya giden yolu açacak bağlar ve ortaklıklar kurmak için gittikleri yer burası. Cumberland Valley Üniversitesi'ndeki insanların çoğu benimki gibi zengin ve güçlü ailelerden geliyor ve toplumun seçkin üyeleri olarak ebeveynlerinin izinden gidecekler. Dünyayı yöneten yatırım bankacıları, siyasi liderler, yargıçlar ve yöneticiler olacaklar. Ve tabii ki o güçlü insanların eşleri. Çünkü ben de uygun bir eş aramaya buradan başlamalıyım. Gösteriş için bile olsa. Sonuçta beklentiler var.

Ashton James Jr. burada geçirdiği yıllarda kampüsün kralıydı. Alpha Omega Psi'nin başkanıydı ve seçkin kardeşlik topluluğunun bir parçası olarak kurduğu bağlantıları hâlâ sürdürüyor. Annemle bir kardeşlik buluşmasında tanışmıştı. Ülkenin en zengin CEO'larından birinin oğlu olarak, tahta çıkıyorum diyebilirim. Tek ihtiyacım olan, mirasçılarımı doğuracak bir kraliçe, böylece servet ve güç dolu aile soyu devam edebilir.

Çok yorucu ve açıkçası iğrenç. Ailem eşcinsel olduğumu biliyor, ama umursamıyorlar. Beni kamuoyuna ifşa etmekten ve onları utandırmaktan alıkoymanın dışında, bunu kabul etmemeye özen gösteriyorlar.

"O çocukla ilişkiye girmen seni sadece aşağı çeker." "Aileleri baş belasından başka bir şey değil, bunu sana söylediğimi sanıyordum." "Muhtemelen bunu bilerek yaptı, böylece seni kameraya alıp ailemize şantaj yapabilecekti."

O geceyi hiç düşünmeden edemedim. O geceye olan ilgim kayıtlardan silinmiş olabilir ama hafızamdan asla silinmedi.

Lobiye açılan büyük açık kapıya doğru döndüğümde bakışlarım hiç unutamadığım parlak mavi gözlere kilitleniyor.

Marcus donup kaldı, yüzü şok ve şaşkınlıkla buruştu. Ben de donup kaldım, ama farklı bir sebepten. Bugün onu göreceğimi biliyordum. Daha önce de onunla karşılaşacağımı tahmin etmişim ama dün geç geldim ve dün geceki yurt karşılama partisinde yoktu.

Kampüse geldiğim andan itibaren gergin olmama rağmen, onu gördüğümde hala şok oluyorum.

Yüzündeki şaşkınlık kayboluyor, yerini öfkesini zar zor örten soğuk bir tavır alıyor.

Ayağa kalkıp tüm heybetimle doğruldum ve dikkatimi neyin veya kimin çektiğini görmek için sohbetlerini kesmiş adamların arasından uzaklaştım. Ona doğru üç adım attığım anda Marcus göz temasını kesip odanın içinde diğer takım arkadaşlarıma baktı. Takım arkadaşlarımıza. Sanki bir şeyi deviriyormuş gibi başını iki yana sallayarak geri çekildi ve ortak salondan hızla çıktı.

Meraklı bakışlarını ve dikkatimi çekmeye çalışan çağrılarını görmezden gelerek peşinden koşuyorum. Binanın ön kapısından girer girmez adını bağıriyorum ama beni duyamayacak kadar uzakta. Ya da belki de beni duydu ve umursamadı. Beni gördüğüne şaşırdığından eminim. Muhtemelen benimle konuşmadan önce biraz zamana ihtiyacı olacak. Yaptığım her şeyden sonra, bunu onun için yapabilirim.

Arkadaşlarımla ona yaşattığı aksiliklere rağmen Marcus, Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi üniversitelerinden birinde, NCAA'i altüst eden bir takımda yer almayı başardı. Her şey üç yıldan fazla zaman geçti ve biz genç ve aptaldık. Hatalar yapıldı. Elbette birbirimizle konuşacak kadar bunları geride bırakabiliriz. Sonuçta takım arkadaşı olacağız.

"Ah, sanırım Bitch Boy ekibini tanıyorsun?"

Gözlerim öylesine kocaman açılmış ki, yaz esintisi içimi yakıyor, başımı takım arkadaşlarımdan ve kardeşlik birliğindeki kardeşlerimden biri olan Anderson'a çeviriyorum. "Ne dedin?"

"Vell," diyor, spor kompleksine giren Marcus'a çenesiyle işaret ederek. "Koç Burke'ün küçük gözdesi. Kendini herkesten üstün sanıyor. Göreceksin."

Gözlerimi kısarak, takımın geri kalanını spor kompleksine doğru takip ediyorum. Neredeyse herkes formasını giymiş, bu yüzden çantalarımızı belirlenen dolaplarımıza bırakıp sahaya çıkıyoruz. Yardımcı antrenörler herkese tribünlere oturmalarını söylüyor. Koç çıkınca, tüm oyuncular sevinç çığlıkları atıyor ve tezahürat ediyor. Marcus'u dalkavuklukla suçlayan Anderson bile coşkuyla tezahürat ediyor. Ne kadar da ahmak.

Tabii ki, o herif, sanki en iyi arkadaşızmışız gibi yanıma oturuyor, sırtıyor ve Koç herkesi susturup doğaçlama bir konuşma yaparken beni dürtüyor. Yaz antrenmanına geç kaldım, takımın geri kalanı zaten bir haftadır burada. Hemen antrenmana girmememiz tuhaf görünüyor, ama belki de yeni bir haftanın başlangıcından önce yapması gereken birkaç duyurusu vardır.

"Beyler! Yeni bir haftaya hoş geldiniz. Şu anda neden sahada olmadığınızı merak ediyor olabilirsiniz, ona da geleceğiz. CVU Basketbol tarihinin en iyi yılı olacağından emin olduğum bu yıla resmi bir hoş geldiniz demek istedim. Sahip olduğumuz oyuncu kadrosu, sahada son birkaç günde bile gördüğüm azim, beceri ve özveriyle, en azından Sweet Sixteen'e kalacağımızdan hiç şüphem yok. Hatta sonuna kadar gidersek bile şaşırmam."

Heyecan dolu çığlıklar neredeyse sağır edici düzeydeydi ve herkesin devam edebilecek kadar sakinleşmesi birkaç dakika sürüyordu.

"Bu yıl daha çok çalışacak, daha hızlı koşacak, daha uzağa gidecek ve her zamankinden daha hızlı pas vereceğiz. Sadece basketbolcular olarak değil, bu seçkin kurumun öğrencileri olarak da yeni zirvelere ulaşacaksınız. Ve Cumberland Valley ismine şeref katacağız." Gülümseyip alkışlar arasında başını sallıyor, giydiği takım elbiseye kadar bir atletizm direktöründen çok bir politikacıya benziyor. "Ve bu hedeflere ulaşmamıza yardımcı olmak için, mükemmel kadromuza yeni bir oyuncu eklediğimizi fark etmiş olabilirsiniz. Eminim kendisini

tanıtmaya gerek yoktur, ama lütfen Bay Ashton James III'ü Cougars Basketbol ailemize hoş geldiniz diyelim."

Bu sefer alkışlar bana ve tek başına seçilmekten duyduğum utancı belli etmemek için bilinçli bir çaba göstermeliyim. Birkaç sıra ötede oturan, kulakları öfkeden kıpkırmızı olmuş bir adam dışında hepsi beni ağırlamaktan mutlu, hatta heyecanlı görünüyor. Sıcak karşılamlarına rağmen, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp babamın sahasına koşan bir sahtekâr gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Şampiyon bir takımdan transfer oluyor olabilirim ama bu başarıyla pek bir ilgim yok. Üniversite basketbol kariyerim beklediğim gibi büyük bir başarı olmadı ve bu takıma gelmek NBA yetenek avcıları için öne çıkmak adına son çare. Koç'un, takımındaki yerimi almamın yüklü bir bağışla birlikte geldiğini söylememesine minnettarım; bu bağış, son birkaç yıldır sahayı daha fazla görmemi sağlayacak. Babamın nüfuzunu kullanmaktan ne kadar utansam da, son yılımın çok büyük bir başarı olması gerekiyor. Babam şu anda kazandığını düşünüyor ama benim büyük işler başarmam için son şansım bu, böylece onun izinden gitmek zorunda kalmayacağım.

Koç Burke beni tekrar karşılıyor ve yardımcısı Koç Weston'ın bana nasıl çalışacaklarını anlatacağını söylüyor. Sonra bir düdük çalıyor ve takım dağılıyor, Marcus hariç hepsi omzuma veya sırtıma vurarak beni takıma hoş geldin diyor.

"Bay James, ben Horace Weston, Yardımcı Baş Antrenör. Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

"Teşekkür ederim efendim. Burada olmaktan memnunum," diyorum uzattığı elini sıkarak. Bu, büyüdüğüm dünyaya geri döndüğümü, koçlarımdan birinin bana Bay James dediğini acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Bir turla başlayalım ve size Koç Burke'ün Cougars'ı şampiyonluk yolunda ilerleyen bir takıma nasıl yükselttiğinin temellerini anlatacağım."

"Kulağa hoş geliyor." Babamla geçen ay transfer beklentilerimi görüşürken tesisleri gezdiğimizizi ona söylemiyorum. Babamın eleştirel görüşleri olmadan her şeye bakmak güzel.

Ancak beni en çok etkileyen şey tesisler veya olanaklar değil. Asıl ilgimi çeken şey, takımın, özellikle de Marcus'un antrenmanlarını izlemek.

Onu sahada izlemek, bir sanatçının bir şaheser yaratmasını izlemek gibi. Takım teker teker ona meydan okumak için sıraya giriyor ama onu kimse yenemez. Hâlâ ona yetişebilir miyim diye merak ediyorum. Anılarımdan sıyrılıp, Marcus'un neden sahada değil de izci ekibinde zayıfladığını yüksek sesle düşünüyorum.

"Marcus harika bir oyuncu, ancak takımın geri kalanı onunla pek iyi anlaşıyor."

Belki de antrenörler onu takım arkadaşlarıyla karşı karşıya getirmeye kararlıdır. Bunun onu diğer oyunculara sevdirmeyeceğini biliyorlardır, değil mi?

Bir süre sonra, Marcus'a daha yakın olabilmek için takımın geri kalanıyla sahaya çıkmak için can atıyorum. Aslında sadece onunla konuşmak istiyorum ama o, yokmuşum gibi davranma kararlılığında ısrarcı. Dikkatini çekmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki, berbat oynuyorum. Kendimi daha fazla rezil etmeden önce, bu durumu atlatıp oyuna odaklanmam gerek. İhtiyacım olan son şey, Koç Burke'ün babamı arayıp tembellik ettiğimi veya takım kadrosunda değişiklik yapmaya değmediğimi söylemesi.

Çeşitli antrenörler ve oyuncularla yapılan röportajlardan oluşan birkaç turun ardından dayanılmaz antrenman sona eriyor ve duşlara gönderiliyoruz. Marcus'u köşeye sıkıştırmayı umarak soyunma odasına doğru koşuyorum ama kapıya ulaşmadan önce Koç beni geri çağırıyor.

Kalkmış kaşları ve kavuşturulmuş kolları, şu anda benden ne kadar etkilenmediğini gösteriyordu.

"Koç, bir şey söylemeden önce, bugün iyi oynamadığımı biliyorum. Sahayı inceliyor ve diğer oyuncuların nasıl oynadığını izliyorum. Söz veriyorum, bir sonraki antrenmanda büyük bir gelişme göreceksiniz." Top sürmeyi bildiğime söz veriyorum ama Marcus Vell bana her üç adım yaklaştığında, uzuvlarımla nasıl çalıştığını unutuyorum.

Marcus, bugün o kortta benimle bir kez bile göz göze gelmeden beni rezil etti. Beni rezil etmesine izin verdim ve bir daha olmasına izin veremem. Vermeyeceğim. Sadece babamın kötü bir yatırım olduğumu söylemesini istemediğimden değil, elbette bana olan tek ilgisi kendisi ve işi için bir kazanç olduğundan. Ama son yılımla bir üst seviyeye taşıyacak kadar iyi geçirmek istiyorsam kendimi gerçekten zorlamam gerekiyor.

Koç tek kelime etmiyor, uzun bir süre bana bakıyor. Sert bakışlarına güvenle karşılık veriyorum. Bugünkü berbat performansımın sorumluluğunu üstleneceğim ve daha iyisini yapmak için çaba göstereceğim, ama bu burada durup azarlanacağım anlamına gelmiyor. Babamdan öğrendiğim bir şey varsa, o da asla korkmamaktır.

Sonunda homurdanarak beni uğurluyor ve ben de soyunma odasına geri dönüyorum. Çoğu çocuk duşlarını çoktan bitirmiş ve takım olarak akşam yemeğine çıkmaktan bahsediyor. Herkes hazır ve neredeyse giyinmiş, sadece birkaç kişi eksik, Marcus da onlardan biri.

Yeni takım arkadaşlarıma saygımdan gözlerimi kaçırarak spor ayakkabılarımı çıkarıp duşlara doğru yöneliyorum. Babamın yaptığı gibi fahiş bağışlar sayesinde, CVU atletizm bölümü en iyi son teknoloji tesislerden bazılarında ve bazı profesyonel takımlarla yarışacak bir soyunma odası duş düzenine sahip. CVU tesislerinde büyük bir ortak duş yerine, duvarlarla çevrili ayrı duş odaları bulunuyor. Her kabinde temiz havlular bulunuyor ve her gece tertemiz temizleniyor, böylece soyunma odası duşlarının iğrenç kokusu yok. Hatta terli sporculardan ziyade bir spa gibi kokuyor.

Kabinlerin arasında yürürken, duşların boş olup olmadığını görmek için kilit göstergelerini kontrol ediyorum. Sıranın sonuna doğru bir

kapı açılıyor ve Marcus dışarı çıkıyor. Küçük bir çantanın bağcığıyla oynuyor. Başka biri olsaydı, yanından geçip yürümeye devam ederdim ama onu görünce beynim tamamen devre dışı kalıyor. Onu daha önce hiç bu kadar çıplak görmemiştim. Etrafında olduğum her seferinde, üzerinde bir çeşit spor kıyafeti vardı.

Üzerinde sadece beline sarılmış bir havlu var. Islak saçları her zamankinden daha koyu görünüyor, kısa bukleleri kaslı göğsüne ve gövdesine damlıyor. Hafif bir çiftçi bronzluğu var ve görünce ağzım kuruyor. Belki ışıktandır ama pazılarının kıvrımını belirginleştiriyor gibi. Göğsünde küçük bir dövme var, dokunacak kadar yaklaşıp kadar kalp ritmi olduğunu fark etmediğim eğri bir yatay çizgi. Gözlerim onu o kadar açgözlülükle görüp hafızama kazımakla meşgul ki, beynime yürümeyi bırakması için sinyal göndermiyor ve çarpışıyoruz.

Marcus'un yüzü göğsüme gömülüyor ve ellerim içgüdüsel olarak onu sabitlemek için uzanıp kalçalarına yerleşiyor. Onu orada tutma isteği duyuyorum ama Marcus özür dileyerek geri çekiliyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Dikkat etmiyordum-Ah."

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Öyle mi?"

Yüzü, beni ortak salonda gördüğünde yaşadığı ilk şokun geçmesinden beri takındığı o düz, duygusuz ifadeye bürünüyor. Etrafımdan atlamaya çalışıyor ama onu belinden yakalayıp önüme çekiyorum. Sırtı kabin kapısına çarpıyor.

"Konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevaplıyor, yine etrafımda dolanmaya çalışarak. Benden bir kafa boyu kısa ama tıknaz. İstese kolayca yanımdan geçebilirdi ama yapmıyor. Beni dinlemek istediğine karar verip, mantıklı bir açıklama yapmayı seçiyorum.

Peki, ne diyeyim?

Ona ne söyleyeceğimi kafamda defalarca prova ettim. Özrüm, mazeretlerim. Ama şimdi buradayım, hiçbir yeterince iyi hissettirmiyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp yeniden başlayabilmek istiyorum. Öpücük hariç her şey. Sanki hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum.

Bunca zamandır o hissi, o kıvılcımı arıyordum ama hiçbir yerde bulamadım. Belki de o anın heyecanından, yakalanma ihtimalindendir diye düşündüm. Sonra belki de Marcus'un erkek olmasından, kendimle ilgili hep şüphelendiğim bir şeyin doğrulanmasından kaynaklandığını düşündüm. Ama nasıl, nerede veya kiminle denemiş olursam olayım, Marcus Vell'i öperken hissettiğim heyecanı asla yaşamadım.

Tesadüf müydü?

Marcus'un pembe dili dudaklarının arasında beliriyor, üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılmadan önce onları ıslatıyor.

"Sakin buna cesaret etme," diye hırladı.

"Ne? Ben sadece—"

"Hemen şimdi siktir olup gitmeni istiyorum Ashton. Bunu seninle yapmayacağım. Söyleyeceğin her neyse umurumda değil. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

"Marcus—"

"Neden buradasın ki? Golden State'te gösteriş yapman gerekiyor."

Açıklamak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Dudaklarımda hafif bir sırıtma beliriyor. Hava attığımı nereden biliyor?

"Beni mi kontrol ediyordun, sert çocuk?"

Alaycı bir tavırla sırıttı. "Keşke öyle olsaydı." Marcus derin bir iç çekişle ciğerlerini doldurdu. "Hadi, Ashton."

"Sadece özür dilemek istiyorum."

"Ne için?" Bana attığı bakış sertti, kelimeleri söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Dilim ağırlaştı.

"Biliyor musun Marcus. Böyle davranma."

"Hiçbir şekilde davranmıyorum Ashton. Sadece davranmaya çalışıyorum. Ama sen, kendi sesini duyabilmen için bana ihtiyacın olan anı vermem için bana çok ihtiyacın var. Hadi, devam et," dedi ve devam etmem için işaret etti.

Yine kekeliyorum.

Marcus hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi.

"O zaman da korkaktın, şimdi de korkaksın," diye tükürdü.

Bana doğru bir adım atıyor, göğüslerimiz sadece birkaç santim arayla birleşiyor, yüzü benimkine bakıyor. Benden kısa olmasına rağmen, baskınlık gösterisi işe yarıyor. Öfkesi karşısında kendimi yeterince küçük hissediyorum, sinmiş durumdayım.

Haklısın, korkakmışım. Bunların hiçbirine asla izin vermemeliydim. Tam kelimeleri ağızımdan çıkaracakken, yeni dostum Anderson, durduğumuz yerden birkaç kapı ötedeki duştan çıkıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, birbirimize bakarak.

Bir adım geri çekilip başımı sallıyorum. "Evet, her şey yolunda."

"Öyle mi?" diyor Marcus, yanımdan geçip beni baştan aşağı süzerek, beni yetersiz buluyor. "Yoksa bu sefer beni gerçekten bastırmaya mı çalıştın? Belki beni takımından attırmadan önce bir darbe alırsın?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır, ben—"

Ama o dinlemiyor. Sırtını dönüp gitmiş bile.

Daha iyi olabilirdi.

"Sana sorun mu çıkarıyor?" diye soruyor Anderson.

Takımın en iyi oyuncularından biri olmasına rağmen -en iyisi olmasa bile- koçların susmalarına inanmadığım bir sürü saçmalık duydum. Marcus'a sadece Burke'ün Topu Orospusu demekle kalmıyorlar, aynı zamanda Marcus bursla burada olduğu için arkasından ona "hayır kurumu" diyerek laf da ediyorlar. Bu gibi insanlar zenginliğin veya zenginlik eksikliğinin kokusunu alıp bunun bir şey ifade ettiğini sanabilirler.

Koçların, tek burslu öğrenciden nefret etmek yerine takımlarının kaynaşmasına izin vermelerinden hiç rahatsız olmamaları beni sinirlendirdi ve bir şeyler söylemek zorunda kaldım. Marcus Vell'e karşı bir ilgim olduğunu çok belli etmeden omuz silktim ve CVU gibi bir okula burs almış olması için oldukça iyi biri olması gerektiğini söyledim, çünkü bu seçkin özel üniversitenin sık sık burs vermediği biliniyor. Ama Anderson bana Marcus'un sadece üvey babasının kadroda olması ve görünüşe göre yardımcı koçlardan biriyle çok yakın arkadaş olması nedeniyle düşünüldüğünü söyledi. Onu neredeyse hiç takımdan biri olarak görmüyorlar.

İçim öfkeyle doldu ama tabii ki sustum. Dikkatini daha çok üzerime çekersem, bu onu daha da hedef haline getirecekti.

Onlara burada olmasının bir sebebi olduğunu ne kadar çok gösterse de, ona tepeden bakmalarını engelleyemeyecek. Piyangoyu kazanmak veya büyük bir miktar para kazanmak dışında, dikkatlerini çekmeyecek. Ve o zaman bile, yeni para olduğu ve nasıl elde edildiği hakkında arkasından saçma sapan konuşacaklar. Sanki içlerinden herhangi biri, sahip oldukları parayı kazanmak için doğru ailede doğmaktan başka bir şey yapmış gibi.

Ben de o pisliklerden biri olduğumu fark ettim. Aynı şeyleri düşünüp konuşuyordum. Marcus'la vakit geçirene kadar bu konuda iki kere düşünmedim. Daha da kötüsü, hayatımın en büyük rezilliğini yaşadığım geceye kadar farklı davranmaya başlamamıştım. Keşke bir gün diğer insanlar için, hatta Marcus için bile ayağa kalkacak cesareti bulabilseydim.

"Hayır, sorun yok. Sadece konuşuyorduk."

Anderson, içeri girdiğinde yaşadığı gerginliği göz önünde bulundurarak ikna olmuşa benzemiyordu.

"Aynı memleketten geliyoruz, yani aramızda bir geçmiş var," diye açıkladım. Kelimeler ağızımdan çıkana kadar bunun nasıl bir şey olduğunu fark etmedim. "Öyle değil, yani..." Kendimi durdurdum, umursamadığıma karar verdim.

Cinselliğimi bir tartışma konusu haline getirmemeyi tercih etsem de, gizli kalmak da istemiyorum. Anderson ne isterse onu düşünebilir. Şu anda tek derdim Marcus'la baş başa kalmanın bir yolunu bulmak. Konuşup aramızdaki havayı yumuşatmak. Özür dilemem ve ona samimi olduğumu göstermenin bir yolunu bulmam gerek. Onu hâlâ inanılmaz derecede çekici bulmamın ya da nihayetinde Marcus'un burada olduğunu öğrendiğim için okul değiştirme kararı almamın bir önemi yok.

İşleri düzeltmem gerek. Ama o öfkesini sürdürmeye kararlı görünüyor. Benden nefret etmeye.

"İyi bir oyuncu ama bu onu bizden biri yapmaz. Senin yanındayız, James."

Bir kez daha onu savunmak için bir şey söylemek yerine şaşkın bir şekilde sessiz kalıyorum.

BÖLÜM 15

MARCUS

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Böyle bir şey olamaz.

Stoacı tavrıma rağmen, hayattaki durumum konusunda iyimser kalmak için gerçekten çok çabalıyorum. Olayların olumlu yönlerine bakmayı tercih ediyorum, örneğin Cumberland Valley Üniversitesi gibi bir okula gelme fırsatı gibi. Başvurmayı düşündüğüm andan itibaren buraya uyum sağlayamayacağımı biliyordum ve üçüncü sınıfta transfer olmak muhtemelen yardımcı olmadı. Hayatımızın bu noktasında maddi yardım almanın ve en moda, en pahalı antrenman ekipmanlarını giymemenin bir önemi olmayacağını ummuştum. Öne çıkan bir oyuncu olarak takım dinamiklerine uyum sağlayabileceğimi umuyordum. Yabancı olmadığım bir şey varsa, o da kendimi kanıtlamak için çok çalışmaktır.

Bir oyuncu olarak, bunu yeterince iyi yaptığımı düşünüyorum. Koç Burke bana hep iyi şeyler söylüyor ve takımla gerginlik yaratmadan yeteneklerimi kullanmanın yollarını buldu. Geçen yıl oyuncular mezun olduğunda, bunun takım için bir antrenman kuklası olmaktan ziyade sahaya çıkıp gerçekten oynayabileceğim bir fırsat olmasını umuyordum. Ama durum bu. Takım antrenmanda bana ellerinden gelen her şeyi yapıyor; faul yapmamı hedefliyor, aşırı agresif paslar

atıyor, sosyal ve mali durumumdan cinselliğime kadar her konuda benimle alay ediyor. Saha dışında ise çoğunlukla görmezden geliniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbiri beni pek rahatsız etmiyor. İnsanların bana attığı her türlü saçmalık, geleceğimin güvende olacağını bilmek için buna değer.

Beni asıl rahatsız eden şey, önümüzdeki yıl boyunca her gün Ashton James'in yakınında olmak zorunda olmak. Kendime ne kadar söylesem de, NBA'e gitmesine ve benim yüksek lisansa veya staja başlamama sadece bir yıl var. Onun var olmadığını varsayabileceğim zamana kadar bir yıl daha var.

Dikkatimi çekmek için çok uğraşiyor ama tek düşünebildiğim, Anderson duşların dışında karşılaştığımız kavgayı yakaladığında donup kalması. Bu, ona en son biraz mesafe koyduğumda olanları çok güçlü bir şekilde hatırlatıyordu.

İstediğim son şey, sezon başlamadan önce gardımı düşürüp yedek kulübesine çekilmek, hatta daha da kötüsü, onun aptal güzel yüzüne aşık olduğum için takımdan atılmak. Yine.

Onu ne kadar çekici bulduğumdan nefret ediyorum. Koyu bronz teni ve çoğunlukla tepeden topuz yaptığı dağınık sarı saçlarıyla, kaygısız bir Kaliforniyalı sörfçü çocuğuna benziyor. Duştan çıktığında, saçlarını açıkta bırakıp uzun, ince vücuduna damlatıyor ve altın tenini parlatıyor. Küstah sırtışı ve açık kahverengi, mutlu yolunun nereye gittiği hakkında kabuslar görüyorum... Burnumu sürtüp aşağı, aşağı, aşağı takip etmenin nasıl bir his olacağını...

Hayır.

Aptal takım arkadaşlarımla başa çıkabilirim. Çevremdeki herkesten on kat daha fazla çalışarak daha az takdir görebilirim. Çevremdeki herkesten aşağı muamele görmeye dayanabilirim. Ama aynı kampüste sadece iki hafta geçirdikten sonra sınırlarım olduğunu biliyorum. Başa çıkamadığım şey, Ashton'ın beni onu süzerken

yakalayıp midemi bulandıran o bilmiş sırtışı. Dikkatimi çekmek için sürekli çabalamasına, her köşede pusuya yatmasına, antrenmanda ya da soyunma odasında sahanın diğer ucundan gözlerime bakmasına dayanamıyorum. Ve onun aşırı yüklendiğinin farkındayken, benimle aynı binada kaldığını öğrenmek beni sürekli gerginleştiriyor.

Örnek olay: Ashton şu anda benim yanımdaki duş kabininde. İçeri girdiği anda varlığını hissettim. O olduğunu biliyordum, ilk antrenmanımızda yaptığı gibi beni hazırlıksız yakalamamak için programımı sürekli değiştirme planlarımı bozduğunu biliyordum. Marka duş terlikleriyle kabinimin önünden geçerken ayaklarını gördüm. Ayak parmaklarının narin şeklinden ve yürüyüşünün kendine güveninden o olduğunu anlayabiliyordum.

Ve şimdi kafasında çalan şarkıya eşlik ediyor, havayı pahalı duş jelinin, sandal ağacının ve limon otu gibi parlak ve ferah bir şeyin hipnotize edici kokusuyla dolduruyor. Hızlıca yıkanıp çıkmak yerine, tek yapabildiğim burada durup köpüklerin yere düşüşünü izlemek ve düşmeden önce vücudunun hangi bölgelerine aktığını düşünmek.

Ayakları hiçbir zaman çekici bulmadığımdan oldukça eminim. Sapıklık ayıplamıyorum, sadece tarzım değil, ama görebildiğim tek yerine baktığımda, bu çekiciliğini anlayabiliyorum. Ayak parmaklarını emmek istediğimi falan söylemiyorum, ama bu fikri tamamen reddetmem de. Ayakları uzun, yüksek bir kemere ve mükemmel şekilli ayak parmaklarının üstlerinde seyrek, açık renkli tüylere sahip.

Ashton vücudunu yıkayıp durularken su damlacıklar ve şakırtılar halinde yere dökülmeye devam ediyor. Şu anda vücudunun hangi kısımlarını yıkadığını merak ediyor, köpükler ve su dereleriyle kaplı kıvrak vücudunun nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Dalgınlığımdan, soruma cevap veren tanıdık, ritmik bir şapırtı ve şapırtı sesiyle uyanıyorum.

Nefesim kesiliyor. Çıldırmaq istiyorum. Neden kendi odasında bunu yapamıyor? Burada olduğunu biliyor mu? Yoksa neden boş bir

banyoda, benimle alay etmek için burada değilse, hemen yanımdaki duş kabinini seçsin ki?

Delirmek istiyorum.

Kırgın veya skandallı olmalıyım. İğrenmeliydim.

Ama ben değilim.

Hayır. Bunun yerine, penisimi sıkıca kavıyorum, elim yukarı aşağı hareket ediyor, onun yaptığı ritimle uyum içinde ilerliyorum.

Uzayda bir inilti yankılanıyor ve üzerime çarpan sıcak suya rağmen tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim, kaskatı kesilmiş ve ağrıyan penisime kayıyor, sonra yerdeki harekete geçiyor.

Ashton'ın ayakları duvara doğru bir adım daha yaklaştı, dakikalar önce olduğu gibi duş başlığına doğru değil, şimdi bana doğru bakıyor. Uzun parmakları kabin duvarının üstünde kıvrılıyor, bölmeyi o kadar sıkıyor ki eklem yerleri bembeyaz oluyor. Aptalca gösterişli sınıf yüzüğü ışığı yansıtıyor, bu yüzden onun kendisinden başka biri olabileceğini düşünmesi imkansız.

Neden ondan başkası olamaz?

Karşı duvara çarpana kadar geri çekildim ama bakışlarımı kaçırmadım. Kendimi okşamayı da bırakmadığımı söylemekten utanıyorum. Ashton'ın mastürbasyon yaparken çıkardığı şaplak sesleri giderek daha da hızlandı ve yükseldi. Parmakları kasıldı, ayak parmakları kıvrıldı. Başını aramızdaki 2,5 santim kalınlığındaki duvara bastırıldığını, vücut ısısının kumaşın içinden sızdığını hayal ettim. İstemsizce elim kalktı ve duvarın ortasına bastırdı. Ashton'ın hareketlerinin gücüyle titriyordu, zihnimi aslında olmaması gereken yerlere uçuruyordu. Ashton ile o duvar arasında olmak, elini almak yerine onun itmelerini almak gibi.

Ondan daha derin bir inleme sesi geliyor ve ben de bu aptalca oyuna katıldığımı belli etmemeye çalışarak, yarı boğuk bir hıçkırıkla karşılık veriyorum. Ağzım açık bir şekilde, sperminin ayaklarının arasındaki

zemine damlamasını, tıpkı köpükleri temizlediğim gibi gidere doğru akmasını izliyorum. Sesleri bastırmak için dudağımı sertçe ısıyorum, orgazmım boyunca titriyorum, aramızdaki duvarı kalın sperm fişkirtmeleriyle boyuyorum.

Ashton, bu çılgınlıkta bir payım olduğunu öğrenmemesi umudunu yok ederek, karanlık bir şekilde kıkırdadı. Ayakları duş başlığına doğru döndü. Kaçma fırsatını değerlendirdim, havluyu belime bile sarmadan, yalınayak ve sırlıklam bir şekilde yurt odama koştum. Islak fayanslara çarpan ayak sesleri beni kovaladı ama ne olduğunu anlamadan önce dışarı çıkıp kilitli kapımın arkasına geçmeyi başardım. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadan önce.

Ertesi sabah, duş malzemelerim yurt odamın kapısının önüne dizilmiş, sadece duş jelim eksik; o da kayıp. Ashton gözüme çarpmak için her zamankinden daha çok çabalarken, ben de onu görünmezmiş gibi göstermek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ama zor. Gerçekten zor. Özellikle de günler sonra, öğle yemeği sırasında beni çok yakından takip ettiğinde, vücut ısısı salata barında sırtıma değdiğinde. Derin bir nefes alıp inlediğini duyduğumda dikkatimi çekme çabaları işe yarıyor. Öne eğilip kulağımın dibinden fısıldadığında, ılık nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Ucuz duş jelinin kokusu beni çok fena etkiliyor," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Benimki hâlâ kayıp olduğu için spor merkezinde duş alıp, orada satılan temel duş jelini kullanmaya başladım.

Ashton düz, asil burnunu avuç içine gömüp tekrar nefes alıyor, gözleri coşkuyla geriye doğru kayıyor.

Dikkatimi dağıtmak için düşünmeden ağızma attığım kiraz domates boğazıma kaçıyor. Birkaç kişi, bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi bana kaşlarını çatarak bakıyor. Muhtemelen etrafa hastalık bulaştırdığımdan endişeleniyorlar.

Ashton sırtıma vuruyor ve sonunda benden bir tepki aldığı için içtenlikle gülüyor. Ona attığım bakış buzları eritebilir, ama gülümsemesi genişliyor ve göz kırıp uzaklaşıyor. Basketbol takımının çoğunun genellikle birlikte oturduğu masaya yöneliyor. Her zamanki gibi, öğle yemeğimi avluya götürüp sosyal medyada gezinirken büyük bir meşe ağacının gölgesinde oturmayı seçiyorum.

"Hey, dostum." Greg'in sesi dikkatimi çekiyor ve ona gülümseyerek bakıyorum. "Yeni bir dönem için hazır mısın?"

"Sen misin?"

O irkildi, ben güldüm. Dersler arasında boş vaktim olduğunda ara sıra ofisine uğrayıp, fotokopi çekmesine ve ders notlarını zımbalamasına yardım etmeye başladım. Bir profesör için trajik bir şekilde dağınık.

"Size katılabilir miyim?"

"Elbette hayır."

Greg uzun süre sessiz kalıyor, bir sandviç ve meyve salatası yiyor. Son birkaç üzüm tanesini bitirdiğinde tekrar konuşuyor. "Ekibin geri kalanıyla yemek yemediğini fark etmemek elde değil." Bana bakıyor. "Yemekhanede gürültü yaparak eğleniyor gibi görünüyorlar."

Omuz silkiyorum çünkü önemli bir şey değil. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Buraya bir amaçla geldim ve bu da kendimi daha iyi bir geleceğe hazırlamak. Takım arkadaşlarımdan benimle yemek yemek, gülmek, partilere davet etmek veya basketbol antrenmanları dışında benimle konuşmak isteyip istememeleri benim için hiçbir fark yaratmıyor. İyi ki kurtulmuşum.

"Biliyorsun, üniversitede kurduğun birçok bağ, hayatın boyunca seni takip edebilir. Özellikle de böyle bir yerde kurduğun türden bağlar. Buradaki insanların çoğu dünyayı yönetme yolunda hızla ilerliyor."

"Tavsiyeni takdir ediyorum, ancak sanırım benim gibilerle bağ kurmak istemezler ve dürüst olmak gerekirse, bu karşılıklı."

"Sadece şunu söylüyorum, biraz açılmanın bir zararı olmaz. Belki gülümsemeyi deneyebilirsin? Ya da çok ileri giderse, burada olmaktansa klozet temizleyicisi içmeyi tercih ediyormuş gibi görünmemeyi seçebilirsin." Burnumu çektim çünkü haklı olabilirdi. Belki. Biraz. Dinlenirken orospu suratı takınmamın bir sakıncası yok. Gülümsemem muhtemelen doğal görünmezdi. "Şey, şey, kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bana flört hakkında soru mu soracak? Burada popüler olan farklı Pride grupları ve flört uygulamaları hakkında fazlaca ipucu verdi. Üvey babamla, ara sıra hızlı bir oral seks ayarlamak için söz konusu uygulamaları kullanıp kullanmadığım hakkında bir konuşma yapmayacağım. Bu benim için biraz fazla paylaşım demek.

"Seninle James denen çocuk arasında bir şey mi var? Ashton?"

Kulaklarımdaki sıcaklık, sorularına karşı kayıtsızlığımı ele veriyor. Açıkçası, kör ilişkiler hakkında konuşmayı tercih ederim.

"Hiçbir şey olmuyor. Bir geçmişimiz var ve artık takım arkadaşı olmamız gerekiyor. Hepsi bu."

Greg yüzünü buruşturuyor. Lisede neler olup bittiğinin ve sonrasının temellerini biliyor. "Bu beni hiç ilgilendirmez. Sadece senin bir daha onun gibi belalara bulaşmanı istemiyorum. O aile..." Başını sallayıp sinirle homurdanıyor. "Arkadaşları ve hatta aileleri de dahil olmak üzere, ilerlemek için kestirme yollara başvurdıkları ve insanlara ihanet ettikleri biliniyor. Hem senin hem de babanın o insanlarla yaşadıklarından sonra bunu hatırlamana gerek yok." Duraksıyor. "Ashton'ın illa babası gibi olduğunu söylemiyorum ama..."

"Öyle. Başka türlü bir şüphem veya umudum yok. Ayrıca o hainle veya onun kibirli, yalaka arkadaşlarından herhangi biriyle arkadaşlık veya başka bir şeyle ilgilenmiyorum."

Greg, sert üslubumun ne olduğunu anlayınca başını sallayıp sohbeti yarıda bırakıyor. Bunun yerine, bizi okuldan bahsetmeye geri döndürüyor. Yaz dönemi final sınavlarımda ne kadar başarılı

olduğumdan bahsediyoruz ve bana önümüzdeki dönem için hocalarım hakkında içeriden bilgi veriyor. Hangi hocaların en zor olduğu ve onların gözüne nasıl girileceği hakkındaki özetinden neredeyse tek kelime duymuyorum. Düşüncelerim yine Ashton'a ve kanımı nasıl kaynattığına takılıyor.

BÖLÜM 16

ASHTON

"O hainle ne arkadaşlık kurmak ne de başka bir şey yapmak istiyorum..."

Marcus'un benim hakkımda sanki ayakkabısının tabanındaki sakızdan daha aşağıdaymışım gibi konuşması beni bu kadar rahatsız etmemeli. Bana hala kızgın olduğunu biliyorum ve kızgın olmaya da hakkı var. Ama sesindeki nefreti duymak, öğle yemeğimi midemde kurşun gibi ağırlaştırıyor. Sanırım kulak misafiri olduğum için böyle oluyor ama yanından geçerken Marcus'un güldüğünü duydum. Onu fark ettiğimde, Profesör Harding'in yanında bu kadar rahat görünmesine hayran kaldım. Üvey babası olmalıydı. Marcus'un buraya sadece fakültede bir aile üyesi olduğu için geldiğine dair söylentileri duydum. Sonra saygıdeğer profesör adımı ağzına almaya ve ailem hakkında herkesin duyabileceği şekilde kötü konuşmaya karar verdi.

Dekanlık ofisine gidip kayıt yaptırmayı planlamıştım ama şu an havamda değilim. Sahte bir gülümseme takınıp sohbet etmek için çok sinirliyim, bu yüzden bu hafta sonu babamla golf oynamak için buluştuğunda, ona ne kadar iyi yerleştiğimi söyleyecek. Üstelik yeni bir oda bulmak için idari ofislere neden uğramadığımı da açıklamak istemiyorum. Marcus'un, CVU'daki en ucuz konaklama yeri olan ve sadece sporculara açık olan sporcu yurtlarının alt katında kaldığını öğrenmek zor olmadı. İkinci yıllarında sporcuların çoğu, daha büyük

odaları ve özel banyoları olan daha üst katlara veya kardeşlik evlerine taşınır. Ancak geçici odama taşınmama yardım eden yurt asistanından aldığım bilgiye göre, Marcus taşındığından beri aynı odasında kalıyor. Elbette en üst kattayım ama aslında Alpha Omega Psi evi yaz boyunca yenilenirken geçici bir konaklama olacaktı. Kardeşliğimin geri kalanı bu hafta geri döndü ve özel bir şef, temizlikçiler ve bitmek bilmeyen kaliteli içkilerle beni bekleyen lüks bir oda olduğunu biliyorum. Ama komik olan şu ki, bulunduğum yerde kendimi çok rahat hissediyorum.

Ya da öyleydim. Şimdi Marcus'la uğraşmanın bir anlamı var mı diye merak ediyorum. Neden artık bunu atlatamıyor? Yetişkin olmamız gerekiyor, değil mi? Belli ki işler onun için yolunda gitti. Varsayımlarım doğruysa, ailemin bağışından faydalanan öğrenci muhtemelen Marcus'tu. Bildiğim kadarıyla, yeni gelen birinci sınıf öğrencileri de dahil olmak üzere diğer oyuncuların hiçbiri burslu değil. Acaba benim burada bulunup öğrenim ücretini ödediğimi biliyor mu?

Kendi iç monoloğumun sesinden nefret ederek alaycı bir şekilde güldüm. Şımarık, her şeyi hak eden köklerime ne kadar da çabuk geri döndüm.

İlk basamağa ulaşmadan önce Alpha Omega Psi evinin kapısı açılıyor. Girişte, file çoraplar ve fırırlı önlüğünün ön cebinde tüylü bir toz beziyle son derece kısa bir Fransız hizmetçi kostümü giymiş, muhtemelen bir acemi olan daha genç bir öğrenci duruyor. İsim etiketinde "Bernice" yazıyor.

"Efendim," diyor refakatçi ve beceriksizce reverans yapıyor.

Onu eve kadar takip ederken, elbisesinin o kadar kısa olduğunu fark ettim ki, kıcını zar zor örtüyordu; attığı her adımda yanakları eteğin altından görünüyordu. Başımı sallayıp tek kelime etmedim. Üç yıllık kardeşlik hayatından sonra, artık bu tuhaflıklara şaşırmıyorum. Bernice'in beni tanıyor gibi görünmesine biraz şaşıyorum ama belki de şaşırmamalıyım. Sonuçta, ülkenin öbür ucuna, kimsenin

umursamadığı bir yere taşınıp ne kadar özel olmadığını öğrenmeden önce, insanların beni tanımasını beklerdim.

"Size bir şey ikram edebilir miyim efendim?"

"Bir viski lütfen."

Öğleden sonra erken saatlerde sek içki istemem Bernice'in hiç umurunda değil. "Buz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Peki, çift kişilik mi yapalım?"

İçeceğimi hazırlıyor ve beni büyük, süslü bir şöminesi olan gösterişli bir oturma odasına götürüyor. Kehribar rengi sıvının yarısını tek dikişte içip büyükçe bir berjer koltuğa otururken yanıyorum. Koltuğa otururken deri gıcırıyor. Yurttaki ortak salondaki koltuklardan çok daha rahat. Spor yurdundaki sporcuların ihtiyaçlarını göz önünde bulundurduklarını düşünürdünüz ama mobilyalar ortalama boydaki insanlara göre yapılmış gibi görünüyor ve benim boyumda birine bile zor yetiyor. Verilen kraliçe boy yatakta çapraz yatmak zorundayım, yoksa 1.98 boyum yatağın ucundan sarkıyor. Küçük masalardan birini kullanmaktan bahsetmiyorum bile, bu sırt ağrısına davetiye çıkarmak demek.

"Sana birini çağırayım mı? Usta Hearst öğle yemeğinde, Usta Biltman ise yukarıda odasında. Ona mesaj atıp aşağı inmeye müsait olup olmadığını soracağım."

Bardağımın kenarından ona bakıp alaycı bir şekilde güldüm. "Gerçekten sana böyle seslenmeni mi söylüyorlar?"

Bernice omuz silkiyor. Sanırım daha kötü olabilirdi. GSU'da, üyeler mobilya olarak kullanılmak üzere iç çamaşırlarına kadar soyunup elleri ve dizleri üzerinde sürünürlerdi. Kardeşler tabaklarını veya içeceklerini üyelere sırtlarına koyar ya da ayaklarını üzerlerine koyarlardı. Hatta bir keresinde, kendisi de üyeyken tacize uğramış olan Sebastian'ın, dökülen bir içeceği yerden yalayarak temizlediğini gördüm. Çıplak.

"Üçüncü Ashton James, dostum!" CVU basketbol takımının forveti ve kardeşlik derneği eş başkanı Preston Biltman, beni el sıkışarak selamlıyor ve omzuma kelepçe takmak için beni kendine çekiyor. "Gelme vaktin geldi. Odan günlerdir hazır." Onu takip etmem için işaret ediyor. "Bernice ile tanıştığını görüyorum. Bernice, iyi davran ve Usta James'e bir tane daha doldur, olur mu?"

"Lütfen bana öyle seslenme. Ashton iyi."

Preston yüzünü buruşturdu. "Hadi canım. Hiç eğlenceli değilsin."

"Bana öyle söylendi."

Kardeşlik şakalarından etkilenmemiş gibi davrandığımda, Sebastian bana oyunbozan derdi. Sonuçta, kabul törenlerinin ardındaki geleneği anlayamıyordum çünkü kimse bana bulaşmaya cesaret edemezdi, gerçekten. En büyük bağışçılar ve nesiller boyu süren bir miras olarak, bana verilen kabul töreni, boğazımdan aşağı bir huni ile votka dökülmesi ve ardından gözlerimin bağlanıp Alpha Omega Psi'nin kadınlar bölümündeki kız kardeşlerinden hangisinin beni emmeye çalıştığını tahmin etmem istenmesiydi. Etkili kelime olmaya çalışın, çünkü ikinci kız bana sert davranamayınca ayağa kalktım ve sendeleye sendeleye odadan çıktım. Çıkarken kızların çabalarının kalitesi hakkında inanılmaz derecede saldırgan şeyler söylemiş olabilirim veya söylememiş olabilirim, sonra da çıkarken bağırsaklarımı yerlere kustum. Eminim diğer üyelere biri bunu da temizlemek zorunda kalmıştır.

Kardeşliğe katılmak, Golden State'i Cumberland'e tercih ettiğimde babamla yaptığım uzlaşmaydı. Bana kendim gibi davranıldığı ve abartılı bir hiç olmadığım tek yer olduğu düşünülüyordu, iyi ya da kötü, güvenli limanım haline geldi. Babamın dediği gibi, "benim kalibremdeki insanlarla" çevrili olduğumda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Preston beni iki sıra merdivenden çıkarıp geniş bir koridordan geçiriyor. Koridorun sonunda büyük bir kapıya geldiğimizde, sanki "ta-da!" der gibi vurgulu bir hareketle kenara çekiliyor.

Kapıda, üzerinde adımın ve "Hayırseverlik Komitesi" ifadesinin yazılı olduğu, altın kaplamalı süslü bir plaket var.

"Bu da ne böyle?"

"Şey, peki..." Gülümsemesi kısa bir anlığına donuklaşıyor, sonra kendine geliyor. Babası gibi bir politikacı olacak. "GSU şubesinde bazı sorunlar yaşadığını biliyorum ve resmi bir unvanın geçişi kolaylaştırabileceğini düşündüm. Son üç yıldır kardeştin, ama genç üyeler senin bu kardeşlik için ne kadar önemli olduğunu tam olarak anlayabilsin diye burada değildin. Tüm tipik pozisyonlar geçen yılın sonunda oylandı, bu yüzden bu sadece seni aramıza kabul etme şeklimdi. Tüm liderlik toplantılarına katılabileceksin ve özgeçmişinde harika görünecek. Buna ihtiyacın yok zaten," diyor gülerek.

"Neden hayırseverlik?"

Preston kıkırdadı. "Koç'un gözde projesinin bedavaya kalması için masrafları senin karşıladığını duyduk. Hayır işlerine bu kadar meraklı olduğun için, uygun olacağını düşündük." İçtenlikle güldü ve sırtına bir kez daha vurdu. İnsanlara tepeden bakmak için kullandığı o ince, sivri burnuna bir tane geçirmek istiyorum. Tabii ki gülmediğimi bile fark etmiyor. Cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açıyor ve bana doğru itiyor.

Oda geniş, neredeyse ağlamak isteyeceğim kadar büyük bir Kaliforniya kral yatağı var. Bir duvarın tamamı gömme raflarla kaplı ve ortada, uzun boylu bedenime yetecek kadar büyük bir çalışma masası var. Oda iyi aydınlatılmış, büyük pencereler ve çevredeki dağ yamacının ve şato benzeri kampüsün muhteşem manzarasına bakan küçük bir balkona açılan sürgülü cam bir kapı var. Odada dolaşp geniş giyinme odasını ve ebeveyn banyosunu inceliyorum. Yurttakilerden çok daha büyük değiller ama çok daha kaliteli.

"Temizlik ve çamaşır toplama Salı günleri. Hearst ve ben normalde maçlar için Salı günleri evden uzakta olduğumuz için bu programı seçtik, ancak temizlikçilerin siz yokken odanızda olmasını istemiyorsanız, Archie'ye haber vermeniz yeterli. Kendisi ev

yöneticisi. Ama bilginiz olsun, tüm temizlik görevlileri denetleniyor ve denetleniyor. Çamaşırlar Çarşamba öğleden sonra temizlenmiş ve ütülenmiş olarak tekrar gelecek. Mutfakta, barda veya başka bir yerde stoklanması gereken bir şey varsa Archie'ye mesaj atın. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, ona gizli kalması için para ödüyöruz."

Ne demek istediğini anlıyorum ve bir kez daha burada olmak isteyip istemediğimi sorguluyorum. Evet, oda güzel ve üzerinde uzanabileceğim bir yatakta uyumak harika olurdu, ama böyle bir evde yaşamının tüm olanakları, her ihtiyacınızın öngörölüp karşılandığı bir yer bile olumsuzlukları ortadan kaldırmıyor. Aşırı ayrıcalıklı, hain pisliklerle ve onların bitmek bilmeyen içki ve özel tasarım uyuşturucularıyla çevrili olmaya geri dönmek istediğimden emin değilim.

"Hey," diyor Preston, Bernice'in şimdiye kadar yaptığım tüm hayat seçimlerini düşünürken düşürdüğü bardakla kolumu dörterek. "Bil diye söylüyorum, burada herkes dikkatlidir. GSU'da olanlar burada olsaydı, kimse tek kelime bile duymazdı. Ve hiçbir yargılama yok dostum."

Kendimi kaybetmemek için yanağımın içini ısırarak, bardağın içinde döndürdüğüm sıvıya bakıyorum. Kristal tabii ki. Safram boğazımda yükseliyor. Ne yapıyorum ben? Bardağı en yakın düz yüzeye koyup, Preston'ın bana uzattığı anahtarı alıyorum ve tek kelime etmeden dışarı çıkıyorum.

BÖLÜM 17

MARCUS

Yüksek bir gürültü beni hayal dünyamdan kopardı. Almam gereken ama aslında sadece karalama ve karalama olan notlar, geçmiş anarken elimi mürekkebe koyduğum yerden bulaşmıştı. Son zamanlarda bunu biraz fazla yapıyor gibiyim. Hayatımın en zor günlerinin yürüyen, konuşan hatırlatıcısı sürekli etrafımda olduğu için, bunu yapmamak zor.

Öğrenci birliği kafesindeki o garip etkileşimden beri beni rahatsız etmeye çalışmadı, ancak duşlarda birkaç kez neredeyse kavga ettik. Beni hazırlıksız yakaladığı ilk seferin aksine, sabunlanmaya başladığı anda oradan ayrıldım. Kayıp duş jelimi duşlarda rastgele bir rafta buldum ve geri aldım. Bu markayı kullanan tek kişinin ben olduğumdan oldukça eminim. Bu kampüsteki öğrencilerin hiçbirinin hayatlarında bir Walmart'a girdiğini sanmıyorum. Kampüs mağazası yalnızca aşırı pahalı olan değil, aynı zamanda çok parfümlü olan butik markaları satıyor. Ucuz eczane ürünlerini ve hafif, rahatlatıcı vanilya ve shea yağı kokusunu, şampuan ve deodorantla birlikte tercih ediyorum. Bana işe yarıyor.

Ve eğer inanılacaksa Ashton için de durum aynı.

Öf.

Bir gümlleme sesi daha duyup araştırmaya karar verdim. Koridorun aşağısında, herkesin üst katlara çıkmak için kullandığı bir asansör sırası var. Biri çok uzun ve görünüşe göre çok ağır bir kutuyu asansöre sokmaya çalışıyor. Ama içeri çekmekte zorlanıyorlar ve asansör kapıları kutunun ucunda sürekli kapanmaya çalışıyor. Çoraplı ayaklarımı duş kaydıraklarıma sokup yardım edebilir miyim diye koşarak yanına gidiyorum ve hemen pişman oluyorum.

Elbette Ashton. Asansörün içinde, devasa ve garip kutuyu tek başına taşımaya çalışıyor. Sanırım bu sefer boyu ona karşı işliyor. Minik asansörde neredeyse tavan kadar uzun ve sıska kolları ve bacakları kutuyu duvara yaslayacak kadar yukarı kaldırmak için bir türlü birlikte hareket edemiyor, ayrıca kutu yere düz bir şekilde bırakılamayacak kadar uzun.

Onun olduğunu fark ettiğim anda geri çekildim ama o hareketi hissedip başını kaldırdı. "Ah, hey."

"Hey," diye cevapladım. "Burada tam olarak neler oluyor? Koridordan gürültüyle koşturduğunu duyabiliyordum."

"Evet, özür dilerim. Sadece... bunun ne kadar garip olacağını abartmışım. Kapıya teslimat istemeliydim." Dudakları aşağı doğru kıvrılmış, sanki bir bulmacayı çözüyormuş gibi.

"Ya da sadece yardım isteyebilirsin."

Ashton boğazını temizledi. "Buldum."

"Açıkçası," dedim ifadesiz bir ifadeyle, tekrar kapanmaya çalışan asansörü işaret ederek. "Dur tahmin edeyim, arkadaşlarından hiçbiri tırnak kırmak istemiyor mu? Ve bakım personelinin kimse emrinize amade değil miydi? İşçi Bayramı hafta sonu, bir Pazar günü mü?"

En azından biraz utanmış görünme nezaketini gösteriyor. Yardım etmenin bana sadece sorun çıkaracağını bildiğim için nefesimi dışarı verip eğilip kutunun ucunu kaldırıyorum. Asansörün içine girebilmem için yan tarafını yeterince kaldırmasını söyleyerek kutuyu duvara yaslamayı başarıyoruz. Kapılar arkamdan kapanıyor ve beni

kabuslarımın adamıyla, nefesinin sesiyle, kolonyasının veya deodorantının veya her neyse onun hem tatlı hem baharatlı ve ne olduğunu anlamak için yaklaşmak isteyeceğim kadar hafif kokusuyla hapsediyorum. Özellikle yüzü kızarmış ve terliyken bu kadar güzel kokması beni mantıksız bir şekilde öfkeliendiriyor. Asansör tekrar açıldığında temiz havaya minnettarım. Ancak bu lanet kadın tamamı onun gibi kokuyor gibi görünüyor.

Asansörden yavaşça geri geri çıkıp Ashton'ın kutuyu geniş ve açık lobiden taşımasına yardım ediyorum. Hangi kattayız ki? Nefes almamaya çalışırken dikkatimi veremeyecek kadar dalgındım ve bu da yukarı çıkış yolculuğunun sonsuza dek sürdüğünü hissettirdi.

"Bunu nereye götürüyoruz?"

Ashton çenesiyle bir kapıyı işaret ediyor. Üst katlardan hiçbirine hiç gitmedim, bu yüzden burada yatakhaneler dışında ne olduğunu bilmiyorum. Benim katımdan çok farklı görünüyor.

Beklemediğim şey, küçük bir daireye benzeyen bir yere girmemiz. Kanepe ve televizyonlu bir oturma alanı, yere yığılmış sökülmüş bir karyola ve çift kişilik yatak takımı var. Ashton bizi kesik bir kapıdan geçirip yatak odası olduğunu tahmin ettiğim boş bir odaya götürüyor. Ortalıkta daha fazla sökülmüş mobilya parçası var. Kutuyu karmaşanın ortasına koymam için bana rehberlik ediyor, sonra sırtını uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Evet. Sorun değil," diyorum sessizce. Kalıp sohbet etmek istemediğimden, buradan defolup gitmek için topuklarımın üzerinde dönerken yatak odasının karşısında açık bir kapı görüyorum. Bu...

"Kendi banyon var mı?" Bu bir sorudan çok bir suçlama, çünkü ne oluyor? Hem benden birkaç kat yukarıda oturuyor hem de kendi özel duşu varken neden duş almak için benim katıma kadar iniyor? Mantıklı olsun!

"Ah. Şey—" Bir an için bir bahane veya saçma bir sebep bulmaya çalışacağını düşündüm ama itiraf ederek beni şaşırttı. "Evet," dedi beceriksizce.

Bunu bilmek istiyor muyum?

"Ee, ne olmuş yani? Duş almak için birinci kata iniyorsun çünkü..." Ellerimi sallayarak boşlukları doldurmasını işaret ediyorum çünkü ne yapacağımı bilemiyorum. "Bekle. Boş ver. Cevaplama. Anladım."

"Ne?"

"Benimle dalga geçiyorsun. Neyin peşindesin anlamıyorum. Burada olman yeterince kötü, ama beni öylece bırakıp da rol yapmama izin veremezsin..."

"Beni yok mu sayacaksın? Bunca zamandan sonra hâlâ benden bu kadar nefret mi ediyorsun?"

"Evet! Hayatımı mahvettin, Ashton."

Kollarını kavuşturuyor ve ben pazularının nasıl şiştiğini anlayamayacak kadar sinirleniyorum. "Bence bu biraz abartılı. Dört yıl oldu. Çocuktuk."

Şu anda gözlerimden fırlattığım hançerlerle onu lobotomiye alabilseydim, yapardım. Öfkeden neredeyse titriyorum. Lanet olası bencil, kendini beğenmiş, her şeye hakkı olduğunu sanan pislik!

Gözlerinin inanmazca açılması, bunların içten gelen düşünceler olmadığını gösteriyor ama olsun. Belki de acı gerçeği duymaya ihtiyacı vardır. Değişmesini ya da bu kadar umursamasını beklemiyorum ama onu bu durumdan kurtarmayacağım.

"Bulunduğum noktaya gelmem yıllarımı aldı Ashton. Yıllar. Her şeyimi kaybettim. Sen Kaliforniya'da ünlüler gibi dolaşırken ben de canımı dişime takıyordum, ama bu ekibe zar zor kabul edildim. Sonunda emeklerimin karşılığını gösterebileceğim bir şeyim var ve sen onu elimden almak için ortaya çıkmak zorundasın. Neden? Neden buradasın Ashton?"

Ne kadar çok sinirlenirsem sesimin o kadar yükseldiğini duyuyorum ve bu bana babamın cenazesini ve annemin nasıl yıkıldığını hatırlatıyor. Bu, kendimi toparlayıp çok çok uzaklara gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Ashton bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Zahmet etme. Buna değmez."

Yıllar önce hissettiğim reddedilme ve ihanetin acısını bu sözler yüreğimde hissediyordum.

"Marc—"

"Benden uzak dur, Ashton."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, terler sırlıslam vücuduma boşalıyor, her adımda bacaklarım ağrıyor. Bu dağ yollarında koşmak bacaklarım ve kardiyom için harika oldu ama şu anda her adım normalden daha ağır geliyor.

Çok yorgunum.

Fiziksel, zihinsel, duygusal olarak.

Nispeten kolay olan ders yüküm bile bana zor gelmeye başladı ve dönem daha yeni başladı.

Antrenman kampı, antrenörlerin hazır olduğumuzdan oldukça memnun görünmesiyle sona erdi. Normal sezon antrenmanlarına geçtik, bu yüzden takım sahada birlikte daha fazla zaman geçiriyor. Koç bize çok sayıda takım kurma antrenmanı yaptırıyor ve bence bunlar iyi işliyor. Ya herkes benim kadar bitkin ya da koçun antrenmanları o kadar yerleşmiş ki hiç düşünmeden bana pas atıyorlar. Bu, hızımızda ve verimliliğimizde büyük bir fark yarattı. Geçen hafta Koç sonunda beni keşif ekibinden çıkarıp ilk 11'de denememi sağladı. Ashton ve benim birlikte bu kadar iyi

oynamamızdan nefret ediyorum ama sanki birbirimizin aklını okuyabiliyoruz. Hatta ikimize karşı beş oyuncuyla antrenman antrenmanları bile yapıyoruz ve neredeyse durdurulamazız. Ashton'la oynamak gerçekten keyifli ve antrenmanı dört gözle beklenen bir şeye dönüştürdü.

Geçen hafta Koç, okul gazetesinden birkaç öğrenciyi antrenmanı izlemeye ve fotoğraf çekitmeye davet etti ve kampüsün manşetlerine çıktık. Daha da kötüsü, yerel haberler bunu duyurdu ve etkili, dinamik bir ikili olarak lanse edilmeye başladık.

Sahada iyi anlaşp iyi oynamamıza rağmen Ashton takımın geri kalanının önünde benimle arkadaş olmaya çalışmadı, antrenmanlar dışında da beni pek rahatsız etmedi. Hâlâ bana bakıyor, aynı civarda olduğumuzda karanlık bakışları beni takip ediyor. Muhtemelen beni ona bakarken yakaladığı kadar çok kez yakaladı. Gözlerinin bakışlarımı yakalama şekli, ciddi ve okuyamadığım bir duyguyla dolu, sonra hemen aşağı indirmesi beynime bir şeyler yapıyor. Ona çıkıştığım, geçmişi gündeme getirip yüzüne vurduğum için kendimi kötü hissetmek istiyorum. Onu daha kötü hissettirmek olanları düzeltmeyecek, beni de daha iyi hissettirmeyecek. Her şeyi geride bırakıp ateşkes ilan etmek istiyorum ama ona güvenemeyeceğimi biliyorum. Şimdilik, sahada güzel oynamanın yeterli olmasına çalışıyorum.

Medya Günü yaklaşıyor ve yeni kazandığımız yerel ünlü statüsü sayesinde hem Ashton hem de ben röportaj için davet edildik. Koç, CVU basketbol programının gördüğü tüm ilgiden çok memnun ve röportaj hazırlığı için takım irtibat görevlisi ve okulun İletişimden Sorumlu Yardımcı Komiseri ile görüşmemizi sağladı. Bizi röportaja ne kadar hazırlamaya çalışırlarsa, ben de o kadar geriliyorum. Bu, Pinecrest yerel haberleri dışında televizyonda yayınlanan ilk röportajım olacak; haberler sadece saha kenarında kısa sorular ve iyi oynanan maçlar için tebriklerden ibaretti. Bu, kamuoyunun gözünde beni ya yüceltir ya da yerin dibine sokar. Ne kadar aptalca olsa da, kamuoyunun bir oyuncuya olan görüşü ve sevgisi, ortaya koydukları istatistikler kadar önemlidir. Ya her şeyi mahveder ve tam bir aptal

gibi görünürsem? Ya da daha kötüsü, yeterince rafine veya profesyonel olmadığım için okulu kötü gösterdiğim için yedek kulübesine çekilirsem? Keşke bunu atlayıp Cuma günü Appalachian'a karşı açık antrenman maçına geçebilseydik.

"Yavaşlamıyorsun, değil mi Vell?" Ashton yanıma yanaşıp beni düşüncelerimden ayırdığında, kabuslarımdan gelen o derin ses omurgamdan aşağı doğru çınlıyor. "Bunların hafif koşu değil, yokuş yukarı koşular olması gerektiğinden oldukça eminim."

"Az önce yanıma gelen adam bunu söylüyor."

Ashton ani bir hızlanma başlattı, gülünç derecede uzun bacakları onu benim pozisyonumdan birkaç adım öne çekti. İnleyerek bacaklarımı daha sert hareket ettirdim ama memleketimdeki rakibimle sürekli rekabet halinde olmanın tek avantajı acı hissetmememdi. İçimden bir enerji ve endorfin dalgası geçti ve ona yetiştim. Kampüsün girişinden yan yana depar attık. Koçlar Burke ve Weston, ellerinde kronometreyle bir gölgeliğin altındaki şezlonglarda oturuyorlardı ama ne Ashton ne de ben yavaşladık. Ben daha da sert bastırdım, bir santim öne geçtim ama Ashton tekrar öne geçti. Öylece koştuk, kendimizi bitkin düşene kadar, her birimiz bir santim öne geçtik, sonra kaybettik, ta ki çimlere ulaşana kadar. Hava yağmurluydu ve çimler kaygandı. Ashton biraz kaydı ve çekiş gücünü kaybederek tam üzerime düştü. Beni yere seriyormuş gibi belimden yakaladı ve ikimiz de sertçe yere düştük. Çarpmanın etkisiyle etrafa çamur sıçradı ve bir an öylece yattık, nefesimizi toplamaya ve olanları kavramaya çalıştık.

"Seni piç kurusu," diyorum, hiç de hararetli bir tavır takınmadan. Aslında gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ashton'ın elbette böyle bir taktiği yok. Nefes nefese bir kahkaha atıyor. Ona hafifçe tekmeliyorum, koşmayı aniden bıraktığımız için artık uzuvlarımı zar zor hareket ettirebiliyorum.

"Beni de beraberinde götürmek zorundaydın," diye yakındım, konuşabilecek kadar nefes alabildiğimde.

"Bu bir kazaydı."

"Elbette öyleydi."

Bir süre daha orada yattık, terden sıırıslıklam olmuş şortlarımızdan ve tişörtlerimizden su ve çamur sızıyordu, ta ki bitiş çizgisine ulaşan takımın geri kalanının sesleri bize ulaşana kadar.

"Gergin olmanıza gerek yok," diyor Ashton sessizce. "Bu röportajlar hep takımın ne kadar iyi gittiği ve sezon için umutlarımızın neler olduğuyla ilgili aynı kalıplaşmış soru ve cevaplardan oluşuyor."

"Evet, iyiyim," diye yalan söylüyorum. Aslında bu konuda çok endişeliyim ve Ashton'ın bunu anlayabilmesi beni biraz sinirlendiriyor.

"Biliyorum öylesin. Ama değilsen, hemen orada olacağım ve Koç da arkamızda olacak."

Hemen geliyorum.

Bu benim için bir teselli olmamalı. Bana bir teselli değil. Nasıl olabilir ki?

Kavga edecek kadar bitkinim. Bunun yerine kendimi zorlayıp ayağa kalkıyorum, tişörtümün ıslak zemine yapıştığını görünce irkiliyorum.

Sessizliği kahkahalar bölüyor ve takımdan birkaç kişinin bize baktığını görüyorum. İşte o zaman birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum; bacaklarımdan biri onun altına girmiş, elim omzunda. Elimi hızla çekip ayağa kalkıyorum. Son anda, Ashton'ın kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum.

"Hey, BB ile aranızda ne var?"

Takım arkadaşlarımdan birinin benim hakkımda konuşması beni düşlerin hemen dışında durduruyor.

"Neden bahsediyorsun?"

"Dostum, sen ve Vell bugün antrenmanda çok arkadaş canlısı görünüyordunuz. Cidden, kimse yokuş yukarı sprint atarken bu kadar eğlenmemeli."

"Ne olursa olsun, dostum."

"Sırada onun senin pipini emmesine mi izin vereceksin? Ya da belki yeni lakabının hakkını vermeye hazırsındır?" Gruptan bir kahkaha tufanı kopuyor, birkaç kişi kendi şakalarını veya ses efektlerini söylüyor.

Açıkcası, bu adamların hiçbiri daha önce oral seks yapmamış, çünkü kesinlikle kulağa öyle gelmiyor. Ya da belki de şapır şupur ses, penis emdiğimi mi gösteriyor? Muhtemelen doğru olurdu. Ben de özensiz bir oral sekse bayılırım...

Hayır. Nokta. Ashton James'le olmaz. Hele ki soyunma odasında durup arkadaşlarının bana şakalar yapmasını dinlerken. Hep aynı, hep aynı. Artık beni hiç etkilememeli.

Sonra Ashton'ın güldüğünü ve penisini kaldıramadığım konusunda gelişigüzel bir yorum yaptığını duyuyorum ve bu, midemin dibinde ağırlaşıyor. Yine de omuzlarımı dikleştirip duşların kapısından içeri girerken başımı dik tutuyorum ve hepsine kaşlarımı umursamazca kaldırıyorum.

"Bu konuda ne düşünüyorsun Vell? Ashton, onun taşıdığı şeyleri kaldıramayacağını söylüyor. Bu, eşcinsel erkekliğine bir hakaret mi yoksa başka bir şey mi?" Ayrıcalıklı, kibirli sadıkların en kötüsü olan kahrolası Anderson Hearst, fırsat buldukça ortalığı karıştırmayı sever. Yemi yutmak yerine, Ashton'ı belirgin bir şekilde etkilenmemiş, ifadesiz bir ifadeyle baştan aşağı süzdüm ve omuz silktim.

Sonra, hayatımda yaptığım en aptalca hareketi yaptım; o piç kurusunun beni köşeye sıkıştırıp öpmesine izin verdiğim an da dahil. Havlumu kalçalarımın altına çekip yere bıraktım. Gevşek penisim bacaklarımın arasında ağır ağır sallanıyor ve ben de öyleymiş gibi davranmaya çalıştığım kadar ilgisiz kalmaya çalışıyorum. Odada bir

dalga yayılırken, gülümsemem bile yok; inanmaz nefesler, birkaç boğuk kahkaha ve tabii ki Anderson'dan gelen iğrenç bir yuhalama.

"Aman Tanrım, Vell. O şeye ne bok yediriyorsun?!"

"Neden eğilmiyorsun da sana göstereyim," diye mırıldandım neşesizce, en sevdiğim film repliklerinden birini bu pislikler yüzünden kirlettiğim için suçluluk duyarak.

Odada bir "oooohhh" korusu yankılanıyor ve dolabımı açıp temiz kıyafetler çıkarıyorum. Çocukça bir hareket, biliyorum ama bir kereliğine de olsa üstünlüğü ele geçirmenin iyi hissettirdiğini itiraf etmesem yalan söylemiş olurum. Soyunma odasında çoğunun sallandığını gördüm ve şüphesiz ki hepsinden çok daha fazla ateşli olduğumu biliyordum. Bunun bir anlamı olduğuna inanmasam da, onların olduğunu biliyorum. Tüm bu gösteri, gülünç bir güç gösterisinden başka bir şey değil.

Boxer şortumu giydikten sonra, Ashton'ın beni izlediğini gördüm. Teni, yanaklarından göğsüne kadar kırmızı lekelerle kaplıydı.

"Söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordum ona, hemen benimle dövüşmeye davet ederek.

Yutkunurken boğazının düğümlenmesi, gösterdiği tek küçük zayıflık belirtisi, ama ben bunu görüyorum. Arkadaşlarına sırtıyor, sonra bana. "Yok canım. Ama yetkililere bunu taşıdığını belli etme. O fazladan bacağın kurallara aykırı falan olduğundan eminim."

Düz.

Ve böylece herkes gülmeye ve sohbet etmeye geri döndü. Ama bu sefer tam ortasıydım. İzci ekibinde benimle birlikte çalışan gençlerden Landon Smith, beni pizza yemeye bile davet etti. Tabii ki reddettim, çünkü dahil olmanın güzel olduğunu kendime itiraf etmek istemedim.

Spor kompleksinden çıkarken Ashton yanıma geldi.

"Marcus! Hey, dostum, orada duydukların hakkında—"

"Bırak gitsin. Daha kötülerini de duydum, umurumda değil. Zaten ilgilendiğimi de söyleyemem."

"Ben sadece—"

"Ne diyorsun Ashton? Tekrar kendin olduğun için özür mü dilemek istiyorsun?"

Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Alaycı bir tavırla gülüyorum.

"Antrenman dışında benimle neden konuşuyorsun? İlgileniyor musun? Çünkü hemen söyleyeyim, bu asla olmayacak. Buradaki herkes senin için diz çökebilir ama ben kimse için boyun eğmem, benden üstünmüş gibi ortalıkta dolaşmayı seven zavallı, gizli kapaklı tipler içinse hiç boyun eğmem. Bu yüzden diz çökmek üzere değilsen, tam burada, tam şimdi, yolumdan çekil."

Onu binanın tuğla duvarına yaslayıp dik dik bakıyorum, benden bir baş uzun olması umrumda değil. İnsanların beni küçük hissettirmeye çalışmasından bıktım. Bu pisliğin başarılı olmasından bıktım çünkü bana yaptığı her şeye rağmen, ona karşı ilgilim ve o da bunu biliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece korkuyla açlık arasında bir yerde kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor. Aramıza baktığımda, şortunda bariz bir çadır görüyorum. Hırlayarak, hain pipim kendini belli etmeden uzaklaşıyorum.

Sean: Harika olacak. Rahatla ve kendin ol.

Ben: Bu, Koç ve halkla ilişkiler ekibinin benden yapmamı istediğinin tam tersi. Bu okula giden birinin kalitesinin bir örneği olmamı istiyorlar.

Sean: Bu ne anlama geliyor?

Ben: Dik otur, daha fazla konuş, geçmişimden veya bursumdan bahsetme. Kendimi, onu sosyete hanımına dönüştürdükleri o eski filmdeki Londra aksanlı kız gibi hissediyorum.

Ben: Koç beni kibirli bir kuaföre saçımı kestirmeye gönderdi ve dün dolabımda yeni bir çift spor ayakkabı belirdi. Sanırım okulu fakir birinin temsil etmesinden utanıyorlar.

Sean: Peki o zaman neden seni gönderiyorlar?

Ben: Ashton ve basında giderek yaygınlaşan şu "dinamik ikili" olayı yüzünden. Özellikle ikimizi istediler, yani elleri kolları bağlı.

Sean: Neyse, boş ver. Her zamanki gibi somurtkan ol ve benimle konuşuyormuş gibi davran. Ben izliyor olacağım.

Sean: Ve eğer o pislik seni utandıracak bir şey söylerse veya yaparsa, onu kafa kilidine alırım ve sen de onun toplarına tekme atabilirsin.

Ben: Ben somurtkan değilim.

Ben: Yine de teşekkürler.

Telefonumu çantama atıp son bir derin nefes alıyorum ve yüzümdeki teri bir mendille silmeye çalışıyorum. Sean haklı, elbette. Benim kişiliğimde hiçbir sorun yok. Daha sessiz, ya da onun deyimiyle somurtkan biri olabilirim ama iyi bir insanım. Özel okullara gitmesem ve en iyi öğretmenlere ulaşamasam da iyi eğitimliyim. Duruşum herkes kadar iyi, hatta bu devlerin bazıları kadar uzun olmadığım için daha da iyi. Ve geçmişim beni olağanüstü kılıyor çünkü bu pisliklerin hafife aldığı şeyleri aşmak için daha çok çalışmak zorunda kaldım. Endişelenmem gereken hiçbir şey yok. Ashton'ın bunu benim pahasına kendini iyi göstermek için bir fırsat olarak kullanması ihtimali dışında. Biraz mantıksız olabilir ama sahadaki ortaklığımızı savunma biçimine güvenmiyorum. Koç, benim yerime başka birini göndermeyi düşündüğünde, röportaj yapanlara ve taraftarlara istediklerini vermemiz gerektiğini söyledi.

Onun ne oyunu olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

"İyi günler ve ACC Tip Off Etkinliğine hoş geldiniz. Cumberland Valley Üniversitesi Cougars'tan forvet Ashton James ve guard Marcus Vell

ile bir araya geliyoruz. Beyler, son birkaç yıldır CVU çevresinde büyük bir heyecan ve enerji var ve bu enerji geçen sezon gerçekten patlama yaptı. Nispeten bilinmeyen bir takımdan on beşinci sıradaki bir takıma dönüşen bir takımın parçası olmak nasıl bir duygu?"

Ashton mikrofona doğru eğiliyor, yüzünde o kendine özgü cüretkâr gülümsemesi var. "Gerçekten heyecan vericiydi. Koç Burke, oyunu gerçekten bir üst seviyeye taşıyan harika bir ekip ve antrenman stratejisi oluşturdu. Bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum ve sahaya hakimiyetimizi sürdürüp daha da yükseleceğimizden hiç şüphem yok."

Neyse ki, röportajı yapan kişi Ashton'ı bir transfer olarak görüyor ve arkama yaslanıp oturmaya devam etmemi sağlıyor. Ellerimi ne yapacağımı bilemediğim için kucağımda kavuşturuyorum, ama sonra kendimin de rahatsız görüldüğünden endişeleniyorum, tıpkı Ashton'ın ilk oturduğumuzda yaptığı gibi kollarımı masaya koyuyorum. Sonra, elbette, araya girecek bir şeyim olduğunu düşüneceklerinden endişeleniyorum, bu yüzden ellerimi tekrar kucağıma indirip terli avuçlarımı üniformamın uyluklarına siliyorum.

Saha hakimiyetinden bahsetmişken, üst düzey bir okul olan Golden State Üniversitesi'nden CVU'ya transfer oldun. Bu geçiş senin için nasıl oldu?

Ashton tamamen şaşkın görünüyor, ancak röportajda bu soruların sorulmasından endişe duyduğunu biliyorum. "Harikaydı. Koç Burke ve takımın geri kalanı gerçekten çok misafirperverdi ve eve biraz daha yakın olmak güzel."

"Ah, evet. Eminim babanız, A.James Enterprises CEO'su Ashton James II, sizin mezun olduğunuz okulda bu kadar başarılı olduğunuzu görmekten mutluluk duyuyordur, öyle değil mi?"

Gülümsemesinin ne kadar gergin olduğunu fark eden tek kişinin ben olduğumdan eminim, ama Ashton başını sallayıp kibarca onaylıyor. "Şimdiye kadar harika bir deneyimdi. CVU takımının bir parçası

olmaktan ve bu sezon yeteneklerimi sahaya taşımaktan heyecan duyuyorum."

Ashton'ın röportajcıya, duruşunda ve sesinde en ufak bir değişiklik dışında, soru sormayı bıraktığını rahatça bildirmesi oldukça etkileyici. Evdeki izleyicilerin gerginliği fark edip etmediğine şaşıırırdım.

"Ve Marcus, geçen yıl CVU'ya transfer olarak katıldığın için biraz dezavantajlı olarak tanımlanıyordun. Geçen sezon çok fazla sahaya çıkmamış olmana rağmen, sonuna kadar gidebilecek yeteneğe sahip olduğunu kanıtladın. Taraftarların ve gözlemcilerin dikkatini çektiğini bilerek bu sezona nasıl yaklaştın?"

Takımdaki pozisyonuma giden alışılmadık yolum hakkında soru sorulmasını beklerken, taraftarlar ve gözlemcilerle ilgili kısım beni şaşırttı. Birkaç saniye kekeledim, kelimeleri nasıl kullanacağımı hatırlayabilmek için beynimi tekrar harekete geçirmeye çalıştım. Ashton'ın bacağı benimkine yaslandı, teninin hafif basıncı ve sıcaklığı şortumdan içeri sızdı. Bacaklarımızın birbirine değdiğini görünce gözlerimi kırıştırdım, sonra kendimi silkeleyip geri çekildim.

Yukarı bakıp gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Bunların hiçbirini bilmiyorum. Ama sezon dışında oyunumu geliştirmek ve kendimi bu takımın bir üyesi olarak kanıtlamak için çok çalıştım ve CVU'nun başarılı olmasına yardımcı olma fırsatından dolayı minnettarım."

Röportajcı tekrar Ashton'a bakıyor ve bir an için bitirdiğimi düşünüyorum. Şans yok. "Ashton, Marcus son zamanlarda üniversite camiasında şöhrete yükselişiyle çok gündemde. Onun sıfırdan zengin olma hikayesi hakkında ne düşünüyorsun ve Marcus'un CVU basketbol programına ne kattığını düşünüyorsun?"

Siktir et beni. Ciddi misin? İçimden ürperiyorum, onun benim deneyimimi onunkiyle karşılaştırmasını, beni küçük düşürecek bir şey söylemesini ya da takımımızdaki diğer oyuncularla ne kadar uyumsuz olduğumu belirtmesini bekliyorum.

"Marcus'un hem hücumda hem de savunmada takıma çok yönlülük kattığını düşünüyorum. Koç Burke, yetenekleri eşsiz olduğu için neredeyse tüm antrenman programını onun üzerine kurdu. Farklı oyun stillerine hızla uyum sağlıyor ve sahaya daha önce birlikte oynadığım herkesten farklı bir enerji getiriyor."

Eee... şimdi ne diyeceksin?

"Farklı bir enerji türü derken neyi kastediyorsunuz?"

"Marcus hiçbir şeyi gönülsüzce yapmaz. İster maç, ister antrenman, isterse sıradan bir hazırlık maçı olsun, her şeyini ortaya koyar. Durdurulamaz."

Röportajı yapan kişi Ashton'ın cevabından etkilenmiş ve belki de biraz meraklı görünüyor. Kulaklarım o kadar sıcak ki, radyasyon darbeleri gönderiyor olabilirim. Boğazımda yutamadığım tuhaf bir yumru var ve çığlık atarak odadan kaçma isteği duyuyorum.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Marcus?"

"Şey, şey, evet. Bunu duymak güzel. Bir takım arkadaşı tarafından takdir edilmek... güzel." Garip bir şekilde kıkırdayıp boğazımı temizliyorum. "Takımdaki her oyuncu bu sezonu elimizden gelenin en iyisi yapmak için canını dişine taktı."

"İkinizin sahada oldukça dinamik bir ikili haline geldiğinizi duyduk. Ashton'ın oyununun hangi özellikleri sizi en çok etkiledi ve bu özellikler sahadaki partnerler olarak başarınıza nasıl katkıda bulundu?"

Bu iyi bir soru ama iyi bir cevabım olduğunu sanmıyorum.

"Şey, Ashton'ın sağlıklı bir rekabet duygusu var." İnatçı bir pislik. "Ve sanırım birbirimize karşı oynadığımız deneyimler, birbirimizin eğilimlerini anlamamıza yardımcı oldu." Ve biliyor musun... günümün çoğunu ona karşı nefret beslediğimi hayal ederek geçirmek, hem sahada hem de saha dışında yaptığı her hareketin farkında olmamı sağladı. "Ashton, istediğini elde etmek için kararlı bir iradeye sahip ve

bence bu, diğ er oyuncular  okuyup akıllıca oyunlar yapmasını sağlıyor. Birbirimizi daha iyisini yapmaya, daha çok çalışmaya zorluyoruz ve sanırım bu işe yarıyor."

"Gerçekten de," diyor r oportajcı, cevabımdan memnun bir şekilde başını sallayarak. İçimde tuttuğum gerginliğin bir kısmını bırakıyorum, bacak kaslarım gevşeyip tekrar onunkine değiyor. Yutkunuyorum ve her nedense bu sefer geri  ekilmiyorum. Vücut ısısı içime yayılıyor, vücuduma alışılmadık bir rahatlık dalgası gönderiyor. Kemiklerime işliyor, vücudumu hafifçe gevşetmeye teşvik ediyor. "Son olarak, ikiniz için de, bu sezona girerken kişisel ve takım hedefleriniz neler ve Cumberland Valley Cougar taraftarlarına ne gibi bir mesajınız var?"

Ashton'ın ağır eli omzuma iniyor. "Sanırım ikimiz ve tüm takım adına konuşabilirim, taraftarların desteği her şey demektir. Bu programın etrafındaki heyecan ve enerji, bu sezon daha iyisini yapmamızı ve herkesi gururlandırmamızı sağlıyor. Haydi Cougars!"

Yumruğum yarı coşkulu bir şekilde havaya kalkıyor, Ashton da bunu yumruk tokuşturmaya dönüştürüyor. Gülümseyip r oportajcıya teşekkür ediyorum. Reklam arası sinyali verene kadar Ashton'a hâlâ yaslandığımı fark etmiyorum.

Siktir. Ne kadar da dikkat çekiciydi! Yaptığımı bile fark etmemiştim.

Paniklememeye çalışarak kendimi geri çekip personele başımı sallıyorum ve binadan hızla  ıkıyorum. Bayılmadan önce biraz temiz havaya ihtiyacım var.

BÖLÜM 18

ASHTON

"Marcus! Bekle!" Kapı çarpmadan önce içeri dalmak için acele ediyorum, Marcus kapının hemen dışında aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. Elleri kalçalarında ve Koç'un en sevdiği yokuş yukarı koşularını yeni bitirmiş gibi nefes nefese. "Dostum, iyi misin?"

"İyiym. Ya da iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bunun gerçekten iyi gittiğini düşündüm."

Marcus, ağızından çıkanlara inanamıyormuş gibi bana bakıyor ama gerçekten iyi geçti. Röportajcılar mutluydu, Koç mutluydu. Neden değil ki? Röportaj konusunda gergin olduğunu biliyorum, çoğunlukla koçların ona olmadığı biri gibi davranması için yaptığı baskı yüzünden. Oysa kişiliği takımdaki herkesi gölgede bırakıyor. İşte bu yüzden yeteneklerine ve takıma kattıklarına bu kadar önem verdim, çünkü diğerleri kabul etmek istese de istemese de o harika bir oyuncu ve takdiri hak ediyor.

"Seni çözemiyorum," diyor sonunda.

"Eh, bu senin suçun. Ben aslında karmaşık bir adam değilim," diye şaka yapıyorum, gerginliği azaltmaya çalışarak. Marcus'un bakışlarına zar zor dayanabiliyorum. Bakışlarımı kaçırma içgüdüğü yoğun,

neredeyse ilkel. Sanki biz hayvanız da o alfaymış gibi, yoğunluğu aramızdaki havaya nüfuz ediyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Başkaları etraftayken, kendinin farklı bir versiyonusun. Sanki çok çekiciymişsin gibi ortalıkta dolanıyorsun, sanki benden daha iyi olduğunu düşünüyormuş gibi saçmalıyorsun - tıpkı buradaki herkesin yaptığı gibi. Sonra ne zaman sadece ikimiz olsak ya da kimsenin bakmadığını düşünsen, beni tanımak istiyormuş gibi davranıyorsun. Sanki herkesin yaptığı gibi seni onaylamamı bekliyormuş gibi bana bakıyorsun. Sonra da gidip tüm o saçmalıkları söylüyorsun.—"

"Hepsi doğrudu, Marcus."

"Peki ben buna ne diyeceğim? Benden ne istiyorsun?"

"Bunu senden bir şey istediğim için söylemedim. Bunu doğru olduğu ve nereden geldiğin veya buraya nasıl geldiğin için değil, oyun tarzınla takdir edilmeyi hak ettiğin için söyledim." Hayatımda bir kez olsun güzel bir şey yaptığım için garip bir şekilde savunmaya geçerek kollarımı kavuşturdum. "Bu röportajı sadece sıkı ACC taraftarları izlemiyor. NBA koçları, taraftarlar ve oyuncular bu röportajları izliyor, tıpkı lisedeyken üniversite yetenek avcılarının yerel şöhret sonrası röportajlarınızı izlediği gibi. Artık özgeçmişinin bir parçası ve son yılına takdir ve kişisel çekicilikle başlıyorsun. Bu iyi bir şey."

"Ben senden bunu istemedim."

Aman Tanrım, ne kadar da inatçı olabiliyor. Ayaklarımı yere vurup sinirli bir çocuk gibi çığlık mı atsam, yoksa dizlerimin üzerine çöküp af dilesem mi karar veremiyorum.

"İşleri yoluna koymak için ne yapmam gerekiyor? Neden o lanet olası barış teklifini kabul etmiyorsun?" İçimde biriken... bir şey yüzünden neredeyse titriyorum. Öfke. Suçluluk. Alçakgönüllülük? Adlandıramadığım birçok duygu içimden geçiyor. Tek istediğim bir şekilde ona ulaşmak. "Sana borçluyum Marcus. Sana borçluyum ve çok daha fazlasını."

"Kurtulma—"

"Son dört yıldır her günümü o gece olanları düşünerek geçirdim. Hiçbir şey yapmayarak neye sebep olduğumu ve en korkak tiplerden biri olduğum için nasıl acı çektiğini. Hem saha içinde hem de saha dışında benden daha iyisin Marcus. Hep öyleydin. Sonra aniden ortadan kayboldun ve senin olması gereken her şeye sahip oldum." Yutkundum. "Daha da kötüsü, sen en iyi olmak için çalışmaktan hiç vazgeçmezken ben onu heba ettim. Ve işte buradayız. Sonunda geleceğimi daha iyiye doğru değiştirme şansım var ama tek düşünebildiğim sana da şansını nasıl geri verebileceğim."

"Senin acımana ihtiyacım yok. Yardımına da. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Dudaklarım kıvrıldı, on beş yaşındayken basketbol kampında benzer bir şey söylediğini hatırlayınca gülümsememi bastırmaya çalıştım. O zamanlar bile bana karşı açık sözlü ve dürüst olan tek kişi oydu. Keşke daha fazla insan benimle onun gibi konuşsaydı. Belki o zaman gerçek dünyaya adım atmak bu kadar şok edici olmazdı.

"Başarabileceğini biliyorum, sert çocuk."

Bana bakışında bir anlık bir tanıma ifadesi var, ama sonra gözleri bulutlanıyor ve kaşlarını çatarak geri dönüyor. Hayatının geri dönülmez bir şekilde değiştiği yıl oydu. Tüm burs hayallerini yerle bir ettiğim yıldan bile daha kötü olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Sen ve ben başaracağız ve bunu birlikte çalışarak yapacağız," diyorum ona açıkça. "Ve her gün o geceyi düşündüğümü söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu göstermek için elimden geleni yapacağım. Seni her gün düşündüm. Ne söyleyeceğimi o kadar çok prova ettim ki kelimeler artık anlam ifade etmiyor. Sana gerçekten üzgün olduğumu nasıl göstereceğimi."

Uzuvlarımdaki titremeyi bastırmaya çalışarak kişisel alanına adım atıyorum, onu geri çekilmeye zorluyorum, ta ki bir tente gölgesinde saklanana kadar ve sırtı duvara çarpıyor. Yüzünü benden uzaklaştırıyor, sanki aptalca bir şey yapacağımdan, örneğin onu tekrar öpeceğimden korkuyormuş gibi.

"Tam burada, tam şimdi dizlerinin üzerine çökmeyeceksen, önümden çekil."

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, tam da bunu yapıyorum.

"Ne halt ediyorsun?"

Gönderiyorum.

"Ciddi olduğumu gösteriyorum."

"Ashton—"

"Soyunma odasında pipini gösterip bana o sözleri söylediğinden beri tek düşünebildiğim bu. İstiyorum ki..."

"Kesinlikle hayır. Her şeyden önce—"

"Bu fikirden hoşlanmadığını söyleyemezsin," diyorum, koyu mor basketbol şortunun önünde hızla şişen uzantıya dikkatle bakarak. Aman Tanrım, bu şey ne kadar da büyük.

Marcus homurdandı. "Çok korkmuş görünüyorsun." Bundan nefret etmediği çok açıktı.

"Küçük zorluklardan korkmam." Büyük zorluklar. Çok büyük zorluklar. Lanet olsun.

"Bir an bile buna inanmıyorum ki—"

Sözleri, ağzım şişkinliğine bastırıldığında kısa bir hava çekişiyle kesildi, ağzımla hareket ettirip sıcak saçlarını şaftının üzerine üfledim, ta ki ıslak bir nokta oluşana ve tamamen sertleşene kadar. Elleri saçlarımı sıkıca kavradı. Bana yumruk atmayacak ya da beni itmeyecek gibi görüldüğünde, ellerimi şortunun beline getirdim, lastiği yeterince aşağı çektim ki şişman, şişkin penis başı morarmış ve ön sıvıyla sızıyordu. Öne eğilip ucundaki sıvıyı yaladım, dilimdeki lezzet patlamasıyla gözlerimi devirdim. Hafif bir acımsılıkla tuzluydu. Hemen daha fazlasını yaladım, sanki iyi bir şarabın lezzet profilinin tadını çıkarıyormuşum gibi. Ama bu yeterli değildi, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Hoşuna gidiyor," diyor Marcus, sesi alçak, boğuk ve biraz da şaşkın bir merakla. "Penisini emmenin her şeyi daha iyi hale getireceğini sanıyorsun ama getirmeyecek."

"Hala istiyorum."

"Bunu yapabileceğinden emin değilim, Prenses. Çünkü sana karşı kolay davranmayacağım."

Bunu daha önce defalarca yapmış bir adamın özgüveniyle şortunu sertçe aşağı çekiyorum. Kalın ve ağır penisi aramızda sallanıyor. Avucuma tükürüp elimi dibine doluyor ve onu pompalıyorum, ne kadar uzun ve geniş olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her santimine hayran kalıyorum, onu yalayıp okşuyor, ağırlığını ve kalınlığını elimle ve ağızımla ölçüyorum.

"Öhö," diye homurdandı Marcus, penisini elimden çekip bana doğrultarak. "Burada yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalarak oynamıyorum. Eğer alacaksan, o koca ağzını açsan iyi olur."

Aman Tanrım. Sanki performansım için para alıyormuşum gibi inliyorum, titremeler tüm erotik bölgelerimi elektrikliendiriyor ama hiç dokunulmuyor.

Penisinin başı dudaklarıma daha onları ayıramadan ulaşıyor. Marcus yavaşça ama kararlı bir şekilde içeri doğru itiyor ve çenesini açan bir yılan benzediğimi düşünüyorum. Onu boğazımın o kadar derinlerine götürüyorum ki kendimi şaşırtıyorum. Gözlerim sulanıyor ve çenem zorla açıldığı için şimdiden acıyor ama boğazımın arkasına vurduğunda öğürmüyorum. Öğüreceğimi varsaydım, kendimi utandıracağımdan veya bu kadar özgüvenli davranmak için bir sebebim olmadığını ele vereceğimden endişeleniyordum. Çünkü daha önce kesinlikle bir anakondayı bütün olarak yutmaya çalışmamıştım. Daha önce penis emmemiştim. Penisim hem kadınlar hem de erkekler tarafından birçok kez emdirildi ve öğürmeyen veya öğürüp devam eden insanlardan etkilendim. Bu yüzden kendimi oldukça beğenmiş hissediyorum.

Ta ki Marcus bir anda geri çekilip tekrar içeri girene ve boğazımın arkasına daha da sert bir şekilde bastırana kadar.

"Doğru, Prenses. Al onu. Hepsini al."

Siktir. Ellerim bacaklarını kavırıyor ama onu durdurmak için gerçek bir girişimde bulunmuyorum. Durmasını istemiyorum. Kendimi ona kanıtlamak için her şeyi kapsayan bir dürtü hissediyorum, sanki tüm penisini almak beni onun affına layık kılacakmış gibi. Ama öyle olacağından ya da bana vereceğinden değil.

Bana yaptığı şey, bademciklerimi dövmek, itmelerinin hızını artırmak, ağzımı kullanırken başımı sabit tutmaktı. Homurdanıyor ve küfür ediyordu. Ben inliyor ve geveliyor, burnumdan nefesler çekiyordum. Yüzümden salyalar, sümük ve gözyaşları akıyordu ve Marcus, başarısız olmadığım veya pes etmediğim için sinirleniyormuş gibi bana bakıyordu. Hem uyarılmış hem de yapacaklarından korkarak meydan okurcasına ona baktım. Penisim sertleşmiş ve ağrıyordu, serbest bırakılıp dokunulmak için yalvarıyordu. Bir bacağımdaki tutuşumu bırakıp elimi kucağıma indirdim ve ereksiyonumu şortumun üzerinden avucuma aldım. Marcus'un penisi boğazıma o kadar derin girdi ki, yutma refleksimin üzerinden kaydığını hissettim. Derin bir inilti homurdanan bir gyuk'a dönüştü, Marcus'un penisi boğazıma o kadar girdi ki, yutma refleksimin üzerinden kaydığını hissettim.

"Kahretsin Ashton. Aman Tanrım."

Şimdiye kadar bundan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığımı anlayamadım. Hayatımda hiç olmadığı kadar zor olmasına rağmen, benim için pek de zevkli değil, hatta oldukça rahatsız edici ve biraz acı verici. Ama öfkelenmeyi unutup onu nasıl karşıladığıma hayran kaldığında yüzündeki hayranlık ifadesi, hayatımızın geri kalanında her gün yüzüme vurmasına izin vermemi sağlayacak kadar güçlü.

Marcus'un eli başımın altını kavradı, bir top gibi avuçladı ve boğazımı yavaş, uzun ve kısa, sert hamlelerle sırayla becerdi. Başını geriye yatırdı ve titrek bir nefes verdi. Şortumun içinden penisimi sıkarak, sadece böyle kullanıldığım için şortumun içinde patlamaktan

kaçınmaya çalıştım. Sonunda pes edip elimi şortumun içine sokup penisimi çıkardım. Çenemden akan salyayı silip, Marcus boğazımı emerken kendimi mastürbasyon yapmak için kullandım.

Görünmediğimiz bu karanlık köşede çıkardığımız sesler şehvetli. Nefes alışlarımın ıslak sesleri, gerilmiş ağzımın hışırtısı, Marcus'un testislerinin çeneme çarpmasının yumuşak şapırtısı, yumuşak homurtuları, ağır nefesleri ve derin inlemeleri, kendimi mastürbasyon yaparken çıkardığım fap fap fap sesi ve boğazımın sınırlarına kadar zorlanmasının tekrarlayan istemsiz gyuk gyuk gyuk sesi.

Hepsi çok fazla ve ben uçurumdan yuvarlanıyorum. Orgazmın gücü beni sararken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Kalın bir penisin bastırıldığı bir çığlıkla öğürüyorum ve meni Marcus'un bacaklarının arkasındaki tuğla duvara sıçrıyor.

"Okulda ve takımda saçma sapan konuşmalarını duymaktan bıktım," diye homurdandı Marcus. "Bundan sonra, dilinde olması gereken tek şey, oraya koyduğum şey." Geri çekilip salyası ve ön sıvıyla ıslanmış penisini uzun, sert çekişlerle okşadı. "Beni anlıyor musun?"

Nefes nefese kaldığımda sesim kısılıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Güzel, şimdi o pis dilini çıkar."

Dediğini yapıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, titriyorum, ağzımı kocaman açıp dilimi dışarı çıkarıyorum. Marcus bir küfür mırıldanıyor, sonra ağzımın köşesine ve yanağıma sıcak bir sperm fışkırıyor. Sonra dilime değiyor, sonra Marcus yaklaşıp doğrudan ağzımın içinde mastürbasyon yaparken boğazımdan aşağı damlıyor. Ne yapmamı istediğinden emin değilim, bu yüzden onu ağzımda tutuyorum ve talimat bekliyorum.

Ama hiçbiri gelmiyor. Marcus, derin bir nefes alarak, sanki bir tür transtan yeni uyanmış gibi kocaman gözlerle bana bakıyor. Sonra şortunu tekrar giyip olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Topuklarımın üzerine düşüp, dizlerimin betona batmasının verdiği acıyı hissedemeyene kadar yerde kaldım. Çabalarımın gözyaşları, sümüğüm ve Marcus'un çenemden aşağı süzülüp üniformamın önüne damlayan menisiyle birlikte yüzümde kurudu. Koç, formamdaki pisliği kesinlikle fark edecekti. Zaten mahvolmuş olduğundan, tişörtümü yukarı çekip yüzümü sildim ve aniden olanlardan dolayı ürktüm. Onu emdiğimden değil, çünkü Spor Kompleksi'nin dışındaki o günden beri neredeyse sürekli bunu düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, belki de daha önce de.

Ama Marcus'un o ufak şaşkınlık ve hayranlık anları dışında ne kadar dengesiz ve kaba, ne kadar mesafeli olduğunu görünce aklım karışıyor. Bana karşı tatlı ve nazik olmasını beklemiyordum. Beklemiyordum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Hatta çoğum beni itip kaçaacağını bekliyordu.

Yerde olmanın verdiği gerginlik ve uyuşukluk karışımı, ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalışırken bacaklarımı titretiyor. ACC Tip Off şenliklerinin yapıldığı salonun kapıları sadece birkaç adım ötemde. Kapılardan, birileri çıksa bizi kesinlikle gizlemeyecek olan gölgeli noktaya bakıp, bunun ne kadar aptalca olduğuna hayret ediyorum. Daha önce de bazı pervasızlıklar yaptım ama hiç böyle bir şey yapmamıştım ve hiç ayıkken yapmamıştım.

Zihinsel karmaşa beni çökertmek üzereyken kahkahamı bastırıyorum ve kapıları açıp çantama, ardından da banyoya doğru koşarken kendimi tutuyorum. Üniformamı neden çıkardığıma dair iyi bir bahane bulmam gerekecek ama eve dönüş uçağında giymeyi planladığım bir takım kapüşonlu üstüm ve tişörtüm var. Giyindikten sonra Marcus'u bulup olanlar hakkında konuşabilirim. İyi olduğundan emin olmam gerekiyor ve bir yanımda, hak etmesem bile, onun da benim için aynısını yapmasını istiyorum.

Antrenman maçı tam bir rezalet. İkinci Lig'de daha küçük bir takıma karşı oynadığımız düşünülüyöünde beklenen bir galibiyet aldık. Gol yemeden kazanabilirdik, hatta kazanmalıydık, ama Marcus ve ben ACC röportajından önce sahada sahip olduğumuz tüm dostluğu kaybetmiş gibiyiz. Koç, taraftarları yaklaşan sezon için heyecanlandırmak amacıyla yapılan açık bir antrenman maçı olduğu için, maçı izlemeye gelen medya temsilcilerinin tepkisini gülerek karşılıyor. Çoğu yerel haberler için burada, ancak ulusal çapta bu kadar ilgi gördüğümüz için, muhabirleri burada olan birkaç tanınmış spor haber kaynağı var. Hiçbiri etkilenmiş görünmüyor ve soyunma odalarına döndüğümüzde kığımızın tekmeleneceğini biliyorum.

"Buraya kadar gelmişken rakip takımı utandırmak pek sportmenlik dışı olmaz, değil mi?" diyor koç muhabirlere. "Ama endişelenmeyin. Bu çocuklar bu yıl domine etmeye hazır. Sezon başladığında da hiçbir şeyi esirgemeyecekler."

Bir muhabir Marcus'u kenara çekmeye çalışıyor ama Marcus onları atlatıp, dikkatini çekmeye çalıştıklarını fark etmemiş gibi yürümeye devam ediyor. Ben o kadar şanslı değilim.

"Bu akşamki galibiyetin için tebrikler Ashton. Beklenenden daha zorlu bir maç gibi görünüyor. Bu akşamki performansın ardından, takım kadrosunda herhangi bir değişiklik öngörüyor musun veya takımın bu sezon CVU basketbolundan gelen yüksek beklentileri karşılarnasını sağlamak için nasıl ilerlemeyi planlıyorsun?"

Benden neredeyse 60 cm kadar kısa olan kadına bakarken, yüzümde hoş bir gülümsemeyi korumak için çabalıyorum. Neyse ki kamera yok, sadece yüzüme tutup heyecanla bir cevap beklediğı bir kayıt cihazı var.

"Teşekkürler. Sezonun başlamasını ve herkese Cumberland Valley Cougars'ın nelerden oluştuğunu göstermeyi dört gözle bekliyoruz. Biraz kötü bir gece geçirdik ama takım bir araya geldi ve galibiyeti getirdi. Hiç şüphemiz olmasın, bu gece bir tesadüftü ve şampiyonluk için geliyoruz." Aceleyle teşekkür edip, başkaları dikkatimi dağıtmaya çalışmadan önce özür diledim.

Soyunma odasına kaçamadan Koç beni ofisine çekiyor ve Marcus'u orada bekliyor. Koç'un masasının karşı tarafındaki sandalyelerden birine oturuyor ama sandalyeyi, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıda duran Koç Burke'e doğru çekmiş. Diğer sandalyeyi çekip oturduğum anda kapıyı çarparak üzerimize geliyor.

"Bu gece orada ne haltlar dönüyordu?"

"Kazandık hocam, önemli olan bu değil mi?"

Koç Burke öfkeli bakışlarını bana çeviriyor ve sağlığı için endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Yüzü her geçen saniye daha da kızarıyor, ağzının ve boynunun etrafındaki sarkık deri daha da belirginleşiyor.

"Hiç dikkat ediyor musun?" diye bağırdı Koç, yüzü öfkeden kızarmış bir şekilde. "Baban duyduğunda—"

Kahretsin. Röportajdan bu yana iki gündür babamın telefon görüşmelerinden kaçınırken babamın beni araması, ihtiyacım olan son şey. "Lütfen Koç. Özür dilerim. Kötü bir geceydi. Bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur. Burada ne kadar şeyin tehlikede olduğunu biliyor musun? İkiniz için de canımı ortaya koydum." Her birimize parmağını uzatıyor. "Bu takımın başka bir oyuncuya ihtiyacı yoktu ama baban sana ilk 11'de yer açmak için elinden geleni yaptı. Sana yer açmak için diğer potansiyel oyuncuları geri çevirdim ve sen de bu takımın şampiyonluk şansını ciddiye almayarak ikimize de aynısını yapıyorsun," diyor bana ve sonra Marcus'a dönüyor.

"Ve sen. Seninle iyi anlaşabilmem için ne kadar saçmalığa katlanmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Oyunculardan ve velilerden, tırnak içinde 'evcil projem'in saha zamanını ellerinden aldığına dair kaç şikayet aldığımı biliyor musun?" Koç parmağını indirip kollarını tekrar kavuşturdu ve çocuklarının bir çocuk hastanesini tahrip ettiğini gören hayal kırıklığına uğramış bir veli gibi bize baktı. Suç işlemişiz gibi, tek bir berbat gece bile geçirmemişiz gibi düşünürdünüz.

"Son birkaç haftadır, sende gördüğüm potansiyeli onlara gösteriyordun ama Charlotte'ta bir şey oldu. Uçakta ve mülakat sırasında takım arkadaşı, hatta arkadaş gibi davrandınız. Ama sonra ikiniz de ortadan kayboldunuz, etkinliğin geri kalanını atlayıp sessizce eve döndünüz. Bana neler olduğunu söylemek isteyen var mı?" Bana baktı. "Yoksa babanın neden gece gündüz beni arayıp ikinizin birlikte oynamanız hakkında yaygara kopardığını mı anlatmak istersin?"

Marcus'a bakmaya çalışıyorum ama o özellikle bana bakmaktan kaçınıyor, üniformasının ipliklerini incelemek için çenesini öne eğiyor.

"Önemli değil. Anlaşamamanız umurumda değil. Çocuk gibi davranmayı bırakıp takım arkadaşları gibi davranmaya başlayacaksınız, yoksa ikiniz de yedek kulübesine gönderilirsiniz. Anladın mı?"

"Evet efendim," diyor Marcus. Ben de sessizce aynısını söylüyorum.

"Duşlara girin. Moladan yeni bir tavrı ve takım arkadaşları olarak oynamaya hazır bir şekilde dönmenizi bekliyorum."

Koç tek kelime etmeden bizi ofisinden dışarı çıkardı ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattı. Duraksadım, Koç'un kapalı kapıdan adımı söylediğini sanarak. Hayır, benim adım değil. Babamın. Babamla telefonda konuşuyor.

Kahretsin, bu çok kötü. Babamın röportajı göreceğini hiç düşünmemiştim. Sporla ilgilenmiyor ve bildiğim kadarıyla daha önce hiçbir maçımı veya röportajımı izlemedi. Muhtemelen biri ona haber vermiştir. Genelde böyle olur. Arkadaşlarından biri maçı izler veya galibiyet ya da mağlubiyeti duyar, sonra da bunu babamla bir bağ kurmak için sohbette kullanır. Hayatım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olabilmesi ve onu daha fazla utandırmamam için CVU'ya gitmemi sağlamanın dışında, aslında bu takımdaki yerimi de umursamıyor. Açıkça, takım hakkında gerçek bir araştırma yapmamış çünkü benim için karar verici olan kadroda Marcus'un ismiydi. Buraya geldiğini görene kadar CVU ile hiçbir işim olsun istemedim. Ve son üç

ayda yaptığımız iki sohbetle de Marcus'un burada olmasından bilerek bahsetmedim çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

Ama Çarşamba gününden beri ondan aldığım cevapsız arama ve mesajları düşününce, artık işin kolayına kaçtığımı söyleyebilirim. Ve artık sonbahar tatili de geldiğine göre, ondan uzak kalamayacağım.

Soyunma odasına vardığımızda geriye sadece Marcus ve ben kalmıştık. Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ama Marcus bana bakmadan doğruca duşlara yürüyüp arkamdaki kabini kilitlemişti. Koçla yaptığı toplantıdan sonra sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek, konuyu kapattım. Şimdilik. Ama konuşmamız gerek.

Fırsatım sandığımdan daha erken geldi, lobide cam kapılardan dışarı bakıp havanın ne kadar kötü bir hal aldığını görünce. Yağmur yağıyor ve rüzgar etraftaki ağaçlara çarpıyor.

"Aman Tanrım. Gerçekten yağmur yağıyor," diyorum çantamdan bir kapüşonlu çıkarıp başıma geçirirken. "Seni, şey, arabayla bırakmak ister misin?" Genellikle antrenmana yürüyerek giderim ama bugün kampüsün karşı tarafında dersim vardı ve yağmurda yürümek istemedim, bu yüzden arabamı basketbol sahasının kapısından yirmi metreden daha az bir mesafeye park ettim.

Marcus başını sallıyor, hâlâ bakışlarımdan kaçınıyor. "Kısa bir yürüyüş."

"Dışarıda çok şiddetli yağmur var dostum. Kaldırıma varmadan sırlıklam olacaksın."

"Beni etkilemek için büyük laflar mı ediyorsun?" Marcus'un, eğlendiğini gizlemek için yüzünü ne kadar çabuk çevirdiğini düşünürsek, şakayı kasten yaptığını sanmıyorum.

"Eh, her şeyi denedim. Centilmenlik, mizah, bademciklerimi pataklamana izin verme." Cidden, boğazım hâlâ acıyor. Eve dönüş uçağında konuşmadım çünkü konuşamıyordum. "Deneyecek pek bir şey kalmadı," diyorum daha az şakacı bir tavırla.

"Bak Ashton, özür dilerim. Yapmamalıydım—"
Ağzımı onun ağzına bastırarak onu susturdum.

BÖLÜM 19

MARCUS

Kısa bir anlığına donup kalıyorum. Zihnim milyonlarca farklı yöne uçuyor, Ashton'ın dudaklarının benimkilerdeki tanıdıklığına odaklanıyor.

İçimde keskin bir panik dalgası esti ve içgüdüsel olarak tepki verdim. Benden ne beklediğini bilmiyorum ama yumruğumun havada uçup köşeli çenesine çarpması gibi bir şey olmadığı açık. Parmak eklemlerim mide bulandırıcı bir gürültüyle yüzüne çarptı ve başı yana savruldu.

Elini yanağına götürüp inanmaz gözlerle bana baktı.

"Bu neydi?" Kızgından çok incinmiş gibi konuşuyordu ve bu beni çileden çıkardı.

"Bunu öylece yapamazsın!"

"Özür dilerim. Düşündüm ki—"

"Yanlış düşündün. Tamam mı? Röportajdan sonra sinirimi senden çıkardım ve bunu yapmamalıydım. Ama sen ve ben? Bu olmayacak."

Ashton bana doğru bir adım atıyor ve ben kendimi hazırlıyorum, yumruklarım içgüdüsel olarak yanlarımda sıkılıyor.

"Yapma," diye uyarıyorum onu. Ama bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha.

"Sanki daha çok öfkeni dışarı vurman gerekiyor Marcus. Hadi, git de benden çıkar. Boğazımı sik ya da beni bir kum torbası olarak kullan. Umurumda değil. Hak ettiğimi biliyorum—"

Koç Burke'ün yüksek, gür sesi bizi birbirimizden ayırıyor, sanki fiziksel olarak bizi zıt yönlerle çekmiş gibi.

"Burada neler oluyor yahu!?"

Yüzü kıpkırmızı, gözlerinde öfkeyle Koç lobide ağır adımlarla yürüyor ve aramıza giriyor.

"Şaka yapıyor olmalısın!" diye bağırdı Koç, ikimize de inanmaz gözlerle bakarak. "Davranışının sonuçları konusunda seni uyardım mı, uyarmadım mı!?"

"Evet efendim, öyle yaptınız," diyorum, bakışlarımı yere indirerek. Yüzüm utançtan kızarıyor. Ashton'ın James'le sevişmesi yüzünden her şeyimi kaybetme riskine girdiğime inanamıyorum. Yine. Neden beni rahat bırakmıyor? Neden ona bu şekilde tepki vermeyi bırakamıyorum?

"Koç, sistemimizdeki gerginliği biraz azaltıyorduk. Teknik olarak sonbahar tatilimiz ve yeni bir tavırla geri dönmemizi söyledin. Şimdi bu süreci başlatıyoruz."

Koç'un Ashton'a bakış şekli, tek başına bakışının bile acı verici olduğunu düşündürüyor, ama Ashton bakışları altında küçülmüyor. Omuzlarını dik tutuyor ve çok daha uzun olduğu için Koç'a tepeden bakıyor ve saçma bahanesini çürütmeye cesaret ediyor.

Koç gözlerini Ashton'dan ayırıp bana odaklandı. Davranışımın gerçekten utanarak başımı eğdim. İsteyerek değil, sadece tepki verdim. Koç ne olduğunu görmediği için tek taraflı olmadığını anladı ama kendimi savunarak Ashton'ı ifşa edecek değildim. Zaten öfkemi

kontrol etmeliydim. Uygun bir tepki değildi. Şiddet, içimde kaynayan duyguların hiçbirini iyileştirmeyecek.

"Bil ki son kırk beş dakikamı bu takımdaki yerini savunmakla geçirdim. Özellikle birinin önderliğinde," diye Ashton'a dik dik baktı, "senin bu takımdan atılman için kampanya yürüten veliler var. Şimdiye kadar, seni okul aleyhine yasal işlem başlatma riskine girmeden oyundan çıkarmak veya yedek kulübesine göndermek için hiçbir yasal dayanağım olmadığını belirterek hem seni hem de bağış fonumuzu kurtarmayı başardım. Akademik başarın mükemmel, mükemmel bir iş ahlakın var ve şimdiye kadar bu takımdan atılmanı gerektirecek hiçbir kuralı çiğnemedin veya uygunsuz bir davranışta bulunmadın. Bunu görmemiş gibi yapacağım ama ikinizi de resmi olmayan bir denetime tabi tutuyorum. Tatil boyunca ikinizin de kampüste kalmanızı bekliyorum. Her birinizden sekiz saat kort antrenmanı ve sekiz saat toplum hizmeti istiyorum, birlikte yürütülecek. Yardımcı antrenör Weston, korttaki çalışma saatlerinizi onaylamak için sahada olacak ve toplum hizmetinin imzalı bir belgesini istiyorum. Anladın mı?"

"Evet efendim," diyoruz aynı anda. Ashton, onayını beklediğimden daha coşkulu bir şekilde dile getiriyor. Kampüste kalmak zorunda kalmasına itiraz edeceğini düşünmüştüm. Annemi bir günlüğüne ziyaret etmek dışında, burada kalıp sessizliğin tadını çıkarmayı planlıyordum.

"Sizden birbirinizin saçını örmenizi veya en iyi arkadaş olmanızı beklemiyorum, ancak işbirliği yapmayı öğreneceksiniz, yoksa hepimiz için sonuçları olacak."

Anladığımı başımı sallayarak onaylıyorum, kazağımın kapüşonunu başıma geçirip yağmura doğru yürüyorum.

Ben: Sabah 8

Prenses D-Bag: Bu kim?

Ben: Marcus. Sence kim?

Prenses D-Bag: Sakin ol dostum. Numaramın sende olduğunu bilmiyordum.

Ben: Rehberde listelenmiş.

Ben: Yarın sabah 8'de pratik yapacağım.

Princes D-Bag: Neden bu kadar erken?

Ben: Çünkü yapmam gereken bir sürü işim var.

Prenses D-Bag: Bütün hafta sonu fırtınalı olacak. Tam olarak nereye gitmeyi düşünüyorsun?

Ona cevap vermiyorum çünkü gerçek şu ki gidecek hiçbir yerim veya yapacak hiçbir şeyim yok. Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Ashton'la sekiz saat yalnız kalma düşüncesi midemi bulandırsa da, takım arkadaşları olabilmemiz için gerekeni yapacağım. Sahada geçireceğimiz bir gün bizi yeterince meşgul edecek ve umarım çok fazla konuşmak zorunda kalmayız. Toplum hizmeti için bazı bağlantılarım var, umarım yarına kadar bana geri dönerler ve sonra antrenmanlar ve maçlar dışında onunla işim bitmiş olur. Artık sakince oynayabilir ve her şeyi geride bırakıp maça odaklanabilirim.

Ertesi sabah içeri girdiğimde Ashton mahkemenin karşısından "Geç kaldın!" diye seslendi.

"Saat tam sekiz sıfır bir ve ben buradayım. Kurulanmam gerekiyordu." Yağmurdan sırlıslıklamım çünkü tek şemsiyem arabamda. Daha sonra öğrenci otoparkının arka tarafına gidip şemsiyeyi almayı planlıyorum.

"Bahaneler, bahaneler."

"Bu sabah bu kadar neşeli olacağını beklemiyordum," diyorum, bana uzattığı topu alırken.

Ashton omuz silkti. "En iyisi bu durumu en iyi şekilde değerlendirmek."

Böyle bir manevra sırasında Ashton sola doğru yanıltma hareketi yapıyor. Her zamanki taktiklerini anlayacak kadar oyununu izledim ve sağa gidiyorum. Topu çalmak için kollarının altından eğiliyorum ama sonunda birbirimize çarpıyoruz. Vücudum yana dönerken ellerim başımın üzerinde topu sıkıyor. Ashton'ın omzu koltuk altımdan yukarı doğru itiliyor, yere yuvarlanırken başı burnuma çarpıyor. Ashton'ın iri bedeni benimkinin üzerine iniyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Öksürüyorum ve bakır tadı alıyorum.

Ashton'ın bedeninin beni yere bastıran ağırlığını aniden fark ediyorum ve hain aletinın seğirdiğini hissediyorum. Lütfen bunu hissetmesine izin verme. Gözlerinin kocaman açılması bir göstergeyse, benim hiç şansım yok. Bakışları bana kayıyor ama hemen dikkati dağılıyor, ayağa kalkarken yüzündeki o büyüyen sırıtış somurtmaya dönüşüyor. Sonra üzerime dikilip endişeyle yüzüme bakıyor.

Bir anlığına kayboluyorum, koyu kahverengi gözlerinin endişeyle karardığını görüyorum. Elim bileğine gidiyor, onu itmek istiyorum ama parmaklarım sadece bileğini kavlıyor.

Koç Weston içeri girdiğinde bizi böyle buluyor.

"Burada her şey yolunda mı?"

Ashton'la birbirimizden uzaklaşıp doğrulduk. Ayağa kalkar kalkmaz burnumdan kan fışkırdı. Weston anında elinde havluyla yanıma geldi.

"Dostum, özür dilerim—"

"Bir kazaydı," dedim burnumdan soluyarak, havlunun üzerinden Koç Weston'a bakarak. "Düştük."

Ashton'ın morarmış yüzüne baktı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Koç Burke, ikinizin halletmeniz gereken bazı meseleler olduğunu söyledi. Mecbur kalmadıkça buna karışmayacağım." Havluyu çekti. "Kanama çoktan durmuş gibi görünüyor. Bana bir iyilik yap da şu pislği temizle," dedi cilalı saha zeminindeki kan ve ter lekelerine bakarak. "Mola sırasında çok az kadromuz var ve benim nöbetimdeyken bir cinayet işlenmiş gibi görünmesini istemiyorum."

"Anladım," dedi Ashton ve ayağa kalkıp bir paspas almaya gitti.

Koç Weston ayağa kalkmama yardım ediyor. "Burada her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet, her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Bak Marcus. Sen iyi bir çocuksun ve çok iyi bir oyuncusun. Sen ve ben benzer geçmişlerden geliyoruz; bekar ebeveyn, devlet okulları, sahip olduğumuz her şey için çalışmak. Ben asla senin gibi büyük işler başaracak kadar iyi değildim. Bugün olduğum yere gelmek benim için bir mücadeleydi ve itiraf etmeliyim ki başarımın yarısı, bulunduğum konumdan daha yüksek bir mevkide evlenmem ve bununla birlikte gelen ağ kurma fırsatlarını değerlendirmemden kaynaklanıyor. Bir şeker baba edinmesen bile, hak ettiğin yere gelmek için başını öne eğip kıcını yırtman gerekecek. Ama bence bunu başaracak güce sahipsin." Weston omzunun üzerinden baktı, sonra Ashton koridorda ilerliyormuş gibi duyduğunda sesini alçalttı.

"Kime güvendiğine dikkat et. Bazı insanlar rekabeti kaldıramaz, özellikle de başkalarının başarısından tehdit hissettiklerinde."

Bana anlamlı bir bakış atıp omzuma vuruyor ve ardından ofisine doğru ilerliyor.

Ashton geri geliyor, elindeki paspas ve kovayı beceriksizce ortalığın ortasına, dağınıklığın olduğu yere doğru itiyor.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Gözlerini devirip kovanın yan tarafındaki sapına baktı. "Tamam, hayır. Ama bu normal bir kova olsaydı, kesinlikle çözebilirdim."

Gülerek, sapı itmesine yardım ediyorum, böylece paspasın suyu sıkılıyor. Ter ve kanı silip paspası durulamak gibi abartılı bir hareket yapıyor. Kirli suyla dolu kovayı neredeyse bakım dolabına geri götürecekti, ama ben onu duşlara yönlendirip önce suyu döküp kovayı duruluyordum.

İkimiz de nispeten sessizce duş alıp giyiniyoruz ama rahatsız edici değil. Ashton rahat görünüyor, ben de öyle olmaya çalışıyorum. Olan biten her şeyle zihnim dönüyor ve Weston'ın sözleri kafamın arkasında yankılanıyor.

Soyunma odasından çıkmak üzereyken Ashton sesleniyor.

"Yarın aynı saatte mi?"

"Evet. Dört saatimiz kaldı," diyorum, öğleden sonra olduğunu fark ederek. Sabah hızla geçti ve kendimizi sahada bulmasaydık ne kadar süre sahada kalacağımızı merak ediyordum. Sonra da Koç Weston tam zamanında içeri girmeseydi ne olacağını merak ediyordum. Ashton beni nasıl sürekli hazırlıksız yakalıyor?

"Şey, evet. Demek istediğim buydu." Bir şeyden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama sormuyorum. Karnım guruldamaya başlıyor ve yurdumdan her çıktığımda sırlıslık olmamak için şemsiyemi almam gerekiyor.

Lobiye neredeyse girmiştim ki Ashton seslendi ve koşarak yanıma geldi.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim... biliyorsun. Birlikte başaracağız. Takım arkadaşları olarak," diye ekledi hemen. "Bu 'dinamik ikili' olayı, fark edilmemizi ve takımımızı şampiyonluğa taşımamızı sağlayacak. Dün gece yaptıklarım için özür dilerim. Seni öpmeye çalışmamalıydim."

"Sadece... mesele bu değil," diyorum ve çenesinin sol tarafındaki şişlik ve morarmaya bakıyorum. "Ama ben de özür dilerim. Sana vurduğum ve geçen gün yaptığım şey için. Konuyu oraya taşımamalıydim."

Ashton uzanıp burnuma dokundu. "En azından yumrukta anlaştık."

Göz kırpıp büyük şemsiyesini başımın üzerine açıyor. Yağmurdan ikimizi de korumak için yanıma yaklaştığında itiraz etmiyorum. Toplum hizmeti için neler yapacağımızı konuşmak üzere öğrenci birliğine gitmeyi önerdiğinde de, ona mesaj atsam bile kabul ediyorum.

Sonraki üç sabah birlikte antrenman yapıp öğle yemeği için öğrenci birliğine gidiyoruz. Ailelerimiz gibi hassas konulardan kaçınarak konuşuyor ve gülüyoruz. Basketbol istatistiklerine ve bu yıl oynadığımız en iyi takımları yenmek için ihtiyacımız olacağını düşündüğümüz stratejilere odaklanıyoruz. İlk turnuva maçlarımız gelecek ay Şükran Günü tatilinden sonra olacak ve Ashton Las Vegas'a gitmek için çok heyecanlı. Maçlardan sonra dışarı çıkmayacağımı gayet doğal bir şekilde söylediğimde elbette gözlerini deviriyor. Sokağa çıkma yasağını ihlal etmekten korktuğum için değil, gerçi yakalanır ve başım belaya girerse daha çok kaybederim, ama takımımızdakilerle parti yapmak kulağa hoş gelmediği için. Muhtemelen gösterişli bir striptiz kulübünde son buluruz ve herkes kucak dansı yaparken ben tek başıma bir şampanya odasında

saklanmak için tüm birikimimi harcamak zorunda kalırım. Hayır, teşekkür ederim.

"Biliyorsun, eğer takımla daha fazla kaynaşırsan, muhtemelen sana daha çabuk ısınırlar."

"Bundan gerçekten şüphe ediyorum." diye homurdandım.

"Bak, birkaçı gerçekten çok küstah, ama hepsi kötü adam değil. Seni tanıdıklarında ne kadar havalı olduğunu görecekler. Ayrıca yüksek mevkilerde arkadaş edinmenin de bir zararı olmaz."

"Sanki daha önce hiç duymamışım gibi. İnsanların beni ezmesine veya sahte arkadaşlıklar kurmama izin vermeyeceğim, çünkü iyilerden biri olduğumu düşünüp arada sırada bana kemik atacıklarını umuyorum. Buradaki insanlar, gümüş kaşıkla doğmadığım için ayaklarını öpmemi bekliyorlar, ama bu hiçbirinizi benden daha iyi yapmaz."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor Ashton kararlı bir şekilde. "Bunu düşünmüyorum."

Ona sivri bir bakış attım.

"Belki eskiden öyleydim," diye itiraf ediyor. "Ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Sen beni daha iyi olmak istemeye zorluyorsun."

Bu sözler günün geri kalanında ve ertesi gün fırtına hasarından temizlik ekibiyle çalışırken midemde dönüp duruyor. Çalışırken ikimiz de oldukça sessizdik, ta ki Ashton temizlik organizatörü Randall ile konuştuğumu fark edene kadar.

"O adamı tanıyor musun?"

"Evet, bana temizlikten bahseden oydu."

"Öğrenci olmak için çok yaşlı görünüyor."

"Öğrenci değil. Aslında meslek lisesine gittiğini sanıyorum. Hatırlayamıyorum."

"Peki onu nereden tanıyorsun?"

Etrafta dolaşıp çöp ve moloz toplayan insan grubunu işaret ediyorum. "Bazen bu grupla çalışıyorum."

"Düzenli olarak gönüllü müsünüz?" Bu bilgi onu şaşırtmış gibi görünüyor, bu da beni eğlendiriyor.

"İstediğim kadar değil ama yine de çabalıyorum."

"Bu işe nasıl başladın? Daha önce toplum hizmeti yapmak zorunda kaldın mı?"

"Daha önce hiç gönüllü olmadın mı?"

"Hiçbir zaman böyle bir sorunla karşılaşmadım."

"Biliyor musun, bazı insanlar mecbur kalmadıkları halde bile gönüllü olarak çalışıyorlar." Etrafta dolaşan insan grubunu işaret ediyorum. Bugün burada yirmiden fazla insan var, normalden daha kalabalık bir grup, ama Randall insanları yardıma çağırmak için bir telefon ve e-posta kampanyası başlattı. Buradan geçen fırtına, bu küçük mahalledeki evlere büyük zarar verdi. Tesisatçılar ve elektrikçiler hizmetlerin yeniden sağlanmasına yardımcı oluyor, marangozlar tamirat işlerine bakıyor ve birçok insan da çöp ve moloz topluyor.

Ashton sesini alçalttı. "Buradaki herkesin mahkeme kararıyla falan geldiğini varsaymıştım."

Başımı sallayıp ona hüzünlü bir kahkaha atmadan duramıyorum. "Eminim buradaki herkes senin standartlarına göre kaba görünüyor, ama bunlar iyi, çalışkan insanlar. Buradaki herkes işçi sınıfından ve belki de bu sana onları değersiz gösteriyordur, çünkü çok paraları, lüks arabaları veya güzel kıyafetleri yok. Ama bana sorarsan, verecekleri daha az şeyleri olduğu için zamanları ve emekleri daha da anlamlı."

"Hiç böyle düşünmemiştim," diyor düşünceli bir şekilde, sanki gözlerini yeni bir bakış açısına açmışım gibi, toplanmış insan grubunun üzerinde göz gezdirerek. Gönüllü çalışmanın kendi

seviyesinde olmadığını bilmesi beni kızdırmalı, ama onun bu apaçık hayranlığını biraz sevimli buluyorum.

"Sen tam bir prensessin."

"Ah, sus artık. Ben değilim."

"Öylesin. Kendine bir bak," diyorum, ütülü kot pantolonunu ve polo tişörtünü işaret ederek. "Kirlenmekten korkuyorsun."

"Sanırım kirlenmekten kesinlikle korkmadığımı kanıtladım." Kıkırdadı ve işaret parmağının ucuyla kulak mememin alt kısmına hafifçe dokundu. "Telaşlandığın zaman bayılıyorum."

"Telaşlı değilim. Ve anlaştığımızı sanıyordum—"

"Biliyorum, biliyorum. Ama geçmişin tekrarlanmayacağı anlamına gelmiyor, bu onu acı gerçekler için bir referans noktası olarak kullanamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Acı gerçekler mi?"

Dudaklarını kıvrıp bilgece başını sallıyor. "Bir noktada, belki de benim hakkımda bazı şeyleri yanlış anladığınızı kabul etmek zorunda kalacaksınız."

Buna gülüyorum. "Saçmalıyorsun."

Yüzünü kaplayan gülümseme ıslı ıslı. Sanki güneş bulutların arasından çıkmış gibi tüm yüzünü değiştiriyor. Ashton her zaman güler yüzlü bir adam ama bu hiç samimi gelmiyor. Hayran kitleleri için takındığı bir tavır bu ve ben de bunun beklentiler yüzünden olduğunu anlamaya başlıyorum. Tacı ağır, ve tüm bunlar...

"Sadece orada durup bana mı bakacaksın, yoksa gerçekten bir şeyler mi yapacaksın?"

Şapkamla ona vurduğumda benden kaçıyor.

Ashton günün geri kalanına yeni bir enerjiyle atılıyor. Evden eve koşuyor, nasıl yardım edebileceğini soruyor, inanılmaz boyunu destek

kirişlerini desteklemek, evlere dış cephe kaplaması yapmak ve çatılarda çalışan işçilere ağır malzemeler vermek için kullanıyor. le yemeğinde tüm mahalleyi doyuracak kadar pizza geliyor ve tek kelime etmese de, sorumlu olduğunu biliyorum.

Muhtemelen mürettebatın en hevesli ve faydalı yesi. Hatta bir sonraki gönüllü toplama etkinliğine katılabilmesi için bilgilerini Randall'a bile veriyor.

Ashton James III'te daha önce hiç görmediğim farklı bir yön görüyorum. Dalkavukları arasında sarayı yöneten kibirli prens ya da bazen yalnızken ikiyüzlü bir muziplik yapan tiplerden değil. O, elinden gelenin en iyisini yapan sıradan bir adam.

Ve onun bu yanını ne kadar sevdiğimi görünce nefret ediyorum.

BÖLÜM 20

ASHTON

"Nerelerdeydin?"

Babamın kalın sesi basketbol sahasının lobisinde yankılanıyor. Burada ne işi var?

On dakika içinde Marcus'la antrenman için buluşmam gerekiyor ve babam geldiğinde etrafta olmasını istemiyorum. İyi anlaşıyoruz, birebir oynuyoruz ve zorunlu sekiz saati çoktan aşmış olmamıza rağmen neredeyse her gün antrenman yapıyoruz ve içinde bulunduğumuz hayal kırıklığını patlatmak istemiyorum. Pazar günü Randall'ın ekibinde tekrar gönüllü olmak hakkında onunla konuşmayı umuyordum. Bedensel işlerden bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim ama Marcus'la birlikte gönüllü olarak çalıştığım son iki gün boyunca hissettiğim kadar tatmin olmamıştım.

Ashton James II bunu anlamazdı. Tek göreceği şey Marcus'un beni aşağı çekmesi, en önemli olduğunu düşündüğü şeylerden dikkatimi uzaklaştırması olurdu.

Onu gördüğüme şaşırmamalıyım. Son birkaç yıldır hayatıma veya aktivitelime pek ilgi göstermese de, CVU'daki son yılımı bir iş fırsatı olarak görüyor. Diğer Alpha Omega Psi ekibiyle, özellikle de Anderson Hearst ile bağlantı kurmamı istiyor. Anlaşılan Anderson'ın babası,

babamın el işleri yapmak istediği bir teknoloji geliştirme şirketinin ortaklarından biri veya bu önemli adamların kapalı kapılar ardında insanları kandırarak dünyayı nasıl yöneteceklerine dair sırlar paylaştıkları her neyse. Bu da üniversite kariyerime veya basketbola olan ani ilgisini açıklıyor.

Ve düşmanla yakınlaştığımı öğrendi. Ya da düşman olarak algıladığı kişiyle. Marcus'la ne sorunu olduğunu bilmiyorum. Babası yüzünden mi? Babası altı yıl önce öldüğü için mi? Yoksa aramızda bir şey olduğunu bildiği için mi?

"O çocukla ilişkiye girmen seni sadece aşağı çeker."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Çağrılarımı görmezden geliyorsun."

"Meşguldüm."

"O çocukla mı?"

"Ne?" Sanki kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi soruyu geçiririyorum. "Pratik yapıyorum ve gönüllü olarak çalışıyorum."

"Gönüllü mü?" diye tükürüyor, sanki kelime yabancıymış ya da tadı kötüymüş gibi.

"Evet," diyorum umursamazca, sanki her zaman yaptığım normal bir şeymiş gibi. "Geçen hafta sonu fırtınaları sırasında yakındaki bir mahalle epey harap oldu. Enkazları toplamaya ve evlerin onarımına yardım ettim—"

"Yani annenin akşam yemeğine katılamamanın sebebi çöp toplamakla ve şartlı tahliye olmuş kişilerle dirsek temasında bulunmakla meşgul olman mıydı?"

"Toplum hizmeti yapan herkesin suçlu olduğunu neden varsayıyorsun?" Sanki ben de aynı şeyi düşünmüyormuşum gibi. Babamın ağzından duymak tavrımı daha da netleştiriyor. Utanıyorum. "Çoğunlukla CVU tarihindeki en önemli sezona hazırlanmak için

buradaydım ve senin istediğin gibi iyi bir izlenim bırakmak için elimden geleni yapıyordum."

"Benim istediğim, kızlarını sizinle tanıştırmayı bekleyen Hearst ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmanızdı."

Kızları mı? Anderson'ın küçük kız kardeşi mi? Suratımı buruşturuyorum. "Araba kullanacak yaşta mı?"

"Kimse sana yarın evlenmeni söylemedi oğlum. Sen sadece kızla tanış."

"Ben. Kızlardan. Hoşlanmıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Peki ya Bianca? Ondan hoşlanıyordun."

"Bir arkadaş olarak. Etkili bir sakallıydı. Onu eve getirip herkesle tanıştırdığımda bana takıldın, yoksa onu ne kadar rahatsız ettiğini ve erken ayrılmak zorunda kaldığımızı unuttun mu?"

"Ashton-" diye homurdandı.

"Sadece oğlunun eşcinsel olduğunu bir kez bile olsa kabul etmeni istiyorum. Zengin arkadaşlarının kızlarından hiçbiriyle evlenmeyeceğim. Asla."

"Bunu daha önce konuşmuştuk Ashton, ama şimdi zamanı değil. William Burke ile bir toplantımız var."

"Senin istediğin biriyle evleneceğimi, sonra da arkalarından istediğim kişiyle yatacağımı ima ettiğin tartışmaları mı kastediyorsun? Çünkü senin ve annem gibi olmak istemiyorum."

"Anneni bu işe karıştırma ve çenenin kapalı tut. Beni burada utandıramazsın," diye tısladı Koç Burke koridordan çıkarken.

"Bay James, sizi tekrar görmek ne güzel!" Adam dişlerinin arasından yalan söylüyor ve yüce Ashton James II'ye yalakalık yapıyor.

Bu pislikle aynı ismi paylaşmaktan nefret ediyorum.

"William. Konuşmamız gerek," dedi babam ve hemen konuya girdi.

Koçun gülümsemesi soluyor ve yüzünü daha ciddi ve profesyonel bir ifadeye sokuyor. "Elbette, hemen şu taraftan."

Koç Burke'ün ofisinde, Koç'un karşısındaki koltukta oturuyorum, babam ise kollarını kavuşturmuş bir şekilde arkamda duruyor.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay James?"

"Marcus Vell'i bu takımdan hemen çıkarabilirsiniz. Sizi ikna etmeye çalıştım ama belli ki ne kadar ciddi olduğumu anlamıyorsunuz. Bu yüzden, sizin de aynısını yapmanızı sağlamak için işi kendi ellerime aldım."

"Ne?!" diye inanmaz bir şekilde bağırdım, hızla ayağa kalkarken neredeyse sandalyemi deviriyordum. "Neden?"

Koç Burke beni sakinleştirmek için elini uzatıyor, babam da ona bir klasör dolusu belge uzatırken ayağa kalkıyor.

"Bu, bu programa önemli bağışlarda bulunan tüm ebeveynlerin listesi. Maaşınızı ödeyen ve aynı zamanda benim gibi ebeveynlerin bağışlarıyla satın alınan ve finanse edilen bu tesisin bakımını yapan bağışlar. Bu ebeveynlerin her biri, Vell'in derhal işten çıkarılmasını talep eden bir dilekçe imzaladı, aksi takdirde harekete geçecekler. Bu fonu kaybetmek istemiyorsanız, taleplerimizi tekrar değerlendirmek isteyebilirsiniz, Bay Burke."

Babam, Koç'u korkutmak için uzun boyunu kullanarak dünyanın efendisi duruşunu takınıyor. Koç Burke'ün babamın gölgesinde küçülmediğini de belirtmek gerek. Klasörün içindekilere bir göz atıp masasına bırakıyor.

"Size ve eminim ki sizin ısrarınızla aramaya devam eden diğer velilere de açıkladığım gibi, Marcus Vell'in bu takımdan çıkarılması için yasal olarak yapabileceğim hiçbir şey yok. Bay Vell'in not ortalaması neredeyse mükemmel, çok çalışıyor ve basketbol programından atılmasını gerektirecek herhangi bir uygunsuz davranış geçmişi yok."

Koç bana şöyle bir baktı ve kavgadan kimseye bahsetmeyeceğini anladım. Anladığımı belli etmek için başımı sallayıp hiçbir şey söylememem gerektiğini belirttim.

"Endişeleriniz not edildi ve konuyu Dekan'la görüştüm. Bay Vell'in bursunu iptal etmek veya onu takımdan çıkarmak, tehdit ettiğinizden daha fazla maddi zarara yol açabilecek yasal işlemlere yol açabilir, aynı zamanda okula olumsuz bir ilgi de çekebilir. Medya, özellikle de Marcus Vell'in en iyi oyuncularımızdan biri ve halkın gözdesi olduğu düşünüldüğünde, çok eğlenir. Bu kadar iyi oynamaya devam ederse, yılın oyuncusu ödülüne aday ve bu arada oğlunuz da öyle." Zahmet etmeyin, umurunda değil. "Sırf çocuğu sevmediğiniz için bu kuruma gerçekten bu kadar olumsuz bir hava mı getirmek istiyorsunuz?"

Babam, Koç Burke'e bakakalmış, birinin onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edebilmesine şaşırılmış. "Halkın gözdesi olsun ya da olmasın, o pislik oğlumu şantajla tehdit etmeye çalıştı—"

"O yapmadı!"

Bana oldukça aşına olduğum bir uyarı bakışı attı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, her zaman yalanlarını çürütmeye cesaret ettiğimde bana attığı bakışın aynısıydı bu. Bana bu bakışı en son fırlattığı zaman, Marcus'a karşı açılan davayı kapattığı gün, Pinecrest Adliyesi'ndeydi. Marcus'la ilişkimin video kanıtlarından utanmamak için herkese kesin gizlilik sözleşmeleri imzalattıktan sonra, Kent'in verdiği zararın bir kısmını onarması için yalvardım. Marcus çamura saplanmıştı, burs beklentilerine verilen zararın üstüne bir de itibarı yerle bir olmuştu. Ama babam taviz vermedi, sadece bana aynı bakışı fırlattı ve eğer hizaya gelmezsem işleri daha da kötüleştireceğine söz verdi.

Bunu bir daha yapmasına izin veremem.

"Marcus bana asla şantaj yapmadı. Yapabilirdi, ama asla yapmadı. Bu gözetleme kanıtı koçu tarafından bulundu ve Marcus'un masumiyetini kanıtlamak için kullanıldı, başka bir şey değil. Hiçbir yanlış yapmadı, ama Kent Richard'ın incinmiş egosunun sorumluluğunu üstlendi ve her şeyini kaybetti." Koça bakıyorum. "Onu takımdan atamazsın,

yedek kulübesine de koyamazsın. İlk seferinde hak etmemiştii, şimdi de hak etmiyor."

"Bu seni ilgilendirmez oğlum," dedi babam, sesi derin ve tehditkârdı.

"Marcus iyi bir insan. Senin asla olamayacağın kadar iyi. Babasıyla ne sorunun olduğunu ya da şimdi Marcus'la ne sorunun olduğunu bilmiyorum ama bu durumun sona ermesi gerek. Bırak onu rahat bırak, baba. Sana ya da bana hiçbir şey yapmadı. Ama sen ona imparatorluğun için bir tehditmiş gibi davranıyorsun. Neden böyle?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun ve o çocuğun bunu yapmasına izin vererek geleceğini mahvedeceksin"

"Ona öyle demeyi bırak. Bir adı var. Marcus'u bu takımdan atmaya çalışırsan, beni de atmış olursun. Sessizce gitmeyeceğim. Geleceğini mahvedemeyeceğinden emin olmak için bunun basında olabildiğince yer almasını sağlayacağım."

"Bir dolandırıcının oğlunu korumak için her şeyi mi çöpe atacaksın?"

"Hayatta kalmak için tanıdığım herkesten daha çok mücadele etmek zorunda kalmış biri için doğru olanı yapmak adına her şeyimi feda ederim. Buradaki kötü adam Marcus değil baba. Sensin. Ve bundan paçayı sıyırmaya izin vermeyeceğim."

"Bu tartışma bitti," dedi babam ve topuklarının üzerinde dönerek Koç'un ofisinden çıktı.

"Dekan ve ben bu konuda hemfikiriz Bay James. Eğer bu, oğlunuzun bizimle geçireceği zamana dair vizyonunuza uymuyorsa özür dilerim. Maçlardan birini izleyip Ashton ve Marcus'un oyuncu olarak ne kadar uyumlu olduklarını görmelisiniz. Bu yıl bizi şampiyonluğa taşıyacaklarından eminim."

"Umarım şampiyonluk şansın buna değerdir, William."

Hocama teşekkür ederek babamın peşinden gidiyorum.

"Baba, bekle." Şaşkınlıkla, bana bakma saygısını göstermese de yürümeyi bıraktı. Takım elbisesini düzelterip görünmez tüyleri silkeledi. Soğuk omuz, hayal kırıklığını her zaman gösterme biçimiydi. Küçükken, onayını almak için canımı çok acıtmıştı ama bugünkü ziyaretinden bir şey öğrendiysem, o da babamda hayran olunacak hiçbir şey olmadığının teyidiydi. Tüm zenginliğine, mülklerine, yatırımlarına ve hırsına rağmen, bulunduğu yere gelmek için başkalarının üzerine basan bir zorbadan başka bir şey değil. Ve içimde hiçbir şüphe olmadan, onun gibi olmak istemediğimi biliyorum.

"Lütfen bunu bırak," diye sordum, başımı alçakgönüllülükle eğerek. Ona boyun eğmeyi hak ettiğini düşündüğümünden değil, Marcus'u mahvetmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağımdan.

"Hiç dinlemiyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Kaşlarım çatılıyor, tavırlarındaki bu büyük değişim karşısında şaşkına dönüyorum. Neredeyse kasvetli, sanki tüm bu çileden bitkin düşmüş gibi. Belki de öyledir. Marcus Vell gibilerinin onunla spot ışıklarını paylaşmasına izin vererek kendi gelecekteki başarısına engel olmaya çalışan bir oğulun hayal kırıklığıyla yorgun.

"Onun gibi insanlar bizim dünyamıza asla uyum sağlayamayacak."

"Bizim dünyamıza uyum sağlamak istemiyor. Sadece hayatını yaşamak istiyor. Seni neden bu kadar tehdit ettiğini anlamıyorum."

"Seni sadece istismar edecek, Ashton. Eğer babasının oğluysa, sana zarar verecek."

"Bu ne demek? Aranızda ne oldu?"

"Önemli değil. Sana böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Babam arkasını dönüp uzaklaşırken havada bir serinlik var. Midem bulanıyor. Bu iş bitmedi.

Babam hakkında bildiğim bir şey varsa o da her zaman istediğini elde ettiğidir.

BÖLÜM 21

MARCUS

Köşeyi dönerken sırtım duvara çarptı ve nefesimi tuttum, Bay James'in son sözü söyleme ihtiyacı hissetmesine minnettardım. Yoksa koridordan kaçarken beni görebilirdi, bu yüzden Koç'un kapısının önünde pusuya yatmış yakalanmazdım.

Koridorda kaybolan ayak seslerini dinlerken kendime nefes alma izni veriyorum ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ashton'ın gönüllü olduğu için babası tarafından azarlanmasına neredeyse şahit olmak bugünkü bingo kartımda yoktu. Babasının gerçeği kabul etmek yerine reşit olmayan bir kızla flört etmesini beklemesi, onun için çok kötü hissetmeme neden oldu ve bu da planlarımın bir parçası değildi. Bütün haftayı Ashton James'in ihtişam ve ayrıcalık katmanlarının altında iyi bir insan olabileceğini inkâr etmeye çalışarak geçirdim. Ne kadar direnmeye çalışsam da, onunla vakit geçirmek güzeldi ve sanki bir insan olarak kim olduğunu tanımışım gibi hissediyorum. Babasıyla etkileşimine tanık olmak, ideallerinin ve davranışlarının çoğunu da doğru bir şekilde anlamamı sağladı.

Ama az önce Koç'un ofisinde duyduğum konuşma gerçekten kafamı karıştırdı.

O benim için ayağa kalktı.

Ashton, benim refahımı korumak için kendi başarısını, kendi geleceğini riske attı. Her zaman başvurduğu yol olan hiçbir şey söylemeden de durabilirdi. Görünürlüğünü ve popülerliğini artırmak için kendi çıkarlarını benimkilerin önüne koyabilirdi.

Daha önce yaptığı gibi.

Ama şimdi bunların hiçbirini bilerek yapmamış olabileceğini düşünüyorum. Beni savunmadı, yanımda durmadı, hiçbir şekilde doğru olanı yapmadı. Düşüşümden kesinlikle faydalandı, ama belki de bunun olmasını istememişti.

Belki de o da benim gibi korkak bir çocuktü. Kendini savunmaktan çok korkuyordu, hele ki neredeyse hiç tanımadığı, babasına inanılacaksa her an ona sırt çevirebilecek biri olmaktan. Karşı koymaktan çok korkuyordu.

Ah.

Ashton James'ten istediğim kadar nefret edememenden gerçekten nefret ediyorum.

Ben: Her şey yolunda mı? Babanı komplekste gördüm, sonra planladığımız gibi antrenmana gelmedin.

Ben: Üniversiteden pizza alıyorum. İster misin?

Ashton numaramı aldığından beri bana her gün birkaç kez mesaj atıyor. Bazen komik bir meme veya TikTok videosu, bazen de bizden bahseden spor makaleleri. Bazen de sadece bir merhaba. Mesajlarıma cevap vermesi için birkaç dakikadan fazla beklemek zorunda kalmadım, ki sayıları çok daha az. Ama ondan hiçbir şey alamıyorum. Sonunda mesajlar okundu olarak görünüyor ama cevap yok.

Beni ilgilendirmez, gerçekten ilgilendirmez. Ashton'la daha fazla ilişkiye girmemem gerektiğini biliyorum ama aslında onun için endişeleniyorum.

Bir elimde pizza kutusu, diğer elimde altı paket birayla üçüncü kata çıkıyorum. Belki de benim hayal gücümdür ama yemin ederim ki onun kokusu, öğrenci birliğinden aldığım o aptalca pahalı gurme pizzanın sarımsak ve domates kokusundan daha güçlü.

Kapısının önündeki koridorda aptalca uzun bir süre dikiliyorum, sonra nihayet kapıyı çalacak cesareti buluyorum. Bir an cevap vereceğini sanmıyorum. Belki de burada değildir. Babasıyla akşam yemeğine gidebilir veya daha özel bir yerde tartışabilirdi. Ya da belki bir yerlerde oturmuş, Ashton'ın istediği bir şeyi alması karşılığında geleceğimin ne kadarını mahvedecekleri konusunda pazarlık yapıyorlardır.

Bu tür müdahaleci düşüncelere sahip olmak istemiyorum ama bir noktada bu tür insanlardan en kötüsünü beklemeye başlıyorsunuz. Benim gibileri harcanabilir bulan insanlardan. Evet, bu benim kişisel bir önyargım ama bunu destekleyecek deneyimlerim yok değil.

Biliyor musun, bu en iyisi. Burada olmamasına sevindim. Bu aptalcaydı. Şık pizzamı ve ucuz biramı alıp kendimi küçük bir komaya sokacağım ki her şeyi fazla düşünmeyi bırakabileyim.

Arkamı dönüp asansöre geri dönüyorum ve çağrı düğmesine basıyorum. Kapılar neredeyse anında açılıyor ama asansör boş değil.

"Marcus?"

Ashton asansörden kıpkırmızı ve terli bir yüzle çıktı. Üzerinde, ortalama boydaki bir erkek için normal sayılabilecek ama kendisi için neredeyse uygunsuz sayılabilecek dar, uzun kollu beyaz bir tişört ve mor bir şort vardı. Çok ilginç bir şey görme ihtimalime karşı hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Ben, şey, şey... Akşam yemeği yedin mi? Dün öğle yemeği aldın, ben de bize pizza aldım," diyorum, sanki belli olmuyormuş gibi

havaya kaldırarak. "Ve bira. Muhtemelen bunu içmiyorsundur ama bu bir süredir mini buzdolabımda duruyordu ve bu gecenin kaçamak yemek için iyi bir gece olduğunu düşündüm."

Minnettar bir şekilde gülümsüyor. "Aslında kulağa harika geliyor. Koşudan yeni döndüm ve açlıktan ölüyorum. Önce hızlıca duş almamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, elbette hayır. Ortak salonda buluşmak ister misin?"

Bana tuhaf bir bakış atıp yanımdan geçip yurt kapısının kilidini açtı. "İçeri gel de biraz dinlen."

Mekâna adım attığımda, buraya ilk geldiğimden daha garip hissediyorum. Sanki burada olmam için geçerli bir sebebim yokmuş gibi, aptallığımı telafi edecek bir bahanem yokmuş gibi.

Ashton, duvara gömülü raflar ve duvara monte televizyonla çevrili küçük ama rahat görünümlü bir kanepe ve sehpanın bulunduğu oturma alanını işaret ediyor. "Ben temizlenirken bize izleyecek bir şeyler bulabilirsin. Hemen hallederim."

Beni yurt dairesinin ortasında öylece bırakıp gidiyor, şortuyla sıkı kışına bakmamaya çalışıyorum. Banyo kapısına varmadan önce tişörtünü çıkarıp uzun, ince, terden parlayan gövdesini ortaya çıkarıyor. Omzunun üzerinden bakıp beni izlerken bulduğunda göz kırpmıyor. Lanet olsun, göz kırpmıyor. Ne pislik herif!

Gözümü kırpsam saldıracakmış gibi bakmayı bırakıp, görüldüğü kadar rahat olan kanepeye yığıldım. Pizzayı ve birayı sehpaye koyup bir kumanda buldum. Ashton, üzerinde sadece o lanet olası gri eşofman altıyla geri döndüğünde, o kahrolası hasta herif, Ted Lasso'da karar kıldım. Daha önce birkaç kez görmüştüm ama her zaman galip geliyor.

"İyi seçim. O diziyi çok seviyorum."

Gülümseyip oynat tuşuna basıyorum, çevremde gördüğüm penis izinden çok pizzaya ve televizyona ilgi göstermeye çalışıyorum. Belki

de yine benim müdahaleci düşüncelerimdendir, ama eminim ki bana bakıyor.

Kanepe artık rahat değil. Bizim boyumuzdaki iki adamın birlikte oturması için fazla küçük. Ashton çok uzun olduğu için çocuk koltuğunda oturuyormuş gibi görünüyor. Ayrıca benim geniş vücudum çok fazla yer kaplıyor.

Çok yakın. Seksi bir spa mumu gibi kokuyor. Ve penisinin hatları bana doğru bakıyor. Kaba.

Boğazımı temizleyip biralardan almadığını fark edince ona bir tane ikram ediyorum. Bu, rahat davranma çabam.

Ashton'ın bir yudum bira içtiğinde yüzündeki saf iğrenme ifadesi çok komikti. "Hadi canım. O kadar da kötü değil."

"Bu ne? Ya da ne olması gerekiyor?" Kutuya baktı. "Sanırım benimki bozulmuş olabilir. Tadı, kirli, bozuk para yığınınından süzülen gazlı işeme gibi."

Az önce yuttuğum bira dolusu neredeyse burnumdan çıkacaktı. "Bu... betimleyici," diyorum, öyle çok gülüyorum ki gözlerimden yaşlar geliyor.

O da gülüyor ve ellerini hararetle sallıyor. "Ciddiyim dostum, bu çok kötü. Kaçamak bir gün geçirmeye karar verdin ve bunu mu seçtin?" Ürperiyor ve kutuyu yere koyup kendinden uzağa itiyor. "Bakayım, neyim var."

Ashton küçük mutfağından birkaç kutu sert maden suyuyla geri döner.

Kıkırdadım. "Beyaz kızı sarhoş mu edeceğiz?"

"YOLO," diyor alaycı bir şekilde.

Bana bir tane uzatıyor, ben de açıyorum. Hakkını yemeyeyim, aslında oldukça lezzetli. Biraz tatlı ama narenciye aroması ferahlatıcı ve pizzanın tuzlu yağını mükemmel bir şekilde temizliyor. Kutuyu geri

çekip besin değerlerine bakıyorum. Şaşırtıcı derecede düşük kalorili ve şeker oranı yüksek değil.

"Bu bir büyücülüktür."

"Rica ederim. Lütfen bir daha asla idrar suyunu içme. Sağlığın için endişeleniyorum."

"Ha. Not edildi."

Bir süre televizyon izleyerek kendimizi kaybediyoruz ve bir haftadan kısa bir süre önce düşmanım olarak gördüğüm adamla bu kadar yakın olmanın verdiği rahatlamayla rahatlıyorum. Bu hafta beni daha çok sevdi ve bugün yaptıklarımı gördükten sonra, sanırım ona bir özür borçluyum.

Bölüm bittiğinde fırsatım geliyor ve gitmek yerine Ashton'dan bir içki daha alıyorum. Cesaret bulmak için açıp yarısını içtikten sonra ona dönüyorum.

"Sana bir özür borçluyum," diyorum.

Ashton başını yana eğdi. "Bunu zaten konuşmuştuk. Sorun değil."

"Seni yumruklamaktan bahsetmiyorum. Ya da... alkol söz konusu olduğunda bahsedilmemesi gereken diğer şeyden." Sırıtişına karşı gülümsememi bastırıyorum. Hâlâ bununla gurur duyuyor. Penisimi o kadar güzel emdiği için, ben de boğazını tamamen yok ettiğim için. Hâlâ ne kadar iyi idare ettiğine hayranım. Cevaplarını istemediğim sorular sormak istiyorum, mesela ne kadar pratik yaptığı gibi. Bunun ilk seferi olması imkansız.

"Sana davranış biçimimden bahsediyorum. Nazik ya da adil olmadım."

"Sanırım daha kötüsünü hak ediyorum, Marcus. Ama yine de söylediğin için teşekkürler."

"Beni döven ya da ihbar eden sen değilsin."

"Hayır. Ama oradaydım ve hiçbir şey yapmadım. Sadece... donakaldım. Durdurmak için ne bedenimi ne de ağzımı hareket ettirebildim." Dönüp tamamen bana döndü, uzun bacaklarından birini yukarı çekip dizini göğsüne dayadı. Vücut dili temkinliydi, sanki kendini koruyormuş gibi. Koyu kahverengi gözleri duygulu ve samimiydi. "Kent'in seni ihbar edeceğini bilmiyordum. Olmadan önce durdururdum. O her zaman fevri bir pislikti ve istediğini elde edememekle gerçekten sorunu vardı. O kavgadan uzaklaşırken nasıl görüldüğüne bakmaksızın, ona verdiğin o mor göz, etrafındakilere yenildiğini hissettirdi. Ve ben durumu daha da kötüleştirdim çünkü sonunda sesimi bulduğumda, ona herhangi bir darbe almak için iki kişinin seni tutması gerektiğini söyledim. Çok sinirlenmiştim. Ona, diğer adamlara. En çok da sesimi çıkarmayıp olayın böyle tırmanmasını engellediğim için kendime."

"Çocuktuk, bilemezdin ki—"

"Kent'in nasıl biri olduğunu biliyordum ve diğer adamlar da onun peşinden giderek ne tür belalar çıkarırdı. Kamptaki o yaz nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum, Kent'in kafamın arkasına, bir pipet gibi kullanarak ıslak peçete tomarları fırlattığını hatırlıyorum. Henüz kulaklarım uyuşmamıştı ve bu beni, Kent gibi kendilerini iyi hissetmek için birini bulması gereken adamların hedefi haline getiriyordu. "Yaşlandıkça daha da kötüleşiyordu. Clemson'a gittiğini biliyor muydun?"

"Evet, ikinci sınıfta sakatlandı, değil mi? Ama hâlâ oynuyor, Kanada'da falan, değil mi?"

Ashton başını sallıyor. "Avukatı ve halkla ilişkiler ekibinin uydurduğu şey bu. Kardeşlik içinde acımasız bir taciz olayı yüzünden başı belaya girmiş. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama oldukça kötü bir şey olmalı, çünkü deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki bu kardeşlikler yapmamaları gereken birçok şeyden paçayı sıyrıp kurtuluyor." Gözlerinde ürpertici bir ifade belirliyor ve ona uzanıp teselli etmek istiyorum.

"Bu durumda, neden atıldığını bilmek istediğimden emin değilim."

Omuz silkiyor ama bu, kayıtsızlıktan ziyade mağlup olmuş bir tavır. "Önemli değil. Onun gibiler suçlarının bedelini asla ödemez. O, G Ligi'nde oynayarak hayatının en güzel zamanlarını yaşıyor. Muhtemelen benden önce NBA'e gidecek."

"Benim bir ilgim varsa, hayır," diyorum içkimden son bir yudum alıp bardağımı bırakıyorum. Sarhoş sayılmam ama bunların tehlikeli olduğunu biliyorum ve karar verme yeteneğimi zayıflatmak için bir yudum daha yeter. Zaten fazlasıyla rahatım. "Sen ve ben, değil mi? Bu takımı şampiyonaya taşıyacağız, herkese neler yapabileceğimizi göstereceğiz. Gerçek bir şansın var ve bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, seni oraya götüreceğiz."

"Sen de öyle, biliyorsun. Belki daha iyi bir şansın olur. Sahada daha çok yönlüsün ve şu tarz kararlar alıyorsun—" Parmaklarını şıklattı. "Beni okuyup, daha yapmadan ne yapacağımı anlayabilirsin."

Alaycı bir tavırla "Aksini kanıtlayacak üç örnek aklıma geliyor." dedim.

"Sahada demek istiyorum."

"Teşekkürler," diyorum ona içtenlikle. "Ama NBA'de oynama gibi bir hayalim yok. En azından oyuncu olarak."

"Ne?!"

İnanmaz ifadesi karşısında bir kahkaha tufanı koptu. "NBA'de çalışmak istiyorum ama illa oyuncu olarak değil. Strateji ve gelişim alanında çalışmak istiyorum, hatta belki de yetenek avcısı olarak. AAU devresinde olmadıkları veya başarılı bir basketbol programı olan iyi bir okula gidecek maddi imkânları olmadığı için gözden kaçan birçok genç oyuncu var, bu yüzden fark edilmiyorlar."

"Bunda harika olursun," diyor Ashton ciddi bir şekilde. "Ama yine de önce bir süre NBA'de oynaman gerektiğini düşünüyorum. Bana eşlik et."

Öf. Bana göz kırpmayı kes artık.

"Önce oraya varmamız lazım, sonra karar verebilirim. Şimdilik, ilerlemek için gerekeni yapalım ki ilerleyebilelim."

"Devam et?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Geçmişte yaşamayı bırakmanın zamanı geldi. Kin tutmak beni hiçbir yere götürmez."

Ona bugün benim için ayağa kalktığını ve bana neler hissettirdiğini söylemek istiyorum. Ama belki de takıntılarımı bir kenara bırakıp ona arkadaşlığımı sunarak ne kadar etkilendiğimi ve minnettar olduğumu gösterebilirim.

Ashton, ona doğru uzattığım elime baktı. "Arkadaş mı?"

Elimi tutup nazikçe sıkıyor. "Elbette. Arkadaşlar."

İkimiz de birbirimizin elini bırakmıyoruz. Bunun yerine, garip ve hareketsiz bir el sıkışmayla orada oturuyoruz.

BÖLÜM 22

ASHTON

"Elbette. Arkadaşlar."

Sözler yalan olduğu için acı geliyor. Onun arkadaşı olmak istemiyorum.

Sanırım o da bunu biliyor. Bu arada elini çekmiyor, sanırım o da benimle arkadaş olmak istemiyor.

Avuç avuç, ellerimiz birbirine kaynaşmış gibi. Geçmişte ne olduysa olsun, aramızdaki bu his, tıpkı bir elektrik akımı gibi, giderek güçleniyor. Basketbol kampında açık hava sahalarında oynamak için gizlice dışarı çıktığımızda da oradaydı, ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük olmamıza rağmen. Her şeyin ters gittiği gece, eylemlerimizin sonuçları olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümüzde de oradaydı, ama bu sonuçların hayatımızı ne kadar etkileyeceğini anlamadığımızda da oradaydı.

Marcus Vell benden daha fazlasını hak ediyor. Babasının ona karşı haksız bir kin beslediği bencil bir pislikten daha iyisini hak ediyor. Benimle birlikte olmanın getireceğinden daha güvenli bir geleceği hak ediyor.

Daha iyi olmak istiyorum, onun için daha iyisini yapmak istiyorum.

Ben de elini bırakıp ayağa kalkıyorum, sessizce gecemize son veriyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Evet, kesinlikle. Beni ağırladığınız ve sohbet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yanılmıyorsa Marcus'un gözleri uzun bir süre kasıklarına kaydı, sonra kulakları kıpkırmızı bir şekilde ayağa kalktı. Pizza kutusunu alıp yanımdan geçerek mutfağa doğru yürüdü.

"Ben temizlerim."

"Sorun değil. Bu kutuyu aşağıdaki büyük çöp kutularından birine atacağım, böylece daha sonra endişelenmene gerek kalmayacak."

"Bir temizlikçim var."

"Elbette öyle," diyor alaycı bir şekilde. Kapıya doğru yürürken elinde pizza kutusuyla ilerliyor. Buradan çıkmaya, benden kaçmaya çalışıyor. Düşündüğüm şeyi saklamaya mı çalışıyor diye çaresizce merak ediyorum. Aynı sorun şu anda benim pantolonumda da büyüyor.

Uslu dur Ashton. Seni isteseydi söylerdi. Sanırım. Umarım.

Öncelikle güvenilir olduğunuzu kanıtlamanız gerekiyor.

"Ah, selam Marcus?" diye seslendim asansörün yarısına geldiğinde.

"Evet?"

"Babam... sorun çıkarmaya çalışıyor. Nedenini bilmiyorum. Ama yolumuza çıkmaması için elimden geleni yapacağım."

Anlamış gibi başını sallıyor. Umarım ne kadar ciddi olduğumu anlamıştır. Ona bir şans verebilmek için her şeyimi feda edeceğim.

Alnımdaki teri silip aynadaki Marcus'a bir kez daha göz atıyorum. Yanımda bench press yapıyor, her zamanki gibi odaklanmış. Her kontrollü kaldırışta kasları esniyor ve şişiyor. Hareket etme biçiminde büyüleyici bir şey var. Niyeti ve odaklanması, gücü ve kendini daha da zorlama kararlılığı. Bir de terle parlayan kaslar, belirginleşen damarlar var.

Ağzım kurudu. Onu izlemekten kendi antrenmanımdan daha fazla terliyorum. Kullandığım kettlebell bacaklarımın arasında gevşekçe asılı duruyor, penisimin aksine, daha da sertleşirse sorun olacak.

Gitmeliyim, belki duşlara gitmeliyim. Marcus'un arkadaşı gibi davranmak için çok uğraşıyorum, hatta kardeşlerimin canını sıkarak onu kardeşlik partilerine davet edecek kadar ileri gittim. Anderson Hearst, Marcus'u takımın geri kalanının gittiği her yere davet ettiğimde, hatta öğrenci birliğinde karşılaştığımızda bizimle aynı masada oturmak için bile olsa, sürekli başını sallıyor. Asla kabul etmiyor ama bana küçük gülümsemeler ve baş sallamalarla ne yapmaya çalıştığımı görüp takdir ettiğini gösteriyor.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi geçen hafta avluda yürürken. "Denediğini takdir ediyorum, ama ben kendi işimi yapmaktan memnunum. Sadece bu yılı atlatmak istiyorum. Ayrıca, kardeşlik partileri pek bana göre değil."

"Hiç gittin mi?"

"Bir üniversite partisi mi? Tam olarak değil ama birçok üniversite partisine gittim. Çok farklı olduklarını sanmıyorum, sadece daha güzel evlerde ve daha kötü insanlarla."

Yüksek sesle gülerek omzuna dokunuyorum. "Aslında muhtemelen haksız değilsin." Yine de partilere gelmesini istiyorum. Çoğunlukla orada olmaktan nefret ettiğim ve kendimi daha az yalnız hissedeceğimi bildiğim için. Ama aynı zamanda onun yanında olmaktan da hoşlanıyorum.

"Çok yakında tam ortasında olacağız. İlk deplasman maçlarımız ve finaller yaklaşıyor. Odaklanmam gerek."

"Birlikte ders çalışmak ister misin? Yani finaller için?"

"Elbette. Kulağa hoş geliyor."

Birlikte ders çalışmak için bir araya geldiğimiz iki sefer dışında, beynim hiç olmadığı kadar boştu. Ve sanırım dikkati dağılan tek kişi ben değildim.

İlk çalışma seansımızı ikimizin de belli ki görmezden gelmeye çalıştığı yoğun bir gerginlik bulutu içinde geçirdikten sonra, bir sonraki seansımızı kütüphaneye taşımayı denedik ama pek de iyi olmadı. Birbirimize kaçamak bakışlar atmaya devam ettik ve ikimiz de notlarımızda pek ilerleme kaydedemedik.

Şu anda da aynı şey yaşanıyor.

Gözlerimi Marcus'tan ayırıp ağır kettlebell'i duvara yasladığım yere geri götürüyorum. Sırtımı gerdiğimde, bu sefer Marcus'un beni izlediğini görüyorum. Ona doğru döndüğümde, sertleşmemin ne kadar kötü olduğunu görüp görmediğini umursamadan irkiliyor. Barı kaldırmaya çalışırken kaydı ve üzerine düşmeden önce içgüdüsel olarak barı yakalamak için atıldım. Derin bir nefes alarak barı rafa geri götürüyorum ve iyi olduğundan emin olmak için aşağı bakıyorum.

Marcus bana bakıyor, yüzü şortumdaki sertleşmeyle kısmen örtülü. Boynunun hareket ettiğini, derin bir yutkunmayla Adem elmasının şiştiğini görebiliyorum. Gözlerim buğulanırken, dilimin boynu boyunca aşağı doğru indiğini, köprücük kemiklerinden ter damlalarını emdiğimi hayal ediyorum. Spor pantolonunun önüne doğru itilen o kocaman penise doğru iniyorum. Vücudunun üzerinden sürünüp onu tekrar ağzıma alsam ne yapardı? Üzerine inip kendimi ona sürtsem ne yapardı?

Kendini oturma pozisyonuna getiriyor ve ben de içinde bulunduğum trans halinden sıyrılıyorum. Beni geri istemeyen biri tarafından

aldatılamam.

"Peki?"

"Evet. Ellerim terliymiş sanırım. Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Sorun değil," diyorum ona, rahat davranmaya çalışarak. "Şükran Günü için eve mi gidiyorsun?"

"Evet," diyor Marcus. "Annemle Greg'in evine. Buradan çok uzak değil. Sen?"

"Ailemi görmek için Pinecrest'e dönüyorum. Bunu ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi bilmiyorum."

Anlayışla başını sallıyor. Çocukluğumuz hakkında daha fazla konuşuyoruz, ailelerimizin birbirimizi hakkında bilmemizi istediklerinin dışında arkadaş olarak birbirimizi daha iyi tanıyoruz. İkimiz de ailelerimizin neden birbirimizden bu kadar nefret ettiğini gerçekten anlayamıyoruz ama ailelerimizin bize anlattıklarından parçalar paylaşıyoruz. Marcus bana ailemin şirketinden çiçek aldığını ve annesinin bunun üzerine nasıl sinir krizi geçirdiğini anlattığında neredeyse ailemi doğrudan arayacaktım. İkimizin de bir sürü sorusu var ama bu iki evde de hassas bir konu, bu yüzden gerçeği asla gerçekten öğrenebileceğimizden şüpheliyim. Tek bildiğim, ailemin davranışlarından tiksindiğim ve onlarla akraba olmaktan dolayı suçluluk duyduğum.

"Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Bu öğleden sonra. Sen?"

"Aynı."

"Tamam, ben duşa gireceğim. İyi tatiller."

"Sen de."

Marcus yedek kulübesinden kıpırdamıyor. Kapıya kadar gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu his koridorda, soyunma odasında ve duşlara kadar beni takip ediyor.

Suyu doldurup şortumu bile ayak bileklerime doladığım anda sikim elime geçiyor. Kendimi sertçe okşuyorum, terli avucum ve ön sıvım dışında kendimi kayganlaştırmaya bile zahmet etmiyorum. Rahatlama hissi hem anında geliyor hem de yeterli değil. Marcus yanımda olduğunda sürekli bir uyarılma halindeyim ve ergenlik dönemimden daha fazla mastürbasyon yaptım. Tahriş olmadığımı şaşıyorum. Başka bir yerde rahatlamak aklımdan bile geçmiyor. Anderson, gittiğim son partide başka bir kardeşlikten bir çocuğun beni oral seks yapmasına izin vermemi sağlamaya çalıştı ve bu yüzden hiç gitmeyi bıraktım.

Ondan başkasını istemiyorum.

Tezgahın kapısı açılıyor ve kapıyı tamamen kilitlediğimi, hatta kilitlemediğimi bile fark ediyorum.

Marcus küçük alana adım atıyor, kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor. Tek kelime etmiyor, sadece elimde penisimle farlara yakalanmış bir geyik gibi dikilirken bana bakıyor. Çıplak ayaklı ve üstü çıplak ama yine de şortuyla. Penisi o kadar sert ki, kumaş zar zor tutunuyor gibi görünüyor. O şeyin şortundan fırlamasını o kadar çok istiyorum ki.

Konuşmak, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Marcus başını sallıyor.

"Şşş. Konuşma."

Alanıma adım atıyor, atlet gömleğimin eteğine uzanıp gövdeme doğru itiyor. Geriye uzanıp gömleği başımın üzerinden geçirip, hâlâ ayak bileklerimde biriken şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Elim doğrudan beline gidiyor, hiç vakit kaybetmeden sıcak, kalın bedenini sarıyor.

"Aman Tanrım," diye tısladım, eli penisimi kavrayıp beni pompalamaya başladığında.

Bir elimle penisini okşarken, diğer elimle şortunu yuvarlak, kaslı kıcının üzerine doğru çekerken, eğilip boğazını hayal ettiğim gibi yaladım. Teni terden tuzluydu ve dilime değen iniltinin sesi tatlıydı.

Eti dişlerimin arasına alıp ısırıp, onu işaretleyene kadar emmek istiyordum ama kendimi tutuyordum. Bunun yerine, dilimi boynunun yukarısına doğru gezdirip kulak memesini ağzıma alıyordum. Eli beni çılgına çeviren yavaş, sert çekişlerle aşağı yukarı hareket ederken kulağının kepçesine doğru inliyordum.

Ağzım onunkinin üzerinde, soluk soluğa nefesini tadıyorum. Penisim onun ellerinde, o da benim elimde olmasına rağmen, fazla varsayımda bulunmak istemiyorum. Onu öpmek haftalar önce yanlış bir hareketti ve olan biteni hiçbir şeyin engellemesini istemiyorum. Bana vereceği her şeyi isteyecek kadar bencilim ama sınırları içinde kalacak kadar da farkındayım.

"Yapabilir miyim?" Dudaklarının üzerinden nefes alıyorum.

"Daha iyi bir fikrim var," diye fısıldıyor, sonra beni çevirip duvara doğru itiyor.

Kalbim çılgınca atıyor, ne yapacağını bilmiyorum. Önemli de değil. Eminim ki ona istediğini yaptırırdım. Bunların çoğunu daha önce hiç yapmadığımı bilmiyor. Erkeklerin bana oral seks yapmasına izin verdim ama onlara asla yapmadım. Alpha Omega Psi partilerinde, bir bakışta dizlerinin üzerine çökecek bir sürü kız her zaman olur ve karanlık bir odada benimle buluşup aynısını yapacak erkek sıkıntısı asla çekmezdim. Bencilce, her zaman boşalır ve giderdim, bir dahaki sefere boşalmam gerekene kadar o adam yokmuş gibi davranırdım. Kimse hiç şikayet etmezdi. Yine de, konuşmak için hiç ortalıkta kalmazdım.

Ama daha önce oraya hiç kimse gitmemişti. Ve ben heyecanla endişe arasında kalmıştım.

Bir elim göğsümü duvara bastırırken, diğeri kalçalarımı yönlendirerek kıcımlı daha da dışarı çıkarıyor. Duş rafıma uzanırken elini sırtımda tutuyor. Serin, kaygan sıvı kık çatlağımdan aşağı damlıyor ve titriyorum. Kahretsin, çok korkuyorum ve o kadar tahrik oluyorum ki, her an her yere boşalmam için fazla bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Kulaklarım sıvının şıptısını, ardından Marcus'un kendini okşamalarının o belirgin şıptısını duyuyor. Limon otu kokusu alıyorum ve mastürbasyon yapmak için duş jelimi kullandığını biliyorum ve bu düşünce beni kıvrandırıyor.

Marcus'un kalın, sert ve kaygan penisi kalçalarımın arasına sertçe iniyor ve içgüdüsel olarak sıkıyorum. Göğsü sırtımın alt kısmına dayanıyor ve kürek kemiğimin arkasını öpüyor.

"Endişelenme Prenses. Güzel deliğin güvende."

Hafif bir nefes alıyorum, ama bunun rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değilim. Durun bakalım... Deliğimi güzel mi buluyor?

Marcus kalçalarını çevirip, aletini yanaklarımın arasına şehvetli bir sosisli sandviç ve çörek gibi yerleştirirken inliyorum. İçime giriyor, kalçalarımın arasına sürtünüyor. Her seferinde penisi deliğime sürtündüğünde, kendimi ona beni alması için yalvarırken hayal ederek sıkıyorum ve bırakıyorum.

Marcus pozisyonunu değiştiriyor, bacaklarımı birbirine bastırıyor ve penisini aralarına kaydırıyor. Penisinin her vuruşu testislerimin alt kısmına sürtünüyor, vücuduma bir zevk kıvılcımı gönderiyor, leğen kemiklerimde huzursuz bir ağrı oluşuyor. Ona doğru geri çekiliyorum, daha fazla sürtünme arıyor, bedenlerimizin birbirine çarpmasının çıkardığı şıptıyı duyabilmek için pantolonumu tutmaya çalışıyorum.

Adını inliyorum, bir şeye... ihtiyacım var. "Marcus. İhtiyacım olan... nyuungh—"

Marcus'un eli penisimi kavrarken sözlerim anlaşılır homurtulara ve inlemelere dönüşüyor. İçime giriyor, kalçalarımı öne itiyor ve beni eline doğru itiyor. Sabırsızlıkla elimi onun elinin üzerine koyup beni daha hızlı okşamaları için yönlendiriyorum, bu arada kendimi penisine doğru itiyor, bacaklarımın arasında belirip kaybolmasını izliyorum. Daha fazla öne eğilip bacaklarımın arasına uzanarak onu okşamaya çalışıyorum. İkimizin de penisi elimde son buluyor, ancak

parmaklarımı tuhaf bir açıyla ikisinin de etrafına tam olarak oturtamıyorum. Dizlerimden neredeyse yere serecek bir zevk spazmı ve Marcus'un inleme şekli, yeterince iyi çalıştığını gösteriyor.

Marcus'un penisinin başı toplarımı ve penisimin alt tarafını masaj yapıyor ve her ileri hamlesinde ben de ona karşılık veriyorum. Sürtünme, sabunun köpürmesine ve her şeyin kaygan ve sulu olmasına neden oluyor. Marcus'un parmakları kalçalarımın gömülürken bana sürtünüyor, hareketleri hızlanıyor.

"Kahretsin, Ash. Yaklaşıyorum..."

"Tanrım, evet. Lütfen."

"Gelmeni istiyorum—"

"Önce sen. Bunu üzerimde hissetmek istiyorum."

Marcus homurdanıyor ve daha sert bir şekilde içime giriyor, boşalmaya başladığında büyük penisi sarsılıyor.

"Ah, siktir!" diye bağıyorum, dişleri kürek kemiğime kenetlenirken ve uyluklarımın arasında sıcaklık patlarken görüşüm neredeyse beyazlaşıyor. Taşaklarımı ve elimi ıslatıyor, kendimi öfkeyle okşarken hareketlerime ekstra kayganlık katıyor, onu kenardan takip ediyorum. Marcus beni vücuduna bastırıp ısırdığı yeri yalayarak ısırdığı yeri yatıştırırken ona doğru savruluyorum. Dilinin yaralı ete her dokunuşu, doğrudan taşaklarımın bir artçı şok gönderiyor.

Birkaç saniye hareketsiz kaldık, öyle ki Marcus'un hâlâ bana yaslandığı sırtımda hızlı kalp atışlarını hissedebiliyorum. Yumuşayan penisi bacaklarımın arasından kayıyor ve uzaklaşıyor. Bunca zamandır soğuk olan suyu ayarlayıp fiskiye'nin altına giriyor. Kasıklarındaki sabunu ve meniye duruladıktan sonra, yerde ıslak bir yığın halinde duran şortunu ve iç çamaşırını almak için eğiliyor. Tek kelime etmeden kapıya doğru ilerliyor ama sonra durup bana bakıyor.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hâlâ onun spermine bulanmış olmanın

şokunu yaşıyorum.

Kulakları kızarmış ve yüzünde kararsız bir ifadeyle Marcus yanıma geldi ve parmak uçlarında yükselerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Şükran Günü'nüz kutlu olsun," diye fısıldıyor.

Ve sonra gider.

BÖLÜM 23

MARCUS

Beklendiği gibi, eve vardığımda ev boştu. Ashton'a bir nevi yalan söyledim. Şükran Günü'nü annem ve Greg'in evinde geçireceğim ama burada tek başımayım. Teyzem Susan hasta, bu yüzden aile tatili ona gidecek. Normalde onlara katılırdım ama tatilimiz uçuşa değmeyecek kadar kısa. İlk deplasman maçlarımız için havaalanına otobüse yetişmek üzere yarın akşam kampüse geri dönmeliyiz. Oyuncuların çoğu geçen hafta sonu Charleston Southern'a karşı oynadığımız maçtan sonra evlerine gitti ama Susan'ın ihtiyacı olan son şey, şiddetli baş ağrıları ve yorgunlukla uğraşırken evine birilerinin daha girmesi. Annem ve Greg ona bakacak ve ona eşlik edecekler ve bu arada ben de biraz ekstra ders çalışma zamanı ayırabildim. Ya da en azından, yanımda oturan Ashton James'in yarattığı büyük dikkat dağıtıcı unsur göz önüne alındığında, ayırmaya çalıştım.

Ayrıca, özellikle de meraklı gözlerle sevgilerini gösteren birçok insanın etrafında olmak pek de iyi bir fikir değil. Sean'ın bir şeyler olduğunu bildiğinden eminim çünkü geçen hafta Ashton yemek almak isteyip istemediğimi sormak için yurduma geldiğinde onunla görüntülü görüşmeyi aniden kapattım. Aramalarından ve mesajlarından kaçınıyorum ki bu da onu daha da şüphelendiriyor.

Kampüste kalabilirdim ama geçen gece Ashton'la ailelerimiz ve birbirlerinden nefret etmelerine neyin sebep olduğu hakkındaki

tahminlerimiz hakkında konuşurken tuhaf bir anı geldi aklıma. Dolabın arkasında bulduğum bir kutuyu ve sonunda babama içinde ne olduğunu soracak cesareti topladığım anıyı. Tepkisinden korkmuyordum ama gizlice bakmamam gerektiğini biliyordum. Sadece merak ediyordum, özellikle de babamın işini kaybetmesinden AJames Enterprises'ın sorumlu olduğu son zamanlarda yaşananlar düşünüldüğünde. Bunun çok hassas olduğunu ve babamın bitkin olduğunu biliyordum ama beynim buna izin vermiyordu.

Araba yolunda basketbol oynuyorduk; tüm önemli konuşmalarımızı orada yapardık. Tüm zor ve tuhaf konuşmalarımızı orada yapardık, stresimizi ve büyüme sancılarımızı orada atardık. Ben orada ortaya çıktım ve o da bana işinin, çok emek verdiği tutkusunun kapanacağını ilk orada söyledi. Anılarımın çoğu o araba yolunda geçiyor.

"Konuşmak ister misin?"

"Bu da ne?"

"Seni ne düşündürüyorsa."

Başımı sallayıp nasıl soracağımı düşünüyorum. "Şey... Geçen gün, tüm çalışma dosyalarını koymak için dolabı düzenliyordum, hatırlıyor musun? Senin ve büyükannenin birkaç fotoğrafını ve tanımadığım bazı kişileri buldum." İhtarname mektubundan bahsetmiyorum. "Karıştırmaya çalışmıyordum," diyorum hemen.

"Biliyorum ki öyle değildin, hatta öyle olsan bile bu gayet normal. O kutuyu senden saklamaya çalışmıyordum aslında. Dürüst olmak gerekirse, daha çok kendimden saklıyordum."

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin."

Babam başını yana yatırıp burnunu kırıstırdı. "Sen iyi bir çocuksun Marc. Düşünceliliğini takdir ediyorum. Ama sormak için can attığını görebiliyorum, o yüzden sor. Elimden geleni anlatacağım."

"Kimdi o insanlar?"

"Bir zamanlar benim ailem de öyleydi. Daha doğrusu üvey ailem. Annem, ben senin yaşlarındayken yeniden evlendi."

Aklıma aynı anda bir sürü soru geliyor. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Yavaşça toplayarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Babam her zaman yaptığı gibi sabırla bekliyor.

"Ben neden onları tanımıyorum?"

"Üniversitedeyken büyükannenin nasıl öldüğünü biliyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum. Kötü bir araba kazası geçirmiş, çarpmanın etkisiyle ölmüş. "Kocası, üvey babam da onunla birlikte arabadaydı. O da hayatta kalamadı."

"Peki ya çocuk?" diye düşünüyorum, resimdeki çocuğun tanıdık geldiğini hatırlayarak. Belki artık aile dostudur da ben aradaki bağlantıyı bilmiyordum? Bu pek olası görünmüyor, ama babamın bana hiç bahsetmediği kocaman bir ailesi olması da pek olası değil.

"Junior," diyor babam. "Üvey kardeşimdi."

"O da mı öldü?"

Babam başını sallıyor. "Hayır, ama gergin bir ilişkimiz vardı. Her zaman böyle değildi. Bir ara birbirimize olabildiğince yakındık. Her şey... karmaşıktı."

"Nasıl karmaşık?"

"Bazılarını kendim de anladığımdan emin değilim ama büyük kısmı ailesiyle olan ilişkisiyle ilgiliydi. Babasının ondan beklentileri çok yüksekti ve sanırım Junior, babasıyla olan rahat ilişkimden rahatsızdı. Ayrıca zaman zaman annesiyle yaşıyordu ve annesi eski kocasının yeniden evlenmesinden nefret ediyordu. Bir keresinde, tüm kulüplerine, annemin evliliğini mahvetmekten sorumlu olduğunu söyledi; oysa annem ortaya çıktığında yıllardır boşanmışlardı. Bize çıkarıcı dedi ve kafasını bir sürü kötü şeyle doldurdu. Annemi ziyarete gittiğinde her zaman daha kötü oluyordu."

"Bu korkunç."

"Dediğim gibi, karmaşıktı. Başlangıçta orada olmamdan, annemden nefret ediyordu ve fırsat buldukça bana söylüyordu. İşler genellikle aşırı rekabetçiydi. Tek taraflı olduğunu söylemek isterdim ama üç yaş büyük ve olgun olduğum için olması gerekenden daha fazla dahil oldum. Onu kıskırttım."

"Kardeşler için bu oldukça normal görünüyor," diyorum, sanki kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi. Yakın olduğum bir kuzenim var ama hiçbir zaman birlikte yaşamak ve ebeveynlerimizin ilgisini çekmek için rekabet etmek zorunda kalmadık.

"Zamanla biraz daha iyi anlaştık, ancak annesiyle uzun bir ziyaretten sonra bazen bana çıkışlıyordu. Üniversiteye gitmeden önceki altı ay kadar yakınlaştık. Belki de olması gerekenden daha yakındık."

Alnımı kırıştırıyorum. Bu ne anlama geliyor?

Babam derin bir iç çekti ve sanki az önce çok gizemli bir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Matilda, annesinin adıydı, birlikte vakit geçirmemizi onaylamazdı. Junior'ın şımarık davranışlarını teşvik etti ve Junior'ın bana ve babasıyla olan ilişkiye karşı hissettiği rekabeti büyük ölçüde o yarattı gibi bir his var içimde. Annemle benim servetlerini sömürmeye çalıştığımız gibi paranoyak fikirlerle kafasını doldurdu. Tanrı'dan daha zengin olmasına rağmen AJ öyle değildi. Bize karşı cömertti, evet, ama aynı zamanda nazik ve şefkatliydi ve sırf zengin bir aileden gelmediğimiz için bize asla kendisinden aşağıdaymışız gibi davranmadı."

Pasımı alıp serbest atış deniyor, top potaya çarpıp yuvarlanınca omuz silkiyor. "En nazik tabirle, zehirliydi." Topu alırken kendine gelmesi için ona biraz zaman veriyorum. Topa bakarken gözyaşlarını tuttuğunu görüyorum sanırım. Yavaşça top sürerek, garaj yolunun ortasına doğru ilerliyor.

"Ailemiz öldüğünde, mirasın vasiyeti ona verildi. Junior henüz on yedi yaşındaydı. Ben yirmi yaşındaydım ve üniversiteye gidiyordum ve aniden tüm hayatım altüst oldu. Sadece annem ve iyi bir adam olan

üvey babam değil, aynı zamanda güvendiğim tüm destek de gitmişti. Öğrenim ücretim, oda ve yemek ücretim, masraflarım için bana verilen hesap. Her şey kesilmişti."

O genç adam için yüreğim acıyor, her şeyini bir anda böyle kaybetmişti. Ebeveynlerimden birini, hele ki tek ebeveynimi kaybetsem ne kadar üzüleceğimi hayal bile edemiyorum. Bir de tüm bunlarla aynı anda uğraşmak zorunda kalmak? İnsan nasıl bu kadar zalim olabilir?

"Bu adil değil. Bunu nasıl yapabildi?"

"Kimse benimle vasiyetname hakkında konuşmadı, bu yüzden ne yapabileceğimi bilmiyordum. Herhangi bir yasal başvuru hakkım yok gibiydi, ama en azından annemin eşyalarına sahip olma veya kendi odamı toplamak için eve girme hakkım olduğunu düşünüyordum. Ama beni akla gelebilecek her şekilde dışarıda bıraktılar."

"Junior senin için hiçbir şey yapmadı mı?"

"Geçen yaz, kontrolden çıkan bir tartışmamız olmuştu. Benim hatamdı."

"Ne oldu?"

"Junior hakkında hoşuna gitmeyen bazı varsayımlarda bulundum. Olumsuz tepki verince baskı yaptım. Yardım etmeye çalıştığımı sanıyordum. Ama peşini bırakmayınca işler çığırından çıktı." Babam parmaklarını çenesinin kenarındaki sakalda gezdiriyor. Orada, gençken kavga ederken aldığı bir yara izi olduğunu biliyorum. İlkokulda oyun parkında çıkan bir kavgadan bahsettiğini hep düşünmüşümdür ama bana söylemeden bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu yara izini ona Junior vermiş.

"Annesine çekmiş galiba," diyorum ekşi bir sesle, birinin babama zarar vermesi veya onu şu anki kadar üzmesi fikrinden hiç hoşlanmayarak. Hatta şu anda, dükkanını tamamen kapatıp aynı öğleden sonra yıkılmasını izlediği günkü kadar üzgün.

"Onu gerçekten suçlayamazsın. Çok fazla baskı altındaydı."

"Ve sen öyle değil miydin?"

"Ta ki ailemiz ölene kadar, aslında öyle değildi. Rahat bir hayat yaşadım, derslerim ve Julia Flores'in bana nasıl vakit ayıracağını düşünmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedim." Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı ve ben de bu anlık neşeye sevindim. Ama bu uzun sürmedi.

"Ailen vasiyetinde seni neden hiç anmadı? Zengin olduğunu ve ölmeden önce beş yıl evli kaldıklarını söyledin, değil mi?" Başını sallıyor, sanki ne soracağımı tam olarak biliyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Bu kimseye şüpheli gelmedi mi?"

"Benim başıma geldi. Ve üzüldüm. Büyük bir miras beklemiyordum veya istemiyordum, ama elimde hiçbir şey kalmadı. Bu sadece adaletsizlik değildi, aynı zamanda AJ gibi zengin ve profesyonel bir adamın beş yıllık evliliğinden sonra güncellenmiş bir vasiyetnamesinin olmaması veya annemin hiç olmaması pek olası görünmüyordu."

"Matilda sence..." Miras planlaması veya yasaları hakkında hiçbir şey bilmediğim için sorumu nasıl soracağımı tam olarak bilemediğimden susuyorum.

"Bilmiyorum," diyor babam, dile getirmedığım soruma cevap vererek. "Ama sordum. Hem de herkesin önünde. Ve bu onlara çok sorun çıkardı. İşleri çok fazla incelemeye alındı ve yatırımcı kaybettiler."

"Güzel." Babam bana bakınca ellerimi kaldırdım. "Ne? Bana göre, kazıklanan sen oldun."

"Junior'un ne kadar genç olduğunu unutuyorsun. Hayatı boyunca büyük bir baskı altında olduğunu. Üstelik bir de ebeveynini kaybetmişti."

Yüzüm düştü. Eski üvey kardeşi için hissettiği acı apaçık ortadaydı. "Peki, sonra ne yaptın?"

"Gurur duymadığım bir şey."

Ona soru dolu gözlerle bakıyorum.

"Rüşvet aldım. Matilda bana o zamanlar çok büyük görünen bir para teklif etti. Okuldaki bir sonraki yılımı geçirmem için yeterliydi, ama büyük bir şehirde yaşamının maliyetini hafife aldım ve param çok çabuk tükendi. Lisansımı bitirmek için epey yüklü miktarda kredi çektim, ama başardım. Çok çalıştım ve sıfırdan bir iş kurdum, sevdiğim işi yaptım. Ve en önemlisi, bir aile kurdum."

Topu yan tarafına doğru tutarak, boşa kalan kolunu uzatıyor ve beni kendine çekip sarılıyor.

"Ailemizin bir arada ve mutlu olması benim için önemli olan tek şey. Dünyadaki tüm para ve başarı, sahip olduklarımıza asla yaklaşamaz. En azından AJ bana bunu öğretti."

Bunların AJames Enterprises ve ihtarnameyle ne alakası olduğunu hep merak etmişimdir ama hiç sorma fırsatım olmamıştı. Konuyu, muhtemelen bilerek değiştirmişti ve ben de gitmek istediğim bir basketbol kampına girmek için kullandığım tanıtım videosunda hangi klipleri görmek istediğimi tartışarak dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim. Beni uzak durmam konusunda uyardığı çocukla ilk karşılaşmalarımı yaşadığım kamp da aynı kamptı.

Boş bir eve kadar gitmemin asıl sebebi o kutuyu bulma umuduydu. Annemin eşyalarını karıştırdığım için biraz suçluluk duyuyorum ama onunla bu konuda konuşamıyorum. Annem bana bağışlamış veya Ashton'ı takımdan atmaya çalışmamış olsa da, ona yaklaşmamdan ne kadar rahatsız olduğunu belli etti. Ona sadece birbirimizle arkadaş olmaya çalışan takım arkadaşları olduğumuzu söyledim; röportaj yayınlandıktan sonra ilk konuştuğumuzda bu bir yalan değildi. Ama sonraki haftalarda konuyu açtığı diğer zamanlarda, Greg'in beni geçen yılın çoğunda yaptığım gibi yalnız başıma veya onun sınıfında değil de Ashton'la öğle yemeği yerken bulduğu sayısız seferden bahsetmiyorum bile, konuyu değiştirmek veya aramızda hiçbir şey olmadığına dair ona güvence vermek zorunda kaldım. Bu, Ashton

James'e olan öfkemi inkar etmeye çalışırken kendime ve onlara söylediğim bir yalandı. Hem kimi kandırıyorum ki? On beş yaşımızdan beri ona çok kötü davranıyorum ve ilk öpücüğüm bir trajediyle bölündü. Onu ilk fark ettiğim ve babama bu kadar önemli bir şey olup olmadığını sorduğumdan beri etrafı sadece merakla çevriliydi.

"Babasına benziyorsa, güvenilir biri değil."

Ve sanırım... Sanırım Ashton'ın babasına Junior diyordu. Ashton'a bunu sordum ve babasına hiç kimsenin böyle hitap etmediğini söyledi. Yani bu tahminim yanlış olabilir, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Greg'in evi Cumberland standartlarına göre mütevazı ama benim büyüdüğüm evden çok daha büyük. Ana katta geniş ve açık bir kat planı var; oturma odasının bir tarafında ofis ve misafir odası, diğer tarafında ise mutfak, yemek odası ve kış bahçesi bulunuyor. Üst katta üç yatak odası ve üçüncü katta Greg'in inek mağarası olarak kullandığı bir çatı katı bulunuyor.

Alt kattaki ofisten başlıyorum çünkü annemin iş düzeni orada. Çok fazla çalışmak zorunda kalmadığı için sonunda internette grafik tasarım işleri yapmaya başladı. Restoran menüleri veya web sitesi grafikleri gibi işlerle başladı. Ama şimdi okumaya daha fazla zamanı olduğu için, ki bu her zaman onun gerçek tutkusuydu, kitap kapakları tasarlamaya başladı. Müşterilerinin çoğu bağımsız aşk romanı yazarları, ama birkaç büyük yayınevi de ona iş vermiş. Annem bu işi çok seviyor ve bu ona gönüllü çalışma yapması ve uzun zamandır yapamadığı hobilerini sürdürmesi için yeterli esnekliği sağlıyor. Ofise bakınca, çoğunlukla kitap toplamakla ilgili gibi görünüyor. Greg'in ona birkaç kitaplık yaptığını söyledi ama ben bunların bir duvar dolusu kitap olduğunu ve onları doldururken etkileyici bir ilerleme kaydettiğini bilmiyordum. Zaten ben de meraklı gözlerle baktığım için birkaç kitap seçip, bulduğum çirkin şeylerden bazılarını şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak okudum. Hatta bir rafın tamamı eşcinsel spor romantizmine ayrılmış, bu da beni işimden bir saatliğine uzaklaştırıyor.

Ben: Ne okuyorsun sen?

Anne: Beni yargılama.

Ben: Bunlardan birkaçını ödünç alıyorum.

Annem: Sayfaların köşelerini katlama ya da bardak altlığı olarak kullanma. Sen yuvadan uçtuğuna göre artık onlar benim çocuklarım.

Ben: Endişelenmeli miyim?

Anne: Ancak yavrularıma zarar verirsen.

Anne: Cidden, bazıları oldukça cüretkâr olabiliyor. Sen yetişkinsin ve her şeye rağmen seni uyarmam gerektiğini düşünüyorum.

Ben: Evet, evet. Motocross ile ilgili gibi görünen bir tanesini açtım ve bir sayfada iki adamın birbirini fena halde dövdüğünü, diğer sayfada ise çok farklı şekillerde birbirlerini fena halde dövdüklerini okudum.

Annem: Vay canına, çok güzelmiş. Seri halinde, üçünü de mutlaka al.

Başımı sallıyorum, annemden porno ödünç almanın hayatımı ne kadar değiştirdiğine hayret ediyorum. Titreyerek kitapları rafa geri koymaya gidiyorum ama bir kez daha düşünüp okula götürmek için küçük bir yığın yapıyorum. Yarın akşam Vegas'a giden uçakta okuyacak bir şeyler olması güzel olacak.

Annemle müstehcen konular hakkında konuşabiliyorken, kendi fantezilerimin baş karakterinin kim olduğunu söyleyememek üzücü. Ya da yine işleri fazla ileri götürüp keşke biriyle konuşabilseydim diye düşünüyorum. Wake Prep'ten eski takım arkadaşım Ollie genellikle konuşmaya pek meraklıdır ama röportajdan sonra Ashton'la olanları anlatma hatasını yaptığımda biraz çıldırdı. Aslında tepkisi, mesafemi uzun süre korumama yardımcı oldu.

Çünkü eğer en yakınınızdaki insanlara karşı dürüst olamıyorsanız, belki de bir şeyleri yanlış yaptığınızın büyük bir işaretidir.

Ashton'la olan bu mesele karmaşık. Kesinlikle yanlış olduğundan emin değilim. Ama kesinlikle dürüst olamam. Babalarımız arasında ne

olduğunu anlayana kadar. Ancak o zaman bunun arkadaşlığımız veya başka bir şey üzerinde bir etkisi olup olmadığına karar verebilirim. Eğer bu daha da ileri gidecekse, ailemden eskisi gibi saklamak istemiyorum.

Anne: Buzdolabında ev yapımı birkaç tabak ve uçağa götürebileceğin birkaç yiyecek var. Antrenörüne ve takım arkadaşlarına iyi şanslar dilediğimi söyle.

Ekibe ev yapımı kurabiyeler dağıtmaya başlasam nasıl bakışlarla karşılaşacağımı bilse yüreği parçalanırdı. Kabul ediyorum, Ashton arkadaşlığımızı gizlemeyi bıraktığından beri hepsi çok daha dost canlısı. Kim bilir, belki de kurabiyeleri yere atmaz veya tepeden bakmazlardı. Daha önce de yanılmıştım.

Ama pek sık değil.

Aradığımı, çatı katındaki küçük bir depoda, eski evimizden kalma çeşitli yılbaşı süsleri ve taşan eşyaların arasında buldum. Annemin bu eşyaların çoğundan kurtulmamasının tek sebebinin nostalji olduğunu biliyorum ve muhtemelen babamın eşyalarının çoğunu benim için saklıyordur. Gerçi, onun iki katı kadar olduğum düşünülüğünde, eski tişörtlerinden hiçbirine sığmam mümkün değil. Birini alıp yüzüme tutuyorum ve ölümünden aylar sonra bile kokusunu alabildiğimi hayal ediyorum. Şimdi alabildiğim tek koku Ashton'ın duş jelinin üzerimde bıraktığı koku. Babam benden hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Siyah kumaş dosya kutusu, büyük bir plastik taşıma çantasının içinde yarıya kadar parçalandıktan sonra eski günlerini geride bırakmış, ama içindeki her şey sağlam. Önce fotoğrafları taradım ve bir zamanlar tuhaf bir şekilde tanıdık gelen yüzü hemen tanıdım. Fotoğraflarda babamın yanındaki çocuk Ashton'a o kadar çok benziyor ki, daha önce görmediğime inanamıyorum. O zamanlar onu pek tanımıyordum, bunları bulduğumda onunla sadece birkaç kez görüşmüştük. Babam neden bana James ailesiyle bu kadar yakın bağlarımız olduğunu söylemedi? Neden Bay James'in üvey kardeşi olduğunu söylemedi?

Dosya klasörü, kalbimin sert atışlarıyla parmaklarımin arasında nabız gibi atıyor. Açıyorum ve en üstte hatırladığım antetli kağıt duruyor.

Fesih Bildirimi

Sayın Bay Vell,

Merhum Ashton James'in hayatta kalan ailesine, oğlu Ashton James II ve yaslı dul eşi Matilda Vanderbilt-James'e yönelik son kamuoyu açıklamalarınız ve eylemleriniz hakkında AJames Enterprises adına yazıyoruz. Özellikle Bay Ashton James'in vefatının ardından miras meseleleriyle ilgili olarak, James ailesine karşı iftira niteliğinde ifadelerde bulunduğunuz ve tacizde bulunduğunuz dikkatimizi çekti.

Bay Ashton James'in mirası ve iddia edilen miras hakkı hakkındaki ifadeleriniz tamamen asılsız ve dayanaktan yoksundur. Bay James'in sizi herhangi bir sıfatla mirasçı olarak gösteren geçerli bir vasiyetname bırakmadığı makul şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanmıştır. Bu nedenle, sizin veya temsilcilerinizin miras haklarıyla ilgili herhangi bir iddiası veya savı asılsız ve yanıltıcıdır. Bu konuyla ilgili devam eden her türlü işlem, hakaret ve taciz teşkil etmekte olup, James ailesine ciddi bir sıkıntı vermekte ve Bay James'in mirasının itibarına zarar vermektedir. Bu tür davranışlar kabul edilemez ve artık hoş görülmeyecektir.

Sizden ve çıkarlarınızın herhangi bir temsilcisinden, Bay Ashton James II ve Matilda Vanderbilt-James de dahil olmak üzere James ailesine karşı daha fazla iftira içeren ifadeler veya iddialarda bulunmaktan derhal vazgeçmenizi talep ediyoruz. Ashton James'in vasiyeti ve vasiyetiyle ilgili olarak James ailesi üyeleri, AJames Enterprises veya basınla iletişime geçmek de

dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, herhangi bir tacizde bulunmamanızı rica ediyoruz.

Bu taleplere uyulmaması, James ailesine veya AJames Enterprises'a yönelik hakaret, taciz ve diğer geçerli zarar iddiaları için tazminat talep etme de dahil olmak üzere size karşı derhal yasal işlem başlatılmasına yol açacaktır.

Konuyu dostane bir şekilde çözmek amacıyla, yukarıda belirtilen iftira niteliğindeki ifadeler ve tacizle ilgili tüm faaliyetlerinizi derhal durdurmanız karşılığında size 25.000 ABD Doları tutarında tek seferlik bir ödeme teklif etmeye hazırız. Bu teklif, bu mektupta belirtilen şartlara uymanız ve James ailesi ve AJames Enterprises'a karşı tüm iletişim ve eylemleri durdurmayı kabul etmeniz koşuluyla geçerlidir.

Lütfen bu teklifi kabul ettiğinizi ve yukarıda belirtilen tüm faaliyetleri ay sonuna kadar durduracağınıza dair yazılı taahhüdünüzü onaylayın. Bu son tarihe kadar kabul ettiğinize dair yazılı onayınızı almazsak, yasal işlem başlatmaktan başka seçeneğimiz kalmayacaktır.

Samimi olarak,

Kenneth Richards

Richards ve Langley Hukuk Bürosu

AJames Enterprises Temsilcileri

Mektubun arkasında, babam ve Matilda Vanderbilt-James arasında Kenneth Richards'ın da tanıklık ettiği imzalı ve noter tasdikli bir anlaşma var. Kenneth Richards'ın adını ve imzasını, lisedeyken Kent Richards'ın bana yönelik saldırı suçlamalarını savunan hukuk ekibinin başındaki adam olarak tanıyorum. Kent'in torunu olduğundan oldukça eminim. Ülkenin en güçlü şirketlerinden birinin hukuk ekibi arkasındayken, Kent'in beni sindirmek için koca bir avukat ekibiyle

gelmesi mantıklı. Aradaki bağlantıyı hiç fark etmemiştim ama Ashton'ın en iyi arkadaşıydı.

Dosyada, el yazısı notların bulunduğu bir not defteri de dahil olmak üzere başka belgeler de var. Babamın el yazısı o kadar kötüydü ki, daha iyisini bilmesem bu notların bir seri katilin saçmalamaları olabileceğinden endişelenirdim. Dosyalardaki banka ekstrelerinde, annesinin kişisel hesapları açıldığında, hesap sahibi olarak Roman Vell adı görünüyor, ancak daha sonra, hesaplar boşaltılıp kapatılmadan önce, annesinin ölümünden birkaç gün sonra, adının hesaplardan silindiğini gösteren belgeler var. Notlarda Kenneth Richards'ın adının birkaç kez geçtiğini görüyorum ve onu bankanın müteveli heyetinde görüyorsunuz. "Havale" ve "offshore hesaplar" gibi ifadeler daire içine alınmış. Bir sayfanın kenar boşluklarına babam, Junior ile iletişime geçmeye çalıştığı saat ve tarihleri not etmiş. Gördüğüm kadarıyla, Matilda ve AJames Enterprises hukuk ekibinin, mirası elden geçirmek ve Ashton James'in gerçek son vasiyetini ve vasiyetini gizlemek için birlikte çalıştığına inanıyordu. Babamın bu kadar dağınık olmasına rağmen, tüm bu iddialar inandırıcı görünüyor. Ona para ödemiş olmaları da bana şüpheli geliyor.

Artık anne ve babamın neden birbirlerinden nefret ettiğini ve AJames Enterprises'ın neden bunca yıldır babama karşı kişisel bir husumet besliyormuş gibi hissettiğimi anlıyorum. Şimdi tek yapmam gereken, bunu Ashton'la paylaşmak mı yoksa kendime saklayıp ailesinin geri kalanı gibi olmamasını ummak mı gerektiğine karar vermek.

BÖLÜM 24

ASHTON

Las Vegas uçuşu biraz tuhaftı. Soyunma odası duşlarında yaşananlardan beri Marcus'la konuşmadık ve nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Sakin kalmaya ve Marcus'a karşı dostça davranmaya çalışıyorum ama takımın geri kalanıyla ters düşme ihtimalime karşı ona fazla dikkat etmiyorum. Ama Marcus içine kapanık ve pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Yanağımda, beni öptüğü, ağzımın hemen solundaki nokta, sanki fiziksel bir iz bırakmış gibi hâlâ karıncalanıyor. Bunu, kürek kemiğimde ısırdığı morluktan veya uyluklarımın arasında sabunlu penisiyle bana yaşattığı orgazmdan daha çok hissediyordum. Aman Tanrım, Ashton, bunu düşünmeyi bırak yoksa gerçekten sorun yaşayacaksın!

Otelin buz makinesine doğru yürürken telefonum çalıyor.

Salak Anderson: Neredesin?

Doucheface Anderson: Hepimiz lobi barındayız, yarın akşamki maçtan sonra ne yapacağımızı planlıyoruz. Geliyor musun?

Marcus'un satış alanından çıkmasına az kalsın çarpacağımı anladığımda cevap verip vermeme konusunda tereddüt ediyordum.

"Kahretsin, özür dilerim. Dikkat etmiyordum."

"Harika," diyor ve beni küçük odaya almak için kenara çekiliyor. Makinelerden birinden almış olması gereken spor içeceğinden bir yudum alıyor.

"Buz alıyorum," diyorum beceriksizce. Bunu bilmesine gerek yok ama onu aynı odada tutmak için sürekli gevezelik ediyorum. Tamamen rahat bir şekilde oynuyoruz. Dostça. Son zamanlarda penisi ve eli beni boşalttığı için kesinlikle öyle değil ve tek düşünebildiğim bu. "Dizim için. Bu gecedен sonra biraz ağrıyor. İyi maçı, değil mi? Vandy'nin kıcını gerçekten tekmeledik, gerçi üçüncü çeyrekte yetişebileceklerini düşünmüştüm. Belki de dayanıklılık çalışması için daha uzun antrenmanlar yapmalıyız. Koç bizi daha fazla dışarıda tutacak gibi görünüyor."

Ben mi? Saçmalamak mı? Asla.

"Ah, evet. Kulağa hoş geliyor. Yarınki maça hazır mısınız?"

"Kesinlikle. Ama sonrasına hazır olduğumdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vegas'tayız," diyorum, sanki her şey çok açıkmiş gibi. "Ekibin geri kalanı dışarı çıkmayı planlıyor." Bir an duraksadıktan sonra, "Gidiyor musun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor gülerek. "Geçen yıl da aynısını yaptılar ve haftalarca duyduğum tek şey Dustin Harris'in yüzünün bir striptizcinin vajinasına ne kadar benzediğiydi. Pek bana göre değil."

Kahkaha attım. "Evet, benimki de öyle. Belki onları başka bir şey yapmaya ikna edebiliriz."

"Belki." İçimde onun gideceğine dair en ufak bir inanç yok zaten. Gitme isteğim eskisinden bile daha az. "Tamam, peki, iyi geceler. Dizini kaldır," diyor ve girişteki yerinden kalkıp odasına dönüyor.

"Bekle, Marcus. Konuşabilir miyiz—"

"Sonra," diyor sözümü keserek. "Belki ACC Challenge maçından sonra? Ya da finallerden sonra?" Her zamanki soğukkanlı, ifadesiz yüzü takınmış ama parmaklarının içki şişesinin etiketiyle oynadığı huzursuzluğu görebiliyorum. Rahatsız olmuş, muhtemelen aramızda yaşananlardan pişman. Yine.

"Her şey yolunda mı?"

Omzumun üzerinden sertçe cevap vererek uzaklaştı. "Evet, her şey yolunda. Sadece aklımda çok şey var."

Ben de, sert çocuk. Ben de.

Arena, BYU bir basket daha atıp bizi iki sayı geride bırakırken, kalabalığın sağır edici uğultusuyla yankılanıyor. Saate bakarken alnımdaki ter damlaları yüzümden aşağı akıyor. Gözlerim, benim kadar yorgun görünen Marcus'a kayıyor ve çenesini eğerek sessiz önerimi onaylıyor. Saatte neredeyse hiç zaman yok ve bunu başarmak neredeyse bir mucize olacak, ama ikimiz de henüz pes etmeye hazır değiliz. Şimdi, ikimizin de ne kadar durdurulamaz olduğunu göstermek için kendimizi zorlamamızın zamanı.

"Sen ve ben varız Prenses," dedi sessizce, sahada hızla ilerlerken ve BYU'nun topu ele geçirdiği yere yetişirken.

Bir daha gol atarlarsa iş biter.

Adrenalin patlamasıyla potaya doğru koştum ve tam bir oyuncu turnike atmak için içeri girerken sıçradım. Topu savururken boyum avantajıma oldu. Top arka tahtadan sekip neredeyse potaya çarpıyordu ama havadan kaptım. Bir an bile tereddüt etmeden döndüm ve topu Marcus'un pozisyon alacağını bildiğim arkama doğru fırlattım. Bir bulanıklık gibi, sahayı hızla geçti ve genç gardlarımızdan Jackson Montgomery'nin bir buçuk metre ötesinden değil, havadan topu kaptı. Jackson'ı yem olarak kullanıp ona topu pasladığımı düşündürdüğüm için biraz kötü hissettim ama Marcus ve ben

haftalardır bu oyun üzerinde çalışıyorduk. Marcus topu sahada sürdü, savunmacıların arasından geçip gitti. Hızlı bir aldatmacayla, her biri kendisinden birkaç santim uzun olan iki BYU oyuncusunu geçti. Başka bir oyuncu yaklaşıyor ve ben üç sayı çizgisinin ötesine doğru koşarken bana bakmadan bir pas atıyor.

Temiz bir yakalama yapıp şutumu hazırlıyorum, ancak savunmacılar üzerime doğru hücum ederken baskının her taraftan üzerime geldiğini hissediyorum. Tutuşumu ayarlayıp şut atmaya hazırlanıyorum. Ağır çekim gibi gelen bir anda, topun yere düşmesine izin veriyorum, sahanın ortasında yakalıyorum ve sonra topu sırtımın üzerinden savurarak, üç sayı çizgisinde boşta olan Marcus'a paslıyorum. Pası alıyor ve tek bir akıcı hareketle, hiç tereddüt etmeden şutu gönderiyor. Top fileye doğru ilerlerken düdük çalıyor.

Top havada dönerek fileye tatmin edici bir şekilde çarptığında tüm arena sessizliğe bürünüyor, nefesler tutuluyor.

Kalabalık coştı. Takım arkadaşlarımız Marcus'a doğru koştu, onu kucakladı ve zıplayıp dururken coşkuyla bağıldılar. Ben de kalabalığa katıldım, Koç Burke ve diğer ekip de katıldı ve neredeyse gerçekleşmeyecek bir galibiyeti kutladık. Tüm olasılıklara rağmen, galibiyeti tek bir sayı farkla aldık.

Marcus'u kutlamak için kendime çekerken kolumu ensesine doladım. "İşte böyle yapılır!" diye bağurdım takım arkadaşlarımızın tezahüratları arasında.

Daha sonra, kutlama yaparken çok gürültü yaptığımız için neredeyse restorandan atılacağımız bir takım yemeğinden sonra, kendimi otelin otomat alanında dolaşırken buldum. Herkes partiye gitmek için ayrılmıştı. Antrenörler, herkesi güvenlik konusunda uyardıktan ve ertesi sabah uçuşumuz için zamanında otele döndükten sonra başka tarafa baktılar. Burke ve Weston'ın en yakın kumarhaneye gittiklerinden oldukça eminim. Katın tamamı sessiz.

Duvara yaslanıp telefonumla o kadar uzun süre oynuyorum ki, hareketle aktive olan ışıklar yanıyor. Elimde bir spor içeceğinin fotoğrafını çekip kaderi zorluyorum ve sosyal medyamda, destansı bir maçın ardından susadığımı belirten bir yorumla paylaşıyorum. Paylaştıktan kısa bir süre sonra Marcus geliyor.

"Dışarıda parti yapacağını sanıyordum."

Hemen doğruldum ve kendimi tüm boyuma kadar zorladım. "Artık pek bana göre değil," diye cevapladım. "Bugün iyi bir oyun oynadım."

"Evet," diye nefes verdi ve yanıma doğru geldi. "İyi oyundu."

Ağzı ağızıma çarpıyor, sert bedeninin darbesiyle sertçe duvara çarpıyorum. Öpücüğe inliyorum, ağgözlülükle onu daha da kendime çekiyorum.

Marcus'un dudakları benimkiler kadar aç, beni tüm gücümle yiyip bitiriyor. Dili ağızımın içine doğru hareket ediyor, omurgamdan aşağı doğru elektrik yüklü bir ürperti gönderiyor ve testislerime ulaşıyor. Penisim anında sertleşip Marcus'un sert karın kaslarına sürtünüyor. Homurdanarak eşofmanımın bağcıklarını çekiştiriyor, ta ki pantolonumun önünü açıp penisimi dışarı çıkarana kadar. Beni çılgınca ama kararlı bir şekilde okşuyor, öpücüğünü çenemden boynuma doğru kaydırıyor. İstiyorum... Kahretsin, çok istiyorum.

Asansörün ding sesi bizi ayırıyor ve takım arkadaşlarımdan üçü yanımdan geçmeden önce eşyalarımı toplamak için acele ediyorum. Bize şüpheyle bakıyorlar, ben de ereksiyonumu kapatmak için yumruğumla gömleğimi aşağı doğru çekiyorum ve Marcus, sanki bir seçim yapmak istiyormuş gibi otomatın karşısına geçiyor.

"Beyler," diye başımı eğerek selamlıyorum. "Bernice," diyorum Alpha Omega Psi sayesinde tanışma fırsatı bulduğum Chase'e. Kötü bir çocuk değil. Bu okulun zehirli kardeşlik ortamından ve genel olarak tüm ayrıcalıklarından uzak dursa ne kadar daha iyi durumda

olacağını düşünmeden edemiyorum. "Kimlik kartınız kontrol edildi mi?" diye soruyorum, eğlenen bir ses tonu ve bilmiş bir sırıtışla.

Franklin, Chase ve Tristan utanmış görünüyorlar. Hepsi birinci sınıf öğrencisi ve muhtemelen "hayır" cevabına alışık değiller.

"Sahte kimliğinin boktan olduğunu söylemiştim," diyorum Chase'e. Birkaç hafta önce bir partide gösteriş yapıyordu ve onu sahteleri ayıklamaya çok daha alışkın olan büyük şehirlerdeki bar ve kulüplerde kullanmaması konusunda uyardım. Üstelik CVU çevresindeki birkaç bar ve dükkan da yeterince umursamıyor. Şımarık zengin çocukları genellikle her şeyi yanına kar bırakır. "İçeri girmek için para ödemediğine şaşırdım."

"Orada polisler vardı," diyor Chase gözlerini devirerek. "Oraya varmadan önce birkaç son sınıf öğrencisinin BYU taraftarlarıyla kavga ettiğini duydum." Bana anlamlı anlamlı bakıyor ve sorun çıkaranın kim olduğunu tam olarak bildiğim izlenimini veriyor. Tabii ki Anderson ve Preston'ı da.

İç çektim. "Birini kefaletle kurtarmam gerekecek mi?"

"Hayır, her neyse, neyse, çözüldü. Odamızda birkaç içki içeceğiz, katılmak istersen?" Etrafıma, bir omzunu otomat makinesine dayamış, küçük bir kuru yemiş karışımından yiyen Marcus'a baktı. "Sen de tabii."

Elbette.

Marcus kaşını kaldırdı. "Teşekkürler, ama geri dönüp finaller için biraz çalışacağım."

Çocuklar koridorda yürümeye devam ediyor ve Marcus otomattan kalkıyor. "Sonra görüşürüz."

"Bekle." Onu girişten geri çekip duvara yaslıyorum. Dudaklarım tekrar üzerine iniyor, ama bu sefer daha yumuşak ve yavaş, sanki birbirimizden içiyor, dillerimizi uzun uzun çekip birbirimizin havasını yutuyormuşuz gibi. Önceki sert, çılgın öpücüklerden bile daha ateşli.

"Odama gelebilirsin," diye mırıldanıyorum dudaklarının arasından.
"Anderson, eğer dönerse, çok geç döner."

Öpüşmekten vazgeçmesine neden olan şeyin davet mi yoksa o pislik ev arkadaşımın adının anılması mı olduğundan emin değilim.

Boğazını temizliyor. "Sorun değil. Muhtemelen yapmamamız en iyisi. Yapmamalıyız... Bu aptalca bir fikir."

"Neden?" diye sordum nazikçe, onu duvara yaslayarak.

"Geçmişimiz. Ailelerimiz."

"Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

"Emin misin?"

Kapıyı öyle bir sert vuruyorum ki, yan komşum başını uzatıp bana kaşlarını çatarak bakıyor ama umurumda değil. Boyu benden yaklaşık otuz santim kısa ve boyumla onu dik dik bakıp içeri büzülene kadar bakıyorum. Sanki bir şeyi çözmeye yardımcı olacakmış gibi kapıya orta parmak gösteriyorum.

Marcus ve ben Las Vegas Showdown'dan sonra ve ardından Pazartesi günü Ole Miss'e karşı oynanan ACC Challenge maçından sonra çok formdayız. Sahayı domine ettik ve basın bize doyamıyor. Üniversite sporlarının önemli anları, Marcus ve benim son üç maçta sergilediğimiz oyunların neredeyse ardı ardına gelen klipleridir. Çok yorgunuz, bu yüzden Salı sabahı döndüğümüzde Marcus benimle veya başka biriyle konuşmadan yurtlara doğru koşturduğunda bunu kişisel algılamadım. Çarşamba günü de ona biraz zaman tanıdım. Sonra dün ona sabah geç saatlerde oynayacağı bir final için bol şans dilemek için mesaj attım ama beni okundu olarak bıraktı. Bana teşekkür etmesini veya aynısını teklif etmesini beklemiyordum ama dün gece ona attığım beşinci mesajdan sonra endişelenmeye başladım. Sonra bu sabah antrenmanda da beni görmezden geldi.

Yarın Boston College'da bir maımız var ve benimle iletişim kurmadığı için kaybetmemizi istemiyorum.

"Vell duşta," diyor bir adam, omuzlarında havlu, saçlarından sular akarak, eşofman altıyla yürürken. Oradan yeni gelmiş olmalı.

Marcus'un dikkatini çekmek konusunda hiç utanmam veya sınır koymam, bu yüzden doğruca duşlara yöneldim. Onu diğer zamanlarda tuvaletlere kadar takip ettiğimde, bomboştu. Bu sefer etrafta dolaşan, çeşitli duş kabinlerine gidip gelen veya lavabolarda dişlerini fırçalayan birkaç kişi vardı. Hepsini görmezden gelip duş sırasının arasında Marcus'un ayakları olduğundan oldukça emin olduğum bir şey görene kadar yürüdüm. Çoraplarının bronzlaşma izini ve koyu saçlarının incecik tozunu tanıdım. Burnum, eczane markalı duş jelinin tanıdık kokusunu aldı ve onu baştan aşağı yalamak istedim. Belki de yapacağım şey budur.

Perdeyi açıp içeri girmeden önce, kimsenin dikkatini çekip çekmediğini görmek için Marcus'a saygıyla bakıyorum.

"Ne-" Marcus, benim olduğumu görünce sustu. "Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Benden kaçıyorsun."

"Değilim. Sadece... meşgulüm."

"Yalancı."

Marcus homurdandı. "Finaller bittikten sonra konuşabilir miyiz?"

"Evet, hayır. Bu benim işime yaramaz. Her ne ise, bu kadar telaşlanmana yetecek kadar kötü olduğu ortada ve öğrenene kadar beni endişelendirecek. Yarınki maımız için bana söylemek zorundasın."

Marcus başını duş başlığının altına sokup şampuanının kalanını duruladı. "Öyleyse odama gidip konuşalım. Islanacaksın."

"Önce seni ıslatmayı tercih ederim."

"Ashton," diyor uyarı dolu bir tonda.

"Marcus."

Sert davranıyor ama şu anda sadece birimiz çıplak ve tamamen ereksiyon halindeyiz. Sanki yiyecek bir şeymiş gibi penisine bakıyorum.

"Bana öyle bakmayı bırak," diye fısıldadı-bağırdı, başımın yanındaki havlusuna uzanıp aşağı çekerek kendini örttü.

Hayır, hayır.

Havluyu çekip alıyorum.

"Ashton!"

"Görmek istiyorum."

Marcus, açık sözlülüğüm karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde bana göz kırptı. Aramızda olan her şeyi tam olarak kabul etmedik. Olur, sonra Marcus hiç olmamış gibi davranır. Durulayıp tekrarlar. Şu an aynı olabilir ama siktir et. Sadece bir tatmak istiyorum.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve Marcus'un gözleri bu hareketi takip etti.

"Yeterince bakabildin mi?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

"Ağzımı doldurmak isterdim."

"Şu anda?"

Penisini ve ucundan aşağı akan pre-meni damlasını işaret ediyorum.

"O hazır, ben hazırım. Neden hemen şimdi olmasın?"

"Buraya girdiğini gören oldu mu? Çünkü insanlar burada birden fazla kişi olduğunu görebiliyor," diyor kabinin altındaki boşluğu işaret ederek.

"Sence umurumda mı?"

"Daha çıkmadın bile."

"Kim diyor? Hem zaten neden dışarı çıkmam gerekiyor ki? Bu bir duyuru değil. Sadece bir şey. Kimin bildiği umurumda değil."

"İnsanların senin eşcinsel olduğunu bilmesini umursamıyor musun?"

"Biraz bile değil. Birçok kişi biliyor zaten."

"Ya insanlar senin hiç kimse için diz çökmeyi sevdiğini bilirlerse?"

"Sen önemsiz birisin, Marcus."

"Bunu arkadaşlarına söyle. Benim çöp olduğumu düşünüyorlar."

"Saçmalık," diye cevap verdim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Şaka yapıyorum. Senin ateşli olmanla ilgili değil, bok gibi ateşlisin. Ama arkadaşlarımla ilgili. Senin hakkında konuşurken onları haddini bildim ve bilmeye devam edeceğim."

"Ve bunun için sana kızmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Önemli değil Marcus. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ne gerekiyorsa onu alırım?"

"Sana sandığın gibi biri olmadığımı göstermek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ailem gibi değilim. Ya da en azından öyle olmak istemiyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüm, kot pantolonumun kotuna sızan suyu umursamadan. Çenem yukarı kalktı ve üstümde duran Marcus'a göz kırptım. Geniş, kaslı göğsü ve V şeklinde daralan beli ile muhteşemdi. Penis kalın ve sertti, düz dışarı çıkmak için fazla ağırdı, bu yüzden sıkı, kıllı bacaklarının arasında sallanıyordu. Penis ile şimdiye kadarki diğer karşılaşmalarım hızlı ve sertti, bu yüzden onu keşfetme şansım olmadı ama şimdi fırsatı değerlendirdim. Muhteşem, pürüzsüz, damarlı ve kesilmemişti. Başka penisler de bu kadar lezzetli görünüyor mu? Yoksa bu adama olan ömür boyu takıntım onu tanrısal boyutlara mı getirdi?

"İstediğın gibi davranabilirsın," diye mırıldandım usulca. Boyun eğip ona sahip olduğumu göstermekten korkmuyorum. Öne eğilip ayaklarının üstüne, ayak bileklerine, baldırlarının iç kısımlarına ve kaval kemiklerine yumuşak öpücükler konduruyorum. Her dizinin üzerine ağzım açık öpücükler konduruyorum, bacaklarının arasındaki hassas tenine kadar uzanıyorum, ta ki ağır penisi neredeyse alnıma değip ilgi talep edene kadar. Penisinin altından Marcus'a bakıyorum, gözlerim onunla buluşırken dilimin düz kısmıyla penisinin alt kısmını yukarı doğru gezdiriyorum. "Nefretini benden çıkar. Beni kullan. Bana zarar ver. Bunu hak ediyorum."

Bana ilk seferki gibi sert davranmıyor, bu da bana onu gerçekten tatma, dilimde ve boğazımda hissetme fırsatı veriyor. Onu her derine aldığımda, gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir yetenekle onu etkileyebildiğim için çok mutluyum. Şaftını yukarı aşağı yalayıp öpmek, sonra yanaklarımı çukurlaştırıp boyu boyunca yukarı aşağı hareket etmek arasında gidip geliyorum. Onu boğazıma kadar aldığımda, etrafında yutkunma kasılmalarını hissedebileceği anda, nefes nefese kalıyor ve inliyor.

"Boşalacağım," diye uyarıyor, başımın arkasına hafifçe vurarak. Başımı sallayıp onu daha derine alıyorum, penisinin başının boğazımın arkasına çarpmasını sağlıyorum. Eli saçlarıma dolanıyor, bu sabah duştan sonra saçlarımı topladığım topuza dolanıyor. Kavrayışı sıkılaştınca inliyorum ve kontrolü ele geçirip uzun, yavaş hareketlerle ağzıma giriyor. Parmaklarım yuvarlak kıcının etine gömölüyor, onu serbest bırakmaya ve bunu onun için yapmama izin vermeye teşvik ediyorum. Eğer gerginliğini azaltmak için yapabileceğim tek şey buysa, eğer tek yapabildiğim buysa, en azından ona bunu verebilirim.

"Tanrım, Ash, bu ağız... ıııı..." Boğazımdan aşağı boşaldı, karnıma sıcak sperm fışkırdı. "Siktir," diye inledi, ben ağzımı üzerinde tutarken, tek bir damla kalmayana ve o buna tahammül edemeyecek kadar hassaslaşana kadar emmeye devam ettim. Şaşkınlıkla, beni saçlarımdan tutup öpmek için yukarı çekti ve ağzımı yaladı. Dilimde

kendi tadını alabilecek miydi acaba? Siktir, bu çok ateşli. Keşke hepsini yutmasaydım da birbirimize aktarabilseydik.

Marcus aceleyle kemerimi ve kot pantolonumu çözüp kumaşı bacaklarımdan aşağı doğru itiyor. Ağzımı onunkinden çekmeden, ağızımdan çıkıp tişörtümü başımdan çekiyorum. Kıyafetlerim ağır bir şap sesiyle ıslak zemine düşüyor ve Marcus beni havluların ve tuvalet malzemelerinin bulunduğu küçük bankta oturtuyor. Sırtımı köşeye yaslayıp, ayağımı bankın üzerine koymam için beni yönlendiriyor ve bacaklarımı ona doğru iyice açıyor. Başını eğip bir meme ucunu ağızına alıyor, sonra daha da aşağı inerek bacağımla kasığım arasındaki kıvrımı yalıyor.

"İstediğim gibi kullanabilirim, ha?" Eli uyluğumdan yukarı doğru tırmanıp kıcımlı siktikten sonra künt parmak uçları çatlağımlı aşağı yukarı okşuyor. "Ya bununla oynamak istersem?" diye soruyor, bir parmağıyla deliğimin etrafında küçük daireler çizerek.

Sızlanıp başımı sallıyorum. "Senin."

Marcus neredeyse homurdanıyor, dizini banka koyuyor ve başını eğip penisimi ağızına alıyor.

Şaşkın küfürüm duvarlarda yankılanıyor ama içeride birileri kalmışsa bile hiçbir şey söylemiyor. Ya da en azından ben kimseyi duymuyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, beynimden penisime kan hücum ediyor. Marcus'un ağızına doğru boşaldım. Marcus Vell'in penisimi emme mucizesine tanık olurken ağızımdan anlaşılmasın bir "ohfuckohfuckohfuck" dizisi dökülüyor. Parmağı tekrar deliğime dokunduğunda ırkiliyorum, deliğim şimdi bir şeyle kayganlaşmıştı - sabun ya da saç kremi-. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Tek bildiğim, bir saniye ovuşturup yokladığı, bir sonraki saniye kalın bir parmağının içime kaydığı. Parmağını içimde hareket ettiriyor ve ben inliyorum.

"Doğru," diye fısıldadı, içime daha da derine girerek. "Kıçın bana karşı çok açgözlü. Bir tane daha kaldırabilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse emin değilim ama şu anda bana yapmak istediği her şeye razıyım. İkinci kalın parmak içeri girdiğinde içimden bir inilti kaçtı ve Marcus ağzını tekrar penisime dayadı. Dilini başımın etrafında döndürüp sertçe emdi, sanki ruhumun derinliklerinden gelen boğuk bir ses çıkardı, iki parmağını da tamamen içime sokup kıvırdı. Kıçım hisle rahatlayana kadar parmaklarını içime doğru emmeye ve sikmeye devam etti ve içimdeki o elektrik düğmesine her dokunduğunda çığlık attım.

Marcus, aletimin ağzından düşmesine izin veriyor ve bana bakıp kıvranıp nefes nefese kalmamı izliyor. "Bayılıyorsun." Neden şaşırdığından emin değilim. Şimdiye kadar bana yaptığı hiçbir şeye karşı tam bir sürtük olmadığım söylenemez. "Böyle orgazm olabilir misin?" diye soruyor, boğuk bir sesle, baskıyı artırırken parmaklarını derinlemesine içime sokuyor.

"Nnyynnnngh—Bilmiyorum."

"Sanırım yapabilirsin." Yaklaştı, canlanan penisi, o lezzetli parmaklarını prostatıma sürterek ritmik bir şekilde esneten kolunun hareketiyle zıplıyordu.

Çok yakınım. Kolumun kollarını bile penisime sürtse patlarım.

"Marc—" Titrek bir nefes aldım, yalvarmaya hazırdım, lütfen boşalmama izin ver diye.

"İşte bu kadar Prenses, başarabilirsin. Ver onu bana."

Lanet olsun, bana Prenses dedi. Bunu neden bu kadar seviyorum?

Sözleri ve onları hırlayarak söyleme şekli, prostatıma vurduğu uzman seviyesindeki hassasiyetle birleşince, içim bir gayzer gibi fırlıyor. Sperm havaya fışkırıyor, Marcus'un göğsüne ve pazılarına sıçradı. Beni kendine çekip, kalçalarım heyecanlı bir köpek gibi havaya savrulurken, son damlasına kadar sömürüyor.

Aman Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Kendime engel olamayıp kollarımı Marcus'un etrafına sarıp onu kendime doğru çektim, onu derin derin öptüm, pisliğimi aramıza sürdürdüm. Penisim hâlâ seğiriyor ve sonsuza dek boşalabilseydim gibi hissediyorum. Penisi yine sertleşmişti, bu yüzden aramıza bir el atıp ikimizin de beline doladım. Marcus gözlerini kapattı ve elimi uzatırken sessizce küfretti, parmakları hâlâ içimdeydi, bu onun için garip bir açı olsa gerek ama onları çekerse isyan ederim. Titriyorum ve aşırı hassasım, inlemelerim boşluğa yankılanıyor çünkü kontrolüm yok.

"Beni becermek ister misin?"

Marcus'un gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Yani, daha önce... böyle... bir şey... yapmamıştım," diye kekeledim. Kırılğanlığını göstermenin ne kadar da açık sözlü bir yolu, ahmak herif.

Beni bir öpücükle susturuyor. "Bu sefer değil," diye nefes nefese ağzıma doğru sıçırıyor. "Yarın maçıımız var. Ama bu kıcı yakında alacağıma inanmalısın Prenses. Seni o kadar genişleteceğim ki günlerce doğru düzgün yürüyemeyeceksin." Parmaklarını bir kez daha derinlemesine sokup çıkardıktan sonra geri çekiliyor. Geri çekilip pisliği eliyle siliyor, bir pazısını ıslatıyor, sonra elini kocaman penisinin etrafına doluyor ve kendini sert ve hızlı bir şekilde pompalamak için menimi kayganlaştırıcı olarak kullanıyor.

Siktir git.

Bankta kıcı üstü yere yığılıp onu açlık ve hayranlıkla izliyorum. Uzanıp bir parmağıımı pisliğin içinden geçirip dudaklarına götürüyorum. Ağzına emdiğinde gözlerim geri dönüyor, sanki tadına baktığı en güzel şeymiş gibi inliyor. Bir parmak daha kaldırıyorum ama bu sefer bacaklarının arasına uzanıyorum. Yaklaşıyor, bir bacağını kaldırıp yanımdaki banka oturuyor. Gözlerim onunkilere kayıyor, anladığımdan emin olmak istiyorum. Dudaklarını yalayıp başını sallıyor.

Islak parmağıımı dikkatlice çatlağında aşağı yukarı gezdirip deliğini bulup masaj yapıyorum. Onunla oynuyorum, parmağıımın ucunu içeri

sokup okşuyorum. Marcus kalçalarını sallıyor, daha fazlasını elde etmeye çalışıyor. İlk müdahalem çekingen ve yavaş, ona bir dakika önce hissettiğim gibi hissettirmek için nasıl ve nerede dokunacağımı bilmiyorum. Parmağımın ucunu, sonra ilk boğumuna kadar yutan kıcının sıklığına hayran kalıyorum.

Marcus oyun oynamaya gelmedi. Penisini bırakıp bileğime uzandı, parmağımı tamamen içine sokup geri sallandı. Bir anlığına kendini becermek için parmağımı kullandı, ben de bu şehvetli gösteriye ağzım açık bakakaldım. Toplum içinde bu kadar içine kapanık biri için, benim somurtkan sert erkeğim tam bir seks tanrısı. Görevi anladığımdan emin olduktan sonra Marcus tekrar penisine uzandı.

Bir elimle ikinci parmağımı kıcına sokarken, diğer elimle parmaklarımı kalçasına doğru kaydırıyorum, başımı yana çevirip, o kendini okşarken ben de onun shaftının tabanını yalamak için aşağı indiriyorum.

"Mmmm evet. Toplarımla oyna, Ash. Onları— Ah, siktir et—"

Vay canına, doğru ya. Marcus'un kıcının parmağımı nasıl sıkıldığını hissedebiliyorum, sert testislerimden birini ağzıma alıyorum, sonra diğerini. Cennet gibi. Başım garip bir açıda ve burnumun üstünde kıllar var, ama Marcus parmağımda kıvranıyor ve yüzümün birkaç santim önünde mastürbasyon yapıyor ve bayılıyorum.

"Güzel yüzüne boşalacağım Prens," diye homurdandı ve vücudu sarsıldı. "Siktir. Tam orada. Ah, siktir, Ash—"

Parmaklarım Marcus'un bacaklarının titremesine neden olan yumuşak çıkıntının üzerinde acımasızca geziniyor ve boğuk bir iniltiyle boşalıyor. Daha önce boğazıma pompaladığı spermden daha az var ama yüzümü boyayacak kadar var.

Bittiğinde Marcus parmaklarını burnumun üstünden aşağı doğru ve elmacık kemiklerimin üzerinden gezdiriyor, orgazmını tenime yayıyor.

Boğuk fısıltısı neredeyse duyulmayacak kadar kısık. "Güzel."

BÖLÜM 25

MARCUS

En zor anlar, sarhoşluğumuzdan kurtulduktan sonraki anlardır. Kendimi çelişkili ama bir o kadar da tatmin olmuş hissediyorum. Doğru geliyor ama içkiden sonraki berraklık bana bunun ne kadar yanlış olduğunu hatırlatıyor. Asla işe yaramayacağını.

Temizlenip odama döndüğümüzde, Ashton'a giymesi için eşofmanlarımdan birini veriyorum. Kıyafetlerimin içinde tuhaf görünüyor. Sanki markasız paçavralar oraya ait olmadıklarını biliyor ve vücuduna tuhaf bir şekilde oturuyor. Elbette, bunun bir kısmı benden 23 santim uzun olmasından kaynaklanıyor olabilir. Ama kumaşın üzerindeki tüyler her zamankinden daha belirgin ve bundan biraz utanıyorum. İçgüdüsel olarak en rahat eşofmanımı ona uzatmıştım, ne kadar eski olduklarını unutmuşum.

"Umarım sorun yoktur," diyorum, elimi enseme sürterek.

"Gerçekten yumuşaklar."

"En sevdiğim çift," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden bu kadar yıpranmışlar." Giydiğim çift de pek iyi değil ama ikimiz de bunu belirtmiyoruz.

Birkaç gergin an boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz, küçük odam şu anda bir ayakkabı kutusu gibi. "Belki bunu senin evinde

yapmalıyız. Burası biraz sıkışık..."

Kapıya doğru ilerlemeye çalışırken Ashton belimden tutup beni kendine çekiyor. "Kısıtlı kalmam sorun değil. Şimdi, seni her zamankinden daha fazla düşündüren şey ne, anlatacak mısın?"

"Ben somurtkan değilim." Kaşlarını kaldırdı. "Sen ve kuzenim Sean'ın aynı odada bulunmanıza izin verilmiyor. Asla."

Gülüyor. "Öyle diyorsan öyle olsun. Şimdi lafı dolandırmayı bırak," diyor yatağımın kenarına oturup kalçalarımı çekerek dizlerinin arasına dikilmemi sağlarken. Çok samimi bir durum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Evet, arada sırada sevişiyoruz ama ne zamandan beri bu kadar rahat bir şekilde dokunuyoruz? "Ne oldu?"

Derin bir yutkunup derin bir nefes aldım. Ama ihtiyacım olan derin, rahatlatıcı nefes bu değildi. Onunla bu konuda konuşmaktan ne kadar gergin olduğumu bilmesini istemiyordum. Neden bu kadar gerginim, hiçbir fikrim yoktu. Bu bir yere varacak gibi değildi. Varamazdı. Babamın dosyalarını bulmadan önce bile işe yaramazdı. Birbirimizden çok farklıyız. Ailelerimiz de birlikte olmamızı asla kabul etmezdi. Bunu düşünmemeliyim bile.

Bulduklarımı ona gösterirsem, savunmaya geçip geri mi çekilecek, yoksa ailesini savunmaya mı çalışacak? Babasının beni takımdan attırmasına izin mi verecek? İhtiyacı olan cephaneye sahip. Tek yapması gereken ona yumruk attığımı söylemek, benim için her şey biter. Her durumda olduğu gibi burada da tüm güç onda. Bu, birlikte olduğumuz anları kontrol altına almamın bir nedeni, çünkü vücudum onu ne kadar istese de, bir daha savunmasız olmayacağım. Bir daha hazırlıksız yakalanmayacağım.

"Babamın eski dosyalarında bir şey buldum. Sanırım anne ve babamızın neden birbirlerinden nefret ettiğini anladım."

Ashton sessiz. Çok sessiz.

Ona uzattığım fotoğraf ve dosya sayfalarına bakıyor, sanki bir şeyi kaçırmış gibi tekrar tekrar karıştırıyordu. Bazı fotoğraflar kopyalarda daha koyu çıkmış ama hepsi yeterince netti. Orijinalleri evde saklaması için bıraktım ve kopyalarını çıkarmak için Greg'in ofisine gittim. Ashton'a göstermeye karar verdiğimde kullanmak üzere bir kopya da çıkardım. Ona gösterip göstermemem gerektiği, işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceği konusunda mücadele ediyordum. İçimde küçük bir parça da bunların bir kısmını takip etmek, gerçeği öğrenmek istiyordu; sanki babamın haksız olmadığını kanıtlayarak intikamını alabilmişim gibi. Bu bilgiyle ne yapardım ki? Temize çıkmak isterdim ama aynı zamanda sonuçla hiçbir ilgim olmasını da istemezdim ki bu kesinlikle bir medya çılgınlığı olurdu. İstediğim veya ihtiyaç duyduğum türden bir tanıtım değil bu.

Klasörün içeriğini sindirmesi için ona yeterince zaman verdikten ve o yine sadece resimlere baktıktan sonra sonunda konuşuyorum.

"Üvey kardeş olduklarını biliyor muydun?"

"Ne? Nerede yazıyor bu?"

"Bu benim büyükannem," diyorum, baldır hizasında beyaz bir elbise giymiş ve elinde bir buket tutan bir kadının fotoğraflarından birini işaret ederek. Kadının kolu Ashton James Senior'ın koluna dolanmış ve gülümsemelerinden yayılan sevgi ve mutlulukla birbirlerine gülümsüyorlar. Ashton'ın ailesinin şu anda yaşadığı malikanenin dışında, bir dans pistinde çekilmiş başka bir fotoğrafları daha var. Arka planda, babamın ergenlik çağındaki hali bir masada oturmuş, kameranın arkasında olup bitenlere gülüyor. Ashton'ın babası masanın karşısında oturmuş, onu ilgiyle izliyor. Gözlerinde hayranlık var. On iki yaşındayken aniden bir ağabey sahibi olmanın oldukça havalı görüldüğünü tahmin edebiliyorum. Babamın anlattığı hikâyeden bilsem de, bu uzun sürmedi. Diğer fotoğrafların çoğunda Ashton'ın babası Junior, somurtkan bir ifadeyle veya arka plandan babama ölümcül bakışlar atarken görülüyor. Güldükleri veya iyi geçindikleri birkaç fotoğraf var, en dikkat çekenini de yaşlandıklarında çekilmiş bir fotoğraf. Bu fotoğrafta, havuzun sığ ucundalar ve

güreşiyor gibi görünüyorlar. Yaşlarını doğru hatırlıyorsam, kavgalarından hemen önce çekilmiş olmalı.

Ashton gülerek beni şaşırttı. "Babam ve sana benzeyen o rastgele adam dışında hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Bir an için babalarımızın gizli bir ilişkisi olduğunu falan söyleyeceğini sandım." Kendi kendine kıkırdarak başını salladı. "Büyükbabamın bir ara yeniden evlendiğini biliyordum çünkü kazayla ilgili haberler var ama kimse bundan bahsetmiyor. Büyük bir aile sırrı falan gibi bir şey ama nedenini hiç anlamadım. Çocukken soru sormamayı öğrendim, bu yüzden dürüst olmak gerekirse tamamen unuttum. Mimi, büyükbabam dediğimiz kişi, aslında hiç boşanmamış gibi davranıyor ve kimse aksini söyleyecek kadar aptal değil."

"Mimi... Matilda mı?" diye düşündüm.

"Evet, doğru. Nereden bildin?"

"Şu belgelerde adı yazıyor," diyorum, onları göstererek. "Ama aynı zamanda babamın bana anlattığı hikâyeden de."

Hikayeyi elimden geldiğince aktarıyorum, o iğrenç kadının adını ağzıma almak istesem bile tarafsız bir üslup kullanmaya çalışıyorum. Hikaye ve sonuç tek başına her kelimeye inanmam için yeterli, ama bariz önyargımı gösteremiyorum. Ashton'ın ne düşündüğünü, bu bilgiyle ne yaptığını görmem gerekiyor. Eğer başlangıçta saldırgan bir tavır takınırsam, kötü tepki verebilir ve ailesini savunma ihtiyacı hissedebilir.

"Babam, o fotoğrafları bulduktan sonra bana bu hikâyeyi anlattı. İşyerini kapattıktan hemen sonraydı, yani sanırım on dört yaşındaydım. Babanızın hikâyedeki çocuk olduğunu hiç söylemedi, sadece üvey kardeşinin adının Junior olduğunu söyledi. Noktaları hiç birleştiremedim ama tatilden önce konuşurken bir şey bu fotoğrafları hatırlattı."

"Bu yüzden babama Junior diyen var mı diye sordun."

Başımı sallıyorum. "Aslında Şükran Günü'nde bunu sormuştum. Mimi, büyükbabamın ona böyle seslendiğini ama bundan nefret ettiğini, bu yüzden artık kimse ona böyle seslenmediğini söylemişti.

Tekrar sessizleşti, bu sefer gözlerinde daha anlamlı bir ifadeyle belgelere baktı. "Sence... Sence yaptılar mı? Büyükbabamın vasiyetini mi değiştirdiler yani?"

"Bilmiyorum. Bu çok fazla tek taraflı bilgi, bu yüzden doğru olabileceğini düşünmek kolay. Ama bunu bilmenin gerçek bir yolu yok. Dava kayıtları veya babamın kamuya açık iddiaları hakkında internette basit aramalar yapmayı denedim ama hiçbir şey bulamadım. Kış tatilinde Pinecrest'teki evime gidip kütüphanede eski gazete makaleleri olup olmadığına bakmayı düşünüyordum."

"Eğer bu doğruysa, onları bulmanın tek yolu orası olurdu. Kenneth Richards'ın hukuk ekibinin iyi olduğu bir şey varsa, o da delilleri temizlemektir. Hatta, bunu gazetelere sızdırmamayı başarabilirlerse hiç şaşırmam."

"Sence babam bunları uyduruyor olamaz mı?"

Ashton alt dudağını ısırды, sonra bana baktı. "Babamın bunu yapmayacağına, belki de gerçekte neler olduğunu bilmediğine veya Mimi'nin yoluna çıkmamak için göz yumduğuna inanmak istiyorum. Ama Mimi... Böyle bir şey yapacağından, hatta daha kötüsünü yapacağından hiç şüphem yok. Güneyli güzel bir mafya babası gibi. Kimse onu sorgulamıyor veya saçmalıklarını dile getirmiyor. Asla. Kimseyi dinlemeyen babam bile, isteklerini dile getirdiğinde ona hak veriyor."

"Babam onun oldukça zehirli olduğunu söyledi. Ashton'la, o ilişkiye girene kadar çok iyi anlaştıklarını söyledi. Ashton'ın onu kendisine karşı çevirdiğini hissetti. Ne olursa olsun, işleri nasıl bıraktıklarına çok üzüldü. Belki de işletmenin kapanmasından da kaynaklanıyordu, ama babanızdan bahsederken söyledikleri konusunda çok kararlı olduğunu hatırlıyorum. Hatta onu savundu."

"Şimdi onu mu savundun?"

"Junior'un çok fazla baskı altında olduğunu ve onun da birini kaybettiğini söyleyip duruyordu. Babam büyükbabanı çok severdi ve sanırım babanı da severdi. O, onun kardeşiydi."

"Kardeşi onu vasiyetinden yasadışı bir şekilde çıkarmış ve sonra da işletmesini yerle bir edecek bir fırsat bulana kadar taciz etmiş olabilir mi?" diye alaycı bir şekilde gülüyor Ashton. "Savunulmayı hak ettiğinden emin değilim."

Tartışmıyorum çünkü aynı fikirde değilim. Ashton James Junior'ın soluduğu zehirli havayı hak ettiğini düşünmüyorum ve büyük bir kısmım, işlediği sayısız yanlışın cezasını çekmesini umuyor. AJames Enterprises'ın CEO'sunun nasıl bir adam olduğunu gayet iyi biliyorum. Politikacıların cebini doldurarak, hizmet etmeleri gereken vatandaşların çıkarları için değil, kendisi için çalışmasını sağlayan tiplerden. Küçük işletmeleri yerle bir eden ve mahalleleri soylulaştıran tiplerden, böylece orada büyüyen insanlar artık geçinmiyor. Kârın insanlardan daha önemli olduğuna inanan tiplerden. Babam gibi sevmesi gereken insanlardan bile.

Oğlu gibi.

Boston College'a karşı oynadığımız maç bir mağlubiyet. Sanırım Ashton kendini suçluyor çünkü Cuma gecesinden beri kafası karışık. Ama herkes harika oynadı ve Ashton'la ben tıpkı geçen hafta sonu olduğu gibi sahada müthiştik. İyi bir maçı ve skor yakındı. Koç bile iyi oynadığımızı söyledi. "Hepsini kazanamayız," dedi. Deplasman maçları zordur. Zorlamaya devam edeceğiz. Tek bir maçın bizi yıpratmasına izin veremeyiz.

Maçtan sonra kimse dışarı çıkıp partilemiyor, bu yüzden Ashton'ın fark edilmeden kaçma şansı yok. Beni takımın geri kalanıyla takılmaya ikna etmeye çalışıyor ama ben istemiyorum. Onun sözde

arkadaşlarına, onunla birlikte olduğum için herkesin sihirli bir şekilde beni kabul edeceğine inandığım kadar güvenmiyorum. Ayrıca, onunla birlikte değilim, sadece onunla iyi geçiniyorum. Ya da öyleydim. Artık ne yaptığımızdan emin değilim. Cuma gününden beri işler biraz tuhaf. Ashton ona anlattığım her şey hakkında derin düşüncelere dalmış durumda ve keşke kafasının içine girip ne düşündüğünü anlayabilseydim.

Babamın başına gelenler ve ailesinin hayatını zorlaştırmadaki rolü yüzünden haklı olarak üzgün görünüyordu. Özellikle her şeyi bir paket olarak düşündüğünüzde, buna kızmamak elde değil. Babam, dükkanının kapanmasının kişisel bir şey olduğunu düşünmediğini söyledi, ama ya öyleyse? Annemin çiçekleri onlardan aldığını görünce neden bu kadar üzüldüğünü anlamaya başlıyorum. Kartın kişisel olmayan yapısının üzücü olduğunu düşünmüştüm çünkü A.James Enterprises babamın geçim kaynağını elinden almıştı, ama durum bundan daha kötüydü.

Onlar kardeşti.

BÖLÜM 26

ASHTON

Gelmeyeceğini bildiğim halde neden onu aramaya devam ediyorum?

Ne kadar yalvarsam da, Tanrı'nın yemyeşil dünyasında Marcus Vell'i bir kardeşlik partisine, hele ki Alpha Omega Psi tarafından düzenlenen bir partiye gelmeye ikna edebilecek hiçbir şey yok. Anderson ve Preston, Sebastian kadar takıntılı olmasalar da, statü ve görünüş konusunda hâlâ çok endişeliler, yani bu, fıçı bira ve yerde kırmızı plastik bardakların olduğu sıradan bir kardeşlik partisi değil. Kardeşlik, fıçı ve yemek kamyonlarıyla her yıl bir mahalle partisi düzenliyor, ancak bu parti açık havada yapılıyor ve sadece kıdemli kardeşlik üyelerinin içeri girmesine izin veriliyor. Normal Alpha Omega Psi partileri yalnızca davetlilerle düzenleniyor ve herhangi birini geri çevirme hakkını saklı tutuyorlar. Bu hakkı, birinin ne giydiği veya buluştuğu kişinin ne kadar çekici olduğu gibi önemsiz şeylere dayanarak sık sık uyguluyorlar. Hatta, Anderson'ın birini sırf buluştukları kişiyi içeri almak için gönderdiğini gördüm. Ama insanlar, sanki Amerika'nın elit ahmakları tarafından taciz edilip aşağılanmaktan onur duyuyorlarmış gibi geri dönmeye devam ediyor. Ama parayla satın alınabilecek en iyi içki ve özel tasarım uyuşturuculara sahibiz, dolayısıyla onları buraya getiren şirket olmayabilir.

Bu partilerden nefret ediyorum. İnsanlardan ve ihtişamdan nefret ediyorum. İçki kokusundan ve onu örtmek için kullanılan pahalı kolonya ve parfüm bulutundan nefret ediyorum. Her şey yolundaymış gibi davranarak kristal bir bardağın dibinde boğularak geçirdiğim iki yıldan nefret ediyorum. Ve sadece burada olmanın düşüncelerime geri döndürdüğü anılardan da nefret ediyorum.

Babam burada yaşamam için yüklü miktarda para ödese de, buraya tam zamanlı taşınmamamın bir sebebi var. Yurt ücretini de ödüyor ama farkında değil. Mali işlerden sorumlu olanların CVU'dan gelen makbuzları kontrol ettiğinden oldukça eminim, faturayı sadece geldiğinde ödüyorlar. Bu onun için devede kulak. Muhtemelen Marcus'un babasından aldığı kadarını burada olmam için ödemiyordur. Ona GSU'da olanlar yüzünden öğrenci yurdunda kalmak istemediğimi söyledim ama odayı kontrol etmeye geldiğim gün Preston'ın neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladığı bir şeyi söyledi.

"Cumberland Vadisi'ndeki Alpha Omega Psi kardeşler bambaşka bir yetenek, Ashton. Senin o küçük olayın burada, sözde Hollywood elitleri için olan o ikinci sınıf liberal sanatlar okulunda değil de burada gerçekleşseydi, tek bir kelime bile duyulmazdı."

Birinin incinmiş olmasını umursamıyordu, tek umurunda olan oğlu ve varisinin bir kez daha adını lekelemiş olmasıydı. Şüphesiz bunu örtbas etmek, Kent'in lisedeki aptalca mahkeme davasından daha pahalıya mal olmuştu. O zamanlar da başka kimseyi umursamıyordu. Güvenlik kamerası görüntüleri bulunduğunda, asla gün yüzüne çıkmamasını sağladı. Kent'in büyükbabasının davayı düşürmesini sağladı, insanlara rüşvet verdi ve adımı davanın her aşamasından sildi. Ama Marcus'un bir tür özür dilemesi veya en azından burs olanaklarını kesinlikle kendi hatası olmayan bir şey yüzünden kaybetmesinin telafisi için tazminat alması gerektiğini söylediğimde, alaycı bir şekilde bana çenemi kapatmamı, yoksa durumu daha da kötüleştireceğini söyledi.

"Merhaba, ben Starla—" Tanıdık isimle düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırıp kocaman yeşil gözlere bakıyorum. Kalbim sakinleşiyor ve derin bir nefes alıyorum. Geçmişimden biri değil. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Siz Ashton James'siniz, değil mi?"

Duvardan itilip etrafından dolaşırken başımı sallıyorum. "Üzgünüm, hayır." Saklanmak için yeni bir köşe buluyorum. Bu köşeden kapı o kadar iyi görünmüyor ama yine de gelip giden insanları görebiliyorum.

Telefonumu çıkarıp Marcus'un az önce gönderdiğim mesaja cevap verdiğini görüyorum. Beni bu sefaletten kurtarması için yine acıklı bir yalvarışla karşılık veriyorum.

Ben: Bu berbat partiye gelmek istemediğinden emin misin?

Hot Trash: Şöyle söyleyeyim...

Ben: Senin evine gelebilir miyim?

Buradan siktir olup gitmeye can atıyorum. Kardeşliğin bu partileri önemli bulması ya da bu gece başlayacak olan yeminler umurumda değil. Burada olmak istemiyorum. İçki ya da uyuşturucu beni cezbetmiyor. Önemli olan arkadaşlık, tüm ortam. Tamamen ilgisizim ve gerçekten inanıyorum ki, eski üvey kuzenimin sikini yalayacak kadar ateşli bir penisim olmasa bile burada olmak istemezdim. Bu partilere katlanılabilir olmanın tek yolu sarhoş olmaktı ve ben böyle gardımı indirdiğimde çok kötü şeyler oldu.

"Seni böyle güldüren kimdir kardeşim?"

Gözlerimi telefonumdan ayırıp içgüdüsel olarak ekranı kapatıyorum ki Anderson Hearst, Preston Biltman ve daha önce Bernice olarak bilinen Chase Astorfeld işlerime karışmasın.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum telefonumu cebime sokarak. "Ne haber? Bu hafta sonu Tennessee'ye gitmeye hazır mısın?"

Üst sıralarda yer alan bir takıma karşı ilk maçımız bu hafta sonu San Antonio'daki Basketbol Onur Listesi'nde olacak. Çok fazla ilgi ve medya ilgisiyle, neredeyse sezon başı turnuva maçı gibi büyük bir maç olacak. Ülkenin 12 numaralı takımına karşı kazanmak bizi daha üst sıralara taşıyabilir.

Chase coşkuyla cevap veriyor ve sonucun turnuva şansımızı nasıl etkileyebileceği hakkında bir tartışmaya başlıyor. Preston araya giriyor. "Bu gece onunki yok beyler. Finaller bitti ve maç üç gün sonra. Bu gece rahatlamak ve eğlenmek için. Anderson, onları çağır."

Anderson omzunun üzerinden bakıp elini kaldırarak, sanki bir restoranda hesabı işaret ediyormuş gibi işaret ediyor. Sanki sahneye çağrılmayı bekliyorlarmış gibi, üç genç kadın, topuklu ayakkabılarıyla yanıma geliyor. Bianca ile tanıştığım geceyi anımsatıyorlar. Bianca o kadar rahat yürüyordu ki, kızlar sanki bir süper modelin gardırobunda giyinip süsleniyormuş gibi görünüyorlar.

"Mindy, arkadaşım Chase ile tanışmanı isterim. Yeni üye, Cougars basketbol takımının yedek forveti ve babası da banka yöneticisi." Anderson'ın, görünüşe göre ismi ve güzelliği dışında başka bir tanıtım yapılmayan kıza açık artırma ödülü veriyormuş gibi davranmasına gözlerimi devirmemek elde değil. Chase ne yazık ki yemi yutuyor ve aslında diğerlerinden daha iyi olmadığını kanıtlıyor. Kızın kolunu kendi koluna doluyor ve eve doğru yürüyorlar, konuşmak veya Chase'in istediğini yapmak için, eminim. Alfa Omega Psi erkekleri için işler böyle yürür. Kimse hayır demez. Ve dese bile...

"Eminim bu adamın tanıtılmaya ihtiyacı yok," diye takıldı Anderson, aşağı doğru gidişimi bölerek. "Cougars Basketbol takımının yıldızı, güneydoğunun en zengin ailesinin varisi ve onun soyundan gelen bir adamın sahip olabileceği en iyi niteliklere sahip."

"Ben köpek değilim," dedim ifadesiz bir şekilde. Ama her bir hanıma elimi uzatıp kibarca selamladım. "Ben Ashton. Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım partinin tadını çıkarıyorsunuzdur." Preston'a dönüp başımı sallayıp kardeşlik derneğimin verdiği ceketimi düzelttim. "Sanırım dışarı çıkacağım."

"Ne?" diye soruyor Anderson, fazla yüksek sesle. Preston ona bir bakış atıyor ve Anderson kızları, kardeşlik yurdundaki diğer üyelerin takıldığı oturma odasına doğru sürüklüyor. Sehpanın üzerinde, görünürde duran gümüş bir tepsi dolusu beyaz toz var.

Anderson geri döndüğünde yüzünde apaçık bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Neyin var senin? O kızlar çok çekiciydi ve sen onları öylece kovdun."

"Onların duygularını önemsediğini iddia etmeyelim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Sorununuzun ne olduğunu anlamıyorum—"

Preston onu susturmak için hafifçe dürterek sözünü kesiyor. Sonra kolunu omzuma atıyor. 1.93 boyunda, bunu rahatlıkla yapabilen tek erkeklerden biri. Sesini alçaltıyor. "Kızlar hoşuna gitmiyorsa, sana daha çok hoşuna gidecek bir şey önerebilir miyim?" Başını daha önce hiç görmediğim ama şık kıyafetlerinden anlaşılabilir gibi, üst sınıf bir topluluktan biri olması gereken bir adama doğru eğiyor. Boyu kısa, şık giyimli ve yakışıklı. Yakışıklı demek muhtemelen yetersiz kalır. Yumuşak sarı saçları ve pembe, dolgun dudaklarıyla aslında güzel.

"Onun seninle ilgilendiğini varsayman oldukça rahatsız edici."

"Ashton, kardeşim, bana güvenmiyor musun? Araştırmamı yaptım. Güvende. Onu buraya sadece senin için davet ettim," dedi şakacı bir tavırla omuzlarımı sıkarak. "Onu çağırmamı ister misin?"

Bunu söylerken adam bize bakıyor. Soluk gözleri gözlerime kilitleniyor, sonra vücudumu aşağıdan yukarıya doğru belirgin bir şekilde süzüyor. Şekilli kaşlarını kaldırıp, küskün dudaklarının bir tarafını kıvrıyor; bu, açıkça ilgi duyduğunun bir göstergesi.

İçki içip bu adam gibi güzel gençleri en yakındaki özel alana götürme anılarımı gözümün önünden geçirdim. Önce oral seks yapmalarına izin verir, sonra aramızda geçenlerin tek kelimesini bile

tekrarlamamaları konusunda sözsüz bir anlaşmayla onları yollarına gönderirdim. Ve sonra son sefer...

"Hayır, teşekkür ederim." Midem bulanıyor, kusmuk ve pişmanlık tadı yemek boruma tırmanıyor. "Eminim iyi bir adamdır ama benim tipim değil."

"Ama Vell öyle mi?" diye tükürüyor Anderson, parti ikramlarını reddettiğim için sebepsiz yere gücenmiş bir şekilde. Sanki özel beslenme ihtiyaçlarıma göre sıfırdan hazırladıkları çiğ etlere burun kıvırıyormuşum gibi.

"Ne umurunda ki?"

"Bak, senin penis sevmeni umursamıyoruz ama bir göt elde etmek için de fakirhanede yaşamana gerek yok," diye mırıldandı Preston, haklı olduğunu iddia eden ses tonunda sahte bir empatiyle. "Sadece itibarını önemsediğimiz için bir şeyler söylüyoruz. O bizim seviyemizde değil ve sen de bunu biliyorsun."

Anderson kollarını kavuşturdu. "Ailelerimiz arasındaki anlaşmayı çok iyi biliyorum. Ve eğer sen, sikini ucuz bir göt parçasına sokup kız kardeşime bir tür hastalık bulaştırırsan..."

"Ağızına dikkat etsen iyi olur Hearst," diye homurdandım, sesimdeki uyarı açıkça belliydi. "Eğer bu saçmalık bundan ibaretse, kız kardeşinle veya başka biriyle evlenmeye hiç niyetim olmadığını bilmeni isterim. Babama ilgilenmediğimi söyledim bile." Boyumu bulana kadar esneyip ikisine de tehditkâr bir adım attım. "Kendini kim sandığını umursamıyorum. Marcus'un adını ağızına alma. Senden daha iyi olduğu için kıskanıyorsun. O, hepimizin olabileceğinden daha iyi bir oyuncu, daha iyi bir adam, daha iyi bir insan."

"Baban bu konuda ne diyecek acaba," diyor Anderson, fırsatı varken susması gerektiği imasından açıkça mahrum. Haklı olduğunu sanan bir pislik gibi, son sözü söylemesi gerekiyor. "Bana sana göz kulak olmamı söyledi, biliyorsun. Sana göz kulak olmamı, bir daha başını belaya sokmamamı sağlamamı."

Anderson'ın yakasından tutup onu kendime doğru çektim ve yüzünden birkaç santim uzaklaştım. "GSU'da olanlar hakkında bir şey biliyorsan, beni sınamaktan daha iyisini bilmelisin. Seni mahvederim Hearst."

Preston sinirli bir şekilde kıkırdayarak araya girdi. "Vay canına, vay canına, vay canına! Tamam, şimdi hepimiz bir adım geri çekilelim. Burada hepimiz kardeşiz—"

"Defol git Biltman. Sen de Hearst kadar kendini beğenmiş bir herifsin. Hiçbirinizin benim hakkımda ne düşündüğü umrumda değil. Önemli olan tek şey onun fikri."

Gözleri arkamdaki bir şeye, birine kaydı.

"Kül?"

Adımı o belirsiz ses tonuyla bile söyleyişini duymak omuzlarımdaki gerginliği eritiyor. Kesinlikle her şeyimi böyle açıkça söylememi istememişti, ama duymasına da üzülüyorum. Umarım bu onu korkutmaz.

İki pisliğe sırtımı dönüp Marcus'un eline uzanıyorum. Neredeyse tutmayacağından endişeleniyorum ama tutuyor, kavga çıkacak mı diye etrafına toplanan kalabalığa bakıyor. Elini benimkine dolayarak, bizi kardeşlik evinden çıkarıp buz gibi geceye sürüklüyorum.

Bir saniye daha bekleyemeyeceğim için Marcus'u kendime çekip yüzünün bir tarafını avuçluyorum. Yüzündeki kararsız ifadeyi görmezden gelip dudaklarımı dudaklarına bastırmayı seçiyorum. Dilimi dudaklarının arasına zorla sokup onu yalıyorum ve öpücüğümü derinleştiriyorum, ta ki ona verdiğim her şeyi bana geri verene kadar.

"Beni becermeni istiyorum," diyorum ağzına doğru.

"N-ne?" Marcus geri çekilip gözlerimin içine bakıyor.

Kemiklerimde tüm samimiyetimle ona bakıyorum. "Beni becermeni istiyorum," diye tekrarlıyorum. "Beni aşağıda tutmanı ve bir daha

asla berbat etmeyeceğime inanıncaya kadar her yerime sahip olmanı istiyorum."

Telefonum titreyerek gerginliğimi dağıtıyor. Görmezden geliyorum ama titreşmeye devam ediyor.

"Bunu almalı mısın?"

Cebimden telefonu çıkarıp ekrana baktığımda babamın ismini gördüm.

İç çektim. "Eh, uzun sürmedi." Marcus'un görebilmesi için ekranı ona doğru çevirdim. Gözleri endişeyle parladı. İsme birkaç saniye daha baktıktan sonra, ekran kararana kadar güç düğmesini basılı tuttum.

"Hadi," diyorum Marcus'a, elini tutup arkama çekerek. "Odama gidip bir şeyler atıştıralım."

BÖLÜM 27

MARCUS

"Kirazın mı?"

Ashton bana yapmacık bir sırıtışla baktı, kusursuz beyaz dişlerini sergiledi ve kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Cidden, bir dakika bekle Ash."

"Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

Gülümsemeden edemiyorum. "Yoksa Prenses mi?"

Ashton gözlerini kıstı. "Bunu asla kabul etmeyeceğim."

Gülerek Ashton'ı avlunun ortasında durduruyorum. Yurt yirmi metreden daha yakın, ama sakın kafayla bir şeyler konuşmam gerek. Hava çok soğuk, ama belki bu, Ashton'ın benimle sevişmek istediğini söylemesi üzerine kafamı dağıtmamı engeller. Ve bu şekilde yürümeye başladığımızda aklımda hiçbir tereddüt olmasa da, daha önce bunu yapıp yapmadığını bilmem gerekiyor.

"Daha önce hiç dibe vurmadın mı?"

"Hayır, daha önce hiç dibe vurmadım," diye onaylıyor, sonra sesi biraz daha yumuşar. "Daha önce hiç zirveye de vurmadım." Gözlerini kaçıır.

"Yani sen bir..."

"Evet, Marcus. Bakireyim zaten. Bir dakikanı ayırır mısın? Gülop eğlenelim ya da içinden ne atmak istiyorsan onu yapalım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ashton James muhtemelen tanıştığım en yakışıklı adam. Uzun boylu, güzel ve kendine güvenen biri. Tam bir orospu çocuğu gibi davranıyor. Sadece havasına bakarak bile düzenli olarak seks yaptığını varsaymıştım.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama benim birtakım sorunlarım var."

Bana bunlardan bahsetmedi. Bu da konuşmamız gereken başka bir konu. GSU kardeşliğinde neler oldu? Ama bu başka bir günün konusu. Konumuza dönelim. "Ama tabii ki başka şeyler de yaptın. Yani benden önce."

"Penisimin çok fazla emildiğini gördüm. Yani, çok çok."

Gördün mü? Şuradaki küstahlık. O pis sırtış! Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Ve sanırım sen de payına düşeni emmişsindir." Derin boğazda ustalaşmak için peniste boğulma konusunda çok fazla pratik yapmamış olması mümkün değil. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım.

Ashton'ın yüzü sokak lambalarının loş ışığı altında kızardı ve ağzımın bütün sinekleri yakalayacak kadar açıldığından eminim.

"Sen benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Seninle tanışmadan önce bencil bir orospu çocuğuydum. Statümün avantajını kullandım, insanların ayaklarımı öpmesine ve pipimi emmesine izin verdim ve karşılığında hiçbir şey vermedim." Sanki tadı kötüymüş gibi, kendi davranışlarından tiksiniş gibi tükürdü kelimeleri. "İnsanları kullandım, Marcus. Tüm o adamların yaptığı gibi. Babamın yaptığı gibi. Onlardan daha iyi değildim. Daha da kötüsü, bencilliğim yüzünden insanlar incindi."

"Vardı," diyorum, kullandığı kelimenin kipini vurgulayarak. "Ne olduysa seni değıştirdi."

"Beni değıştirdin," diyor, sesindeki samimiyet yüreğimi titretiyor. "Seni burada bulmasaydım muhtemelen ben de aynı derecede kötü bir insan olurdum."

Avluda durup birbirimize bakıp bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değıştiğini anlamaya çalışırken, kar taneleri küçük, hafif rüzgarlı kümeler halinde düşmeye başlıyor. Ashton'ın topuzuna, ikimizin de kapüşonlu üstlerine, burnuma takılıyorlar.

"Peki, bunu yapıyor muyuz?" diye soruyor Ashton sonunda sessizliği bozarak.

"Bu aptalca bir fikir."

"Muhtemelen."

Hâlâ seksten mi bahsediyoruz? Sanki daha fazlasını konuşuyormuşuz gibi hissediyorum. Henüz o noktaya geldiğimden emin değilim ama bu noktada uzaklaşmaya da niyetim yok.

"Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor. Birbirimizden nefret ediyoruz—"

Ashton'ın cevabı anında ve kesin oldu. "Senden asla nefret etmedim."

"Senden nefret ediyordum," diye itiraf ediyorum.

Nefret edilen. Geçmiş zaman. Ne zaman durduğunu bilmiyorum ama bir noktada bambaşka bir şeye dönüştü.

"Bunu benden çıkarabilirsin."

Aramızdaki gerginlik yoğun ve ağır, asansörü gözle görülür bir nemle dolduruyor. Eve soğuk yürüyüşten ve karda ne kadar süre ayakta dursam da, terliyorum. Beklenti damarlarımda vızıldıyor, beni içten dışa ısıtıyor. En üst kata çıkıp Ashton'ın kapısına doğru yürürken ikimiz de konuşmuyor, hatta sesli nefes bile almıyoruz. Ashton kapıyı

açıyor ve içeri girip sessizce ayakkabılarımızı ve ceketlerimizi çıkarıyoruz.

Ashton'ın yaptığı ilk şey küçük mutfağına girip bir çekmeceyi açmak oldu. Katlanmış bir kağıt çıkarıp bana uzattı.

"Bu ne?"

Kağıdı açıp kendim görmemi bekliyor. "Hepimizin düzenli sağlık kontrollerinden geçtiğini biliyorum ama bu benim son sonuçlarım. Başka biriyle en son görüştüğümüzden beri birkaç negatif test sonucu aldım ama transfer olduğumdan beri sadece seninle görüştüm."

"Ah. Tamam. Şey, teşekkürler. Benimki de negatif çıktı. Senin için telefonumdan bakabilirim," diyorum ve telefonumun kilidini açıp sağlık sonuçlarımızın kaydedildiği portalı buluyorum.

"Gerek yok. Sana güveniyorum."

Sözler anlamla dolu. Midemde hissediyorum, sanki taşları yutup sallamışım gibi. Bana güvendiğini bilmemi istiyor ve benden de aynısını istiyor. Ama henüz orada mıyım?

Ashton alanıma giriyor, beni tezgaha yaslıyor. Dudakları kulağımın kepçesinin üzerinde geziniyor.

"Beni çıplak becermeni istiyorum. Bakire kıcımı al ve güzelce doldur." Sözlerini boynuma, çeneme ve ağzıma serpiyor, söyledikten sonra tenimden öpüyor ve yalıyor.

Birincil beyin fonksiyonlarımın çoğu kısa devre yaparken küfrediyorum. Başımı yukarı eğerek çenesinin altındaki deriyi ve boynundan aşağı doğru emiyor ve yalıyorum, sonra da başını aşağı çekip ağzına ulaşabiliyorum. Dillerimiz birbirimizin etrafına dolanıyor, şapır şupur okşuyor, ta ki öpüşmemiz alevlenene kadar. Çılgına dönüyoruz, birbirimizi ve kendimizi soyuyoruz, yatak odasına varana kadar duvarlara ve mobilyalara çarpıyoruz. Yatağı, bir duvardan diğerine uzanan, yerde duran büyük bir Kaliforniya kral boy şiltesi, o

kadar sıkı ki zar zor sığıyor. Nevresim satenimsi gümüş grisi, yorgan ise tamamlayıcı koyu kömür grisi. Şiltenin dibinde durduğumuzda Ashton dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına alıyor.

Başımı okşadı, dilini sünnet derimin etrafında döndürdü ve sonra beni derinlere aldı. Gözleri gözlerime kilitlendi, kararlı bir şekilde yavaşça shaftıma doğru indi, beni santim santim ilerletti, ta ki boğazının arkasına değene kadar. Sonra yutkundu, açısını ayarladı ve devam etti.

"Aman Tanrım, Prenses. Nasıl oluyor da benimkini böyle aldığın tek kişi oluyorsun? Beni çok derinlere götürüyorsun." Boğazı penisimin başında dalgalanırken ürperiyorum. "Siktir."

Aletimi ağzına sokup çıkarıyorum, şehvetli bir sihirbazlık numarası gibi yavaşça kayboluşunu izliyorum. Böyle devam edersek, ona istediğini verecek kadar uzun süre dayanamayacağım. Sonunda kendimi zorlayıp geri çekiliyorum, sonra onu öpmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

Çıplak uzuvlar ve ihtiyaçlarla dolu yatağa doğru sendeliyoruz, tenimiz terden kayganlaşmış. Yatakta dönerken bedenlerimiz kıvranıyor, ellerimizi, penislerimizi ve bedenlerimizi birbirimize sürtüyoruz. Ashton'ın uyluğu bacaklarımın arasına sıkışmış, penisim kalçama sürtünürken bedenlerimizin arasında sürtünüyor.

"Marcus, lütfen..."

"Yağlamak mı?"

Ashton üzerimden yuvarlanıp çekmecelerden birini açtı ve bir şişe kayganlaştırıcıyla geri döndü. Şişeyi elinden alıp sırtı önüme gelecek şekilde yanıma uzanmasını sağladım. Üst bacağını büküp, dokunabileceğim şekilde açtım. Parmaklarım kayganlaştırıcıyla kaplıyken, aşağı uzanıp parmaklarımı yarıklarına doğru okşadım, deliğini buldum ve hassas etinin etrafında daireler çizdim. Bir parmağını kolayca aldı ve ikincisini eklediğimde hafifçe inledi.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin Ash?" diye soruyorum, üçüncü parmağımı uzattıktan sonra duraklayarak. Ona verdiğim en büyük miktar bu, bu daracık, bakir delikte aldığı en büyük miktar bu. Benim olacak olan daracık, bakir deliği. Onu penisimle ve benimle ele geçireceğim.

"Evet, eminim. Hazırım. Benimle oynamayı bırak Marcus. Buna ihtiyacım var."

Parmaklarımı birkaç saniye daha içine sokup gerdikten, daha fazla kayganlaştırıcı sürdükten sonra onları çıkarıyorum. Muhtemelen onu benim boyutuma uygun şekilde hazırlamak için bir tane daha kullanabilir ve dürüst olmak gerekirse onunla oynamaktan keyif alıyorum, ama o ısrarcı.

"Sana zarar verebilirim."

"Acı çekmesini istiyorum Marc. İhtiyacım var." Omzunun üzerinden öyle içten bir ifadeyle bakıyor ki içimden bir parça kopuyor. "Senin her santimini hissetmek istiyorum."

Başımı sallayıp sırtının ortasını öpüyorum, penisime daha fazla kayganlaştırıcı sürüyorum ve kendimi arkasına yerleştiriyorum. Kıçını pelvisime doğru itiyorum, kendimi yukarı aşağı sürtüyorum ve sonunda deliğine yerleşiyorum. Yavaşça ama kararlı bir şekilde bastırıyorum, penisimin başı ilk kas halkasının arasından kayarken güçlü kaslarının kasıldığını hissediyorum. Penisimi serbest bırakıp elimi kalçasına koyuyorum ve omurgası ve kürek kemikleri boyunca öpmeye devam ederek ilk müdahaleye alışmasını bekliyorum.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyorum, başını sallıyor ve beni öpmek için yüzünü yana çeviriyor. Dudaklarına ulaşmak için kendimi yukarı kaldırırken, kalçasına yaslanıp daha da sertleşiyorum.

"Nefes al," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Çok iyi gidiyorsun. Eğil ve vücudunun beni içine çekmesine izin ver."

İçerisinin ne kadar sıcak, sıkı ve pürüzsüz olduğunu fazla düşünmeye cesaret edemiyorum. Daha önce hiç çıplak biriyle sevişmemiştim.

Penisimi sıkıştıran bir lateks tabakası olmadan ne kadar harika hissettireceğini hiç bilmiyordum. Azalan hassasiyet muhtemelen benim lehime işledi, çünkü aman Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. Çok iyi ve talimatlarımı uygulayıp kendini zorladığında kasları gevşiyor ve içeri kaymama izin veriyor. Ona yarım bedenimi veriyorum ve sonra kendimi orada tutarak sahip olduğum tüm öz kontrolü kullanıyorum.

"Tamam mı?" diye sordum, çünkü yüzünü çevirmiş, alnını koluna gömmüştü.

"Gerçekten çok büyüksün," diye inliyor.

"Durdurmamı ister misin?"

"Hayır!" diye hemen cevaplıyor. "Durma. Lütfen."

"Çok iyi gidiyorsun. Kendini çok iyi hissediyorsun. Keşke bunun nasıl görüldüğünü, kıcını nasıl etrafımda gerdiğini, beni nasıl aldığını görebilseydin."

O inliyor ve ben ucuna kadar çekip tekrar içeriye doğru yarı yola kadar itiyorum.

"Ah. Bu... farklıydı."

"İyi bir farklılık mı?"

"Tekrar dene."

Dediğini yapıyorum, yavaşça geri çekilip tekrar içeri kayıyorum. Penisim prostatı boyunca sürüklenirken nefes nefese kalıyor ve acıyı koruyarak her ileri hamlede kendimi biraz daha derine sokuyorum, ta ki uzun bir ileri hamleyle sonunda tamamen içeri girene kadar. Tamamen içindeyim, kıcı pelvisime yaslanmış, 23 santimlik penisim şimdiye kadarki en sıkı, en sıcak yerin derinliklerine gömülü.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı titrek bir nefes vererek.

Ah, lanet olsun, haklısın. Sırtına başımı sallayıp, beline bir kolumu doladım ve ona sımsıkı sarıldım. "Çok sıkısın," diye inledim,

hareketsiz kalma çabasıyla fiziksel olarak titreyerek. İkimizin de uyum sağlamak için zamana ihtiyacı var. Kimildarsam patlayabilirim.

"Yani. Siktir. Dolu." Ashton'ın fısıltısı boğuk ve gergin. Kolunu geriye uzatıp kalçamı kavıyor ve yavaşça kıcını döndürüyor. İkimiz de inliyoruz ve ben çekinerek içine giriyorum. Ashton beni daha sıkı kavıyor, kendini geriye itiyor. "Bir şey yapıyor musun, yoksa bu canavarı alıp bütün işi ben mi yapayım?"

"Prensesim ne isterse," diye mırıldandım, sırtına yaslanıp sırttırken kolumu omzuna doladım, bacaklarımı esneterek geri çektim ve tamamen geri ittim.

Ashton boğuk bir inilti çıkarıyor ve ben tekrar ediyorum. Ve tekrar. Daha hızlı, daha sert, daha sert, ta ki istikrarlı bir ritim oluşurana kadar. Kendimi yukarı itiyorum, dizlerimin üzerinde pozisyon değiştiriyorum ve Ashton karnının üzerine yuvarlanıyor, içindeki aletin her itişinde şilteye sürtünüyor. Yakında boşalacağımı biliyorum. Artık kendimi tutamıyorum ama onun da benimle gelmesine ihtiyacım var. Bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi olması gerekiyor. Ona akılsız bir hayvan gibi sürtünerek boşalmayı bırakıp ihtiyaçlarını karşılamalıyım ki boşalabilsin. Sadece... bir... saniye daha...

Ashton gerildi ve çığlık attı, ismim şilteye bastırılmıştı. Kasları penisimin etrafında kasıldı, beni daha da derine çekti ve itme hareketlerimin duraksamasına neden oldu.

Ah, siktir. Az önce o mu—? Lanet olsun, lütfen düşündüğüm gibi olsun, çünkü siktir olup gittim. Omurgam sızlıyor. Taşaklarımdan sıcaklık yayılıyor ve bağırarak içine boşaldım. Sırtına uzandım, kalçalarımı orgazm spazmlarının arasından geçirerek onu benimle doldurdum ve daha derine becerdim. Aletimin nabızı durduğunda, vücut ağırlığımı üzerinden kaldıracak gücü topladım ve aletimi yeni favori yerinden nazikçe çektim. Ashton'ı sırtüstü çevirdim, orgazmının yapışkan kanıtını gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Sesi, duygularım yüzünden boğazını sıkıttığım günden daha da kısıktı.

"Geldin," diyorum aptalca.

"Yapmam mı gerekiyordu?"

"Dokunulmadan geldin yani."

"Sikişim ipeksi bir şeye dönüşürken, sen bir cerrahın matkapla prostatımı delme hassasiyetiyle delmiş olsaydın, dokunulmamış sayılmazdı sanırım. Bu konuda hiçbir seçeneğim yoktu," diyor garip bir şekilde kıkırdayarak. Onu derinden öpüyorum ve geri çekildiğimde derin bir nefes veriyor. "Bu, beden dışı bir deneyim gibiydi."

"Bunun daha fazlası var," diyorum ona, çenesinden kulağına doğru öperek. "Buna takıntılı hale gelebilirim," diyorum, parmaklarım kıcının arasına dalıp, içinden sızan spermimin pisliğini sıyrıp sonra da ağzının iç kısmına sürterek. Kendime bunun herhangi bir acıyı veya sızıyı dindirmek için olduğunu söylüyorum ama aslında içimde hepsini tekrar içine itmek için doymak bilmez bir istek var.

"Şimdi başın büyük belada," diyor uykulu uykulu sırıtarak. "Daha önce yapışkan ve itici olduğumu düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek." Ashton homurdanıyor. "Geliyorum dedim."

"Aman Tanrım, ne yaptım ben? Sen kafayı yemişsin." Yataktan kalkıp koridoru geçip banyoya girerken kıkırdadım. Kendimi elimden geldiğince temizleyip Ashton'a götürmek için bir bez ıslattım. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle neredeyse baygındı. Bezi iki kez çalkalayıp nazikçe temizlerken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

İşim bitince, yatağın ucuna dizlerimin üzerine oturup bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Muhtemelen kalmamalıyım, ama içimden büyük bir parça, artık üzerinde yattığı için daha az büyük görünen o kocaman şilteye kıvrılıp yatmak istiyor. Yatağıma sığması imkânsız.

Ayak bileğinin iç kısmına, kalçasına ve kürek kemiğinin arkasına nazik birer öpücük konduruyorum. Ağır nefesleri dudaklarımda uçuşurken, dudaklarının her zaman o seksi ve sinir bozucu sırtışıyla kıvrıldığı yere, ağzının kenarına nazik bir öpücük konduruyorum. Yataktan

kalkmak için geri çekiliyorum ama güçlü bir kol beni tekrar aşağı çekiyor, vücuduna yaslıyor ve uzun bacaklarından birini bacaklarım arasına alıyor. Vücudumuzun üzerine bir battaniye çekiliyor.

"Hıh. Kal."

İyi bir fikir değil ama kalkmak için kıpırdamıyorum. Bunun yerine, kendimi onun içinde eritiyorum ve Ashton James'in sıcaklığının ve şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatağın rahatlığına gömülürken derin bir iç çekiyorum.

Tam uykuya dalmak üzereyken partide konuşulanları hatırladım.

"Ashton mı?"

"Hmm?"

"İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin... Ama partiye geri dönelim..."

Gözleri açıldı, pencereden sızan loş ışıktaki uykulu uykulu kırışırdı. "GSU'da neler olduğunu bilmek istiyorsun."

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye tekrarlıyorum.

"İstiyorum, en azından öyle sanıyorum, ama korkarım ki şu ankinden daha az değer vereceksin bana."

Aklım, her biri bir öncekinden daha uçuk olan, neler olabileceğine dair olasılıklarla dolu. Öğrenci yurdunu mu ateşe verdi? Birine mi zarar verdi? Birini mi öldürdü?

"Eğer aramızda olanları affedebiliyorsam, sanırım bunu duymaya dayanabilirim. Eğer seni CVU'dan ayrılmaya ve buraya gelmeye zorlayacak kadar kötü bir şeyse, burada olmak istemediğin halde, bu açıkça önemli bir şey."

"Beni affediyor musun?" İtirafım onu hayrete düşürmüş gibiydi.

Bu ne zaman oldu? Bilinçli bir düşünce miydi bilmiyorum ya da o düşmanlığı ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum ama artık ondan

gerçekten nefret etmiyorum. Yaşananların onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum.

"Geçmişte olanlar geçmişte kaldı Ash. Sanırım artık o zamanki kişi değilsin."

"Öyle olmamaya çalışıyorum," diyor sessizce.

"Kötü bir insan değilsin. Belki bazen yanlış yönlendiriliyorsun, ama bununla başa çıkabiliriz. Ne dersin?"

Başını sallıyor, sonra çenesini başımın tepesine yaslayıp beni kendine çekiyor. Belki de içinden atması gereken o korkunç şeyi bana söylerken gözlerimin içine bakmak zorunda kalmamak için. İçten içe dökmesi, hakkında konuşması gerektiğini hissediyorum. Hayatında karşılık beklemeden sadece dinleyip konuşacak tek bir kişi olduğunu sanmıyorum. Aslında pek sarılmayı sevmem ama bunu ona verebiliyorum. Gitmeden önce birkaç dakikalığına.

"Sahip olduğum tek gerçek arkadaşım, bir kardeşlik partisinde saldırıya uğradı çünkü ben gürültüyü şişe şişe, hap hap bastırmakla o kadar meşguldüm ki, onun gittiğini fark etmedim. Ben karanlık bir odada, yüzü olmayan yakışıklı bir çocuk tarafından oral seks yapılana kadar sarhoş pipimi yukarıda tutmaya çalışırken, o da kardeşlik derneğimin başkanıyla mücadele ediyordu."

"Bu hiç de senin suçunmuş gibi görünmüyor," diyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum. Avucunu başımın yan tarafına koyup göğsüne bastırıyor. Gözlerimin içine bakamamasının sebebi bu olmasa komik olurdu.

"Bianca benim kız arkadaşımdı. Ya da herkes öyle sanıyordu. Zenginlerin çocuklarıyla oynamayı sevdiği o yırtıcı flört oyunundan kaçınmak için ikimizin de bir hilesiydi." Derin bir nefes verdi. "Sebastian, Bianca'yı istiyordu. Babaları sondajla ilgili bir tür iş anlaşması üzerinde çalışıyordu ve petrol zengininin kızıyla çıkarak gözüne girebileceğini düşünüyordu. Kızın peşine o kadar agresif bir şekilde düştü ki, sırf onu güvende tutmak için onunla evlenmeyi

düşündüm. İşe yarardı. Ailem mutlu olurdu, onun ailesi ise ailemin şirketiyle olan bağlantıları sayesinde yeterince sakinleşirdi."

Ashton, uzun süre yavaş ve ağır nefesleri dışında sessiz kalıyor, bu yüzden daha fazla konuşmayacağını ya da belki de bu konuşmayı yapmak için çok uykulu olduğunu düşünüyorum.

"Sebastian görünüşe göre beni ve o adamı basmış. Çok sarhoştum, fark edemedim. Bağırışlar duyduğumu hatırlıyorum ama dışarı çıkıp herkes bana bakana kadar ne olduğunu anlayamadım. Sebastian, Lambda evinden bir eşcinselle Bianca'yı aldattığım hakkında nutuk atmış, beni tüm kardeşliğe ve partiye ifşa etmişti. Sonra, zaten Bianca'yı aldattığım için, onun da beni aldatması gerektiğine karar vermiş. Ve o kendini beğenmiş herif, hayır cevabını kabul etmiyordu."

"Bu yine de senin hatan değil."

Bana cevap vermiyor, devam ediyor. "Onları yatak odasında buldum. Pantolonunun fermuarını çekiyordu ve kadın ağlıyordu. Ne yaptığını hemen anladım. Sonra bir anda kendimden geçtim, ya da kırmızı gördüm, ya da her ne derseniz deyin. Hâlâ kendimde değildim, kendi başıma ayakta durmakta zorlanıyordum."

Devam edip etmeyeceğinden emin olmadığım uzun bir duraklama oluyor. Ama birkaç derin nefesten sonra devam ediyor.

"Bir hafta yoğun bakımda kaldı ve Alpha Omega Psi'nin GSU şubesi, cinsel saldırı, uyuşturucu kullanımı ve diğer iddialar ortaya çıkınca kapatıldı. Babam elbette günü kurtarmaya ve daha önce yaptığı gibi tüm bu olanlardan beni kurtarmaya geldi. Ve bir kez daha, gerçek mağdura yardım etmek için hiçbir şey yapmayı reddetti."

"Ona ne oldu? Bianca'ya," diyorum, adını söylediğimden emin olarak. Bir yerde, insanların mağdur olan kişilerin isimlerini söylemekten kaçındıklarını okumuştum, ancak isimlerini kullanmak, onlara saygı göstermenin ve güçlerinin bir kısmını geri vermenin bir yolu. Aramızda olmasa bile, onu takdir etmek, Ashton'a arkadaşına ve başına gelenlere değer verdiğimi göstermenin bir yolu.

Kaslarını sımsıkı sıktığında titrediğini hissedebiliyorum, öfkesi ve kederi hâlâ o kadar taze ki, onun için acıyorum. Arkadaşı ve içinde tuttuğu tüm bu acı için duyduğum endişeyle göğsüm sızlıyor.

"İyi durumda. Ya da en azından güvende. Ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum. Artık konuşmuyoruz."

"Bütün bunları yaşadığın için üzgünüm."

"Benim hatamdı," diyor ve benden uzaklaşarak yan tarafına dönüyor.

Ona uzanıp onu rahatlatmak istediğimde, benden kaçacağından endişeleniyorum ama kaçmıyor. Bunun yerine elimi göğsüne çekip orada tutuyor.

Alnımı kürek kemiklerinin arasına bastırıp vücudumu sırtına doğru kıvrıyorum.

"Senin suçun değildi. Olanlardan sen sorumlu değilsin. Arkadaşını elinden geldiğince savundun."

Hiçbir tepki yok. Sırtına bir öpücük kondurup yanağımı tenine bastırıyorum. Nefesleri düzene girene ve uyuduğundan emin olana kadar öyle kalıyorum.

Kalkmalıyım. Kalkmam gerektiğini biliyorum. Ona karşı ne kadar çok şey hissetsem de, hatta artık ondan nefret etmediğimi itiraf etsem de, ondan biraz uzak durmam gerektiğini biliyorum.

Ama kalkmak için kıpırdamıyorum. Bunun yerine kendimi onun içinde eritiyorum, derin bir iç çekerek uykuya dalıyorum.

Ashton James'le ne işim var benim?

Yarın çözerim.

Ertesi sabah uyandığımda o gitmişti.

BÖLÜM 28

ASHTON

Tuhaf bir önsezi hissi, muhtemelen hayatımın en dinlendirici uykusundan beni uyandırıyor. Marcus, kollarını başının altına koyduğu yastığın altına sokmuş, yanıma yüzüstü uzanmış. Nefeslerinin yumuşak iniş çıkışlarını izliyorum, gözlerim açıkta kalan her santimini tarıyor ki bu da epey fazla. Battaniyenin sadece bir köşesi hâlâ üzerinde, kaslı kalçasının yarısından azını örtüyor. Dişlerimi sert kürelere geçirme dürtüsü ağzımı tükürükle dolduruyor. Beni geri tutan tek şey, şu anda ne kadar muhteşem olduğu.

Onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. Dün geceki yoğun sohbeti düşününce ben de kendimi oldukça huzurlu hissediyorum. GSU'da olanlar hakkında düşünmek hoşuma gitmiyor ama beni rahatsız ediyor. Bianca'yı korumak için orada olmadığım için bir arkadaş olarak kaybetmek hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak.

Erken kalkan biri olduğumu bildiğim halde, ondan önce kalktığım için biraz şaşırdım. Perdelerin arasından görünen karanlık gökyüzü parçaları bana hala şafak sökmediğini söylüyor. Geriniyorum ve altımda çarşaflarda kurumuş olan sperm tenime yapışıyor. Dün gece, ıslak yerde yatmak centilmence bir hareket gibi görünüyordu, çünkü içimde kalkıp çarşafları değiştirmek isteyen hiçbir yer yoktu. Ama şimdi biraz kaşınıyor ve rahatsız oluyorum ve kıcımın hala sperm ve kayganlaştırıcıyla ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Marcus'u

huzursuzluğumla uyandırmak istemediğimden, ilk oturduğumda yüzümü buruşturarak dikkatlice yataktan çıktım. Marc'ın kusursuz vücudunu yorganla örterken hayal kırıklığıyla kaşlarını çıattım. Banyoya giderken telefonumu aldım, açtım ve hızlı bir duş alırken bildirim bombardımanının yüklenmesini bekledim.

Sıcak suyun altındayken, vücudumu ve nasıl hissettiğimi inceliyorum. Duygusal olarak biraz hassasım. Sadece Bianca hakkında içimi dökmekten değil, aynı zamanda dün gecenin benim için bir anlamı olmasından da, öyle olması gerekmesi bile. Fiziksel olarak kıcımda hafif bir ağrı var ama ilk oturduğumda hissettiğim o ilk sancı dışında pek acımiyor. Yıkanırken parmaklarımı deliğimin üzerinde gezdiriyorum, Marcus'un kocaman penisinin beni nasıl gerdiğini ve doldurduğunu hatırladıkça sertleşiyorum. Kendimi yokladığımda bu kadar küçük ve sıkı hissettiren bir şeyin ona uyum sağlayamayacağından endişelenmiştim ama ne yazık ki yanılmışım.

Marcus Vell tarafından becerildiğim anıyı hatırlayıp mastürbasyon yapmak istesem de, onun hâlâ burada, yatağımda uyuduğunu hatırlıyorum. Belki onu ağzımla uyandırabilirim ve sonra tekrar gidebiliriz. Belki bu sefer kendini serbest bırakır ve gerçekten bana verir, böylece bir dahaki sefere duştayken, kıcımdaki meniye yıkamak acı verir.

Lanet olsun, menisi içimdeydi. Muhtemelen hâlâ öyledir. Sadece düşüncesi bile duştan sıcak su bitmiş gibi fırlamama yetiyor ve aceleyle kurulanıp onu nasıl uyandıracağımı düşünüyorum ki beni tekrar becerebilsin. Belki de onu ağzımda penisıyla uyandırırım. Kanla doluğunu ve dilimde sertleştiğini hissedeceğim.

Telefonumun ekranı yanıp sönüyor. Hem annemden hem de babamdan yirmiden fazla bildirim var. Anderson'ın babamı aradığını varsayıyorum, çünkü görünüşe göre artık çok yakınlar ve Marcus'la dışarı çıktığım anda telefon çalmaya başladı. Telefonu kapatıp tekrar yatmaya karar verdiğimde, annemden beni duraklatan bir mesaj görüyorum.

Canım Annem: Mimi hastanede.

Bok.

Hastaneye nihayet vardığımda babamın yüzündeki ifade birçok güçlü insanı korkudan titretirdi. Daha önce de gördüm. Neyse ki, buna yeterince alışkınım ve kararsızmış gibi davranabiliyorum.

"Nasıl?" diye soruyorum anneme, büyükannemin yarım düzine farklı makineye bağlı halde uyuduğu hastane yatağına bakarak.

"İyiyim," diye cevaplıyor annem, eğilip selam verdiğimde iki yanağımdan öperek. Minderli bir sandalyenin ucunda oturuyor, ayak bilekleri çapraz ve elleri kucağında kavuşturulmuş. Saçı, makyajı ve kıyafetleri elbette mükemmel, ama bana baktığında gözlerinin altındaki bitkin torbaları görebiliyorum. "Sanırım Arthur seni bulabildi? Umarım ona fazla sorun çıkarmamışsındır."

"İsteyerek geldim anne. Elbette geldim. Sadece mesajları bu sabaha kadar alamadım."

Babamın uşağı tam o anda, sanki çağrılmış gibi içeri giriyor. Babamın kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra kapının önünde dikiliyor. Babamın bakışlarından kaçınarak, tıbbi bir tesisten çok bir otel süitine benzeyen hastane odasına göz atıyorum. Tavanda makine veya floresan lambalar olmasaydı, muhtemelen fark etmek imkânsız olurdu.

Büyükannemin eline dokunmak için yanına gittim, yumuşak ama kağıt kadar ince ve soğuktu. "Ne oldu?"

Babamın bana sessiz kalmaya devam edeceği belli olunca annem, "Felç geçirdi," diye cevaplıyor. "Ne zaman uyanacağı veya uyanıp uyanmayacağı konusunda bize fikir verecek bazı test sonuçlarını bekliyoruz."

Hastane yatağı, kalın örtüler ve ağzından, burnundan, kollarından ve tişörtünün altından çıkan sayısız kablo onu küçük ve zayıf gösteriyor.

Ne kadar yaşı göründüğünü görse dehşete düşerdi. Annem gibi, o da her zaman mükemmelliğin bir örneği. Onu hiç makyajsız ve saçsız görmedim, evde kimse yokken bile topuklu ayakkabı giyiyordu. Ne kadar yorucu bir yaşam biçimi.

Gözlerim, battaniyenin köşesindeki iplikleri sayıyormuş ya da kendi düşüncelerine dalmış gibi görünen anneme kaydı. Acaba Mimi'nin hayatta kalmamasını ve artık mikroskop altında yaşamak zorunda kalmamasını mı umuyor? Yargılarından ve baskıcı tutumundan kurtulmaktan mutlu olur muydu? Uyanmazsa bu kadar üzölmeyecek olmam beni kötü bir insan mı yapar? Özellikle de Marcus'un bana söyledikleri gerçekten doğruysa.

Bunu dile getirmenin doğru zamanı olup olmadığından emin değilim ama topuklarımın üzerinde dönerek babamla yüzleşiyorum. Sorularım var ve o da benden kaçamaz.

Yoksa yapabilir mi?

"Dün gece saat sekizden beri neden ulaşamadığınızı bize anlatmak ister misiniz?" diye sordu babam, ben tek kelime edemedim.

"Kardeşliğin bir başlangıç partisi vardı—"

"Erken ayrıldığıın birinden, evet. Farkındayım."

Babam bana hesapçı bir bakış attı. Dün gece aramaları bir tesadüf olabilir, ama dün gece olan her şey hakkında bilgilendirildiğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen Anderson Hearst'ü arayıp nerede olduğumu ve neden cevap vermediğimi sormuştur ve eminim Anderson'ın ona verecek birçok ilginç bilgisi vardır. Babama olanları, en azından beni kötü gösteren ve Marcus Vell ile ilişkilendiren kısımları anlatacağını neredeyse açıkça söylemişti.

Sırtımı dikleştirip babamın özel jetinde beni bekleyen spor ceketimin üzerindeki görünmez tüyleri silkeliyorum. Allah korusun, hastaneye kapüşonlu bir ceketle gidersem.

"Görünüşe göre Alpha Omega Psi kardeşlerimin erkek arkadaşımın bir sorunu var. Anlaşılan Hearst ailesi, Anderson'ın reşit olmayan kız kardeşine söz verildiğini sanıyor. Eşcinsel olmasam bile, bunun gerçekleşmesi için hiçbir şans yok."

Annem nefes nefese: "Dil, Ashton!"

"Hangi kısmına alınıyorsun anne? Erkek arkadaş kısmına, eşcinsel kısmına mı, yoksa babam çeyiz alsın diye bir gençle evlenmemin hiçbir şekilde mümkün olmaması kısmına mı, yoksa planladığı ortaçağ saçmalıklarına mı?"

"Ashton!"

"Sesini alçalt, oğlum."

"Neden baba? Çünkü herkes eşcinsel olduğumu öğrenirse, beni iş bağlantıları için evlendiremezsin. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, heteroseksüel olsaydım ben de bunu yapmazdım."

"Kimse senin eğilimlerini umursamıyor, Ashton. Ama bunlar ortalıkta dolaştırabileceğin şeyler değil—"

"Doğru. Kendime saklayıp servetinin mirasçısı olacak uygun bir kadınla evlendiğim sürece eşcinsel olabilirim, değil mi?" Kollarımı kavuşturup ona donuk gözlerle bakıyorum. "O zaman kapalı kapılar ardında ve onun arkasında istediğimi yapabilirim çünkü o ne diyecek ki? Tanrı'dan daha zenginim ve saçmalıklarım yüzünden asla azarlanmam. İşler böyle yürür. Değil mi baba?"

Annem, babamın yaptığı uygunsuzluklara diğer yanağını çevirmiyormuş gibi incilerini sıkı sıkı tutuyor. Sanırım her gece başka tarafa bakıp kendinizi sakinleştirerek uyursanız, gergin ve soğuk bir sosyetik olmak daha kolay oluyor.

"Eğer kendi oğlumdan böyle bir saygısızlığı kabul edeceğimi sanıyorsan—"

Kapıya kısa bir vuruş yapıldıktan sonra, koyu tenli ve kısa, bakımlı sakallı zayıf bir adam içeri giriyor. Üzerinde ameliyathane önlüğü ve

beyaz bir ceket var, üzerinde "Doktor J. Zeiss" yazan bir isim etiketi var.

Herkese gülümsüyor, sanki rehine pazarlığında beklenebilecek türden bir gerginliğe yeni girmemiş gibi. "Görünüşe göre tüm aile burada. Güzel. Ben Dr. Zeiss." Doktorun tokalaşmasını kabul edip kendimi diğer Ashton James olarak tanıtıyorum. "Bunun asla kafa karıştırıcı olmayacağına eminim," diye şaka yapıyor doktor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum. Onu hemen seviyorum. Sakin tavrı, odadaki gergin havayı biraz olsun dağıtıyor.

"Bayan James'in test sonuçları elimde. BT taraması, hemorajik inme geçirdiğini doğruladı ve hala müdahale edilmesi gereken bir kanama var. Tansiyonunu kontrol altına almak için ilaç tedavisine başladık bile, ancak mevcut kanamayı da cerrahi olarak tedavi etmemiz gerekecek. İyi haber şu ki, işlem minimal invaziv. Endovasküler embolizasyonun en iyi seçeneğimiz olduğuna inanıyorum. Bu, kasıktaki bir kan damarından beyne bir kateter yerleştirip kanamayı bu şekilde durdurduğumuz bir işlem. Elbette, özellikle de Bayan James'in durumu şu anda hassas olduğu için, işlemin bazı riskleri var, ancak bunu ne kadar çabuk halledebilirsek, o kadar çabuk uyanıp iyileşme sürecine başlayabilir."

Dr. Zeiss, annemle babamın aklına gelen tüm soruları yanıtlayarak bilgi vermeye devam ediyor. İyileşme süreci hakkında soru soruyorum ve muhtemelen ihtiyaç duyacağı uzun rehabilitasyon süreci hakkında bilgi alıyorum. En az bir hafta hastanede kalacak ve ardından ister bir sağlık kuruluşunda ister evde hemşire gözetiminde tam zamanlı bakıma ihtiyacı olacak.

Bundan nefret edecek.

Babam gerekli tüm evrakları imzalıyor ve hastane personeli ameliyat için hazırlıklara başlıyor. Oda girip çıkan insanlarla doluyken, cebimden telefonumu çıkarıp bu sabah uçaktan gönderdiğim mesajlara bakıyorum.

Ben: Günaydın.

Ben: Seni uyandırmak istemedim ama birkaç günlüğüne eve gitmem gerekiyor. Cumartesi günü maça dönmem gerek. Yatağımı sıcak tut ;)

Sıcak Çöp: Her şey yolunda mı?

Ben: Mimi hastanede. Ne olduğunu henüz bilmiyorum.

Hot Trash: Özür dilerim. Seni aklımda tutacağım, sen de beni haberdar et.

Ben: Beni nasıl düşüncelerin arasında tutuyorsun?

Sıcak Çöp: ...

Sonraki mesajda penisinin resmi vardı. Resimdeki çarşafları ve battaniyeleri tanıyorum, yani fotoğrafı çektiğinde hâlâ yatağında olduğunu biliyorum.

Ben: Birisi o yatağı pisletip orada bırakıp benim bulmamı beklese çok yazık olurdu.

Sıcak Çöp: Çok yazık olur.

Ben: Çok kaba olurdu.

Sıcak Çöp: ...

Birkaç dakika sonra aldığım bir sonraki mesaj, yastığımın yapışkan, ıslak beyaz çizgilerle kaplı olduğu bir fotoğraftı. Geri döndüğümde kuruyup kabuk bağlamış olacaklar ama orada olduğunu bilmek gerçekten hoşuma gidiyor.

Ben: Çok kaba.

Ben: 1.88 boyundaysan uçak tuvaletinde mastürbasyon yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Ben: Arkamda bir karmaşa bıraktım.

Sıcak Çöp: İşte bu çok kaba.

Mesaj zincirine bakıp gülümsüyorum ve kısa bir güncelleme gönderiyorum.

Ben: Mimi felç geçirdi. Şu anda onu ameliyata hazırlıyorlar.

Hot Trash: Cumartesi günü maça gidebileceğinden emin misin? Koç'a neler olduğunu anlatayım mı?

Ben: Daha fazlasını öğrendiğimde onu arayacağım ama orada olmayı bekliyorum.

"Tünaydın Bay James."

"Ashton," diye düzelttim hemşireyi son dört gündür muhtemelen otuzuncu kez. "Ve size de iyi günler Bayan Tyler. Şimdiye kadar gitmiş olmanız gerektiğini düşünmüştüm."

"Evet, öyleyim. Sadece uğrayıp skoru kontrol etmek istedim."

CVU'nun St. Louis'e karşı oynadığı maçı izlerken telefonuma bakıyorum. "Doksan altıdan yirmi beşe. Sanırım bu işi halletmişler."

"Güzel. Yarın buraya gelip senin somurtkan bir şekilde oturup, onların senin olmadığın bir maçı daha kaybetmelerinden dolayı kendini suçlamayı istemiyorum."

"Orada olsaydım Tennessee'yi yenerdik."

"Bir takım tek bir oyuncuya güvenmek zorundaysa o kadar da iyi değildir."

"Evet, evet." Takımın berbat oynamasının aslında benim hatam olduğunu açıklayacak gücüm yok. Çünkü Marcus, takımımızın stratejisinin ayrılmaz bir parçası olan beni desteklememekle kalmadı, aynı zamanda takımın geri kalanı, özellikle Anderson Hearst ve Preston Biltman, sırf saçmalıklarının ortaya çıkmasından hoşlanmadıkları için eski hallerine dönmeye ve takım oyuncusu olmamaya karar verdiler. Koç, takımımızın en iyi oyuncusu olan Marcus'u, ikisi de bencil gururlarını sergilemek için önemli bir maçı kullanmaya karar verdikleri için sahadan çekmek zorunda kaldı. Bu, tüm takımı kötü gösterdi ve özetlerde herkes bundan bahsediyordu.

"Tamam, sakin ol. İyi tatiller. Umarım Bayan James yakında uyanır da buradan çıkıp dairemde sızlanmayı bırakırsın."

"Evet efendim. Tatilinizin tadını çıkarın."

Hemşire gidiyor ve ben de maçı izlemek için arkama yaslanıyorum. Marcus sahaya bir kez bile ayak basmadığı için pek umursamıyorum. Koç'un takımın bu saçmalıktan paçayı sıyrmasına çok öfkeliyim ve o pislikleri tekrar yerlerine oturtmak için kampüse dönmek için can atıyorum.

Marcus'un beni savunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Aslında öyle değil. Ama kendi iyiliği için fazla güçlü, fazla metanetli, her şeyi umursamayacak kadar metanetli. Asıl görmek istediğim şey Marcus'un güçlü bir şekilde ortaya çıkması.

"Küçük."

Büyükannemin kalın güney aksanı, sersemlemiş haldeyken bile her zamanki gibi zarif geliyordu.

"Annene taze bir şeyler getir, olur mu tatlım?" Mimi elini bir şey tutuyormuş gibi kaldırıp hafifçe sallıyor. Belki bir içecek?

Hemşire çağırma düğmesine basıp uyandığını haber vermek için ayağa kalkıyorum, ama o elini koluma koyup etkileyici bir güçle sıkıyor.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum bebeğim. Ama işler böyle yürüyor." Mengeneyi gevşetip kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Annenin en iyisini bildiğine güven. O çocuk seni sadece mahveder. O kadının babanmış gibi senden beslenmesini istemiyorum."

Beni babam sanıyor. Ama hangi çocuktan bahsediyor olabilir? Üvey kardeşi Roman'dan mı bahsediyor?

"Ne demek istiyorsun?" Belki onu konuşturabilirsem, bana kullanabileceğim bir şey verir.

Dudaklarını bzd. "Benden hiçbir Şey saklayamazsın, Ufaklık. Ben senin annenim." Elini umursamazca salladı, gözleri yarı açıktı, sanki henüz tam olarak hazır değilmiş gibi. "İnkâr etme canım. Seni gördüm. Bu kadar... patavatsız olmaman gerektiğini dŐnrdn. Baban ne derdi?"

Mantıksal olarak onun aslında benimle konuŐmadıęını bilmeme rağmen kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarını çıattım.

"Onun ne söyleyeceği benim için neden önemli olsun ki?"

"Sen krallığın varisisin bebeğim. Beklentiler var."

"Ya istemezsem?"

"Saçma. Ama merak etme, her Şeyi dzelteceğim."

BÖLÜM 29

MARCUS

Prenses D-Bag: Seninle konuşmam gerek

Prenses D-Bag: Biraz çıldırıyorum

Prenses D-Bag: Hala şehre gelmeyi düşünüyor musun?

Ben: Buradayım, eski evimde, annem için bazı şeyleri kontrol ediyorum. Bir yerde buluşmak ister misin?

Prenses D-Bag: Neredesin?

Ben: 827 Wildwood Court

Ashton'ın yanıt verdiğini gösteren üç küçük nokta beliriyor, ardından ekran kararmadan önce üç kez kayboluyor. Bu, buraya geleceği anlamına mı geliyor? Ashton James'in çocukluk evime gelmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim. James ailesi hakkında beni uyarmak için bu kadar uğraştığında, babamın anısına neredeyse saygısızlık gibi geliyor. Şimdi bildiklerimi öğrendiğime göre, uyarısı daha da korkutucu geliyor. Ashton'ın babası, babama karşı o kadar kin besliyordu ki, onu her türlü mirastan mahrum bırakmakla kalmayıp, bir daha asla başarılı olmasını da engelledi.

Evi kontrol etmek için uğramadan önce Pinecrest Halk Kütüphanesi'nde biraz vakit geçirdim. Şu anda kiracılarımız arasındayız ve kiralama yönetim şirketinin mülke nasıl baktığını kontrol etmek için iyi bir bahaneydi. Ashton James Senior'ın ölümü

ve ardından gelen miras dramasıyla ilgili eski haberleri okumak için kütüphaneye gitmek de buraya gelmem için bir diğer bahaneydi. Ziyaretimin Ashton'ın beş günlüğüne uzakta olmasıyla bir ilgisi olabileceğini kendi kendime bile kabullenemiyorum. Ailesiyle çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmaktan ve ailenin reisi sayılan büyükannesi için endişelenmekten zorlandığını biliyorum.

Burada olduğum sürece, mülkün içinde bir tur atsam iyi olacak. Burada olmak tuhaf. Aynı, ama bir o kadar da farklı. Tek bir noktada durup hayal gücümü kullanırsam, her bir mobilya parçasının nereye yerleştirildiğini veya duvara asılan fotoğrafın nerede olduğunu canlı ayrıntılarıyla hatırlayabiliyorum. Yatak odamda çocukluğumdan kalma kahkahaları, mutfakta babamın pastırmalı waffle'larının kokusunu duyabiliyor veya cenazesinden kalan kırık camları ve çiçekleri görebiliyorum. Mutfığa giden büyük kemerin içinde, annemin ölçemeyeceği kadar uzun olana kadar büyümemi takip eden izler hâlâ var. Şimdi o zamandan beş santim daha uzunum. Ölçülmek için kapıda duran Ashton'ı düşününce kıkırdıyorum. İçeri girebilmesi için muhtemelen başını eğmesi gerekirdi.

Ashton'ı düşünmek, bulduğum birkaç makaleyi ve günümü takıntılı bir şekilde araştırarak geçirdiğim diğer bilgileri hatırlatıyor. Hiçbir şey yapamayacağınız bir şeye bu kadar derinlemesine dalmak sağlıklı değil. Tek sebep olacağı şey Ashton'la aramda daha fazla gerginlik ve belki de kızgınlık. Ya da en azından ailesiyle. Babalarımızın üvey kardeş olduğunu veya babamın ailesi tarafından kazıklandığını anlattığımda onları savunmadı. Matilda'nın iyi olmadığını veya evde vakit geçirdiğini öğrendiğinde farklı mı hissedecek? Onlarla bu konuda konuşmaya, soru sormaya veya bir şey söyleyip söylemeyeceklerini görmek için konuyu açmaya çalıştı mı?

Neyse ki Ashton geliyor ve fazla düşünmeyi bırakabiliyorum. Çocukluğumun geçtiği evin önündeki kaldırıma büyük, siyah bir SUV yanaşiyor. Dışarıdaki ön verandada durup Ashton'ın arka kapıyı açmasını, şoförün ona küçük bir spor çantası uzatmasını izliyorum. Şoför başını sallayıp omzunun üzerinden bana bakmadan önce bir süre konuşuyorlar, sonra tekrar SUV'ye biniyor. SUV uzaklaşırken,

garaj yolunun sonuna giden küçük taş yolda yürüyorum. Ashton çantasını, garaj yolunu kapatacak şekilde sokakta park etmiş arabamın bagajına bırakıyor ve bana doğru dönüyor.

Beni sımsıkı sarması ve beni öpmek için eğilmesi beni şaşırtıyor. Beni şaşırtan şeyin açık sevgi mi, yoksa ondan yayılan çaresizlik mi olduğundan emin değilim.

"İyi misin?"

"Açıkçası emin değilim. Son birkaç gün çok tuhaftı, özellikle de Mimi dün uyandığından beri."

"Konuşmak ister misin?"

"Sanırım öyle mi?" Kesin bir ifadeden ziyade bir soru gibi duruyor. İçinden bir şeyler dökmek istediği belli ama nasıl konuşacağını, en azından nereden başlayacağını bilmiyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, eski metal basketbol potamın hâlâ sağlam olduğunu görüyorum. Normal yükseklikte değil ama Ashton'ın umurunda olduğunu sanmıyorum. Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman düşündüğüm kadar kibirli olmadığı. Belki ailesi ve sözde arkadaşları öyledir, ama geçen hafta bana karşı gelip beni savunduğunda onların fikirlerine ne kadar az önem verdiğini gösterdi. Onu dinlediğimin farkında bile değildi ve tüm savunmalarımın altında yatan da bu.

Arabama doğru yürürken Ashton'ın çantasını alıp bagajı açıyorum. Çantayı içine koyup bir basketbol topu çıkarıyorum. Topu Ashton'a atıyorum, o da topu temizce yakalayıp bana merakla bakıyor.

"Vell erkekleri böyle konuşur. Babamla yaptığım önemli veya derin konuşmaların neredeyse hepsi bu araba yolunda gerçekleşirdi."

Bana acı dolu bir gülümsemeyle baktı, topu birkaç kez sektirdi ve sonra bana geri pas verdi. "Ailenin benimki yüzünden zor zamanlar geçirdiği ve onu bu kadar genç yaşta kaybettiğin için gerçekten üzgünüm. Gerçekten harika bir babaymış gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyleydi," diyorum, boğazım düğümlenmesin diye top sürmeye odaklanarak. "Babandan aynı desteği göremediğin için üzgünüm."

Ashton alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Bunun bana çok ayrıcalıklı geleceğini biliyorum ve inanın bana, öyleyim de, ama bazen ailemin kötü olmaması için çok daha azıyla büyümeyi tercih ederdim diye düşünüyorum."

Atışımı yapıyorum. Top eski zincirli ağdan geçip Ashton'ın durduğu yere doğru sekiyor.

"Ashton, ailenin zengin olması onları kötü yapmaz."

"Hayır, zengin olmak ve zengin kalmak için yaptıkları şeyler," dedi sessizce, topu alıp yavaşça top sürerken. "Babamın şirketinin pandemi sırasında değerinin neredeyse üç katına çıktığını biliyor muydun? Kasabamızın ve çevre bölgelerin çoğu zor durumdaydı, işletmeler sağda solda kapanıyordu, insanlar çalışamıyordu. Yatırımları artmasına rağmen çalışanlarının yarısından fazlasını işten çıkardı. Bu parayı hissedarlarına ödeme yapmak ve finansal olarak büyüyen diğer büyük şirketlerden daha fazla hisse satın almak için kullandı, kendisi için çalışan insanlara bakmak yerine. James Enterprises, aşı geliştirmek için ilaç araştırmalarına bağış yaptığı için çok iyi bir basın topladı, ancak bu yatırımı dört katına çıkardı ve hiçbirini topluma geri vermedi."

Topu şutluyor, top çemberden sekip garaj yolunun kenarındaki çimlere gidiyor. Topu alıp sürüyorum ve ona geri paslıyorum. Topu tutmak, tüm gücümle dışarı atmamı sağlıyor.

"Babanın işletmesi pandemiye atlattı," diyor. Bir soru değil, bir açıklama. Yine de onaylayarak başımı sallıyorum. Mağaza zar zor ayakta kaldı ve pandemi öncesi satışlardaki başarısını bir daha asla yakalayamadı, ama yine de ayakta kaldı. Babam karantina sırasında önemini korumak için elinden geleni yaptı; insanların karantinadayken aktif kalmalarını sağlamak için kullanılmış bisikletleri, scooterları, spor ve egzersiz ekipmanlarını mümkün olan

en yüksek indirimlerle sattı. Aşı kampanyaları nihayet mevcut olduğunda sponsor oldu ve yiyecek, giyecek ve çim bakımı gibi hizmetler için bağış kampanyaları düzenledi. Topluluğunu gerçekten önemsiyordu, bu da yeni alışveriş merkezinin inşasına bu kadar sıkı bir şekilde karşı koymasının nedenlerinden biriydi. Sadece işletmesi risk altında olduğu için değil, Market Meydanı'nın Pinecrest'in yerel işletmelerinin kalbi ve ruhu olduğu içindi. İşletmesi doğrudan kapanma tehlikesi altında olmasaydı, aynı şekilde sıkı bir şekilde kampanya yürüteceğine gerçekten inanıyorum.

"Mağazası pandemiye atlattı ama babamın dar görüşlülüğüne dayanamadı."

Babamın dediği gibi, bunun kişisel bir şey olmadığına inanmak isterdim. Ama öğrendiklerimden sonra bunun doğru olmadığını biliyorum ve babamın da buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Belki Ashton da gerçeği biliyordur.

"Babamın senin babana bu kadar takıntılı olmasını hep tuhaf bulmuşumdur. Yani, anne ve babamın senin annen ve baban hakkında ne kadar saçma sapan konuştuğunu duyduğumu anlatamam bile. Asla tekrarlamayacağım şeyler çünkü çok utanıyorum. En çok da bu konuda hiç konuşmamış olmaktan utanıyorum."

"Daha iyi olmazdı, sadece seni ateş hattına atardı. Çocuktun."

Ashton onu yatıştırma çabalarını görmezden geliyor. "Babam, kendisinin bu rastgele -ya da ben öyle sanıyordum- küçük işletme sahibiyle ne kadar başarılı olduğunu kıyaslamakla meşgulken, ben de sizin ne kadar mutlu görüldüğünüzü kıyaslıyordum. Ne zaman birbirimize karşı maç yapsak, etkileşimlerinizi izlerdim. Takımınız kaybetse bile, aileniz sizi tezahüratlarla destekler ve elinizden gelenin en iyisini yaptığınız için sizi tebrik ederdi, ya da buna benzer bir şeyler."

"Çok mu sürüngensin?"

Bu küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve tekrar şut atıyor, bu sefer temiz bir basket atıyor. "Babamın iyi bir adam olduğu yanılığısına hiç kapılmadım. Ve evet, ona ara sıra bir şeyler söyledim. Tek söylediği, bunun iş yapmanın bir bedeli olduğu, başarılı olmak için azim gerektiği ve bir gün görevi devraldığımında, dünyada yükselmek için yapılması gereken fedakarlıkları anlayacağımdı."

Durup ona bakıyorum, son zamanlardaki korkumun yüksek sesle dile getirilmesinden korkuyorum. Ya Ashton mirasına konarsa, AJames Enterprises'ın CEO'su olarak hak ettiği yeri alır ve onlardan biri olursa? Onun gerçekten farklı olduğuna ancak yeni ikna olmaya başladım ve şimdi konuşurken farklı düşündüğü açık, ama bu kadar para ve güç, iyi bir insanı başkalarının talihsizliğinden kâr elde etme hakkına sahip olduğuna inandırabilir mi?

"Hiçbirini istemiyorum," diyor kararlı bir şekilde, ifadesi sert ve ciddi. Duygulu kahverengi gözleri neredeyse duygudan kararmış. "Onlar gibi olmak istemiyorum. Hepsinden ne kadar nefret ettiğimi bilmen benim için önemli."

Topu kolumun altına sıkıştırıp ona yaklaştım ve elini tuttum. "Ailenden nefret etmene gerek yok Ashton. Onlar hâlâ senin ailen."

Ashton elini tutmama izin veriyor ama gözlerime bakmıyor. "Evet, şey... Sanırım ailem, babanı işsiz bırakmak ve potansiyel olarak şehirden kovmak için bilerek hedef aldı." Sanki hepsini birden söylemesi gerekiyormuş gibi, kelimeleri hızlıca söylüyor. Muhtemelen tepkimden endişeleniyor.

"Biliyorum."

Bakışlarını bana çevirdi, gözleri kocaman açılmış ve inanmaz bir ifadeyle. "Öyle mi? Nasıl?"

"Bugün kütüphaneye gittim. Babamın ailenize karşı açtığı davadan bahseden birkaç gazete makalesi buldum. Haklıydınız, yerel medyaya pek bir şey yansımadı. Oradayken, babamın adını babanız veya şirketle ilişkilendirebildiğim tüm isimlerle karşılaştırdım. Rastgele

küçük yönetmeliklerden imar sorunlarına kadar, önemsiz görünen bir sürü küçük, önemsiz şeyle ilgili birden fazla şikayet buldum. Birinin neden böyle şikayetlerde bulunduğunu anlamakta zorlandım. Ta ki davacıların hepsinin aynı hukuk firması tarafından temsil edildiğini görene kadar."

"Richards ve Langley mi?"

"Evet, oydu. Sanırım kamuoyunda bir olay yaratmadan açılmasını veya açık kalmasını engellemeye çalışıyorlardı. Çünkü şirket gerçekten babamı kapatmak isteseydi, bunu çok daha önce yapabilirdi."

"Peki neden bu kadar uzun süre beklediler?"

"Henüz çözemediğim şey bu. Belki de asla öğrenemeyeceğim. Zaten bu bilgiyle ne yapacağımı da bilmiyorum."

Elini çekip Ashton'ı kapı eşiğine oturtuyorum. Onu konuşmaya zorlamaya çalışmıyorum ama vücudumu ona bastırıyorum ki, kaçmadığını anlasın. Sonuçta, yeterince şey bildiğimden oldukça eminim ve henüz çılgın atarak kaçmadım. Belki de yapmalıydım ama kaçmadım.

"Peki, seni rahatsız eden başka ne var?" diye sordum, onu nazikçe dürterek. "Daha fazlası varmış gibi geliyor."

Ashton derin bir nefes verdi. "Dün konuştuğumuzda sana Mimi'nin uyandığını söylemiştim." Başımı salladım. Maçtan sonra mesajlaştık. Maçın sonunu kaçırdığını, çünkü uyandığını ama gerçekten kafası karışık olduğunu söyledi. "Doktor, felçten kaynaklanan hasarlı beyin hücrelerinin bunamaya yol açabileceğini söyledi. Muhtemelen kaybettiği bilişsel işlevlerini geri kazanamayacak."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Hiç tanışmadığım bu kadından ne kadar nefret etsem de, ona ölüm ya da acı dilemem. En azından fiziksel olarak. Yaptığı şeyden dolayı kendini kötü hissetmesini, belki de itiraf etmesini isterim. Ama hiçbir şey geçmişini değiştiremez, bu

yüzden bunu düşünmenin bir anlamı yok. Çoğunlukla Ashton'ın üzülmelerini istemiyorum.

"İlk uyandığında odadaki tek kişi bendim," diyor stresten kaşları çatılmış bir şekilde. "Beni babam sanıyordu. Bana Junior diyordu."

Kıkırdadım. "Bu tuhaf olabilir."

"Gerçekten çok tuhaftı. Özellikle de bana sürekli bir çocuktan bahsettiği için."

Kaşımı kaldırdım. "Bir erkek mi? Yani... bir erkek mi? Ya da sevmediği bir arkadaşı mı vardı?"

"Konuşma tarzına bakılırsa sanki onları bir arada yakalamış gibiydi."

Aman Tanrım. İşte şimdi konu ilginçleşiyor. "Tamam, ilgi resmen arttı—"

"Sanırım babandan bahsediyordu."

Ee, ne?

"Elbette kesin olarak bilmemin bir yolu yok. Gerçekten kendinde değildi. Ama, 'O kadının babanmış gibi senden sömürülmesini istemiyorum' dedi."

"Bu herhangi biri anlamına gelebilir."

"Evet, ama hepsi bu kadar değil."

Bana kocaman, korku dolu gözlerle döndü. "Ya... Ya Mimi'nin büyükanne ve büyükbabamızın ölümleriyle bir ilgisi varsa?"

BÖLÜM 30

ASHTON

"Özür dilerim, ne?"

"Bunu destekleyecek hiçbir şeyim yok," diyorum, teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırarak. "Hiçbir şey söylemeyecektim ama..." Önümüzdeki yerde duran basketbol topuna bakıyorum. "Bilmiyorum, onu çıkarmam gerekiyordu."

"Bunu düşünmenize ne sebep oldu?"

"Sürekli bir şeyleri düzelterceğini söylüyordu. Ben de ona ne yapacağını, ne yapacağını sordum ama o sürekli elimi okşuyor ya da elinde tuttuğu görünmez içeceği sallıyordu."

"Görünmez içecek mi?"

"Sanırım kokteyl içtiğini sanıyordu, sürekli tazelememi istiyordu. Her şey çok tuhaftı. Sanki bir anıya takılıp kalmış, onu tekrar tekrar yaşıyordu. Daha fazla soru sorduğumda çok sinirlendi. Tam o sırada doktorlar geldi."

O kadar sinirlenmişti ki, sakinleşmesi için neredeyse sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. Neyse ki sonunda uykuya daldı ve ilerleme kaydettiğini bildirmek için ailemi aradık. Geldiklerinde, babama bir şey bildiğimi söylemeden ne kadar tuhaf davrandığını anlatmaya

çalıştım. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Tekrar uyandığında, babamın eski kocası olduğunu sandı. Onu her gördüğünde, ya ona bir şeyler fırlatıp onu terk ettiği için bağırıyor ya da baştan çıkarmaya çalışıp geri dönmesi için onunla flört etmeye çalışıyor. Bu çok rahatsız edici.

"En kötüsü," dedim ona, davranışlarının bir kısmını anlattıktan sonra, "ona pişman olacağını söylemesiydi. Ken'in her şeyi düzelteceğini."

"Ken mi? Yani... Kenneth Richards mı?"

Omuzlarım kulaklarıma kadar geliyor. "Tanıdığım tek Ken o. O ihtarnameyi ve rüşvet anlaşmasını imzalayan o değil miydi? Ya..." Yüzümü ellerimin arasına alıp yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyleyeceğim? "Ya Kenneth Richards ve büyükanнем büyükbabamın vasiyetini tahrif etmek için birlikte çalışmışlarsa? Bu tür bir erişime sahip olan tek kişi o ve kimse onu sorgulamazdı."

"Mantıklı. Ama bu bir tehdit gibi geldi..."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve şunu da söyleyeyim, bunu söylediğinde babamın yüzü bembeyaz kesildi. Sanırım bu da bir şeyler bildiği anlamına geliyor."

Marcus sessizce küfrediyor ama uzun süre başka bir şey söylemiyor, sanki bir bulmacanın parçalarını birleştirmiş gibi yere bakıyor. Sonunda tekrar konuşuyor.

"Diyelim ki en kötüsü, Kenneth ve Matilda'nın vasiyetnameyi tahrif etmeleri, babamı devre dışı bırakmaları ve her şeyi ele geçirmeleri. Bunun gerçekteşmiş olabileceğine dair yeterince kanıt var. Babamı neden taciz etmeye devam etsinler ki? Ona para verip tüm haklarından feragat etmesini sağladıktan sonra, onu rahat bırakacaklarını düşünürdünüz. İsimlerini aklında taze tutmanın mantığı ne olabilir ki? Mantıklı değil."

"Ölümlerden onlar sorumluyrsa, daha da anlamsız. Tabii..." İçim burkuluyor, midem kramp giriyor çünkü bugün hiç iştahım yok.

"Meğer ki..."

"Daha önce, kimsenin bu küçük ve etkisiz şikayetlerde bulunmasının pek mantıklı olmadığını söylemiştin. Hiçbir sonuç çıkmadı ve kimse de şikayet etmedi. Ya babana onu izlediklerini bu şekilde bildiriyorlarsa?"

"Sence onu tehdit etmenin bir yolu muydu bu? Peki ama ne için tehdit ediyorlardı?"

"Bu, onun işinin en ufak, en kirli ayrıntılarına bile dikkat ettiklerini hatırlatmak için etkili bir yol olurdu. Belki de anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini sağlamak için?"

"Peki ne değişti? AJames Enterprises'ın onu ezip geçmeye karar vermesine ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum ama nasıl öğreneceğime dair bir fikrim var."

Marcus bana ciddi ve şüpheli bir bakış attı. Dudakları aşağı doğru kıvrılmış, kaşları çatıktı. "Neden bu fikri beğenmeyeceğimi hissediyorum?"

"Çünkü bu aptalca ve pervasızca bir hareket ve ikimizin de geleceğini tehlikeye atabilir."

İçini çekti. "Planın ne?"

"Bu şık otele yerleşmek tam olarak planın nasıl bir parçası?"

"Çünkü duş almaya, sevişmeye ve uyumaya ihtiyacım var. Sırasıyla. Parti bu gece daha sonra."

"Peki neden seninle bu şık Noel partisine gitmem gerekiyor?"

Omuz silkip ona en küstah sırıtışımı atıyorum. "Çünkü seni smokinle görmek istiyorum. Ailemin seni smokinle görmesini istiyorum ve bu

gece ofisine girdiğimizde, masasının üzerinde benimle sevişmeni isteyebilirim."

"Orada olduğumuzu bilmesini mi istiyorsun?"

"Bütün güce sahip olmadığını bilmesini istiyorum. Seni rahat bırakacak, ikimizi de rahat bırakacak, yoksa bulduğumuz her şeyi ona karşı kullanacağım."

"Bir şey bulursak, gerçekten bunu başarabileceğini düşünüyor musun? Çünkü o senin baban, senin iyi bir adam olmadığını için değil." Marcus gülümsüyor ama ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Babama böyle karşı koymak kesinlikle korkutucu bir şey ve onu fiilen şantaj yapan bir şeyin peşinden gitme fikri bile korkutucu.

"Açıkçası, bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemeyeceğine bahse girerim. Göründüğünden daha pasifist. Hayatında yaptığı her saldırganlık, Mimi'nin onu sıkıştırması veya ipleri kendi çekmesi yüzündendi." Ve artık karar veremiyormuş gibi.

Annemin onu bir eve yerleştirmek için hazırlık yaptığını zaten biliyorum. Elbette paranın satın alabileceği en lüks emeklilik evi, ama yine de bir yuva. Muhtemelen artık onunla yaşamak zorunda olmadığı için rahatlamıştır. Bir malikanede yaşamasına ve evin tüm bir kanadını kendine ayırmasına rağmen, Mimi her zaman çok yer kaplamıştır. Annemle evin kontrolü, babamın ilgisi ve benim ilgim konusunda mücadele etmişlerdir. Dürüst olmak gerekirse, annemin çoğu zaman katatonik olmasını suçlayamam. Muhtemelen ezilmekten ve Mimi ile sürekli rekabet halinde olmaktan bitkin düşmüştür.

Alaycı bir tavır takındım. "James ailesindeki, hatta belki de AJames Enterprises'daki her şeyin çok ama çok farklı olacağını düşünüyorum."

"Ve gerçekten bir gün yönetimi devralmak istemiyor musun?"

"Biraz bile değil."

Valeye yüz dolarlık bir banknot uzattıktan ve Marcus'un aracı hakkında bir şey söylemesi için sert bir bakış attıktan sonra onu lobiye götürdüm.

"Çantalarımız ne olacak?" diye fısıldıyor bana.

"Onları yakalayacaklar," diye temin ediyorum onu. "Rahatla yeter."

"Yapamam. Herkes bakıyor."

Haksız da değil. Crest Malikanesi'nin ön kapılarından içeri girmek, fark edilmenin ve hatta fotoğraflanmanın kesin bir yoludur. Marcus'un aracından inip onunla içeri girmek haberlere konu olacaktır, ama bu Marcus'u güvende tutmak için yedek planımın bir parçası. İlğiden rahatsız olduğunu biliyorum, ama bana bunun sadece genel olarak ilgiden hoşlanmadığı için olduğunu, basketbolla ilgili olmadığı sürece, söyledi. Maalesef bu, sahada aldığımız ilgiyi azaltacak ve konuyu ilişkimize çevirecek. Hatta NBA'e seçilme şansımızı bile engelleyebilir. Ama bu basketbolun ötesine geçti ve onu güvende tutmak için tüm olasılıklarımdan vazgeçeceğim. Marcus'un bu gece benimle burada olduğu, benimle olduğu herkes tarafından bilinirse, umarım babam onu alenen karalamaya çalışmaz. Ya da daha kötüsü, artık neler yapabileceğinden emin olmadığım düşünülürse.

"Bu uygun mu?" diye sordum, hafifçe elimi eline sürterek. Bir an baktı, yutkundu ve sonra elini elimin içine kaydırды.

Çantalarımız bizden önce odaya ulaşıyor. Marcus annesini aramak için balkona çıkıyor. Görüştüğümüzü annesine haberlerde görmeden önce söylemesi gerekiyor. Yüzündeki ifadeye ve dışarıda annesiyle konuştuğu süreye bakılırsa, pek iyi gitmiyor.

Benden her zaman nefret edecekler. Beni asla kabul etmeyecekler belki ama ailemin yaptıklarına katılmadığımı, yanlarında olduğumu gösterebilirim... belki benden daha az nefret ederler?

Marcus'a biraz alan ve mahremiyet tanıyıp duş almaya karar veriyorum. Son on sekiz saatimi hastanede geçirdim ve bu stresin bir kısmını üzerimden atmaya hazırım.

Otelin çok sayıda duş başlığına sahip devasa bir duşu var ve omuzlarımdaki gerginliğin, üzerime çarpan sıcak suyun verdiği masajla erimesi sadece birkaç dakika sürüyor.

Üzerime arpan ani serin hava olmasaydı, Marcus içeri adım attığında fark etmeyebilirdim. Duş başlığının altına girmesi için kenara çekilmeme bile gerek kalmadı ve duşun ortasında, su üzerimize dökülürken birbirimize bakıyoruz. İlk hareket eden ben oluyorum ve parmağımı göğsündeki dövmenin üzerinde gezdiriyorum.

"Bu mu—"

"Son kalp atışı," diye doğruluyor Marcus. "Oraya vardığımdan kısa bir süre sonra kalbi durmuş."

"Bu çok zor olmalı."

"Hayatta kaldık."

"Hayatta kalmaktan daha fazlasını yapma şansın olmalı, Marcus. Daha fazlasını hak ediyorsun."

Marcus, gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışarak homurdandı. "Ne yani, benim şeker babam olacağını mı sanıyorsun? Çünkü ben istemiyorum."

"Hayır," diyorum ciddi bir tavırla. "Ama artık kimsenin yoluna ıkmmasını sağlayacağım. Seni ait olduğun yere, ailem her şeyi bu kadar zorlaştırmışaydı olacağın yere geri getireceğim. Ve bu, senin yolundan çekilmem anlamına geliyor, bunu da yapacağım. Ne gerekiyorsa, Marc."

Marcus parmak uçlarında yükselip içime giriyor, beni agözlölükle öpüyor. Dili ağzımı yalayıp benimkini kenetliyor. Ben egemenlik için savaşmam. Ona istediği her şeyi, talep ettiği her şeyi ve daha fazlasını veriyorum. Elleri sırtımdan kıcıma doğru yoğuruyor, sıkıyor ve masaj yapıyor. Parmakları hafifçe atlaklarımda geziniyor, deliğime değdiklerinde içimde bir heyecan kıvılcımı çakıyor.

"Seni istiyorum," diye hırıldadım dudaklarına. "Lütfen, Marcus. Beni tekrar sik. Ve tekrar. Ve tekrar." Kelimeyi her tekrarlayışımda onu daha da sert bir şekilde öpüyorum, ikimizi de tahrik ediyor. Birbirimizin bedenlerine sürtünüyor, boy farkımız istediğimiz yerde hizalanmamızı zorlaştırıyor ve burada soyunma odası duşları gibi bir bank yok. Suyu kapatıp kapıya doğru ilerliyorum ama Marcus beni geri çekiyor. Beni yüzüstü fayans duvara yaslıyor, bir avucunu sırtıma dayayıp orada tutarken kıcıımı biraz daha okşuyor.

"Marcus," diye sızlanıyorum ama beni görmezden geliyor.

Ateşli öpücükler omurgamdan aşağı yavaşça inip kıcıma doğru uzanıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Marcus'un benim için diz çöktüğünü görüyorum, nefesim kesiliyor. Daha önce hiç böyle diz çökmemişti. Sikimin ağzına girdiği birkaç seferde, parmakları kıcıma girmiş bir şekilde üzerime çömelmişti. Onu benim için diz çökmüş görmek baş döndürücü ama sikimin o açıdan ağzına girebileceğini sanmıyorum.

Ah.

Ah.

Aman Tanrım.

Gerçekten öyle mi?

Evet. Marcus Vell az önce kıcıımı yaladı. Hem de gerçekten yaladı. İki eliyle kık yanaklarımı kavradı, açtı ve dilinin ucunu kıcımın üzerinden çatlağımın tepesine kadar gezdirdi. Ve ben, aman Tanrım, ben...

"Aman Tanrım."

Marcus'un dili yine üzerimde geziniyor, bu sefer daha sert bir şekilde. Su içen bir köpek gibi yalayıp duruyor, ıslak, ıslak sesler çıkarıyor ve sanki kıcım hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor. Acıyla sızlayan penisime şöyle bir bakınca, evet, hayatımda hiç olmadığı kadar sertleşmişim. Penisim çelik gibi, başı mor ve öfkeli,

kalçalarımın fayansa çarpmaya başladığı istemsiz hareketlerle sallanırken damlıyor.

Dilinin hareketleri deliğimin etrafında daha belirgin, daha yoğun hale geliyor. Baştan başlamadan önce hafifçe içeri itiyor ve dilini göt deliğime sokup derinlemesine içine itiyor. Çıkardığım sesler utanç verici olmalı. Bir kayıt dinlemek zorunda kalsaydım, muhtemelen mahcup olurdum. Ama duramıyorum. Ağlıyor, inliyor ve daha fazlası, daha azı için yalvarıyorum, beni hemen becermesi için. Kayganlaştırıcımızın olmaması umurumda bile değil, umrumda değil, lanet olası otel şampuanını kullansın, hemen içime girsin çünkü—

"Gelmem lazım" diye ağlıyorum.

Kıçıma doğru inliyor ve sonra daha fazla baskı hissediyorum, iki parmağı içime giriyor ve dilini daha derine sokabilmek için kıçımı açıyor. Bir parmak prostatıma bastırıyor ve içimden bir elektrik akımı geçiyor. Yüzüne doğru geri iterek, penisime uzanıyorum ve boşalmadan önce kendimi bir, iki, üç kez pompalıyorum. Sperm duvara çarpıyor, elimi kaplıyor ve düşün zeminine damlıyor. Duvara yaslanıp hâlâ penisimi okşuyorum, yüzüm ve göğsüm fayansa yapışıkken derin, titrek nefesler alıyorum.

Marcus yüzünü kıçımın yanağıma siliyor, bunu hem komik hem de tuhaf bir şekilde erotik buluyorum ve ayağa kalkıp kürek kemiğime kadar öpüyor. Dönüp sırtımı duvara yaslayıp onu öpmek için eğiliyorum. Beni durdurmak için elini uzatıyor.

"Şu an beni öpmek istediğinden emin misin?"

"Neden olmasın ki? Hayatımda hissettiğim en çılgın, en yoğun şeydi bu. Şu anda seni öpmem gerek."

"Ağzım tam senin kıçının üzerindeydi."

"Evet. Eğer sen ağzını kıçıma koyabiliyorsan, sanırım ben de orada kaldıktan sonra ağzımı senin ağzına koyabilirim. Eğer sen kıçımdan korkmuyorsan, ben de korkmamalıyım diye düşündüm."

Marcus kıkırdayıp beni öpmek için öne eğiliyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, tatsız bir şey sezmiyorum. Yine de, tatsız bir şey olsaydı, orada o kadar uzun süre kalmazdı, değil mi?

Şimdi deneyimlediğime göre, deli gibi merak ediyorum. Marcus'un duvara yaslanması için yüzümüzü çeviriyorum ve vücudunu öpmeye başlıyorum. "Sıra bende mi?"

"Mecbur değilsin. Herkes sevmez—"

"Hoşuna gitti mi?"

"Şey, evet, ama—"

"Marcus, sana ne kadar takıntılı olduğumu tam olarak anladığını sanmıyorum. Tam bir sapık, sapık takıntılı. Babamın beni taciz edebileceği evime daha yakın bir yere taşınmak için ilk dörtteki bir takımı bırakıp sırf seninle konuşabilmek için geldim. Şu anda dilimi götüne sokmama izin vermezsen, izin verene kadar seni rahatsız ederim. Farkında değilsen, oldukça ısrarcı olabiliyorum."

"Evet, fark ettim." Gözlerini devirdi ama güldü, yavaşça döndü ve yuvarlak, etli poposunu yüzümden birkaç santim öteye itti.

"Kahretsin, götüne taktım," diyorum yanaklarını avuçlayıp oynatarak. Hafifçe sallanmaları için yanlarına vuruyorum ve Marcus itiraz etmeye kalktığında sulu yanaklarından birini ısıriyorum. "Şşş. Burada meşgulüm." Birinin götüne yapmayı hiç düşünmediğim şeyler yapıyorum. Sakalımı iki yanağına da sürüyorum, yüzümü aralarına sokuyorum, burnumu onun çatlaklarına gömüyorum. Garip bir şekilde tüm bu işe çok meraklıyım ve sonunda ikimizi de bu ızdıraptan kurtarıp dilimi büzülmüş, göz kırpan deliğinde gezdirdiğimde, Marcus'un sihirli dilini tekrar alan kişi benmişim gibi hissettirecek gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. "Lanet olsun, bu harika," diyorum, kıcına bastırarak.

"Mmm. Çok güzel. Daha fazlası," diye talimat veriyor ve kıcını daha da dışarı çıkarıyor.

Vücudu ritmik bir şekilde titriyor ve yukarı baktığımda kolunun esnediğini görüyorum. O, ben onun götünü yerken o da penisini çekiyor. Ben Marcus Vell'in götünü yiyorum.

Kararlılık, sanki soğuk suya batırılmışım gibi içimden akıyor. Deneyimsiz olsam da olmasam da, bu şimdiye kadar yaptığı en iyi jant işi olacak.

Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesi için açgözlüyüm, aç bir adam gibi dalıyorum. Açlıktan ölüyorum. Onun için açım. Onun zevki için. Onun ihtiyacı için. Onun sevgisi ve kabulü için. Sanki ondan istediğim her şeyi göt deliğinden sömürebilirmişim gibi, bir misyonerin titizliğiyle üzerinde çalışıyorum. Dilim deliğinin üzerinde geziniyor, etrafına masaj yapıyor ve içine giriyor. Adımı haykırana ve duş duvarını kalın, beyaz spermle boyayana kadar dilimle onu beceriyorum. Orgazmının sonunu sıkarken, geri çekiliyorum ve deliğinin her dalgada kasılıp gevşemesini izliyorum ve o kasların penisimi sıkmasının nasıl bir şey olacağını düşününce neredeyse tekrar çözülüyorum.

BÖLÜM 31

MARCUS

Kiraladığımız, camları filmli SUV'den indiğimiz anda Ashton elimi tutuyor. Isıtmalı deri koltuklara hüzünle bakıyorum, keşke içeride kalıp flört edip dokunabilseydik diye düşünüyorum. Her şey yüzümüze patlamadan önce, birkaç dakikalık cahilce bir mutluluk daha.

Hissediyorum. Önümüzde büyük, belki de kötü bir şey var.

"Kıpırdamayı bırak," diye fısıldadı Ashton ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Duştan çıktıktan kısa bir süre sonra odamıza gelen smokinin papyonunu düzeltti ve tam oturduğundan emin olmak için bir terziye götürdü. Biraz kestirip birbirimizi emdikten ve tekrar duş aldıktan sonra, giysiler, ayakkabılar ve uyumlu ipeksi mor papyonlarla birlikte bizi bekliyordu. Sipariş ettiğim ve azıcık birikimimin büyük bir kısmını harcayarak gizlice ve uygun bir şekilde teslim ettirdiğim küçük bir kutu, hemen hemen aynı anda elime ulaştı.

"Kendimi gülünç hissediyorum."

"Çok ateşli görünüyorsun. Ofisi arayıp seni becermem için yeterince uzun süre dayanamayacağımdan endişeleniyorum."

Takdirle mırıldandım. "Aslında daha huzursuz olmamana şaşırdım."

Ashton kıkırdadı. "Ah, kendimi zor tutuyorum, inan bana. O askının yeterince sıkı olması şanslıyız, ama bana öyle bakmaya devam edersen, her şeyi bir yere kadar tutabilir," diye homurdandı.

Elimde değil. Ashton James smokinle görülmeye değer bir manzara. Her şeyiyle pürüzsüz, zarif bir özgüven. Parlak ayakkabılarının ucundan, topuzundan fırlayan tek bir saç teline kadar.

Başka bir araba yanaşıyor ve yürüyüş yoluna doğru ilerliyoruz. Şimdiye kadar etrafıma bakmaktan kaçındım, kendi rahatım için Ashton'a odaklandım. Bu ne zaman oldu? Ne zaman gergin, güvensiz bir sessizlikten sinirlerimi yatıştırmak için parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirmeye geçtik?

James malikanesi, kaldığımız otelden bile daha büyük, devasa bir malikane. Geniş dairesel araba yolu, Oscar'ın kırmızı halısını andıran resmi kıyafetler giymiş zengin ve ünlü konukları bırakan arabalarla dolu. Araba yolundan evin ön girişine kadar uzanan patika, zevkli beyaz ışıklarla süslenmiş uzun, ince selvi ağaçlarıyla çevrili. Arazi, parti planlayıcılarının havayı kontrol edebildiği hissini verecek kadar ince bir kar tabakasıyla kaplı.

Evin dışının heybetli olduğunu düşünsem de, içi daha da göz korkutucu. Giriş holü bile neredeyse çocukluğumun geçtiği ev kadar büyük, sadece üç kat yüksekliğinde. Tavandan sarkan, kristal ve elmasa benzeyen taşlarla dolu bir avize, içeri giren, personele paltolarını veren ve ev sahiplerimizi karşılamaya giden misafirlere ışıltılı bir ışık saçıyor.

Ashton kolunu sırtıma dolayıp beni fuayeye götürdüğünde her şeyi unuttum. Kalabalık, alayımızı izlerken sessizleşti. Ashton, ilk başta bazı şaşkın ifadeler olacağı konusunda beni uyardı, ancak ebeveynlerinin çevresindeki herkesin tepkilerini gizleme ve dedikoduları kendi aralarında gizli tutma konusunda özellikle iyi olduğunu söyledi. Herhangi bir kötü davranışa maruz kalmamız pek olası değil, bu da buraya böyle gelmemizin bir diğer nedeni. Ailesinin yılın en popüler sosyal etkinliklerinden birinde, kamuoyunun önüne çıkmamız, ailesini güçlü bir tavır takınmaya ve her şey yolundaymış

gibi davranmaya zorluyor. Ya kamuoyunda kabul görmek zorunda kalacaklar ya da dedikodu ve skandalın konusu olacaklar.

Ebeveynleri odadaki ani sessizliğin sebebini anlamak için yukarı bakarken, göz açıp kapayıncaya kadar birden fazla duyguyu nasıl yaşadıklarını görmenin keyfini çıkarıyorum. Haklısınız, yüzleri hiçbir şey ele vermiyor. İkisinin de yüzlerinde donuk ama hoş bir ifade var, tabii gözlerinin nasıl büyüyüp bana odaklandığına çok dikkatli bakmazsanız. Neredeyse robotik ve biraz da ürkütücü.

Ashton'ın annesi, tuhaf sessizliği ilk bozan kişi oldu. Parıldayan beyaz bir gülümsemeyle oğluna yaklaştı ve dar, altın rengi, yere kadar uzanan elbisesiyle kısa ama zarif adımlar attı. "Ashton, misafir getireceğini söylememiştin. Arkadaşın kim?" diye haykırdı, gelişimize şaşırmış gibi yapıp yanaklarının iki yanına öpücük kondurdu.

"Anne, bu benim erkek arkadaşım Marcus Vell."

Erkek arkadaş?

Nasıl tanıştırılacağımı pek konuşmadık ama birlikte olduğumuz -yani birlikte- birlikte olduğumuz- apaçık ortadaydı. Babasının planladığı her şeyden beni korumak için olduğunu söyledi, çünkü peşimden gelmektense kamuoyu önünde görünmekle daha çok ilgilenecekti. Ama resmi gibi davranmamız gerekeceği aklıma bile gelmemişti.

Ashton tam adımı söylediği anda maskesi düşüyor. Sadece bir saniye sürüyor ama o anlık ifadede okuduğum tepkiler inanmazlıktan öfkeye kadar uzanıyor ve ancak "Bu cüretkarlığı nereden buldun?" şeklinde tanımlanabilecek bir ifadeye dönüşüyor. Ashton annesine gülümsüyor, aklından neler geçtiğini tam olarak biliyor ve rahatsızlığının her saniyesinden keyif alıyor.

Bayan James isteksizce elini uzatıyor, ben de alıp tepesine hafif bir öpücük konduruyorum. Bunu çoğunlukla başka ne yapacağımı bilemediğim için yapıyorum ama itiraf etmeliyim ki onun yapmacıksız çekiciliğine verdiği tepkiyi izlemekten mide bulandırıcı bir zevk

alıyorum. Bunu oğlunuzdan öğrendim hanımefendi. Kendinize dikkat edin.

"Oğlum," diyor Bay James, ama bu daha çok dostça bir selamlamadan ziyade bir uyarı gibi duyuluyor.

"Evet, baba?"

Ashton ve babası arasında küçük bir tartışma yaşanırken, garip bir şekilde yanında duruyorum. Bu kısmın bitmesini isteyerek elimi uzatıyorum.

"Bay James, sanırım hiç doğru düzgün tanıştırılmadık. Ben Marcus Vell. Roman'ın oğluyum." Babamın adını duyunca yüzündeki ifadenin kararmasını izlerken hissettiğim ufak keyif kıvılcımı kısa sürdü.

Bay James, el sıkışmamı kabul etmeden önce bana şöyle bir baktı. "Çok güzel temizlenmişsiniz, Bay Vell. Babanızın da kendini medeni bir insan olarak sunma konusunda çok yetenekli olduğunu hatırlıyorum."

"Üvey kardeş olduğunuz zamanları mı kastediyorsun?" Belki de kartlarımı göstermek için doğru zaman değildi ama elimde değil. Vücutundaki ani gerginlik ve Bayan James'in öfke dolu küçük iniltisi, başımı dik tutmam ve babamın anısına yaptığı saygısızlığın benden tepki almasına izin vermemem için tam da ihtiyacım olan şey. "Sırayı uzatmak istemeyiz," diyorum, kolumu Ashton'ın beline dolayıp onu kendime doğru çekerken. "Seni daha iyi tanımayı dört gözle bekliyorum, Amca."

Ashton'ın bedeni kahkahadan titriyor, anne ve babasını girişte ağzı açık bırakıp balo salonuna adım attığımızda. Evet, Ashton'ın çocukluk evinde lisemin spor salonu büyüklüğünde gerçek bir balo salonu var. Her yer beyaza bürünmüş ve altın rengi detaylarla süslenmiş. Koyu yeşil çelenkler ve devasa Noel ağaçları, mekanı kalabalık hissettirmeden yeterli ambiyans ve neşe yaratmak için odanın dört bir yanına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Bir yaylı çalgılar dördlüsünün yılbaşı klasiklerinin kasvetli versiyonlarını çaldığı bir

sahne var. Dörtlünün arkasında, müzisyenin parlamak için sabırla beklediği devasa altın bir arp var. Gerçekten görülmeye değer. Minnettarlığımı ıslık çalarak dile getiriyorum.

"Evet, biliyorum. Çok fazla."

"Burada büyüdüğüne inanamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Her şey abartıldığı kadar iyi değil. Tüm çalışanlar, partiler, içeri girip çıkan insanlar..."

Başımı iki yana sallıyorum. "Aslında bana hiç hoş gelmiyor."

Ashton'ın gözlerinde uzaklara dalmış bir ifade beliriyor, sanki burada geçirdiği çocukluk anılarını tekrar canlandırıyormuş gibi. "Her zaman insanlarla çevrili olmama rağmen kendimi hep çok yalnız hissettiğimi düşünmek tuhaf geliyor. Ben bu insanlara sadece bir destek oldum."

Şu anda ona karşı bu kadar duygusal hissettiğim için kendime kızarak Ashton'ı kendime doğru çektim ve koyu kahverengi gözlerine baktım. Yaramazlıkla ışıdamadıkları zaman biraz daha duygulu göründüklerini düşünürdüm hep, ama belki de sadece üzüntüydü.

"Seni görüyorum, Ashton James."

"Senin için sadece Ash olabilir miyim?"

"Evet bebeğim. Sana istediğin gibi seslenebilirim."

"Benimki nasıl?"

Midem rahatsız edici bir şekilde dönüyor, göğsümde kelebekler uçuşuyor. Nefesim biraz kesiliyor, beynim bir tepki vermekte zorlanıyor.

"Özür dilerim," diyor Ashton kıkırdayarak. "Bu çok saçmaydı."

Konuşmadan bana sağladığı net kaçış için minnettarlıkla kahkaha attım. Gözlerindeki parıltıya rağmen onu ve kahkahasının ardındaki gizli acıyı görebiliyorum. Söylediklerini takdir etmediğimden değil.

Hem hızla atan kalbim hem de penisim Ashton'ın benim olması fikrine hemen katıldı, ama mantıklı beynimin buna katıldığından emin değilim. Geçmişe dair şüphe ve korkularımın ötesine nasıl geçeceğimi bilmiyorum, her ne kadar içinde büyüdüğü statükoya meydan okumak için cesurca bir çaba sarf ettiğini görebilsem de.

Reddedilmenin acısını dindirmek istediğimden, çünkü onun böyle hissetmesini hiç istemiyorum, sırtımızı duvara yaslıyorum. Elim kalçasından kışına kayıyor ve çatlaktan aşağı inen dikiş bastırıyorum. Elinde tuttuğu kadehten biraz şampanya sığıyor. Kalanını tek dikişte içerek hatasını örtmeye çalışıyor, sonra tam da itmek için doğru yeri bulduğumda biraz boğuluyor.

Bir garson aniden ortaya çıkıp Ashton'ın boş bardağını yenisiyle değiştirir.

"Bu işte çok fazla içmeyi planlamıyordum," diye mırıldandı bardağa bakarak.

"Bekle de otelde beyaz kızı sarhoş edelim," diyorum, hâlâ o garsonun nereden çıktığını anlamaya çalışarak.

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz Bay Vell?"

"İsteksiz misiniz, Bay James?"

Ashton ürperdi. "İğrenç, bana öyle deme."

"Sen başlattın."

"Evet, tamam, bitirmek üzereyim." Şampanyayı yudumluyor, ben de aynısını yapıyorum. "Hadi gidelim."

Boş bardaklarımızı rastgele bir masaya koyup Ashton elimi tutup beni balo salonundan çekiyor. Birkaç kişi bize meraklı bakışlar atıyor ama çoğunlukla kimse bize aldırış etmiyor. Ashton'ın ailesi, on yıldan uzun bir süre önce büyük uyuşturucu suçlamalarıyla yakalandıktan sonra mali işler müdürlüğünden istifa eden başarısız bir reality şov yıldızı olan Güney Carolina Valisi ile mahkemede. Görünüşe göre onları o

kadar eğlendiriyor ki, şimdilik bize dik dik bakmaktan dikkatleri dağılıyor, bu yüzden gizlice dışarı çıkmak için mükemmel bir zaman.

Ashton beni kalın kadife perdelerin arkasına gizlenmiş bir kapıdan çekiyor. Buranın sadece çalışanlara ait bir alan olduğundan oldukça eminim ama onu durduracak kimse yok gibi. Onu, burada büyümüş olsaydım ezberleyemeyeceğimden emin olduğum bir koridor labirentinde takip ediyorum. Ortasında uzun, süslü bir halının uzandığı geniş bir koridora vardığımızda, Ashton iki tarafa da baktıktan sonra beni hızla koridorun karşısındaki devasa, karanlık bir merdivene çekiyor. Basamakları yavaşça çıkarken merdivenlerin en sağ tarafında kaldığını fark edince, gıcırdama ihtimaline karşı nereye adım atacağını bildiğini veya hareketlerimizin başka şekilde algılanabileceğini varsayarak ben de aynısını yapıyorum.

Ashton, uzun bir koridordan geçip, etrafında en az bir düzine sandalye bulunan uzun, koyu renkli ahşap bir masanın olduğu bir odaya giriyor. Odanın karşı tarafına koşuyoruz, orada başka bir kapı var. Bu kapı kilitli. Ashton, duvarın bir parçası olduğunu sandığım çok uzun bir dolaba doğru yürüyor. Yukarı uzanıp elini etrafta gezdiriyor ve sonunda bulduğunu söylüyor, her neyse. Birkaç saniye ve bir yırtılma sesi daha sonra Ashton kapıya geri dönüp kilidi açıyor ve anahtarı cebine atıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Bir kez bile," diye itiraf ediyor, bir lambayı yakarken gergin bir ifadeyle. "Anahtarın orada olduğunu sadece dadım altı yaşımdayken bir kez kullandığı için biliyordum. Hatırlıyorum çünkü ulaşmak için bir sandalyenin üzerine çıkması gerekiyordu. Hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum."

"Şanslı bir mola," diyorum derin bir nefes verip etrafa bakınarak. Ofis, tek bir lambanın ışığıyla karanlık ve uğursuz. Yüksek tavanlar, kornişler, karanlık, karla kaplı araziye bakan büyük kemerli pencereler ve duvarları kaplayan yerden tavana kadar uzanan koyu ahşap kitaplıklar, odayı mağara gibi hissettiriyor. Ashton, çift kanatlı bir kapının olduğu odanın uzak tarafına yürüyüp tepe lambasını yakıyor.

Oda hâlâ uğursuz hissettiriyor, ama bu sadece kime ait olduğundan ve burada ne yaptığımızdan kaynaklanıyor olabilir.

"Önemli dosyaların çoğu burada saklanıyor," diyor Ashton ve beni başka bir kapıya yönlendiriyor. Bu kapı, büyük bir giyinme odası büyüklüğünde, daha küçük bir odaya açılıyor. Odanın her iki yanında, duvarlar, 1,8 metre yüksekliğinde ve odanın uzunluğunda büyük kiraz ağacı çekmecelerle kaplı. Odanın en ucunda, bir sunucu bilgisayarı olduğundan oldukça emin olduğum bir şey var. "Dijital dosyaları kopyalamakla ben ilgilenirim, eğer bir çekmece seçip karıştırmaya başlamak istersen."

Neyse ki Bay James'in dosyalama sistemini kim düzenliyorsa, bunu kolay anlaşılır bir sistemle yapmış, ama zaten aradığımızı bulmak için çok fazla aramama gerek kalmayacaktı. V'ye ayrılmış kocaman bir çekmece var ve orada çok yer kaplayan tek ailem.

"Ashton," diyorum, çekmeceyi rayından çıkarıp içindekileri daha kolay inceleyebilmek için yere indiriyorum. Ashton birkaç dosya çıkarıp yere seriyor, ortalığı batırıp batırmadığımızı veya eşyaları toplayıp toplamadığımızı hiç umursamıyor. Hemen karıştırmaya başlıyoruz.

Fark ettiğim ilk şey, bu dosyaların çok kapsamlı olması. Anne babası da dahil olmak üzere büyükbabam hakkında bilgiler var. Ölüm belgesi, polis raporları ve kazadan kalma tıbbi kayıtlar da dahil. Babamın dosyası en kalın olanı. Görünüşe göre James Enterprises onunla gerçekten yakından ilgileniyor. Tüm hayatı. Doğum belgesinden okul transkriptlerine, işletmesiyle ilgili mali bilgilere kadar her şey burada. Markete yaptığı son iş başvurusuna kadar hayatının her ayrıntısı kayıt altında.

Birisi hakkında bu kadar çok bilgiye neden ihtiyaç duysun ki, hatta onu takip etme ihtiyacı hissetse bile? Bu aşırı görünüyor.

Dosyam daha az detaylı ama aynı derecede müdahaleci. Lisedeki gözden düşüşümle ilgili, mutsuz görüldüğüm veya meydan okuyan bir poz verdiğim fotoğraflar da dahil olmak üzere birçok makale var. Ashton, yerel gazetemizin editörüne yazılan mektupların yanı sıra

üniversite balosu için göz altına alındığım iki okulun dekanlarına yazılan mektupların kopyalarını buluyor. Mektuplar anonim, ancak burada kopyaları varsa kimden oldukları açık. Hepsi, Marcus Vell'in bir baş belası olduğunu, karşılıksız aşkı nedeniyle oğlunu taciz edip karaladığını ve öz saygısına ve üniversite beklentilerine telafisi imkansız zararlar verdiğini belirtiyor.

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandım, olaydan sonra kaçırdığım tüm başvuruları ve fırsatları düşünerek.

Ashton alaycı bir şekilde homurdandı. "İşin berbat tarafı, tam tersinin doğru olması. Sana bunları yapan bendim ama o burada işleri tersine çevirip tüm suçu senin üstlenmeni sağlıyordu. Kent bu kadar inanılmaz biriyken, halkın neden onun tarafında görüldüğünü hep merak etmişimdir."

Omuz silkiyorum. "Zengin adam önyargısı olduğunu varsaymıştım." Ashton bana merakla bakıyor, ben de açıklıyorum. "Çoğu durumda, zengin beyaz adam otomatik olarak şüphe avantajına sahip olacaktır. Ben beyaz adam ayrıcalığına sahibim, ancak sırf senin gibi bir Ken bebeği gibi görünmediğim için soyum hakkında sorgulandım." Şakacı bir şekilde burnumu kırıştırıyorum. "Ama ben 'şehrin yanlış yakasından' geliyorum ve yüz dolarlık bir saç kesimim yok veya yepyeni, marka kıyafetler giymiyorum. Kendimi ne kadar düzgün sunarsam sunayım, insanlar yine de yoksulluğumu hissedebiliyor ve bu da onlara önyargılı bir hava veriyor. Mesela, CVU'daki her öğretmen ve hatta beni oyuncu olarak destekleyen koç bile, benim hakkımda belirli bir şekilde düşünüyor. Aldığım burs, kıcımları yırtarak, herkesten iki kat fazla çalışarak, kimsenin atlamak zorunda kalmadığı zorluklardan geçerek kazandığım burs. Bu burs, bana verilen bir şey, sanki hakkını vermediğim bir sadaka gibi görülüyor. Bu yüzden, hiçbiri benim hakkımdaki fikrini asla değiştirmeyeceklerini bilsem de, onu hak ettiğimi kanıtlamak için daha da çok çalışmam gerekiyor."

"Hiç böyle düşünmemiştim," diyor Ashton yumuşak bir sesle. "Yani, insanların burs falan hakkında böyle düşündüğünü kesinlikle biliyorum. Ama birinin senin çok paran olduğu için senin yerine

Kent'e inanması saçmalık. Yine de muhtemelen ben de aynısını yaptım ve fark etmedim."

"Daha iyi bil, daha iyi yap. Değil mi?"

"Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu o yaptı," diyor mektupların kopyalarını kaldırırken. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Bunu düzeltmek senin elinde değil. Ama eğer hayatımı mahvetmekle neden bu kadar meşgul olduğunu öğrenebilirsek, bu gölge üzerimde olmadan hayatıma devam edebilmeme yardımcı olabilir."

"Şey, bunun bununla bir ilgisi olabilir," diyor Ashton başka bir dosyayı uzatırken. Bu dosyanın üzerinde annemin adı var ve dosyanın içindeki ilk şey de annemin el yazısıyla yazılmış bir mektup.

Sevgili Junior,

Hiç yüz yüze tanışmadık ama kim olduğumu ve neden yazdığımı tam olarak bildiğine inanıyorum. Bu benim için yazması kolay bir mektup değil, zaten bunu yapmak zorunda kalacağımı hiç beklemiyordum ama hareketlerinden, servetinin ve gücünün arkasına çok uzun süre saklandığın, hatta kendi zulmüne karşı körleştüğün açıkça anlaşılıyor.

Kocamın ölümü tesadüf değildi. Onu kendi ellerinle öldürmemiş olabilirsin, ama benim kadar iyi biliyorsun ki, yıllarca süren tacizin ve işini planlı bir şekilde mahvetmen, sonunda onu öldüren streste doğrudan rol oynadı. Onu neden bu kadar zorladın? Ergenlik yıllarından kalma hastalıklı bir takıntın mı?

Eminim artık her şeyin bittiğini, geçmişini silip yoluna devam edebileceğini, hissettiğin sevgiyi veya suçluluk duygusunu para yığınlarının altına gömebileceğini düşünüyorsundur, ama bu böyle bitmeyecek. Kocamı benden aldın ve şimdi yaptıklarının

hesabını vermek zorundasın. Roman'la bir zamanlar yaptığın anlaşma artık geçerli değil. Onun ölümüyle, onun üzerindeki çarpık kontrolünün son halkası da yok oldu. Şimdi benimle uğraşmak zorundasın ve yaptıklarından seni sorumlu tutmaktan başka çarem yok.

Aileme verdiğin acıyı aylarca düşündüm. Durumları nasıl manipüle ettiğini ve Roman'ın hayatını olması gerekenden daha zor hale getirmek için konumunu nasıl kullandığını gördüm. Gerçeği görüyorum. Gücünü, senden başka kimsenin umursamadığı bir noktayı kanıtlamak için nasıl kullandığını. Roman'ın hayatına devam ettiği, mutlu olduğu ve senin zehirli etkin olmadan bir hayat kurduğu fikrine dayanamadın. Bu yüzden onunla oynadın, geçim kaynağını elinden aldın. Onu aşağıda ve mücadele içinde tutmak için nüfuzunu kullandın, her fırsatta ona hâlâ var olduğunu hatırlattın, oysa o sadece hayatına devam etmek ve hayatını yaşamak istiyordu.

Başarısız olmasını istedin. Onu kırmak istedin. Ve sonunda başardın.

Rahatlamış hissediyor musun? Yoksa benim gibi, hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini bildiğin için kendini boş mu hissediyorsun?

Roman'ın cenazesinden beri gönderdiğin çiçekleri düşünüyorum. Ne kadar da büyük ve pahalı bir sergi, sadece bir şirket logosu ve sıradan bir ifade var. Tam da senmişsin. Dışarıdan büyük ve gösterişli, içeriden sıradan ve boş.

Dünya zulmünüzün tüm boyutlarını bilseydi, şirketinize, adınıza, imparatorluğunuza ne olacağını merak etmeden duramıyorum. Kanıtım var. Hiçbir para, hiçbir rüşvet, hiçbir beni susturma girişimi gerçekleri değiştiremez. Bunu medyaya,

beni dinleyecek her kuruluşa götürebilirim. İnsanlar ne yaptığınızı bilecek. Ve gerçeği duyduklarında, sizi sevmekten başka hiçbir şey yapmayan bir adamı yok etmek için ne kadar ileri gittiğinizi anlayacaklar.

Ama asıl bilmek istediğim şu: Neden yaşamasına izin vermedin?

Julia Vell

Sonraki sayfada AJames Enterprise antetli kağıdına yazılmış bir yanıt var, yan taraftaki işaretler açıkça kopyalandığını gösteriyor.

Sevgili Bayan Vell,

Umarım bu mektup size ulaşmıştır. Aylar önce benimle paylaştığınız duyguları düşünmek için biraz zaman ayırdım. Acınızı anlıyorum, ancak tüm bunların geldiği noktadan dolayı derinden üzgün olduğumu itiraf etmeliyim. Kaybınız için başsağlığı diliyorum ve Roman'ın vefatından bu yana taşıdığınız yükün ağırlığını ancak tahmin edebiliyorum.

Sözlerinizin yaslı bir eşe ait olduğunu anlamanız için size zaman ve anlayış göstermeye çalıştım. Ancak, yakın zamanda dikkatimi çeken bir konuya değinmeliyim. Oğlum Ashton, oğlunuz Marcus'a ilgi gösterdi. Ashton'ın Marcus'a olan ani ilgisinin, önceki mektubunuzdaki tehditlerle örtüşmesi, en hafif tabirle, bana uygun geliyor. Bunca zaman sonra oğlunuzun geleceğinin, uzun zaman önce halledildiğini varsaydığım bir iş meselesiyle aniden iç içe geçmesi tuhaf görünüyor.

Eğer bu, ailemi bana karşı kan davanıza dahil etme planınızın bir parçasıysa, derhal buna son vermenizi şiddetle tavsiye ediyorum. Ashton'ı, ihtiyaç duyduğunuz kişisel bir haçlı

seferine dahil edecek kadar aptalsanız, şunu bilin: Varisimi tehdit etmek, savaş ilan etmektir. Ve bu tür kışkırtmaları hoş karşılamıyorum.

Söylemek istediğini gayet açık bir şekilde ortaya koydun Julia. Ben de aynı şekilde açıklayayım. Tehditlerine devam edersen, Marcus'un hayallerinin - basketbol fırsatlarının, onu daha iyi bir hayata taşıyacak şeylerin - aniden erişilemez hale geleceğini göreceksin. Çok geniş bir etkim var ve Marcus'un senin onun için hayalini kurduğun şanslara asla sahip olmaması için her zerresini kullanacağım.

Benim ve Roman hakkındaki suçlamalarınıza gelince, Roman'ın işinin benim yüzümden değil, iyi bir iş adamı olmamasından dolayı başarısızlığa uğradığını hatırlatmak isterim. Aldığı kararlar -işini tehlikeye atan kararlar- kendisine aitti. Bir iş adamı olarak, kasabanın altyapısını canlandırmak ve ticareti canlandırmak için bir fırsat gördüm. Grafik sanatları diplomasına sahip bir barmen olarak, bu tür kararların karmaşıklığını tam olarak kavrayamayacağınızı anlıyorum. Ama sizi temin ederim ki, bunlar toplumun çıkarları göz önünde bulundurularak alındı. Roman'la olan geçmişimle ilgili suçlamalarınıza gelince, dürüst olalım Julia, bunlar itibarımı zedelemek için çaresiz bir girişimden başka bir şey değil.

Bir sonraki adımlarınızı yeniden gözden geçirmenizi şiddetle tavsiye ederim. Bu yolda devam ederseniz pişman olursunuz.

*Saygılarımla,
Ashton James II*

Gözlerim kapanıyor ve annemin bazen sergilediği dengesiz davranışları düşünüyorum. Çok çalıştığı için çoğu maçına gelemiyordu ama şimdi düşününce, Easton Academy maçlarına hep

gelirdi. Ve her maçtan sonra, Ashton'a fazla bakamadan, hatta onunla konuşmadan beni uzaklaştırırdı.

O şampiyonluk maçı gecesi çalışmak zorundaydı, işin içinden çıkamadı. Olanlardan kendini sorumlu tutuyordu ve şimdi nedenini anlıyorum.

"Annem onu kışkırttı," diyorum sessizce.

Ashton çenemi çekip harflerden bakışlarımı ayırıp ona bakmamı sağlıyor. "Bu, babamın yaptığını doğru kılmıyor. Ama sanki bilerek yapmışsın gibi davranmasının nedenini açıklıyor. Bana tuzak kurmaya çalıştığını düşünüyordu."

"Annem de öyle düşünüyordu. Her şeyi senin tezgahladığını düşünüyordu." Ne kadar üzgün olduğunu hatırlayarak derin bir nefes verdim. Daha sonra acil serviste benimle buluştuğunda, yine bir şeyler fırlatmaya başlayacağını düşündüm. Sürekli özür diledi. "Baban işin içinde olduğunu öğrenene kadar Kent Richards'ın peşini bırakmamı istedi. Ondan sonra ısrar etmeyi bıraktı ve konuyu kapatmama izin verdi."

"Bence onun peşinden gitmeliydin," diyor Ashton. "Basından uzak durmayı tercih ederlerdi. Parayı okul masrafları için kullanabilir, iyi bir takımda yedek oyuncu olarak yer alabilirdin ve geri adım atmazdın."

"Sanırım tam da olmam gereken yerdeydim," diyorum ona, gözlerimi kaçırarak çünkü kulaklarıma kızardığını hissediyorum ve bunun bu kadar duygusal olmasını istememiştim.

Öksürerek kağıtları klasörlerine geri koymaya başlıyorum, daha sonra ilgimi çekebilecek her şeyin fotoğrafını çekiyorum. Zaten çok fazla zaman harcadık. Kimse kaybolduğumuzu fark etmeden bütün gece bu dolapta saklanarak kurtulamayacağız.

Ashton elimdeki son dosyaları alıp öne doğru eğildi, dilini kulak mememe doğru uzattı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence senin olman gereken yer benim içimde, tüm sinirlerini kıcımdan çıkarman."

Dikkatimi çeken şu.

Ashton'a sikişmektense bu ofisten çıkmakla daha mı çok ilgilenmeliyim? Evet.

Öyle miyim? Görünüşe göre hayır.

Hayatının çoğunu mantıklı, kendine zarar vermeyen seçimler yapan sorumlu bir adam olarak geçiren biri için bu, her şeyi tamamen kaçırdığımın sağlam bir kanıtı gibi geliyor. Ashton'ı dosya odasından takip ederken artık kim olduğumu bilmiyorum, ıslak, gergin ve beni beklediğini bildiğim sıkı kıcına gözlerim yapışmış.

BÖLÜM 32

ASHTON

Marcus'un dosya odasından beni takip ederken gözlerindeki donuk bakış, kendimi inanılmaz güçlü hissetmemi sağlıyor. Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor, bütün gece bunun çok büyük bir risk olduğunu söyleyip duruyor. Yine de beni takip ediyor, sanki trans halindeymiş gibi gözleri kıçımda.

Marcus, iyi bir çocuk olmasına rağmen, zayıf bir itiraz girişiminde bulunuyor. "Belki bunu başka bir yere götürmeliyiz?" Ama sözlerinin ardında gerçek bir his yok. O da beni, benim onu istediğim kadar çok istiyor ve bütün gece kıvranmamı izlemek onu da benim kadar azgınlaştırmış.

Onu babamın devasa maun masasının etrafında gezdirdikten sonra dönüp ona anlamlı anlamlı baktım.

"Küçük sürprizin iki saatten fazla bir süredir içimde. Göt deliğimden aşağı kayganlaştırıcı damlıyor ve attığım her adım prostatıma daha fazla baskı yapıyor. Sen bana dokunmadan önce boşalıp gitmeden o dosya odasında diz çökebildiğim için şanslıyım. Bunu tam burada hayal ettim. Onun kutsal saydığı tek yerde eğilip yıpranmak. Tehdit altında hissettiği tek kişi tarafından sömürülürken, değerli masasının her yerine terleyip boşalmak istiyorum."

Bunları art arda tükürdüğüm için nefes nefese kalıyorum, kelimelerimin çoğu birbirine karışıyor ve muhtemelen bir anlam ifade etmiyor. Babanın masasını kirletmek istemenin muhtemelen sağlıklı olmadığını biliyorum ama içimde görmezden gelemeyeceği bir şey yapmak isteyen hasta bir yanımda var. Marcus Vell ortaya çıkana kadar, bir iş anlaşması için bana ihtiyacı olmadığı sürece hayatımın büyük bir bölümünde beni görmezden geldi. Onu benden almak istiyor. Ve ben de ona kontrol edilemeyeceğimi göstermek istiyorum.

Marcus, mavi gözleri keskin bir şekilde bana bakıyor. Alnına düşen bir bukle, bana gençliğindeki, saçlarının daha uzun ve daha asi olduğu zamanki halini hatırlatıyor. Ancak yüzündeki sert, ateşli ifade bana seksten başka bir şey hatırlatmıyor. Bakışlarındaki dile getirilmeyen tehlike karşısında penisim zonkluyor.

Marcus gözlerini benden ayırmadan eğilip kolunu masanın üzerinden uzatıyor. Klavye yere düşüyor, bir dosya yığını masanın üzerinden kayıyor, kağıtlar uçuşuyor, resim çerçeveleri devriliyor.

"Gel. Buraya." diyor, sesi neredeyse tehditkâr.

Hiç vakit kaybetmiyorum. İpteki bir kukla gibi, bir anda ondan birkaç santim önde oluyorum, masa uyluklarımın arkasına dayanıyorum.

"Ceket," diye mırıldandı Marcus ve ben smokinimin düğmelerini açmaya başlarken Marcus pantolonumu çözdü. Ceketini fırlattığım anda pantolonum uyluklarımdan aşağı kayd ve ayak bileklerimde birikti, üzerimde beyaz gömlek, ipeksi mor papyon ve ona uygun, bir beden küçük mor atlet kaldı. Lastikler tenime batıyor, penisim mor ipeğin ardındaki esarete itiraz ediyor. Kumaşın yarısı ön sıvıyla ıslanmış.

"Gömleğini yırtıp atmak istiyorum ama onu dışarı kadar giymen gerekecek."

Gerçekten umursadığımı mı sanıyor?

Papyonumun altındaki ilk iki düğmeyi açıp yakasının iki yanından tutup gömleği ortasından yırtıyorum. Düğmeler uçuşuyor ve her yere

şingirdayıp duruyor. Unuttuğum kol düğmeleriyle biraz uğraşıyorum, sonra sonunda o aptal giysiden kurtuluyorum.

Marcus tamamen giyinikti, sanki porno yıldızıymış gibi James Bond'a benziyordu. Bir eli cebinde, diğeri parmağıyla dairesel bir hareket yaparak dönmemi söylüyordu. Talimatlarını uygularken ne kadar açıkta olduğumu fark ettim. Üzerimde sadece papyonum, dar atlet ve siyah çoraplarım vardı. Belki aptalca ya da utanmış hissetmeliyim ama Marcus'un şu an bana bakış şekli, hayatımın geri kalanında pornoya olan ihtiyacımı giderebilirdi. Tek yapmam gereken o ifadeyi zihnimin gözüne kazımak, böylece her seferinde etkili bir şaplak bankası malzemesine sahip olacağım. Sırtım ona dönene kadar dönmeye devam ediyorum, atlet içindeki kıcıımı gösteriyorum, askılar tenime batıyor.

"Eğil."

Vücudum bükülüyor, avuçlarım cilalı ahşaba nanosaniyelik bir tereddüt göstermeden çarpıyor.

Marcus arkamdan gelip parmak uçlarını sırtımda, yanlarımda, kalçalarımda ve uyluklarımda gezdiriyor. Kıcıımı kavrayan kayışlardan birinin altına parmağını sokup şaklatıyor ve ses odada yankılanıyor. Hafif bir inilti duyuyorum ve umarım duymamıştır çünkü biraz olsun onurluymuş gibi davranmak istiyorum.

Aman, kimi kandırıyorum?

"Lütfen, Marc."

"Şşş, bebeğim. Şu anda kıcıını nasıl gördüğüme hayran kalıyorum. Çok güzel ve hazır, deliğin sana aldığım oyuncağın etrafında sıkışmış." Parmakları çatlaklarımda geziniyor, giyinmeden önce içime yerleştirdiği tıkacın dibinde duruyor. Tıkacına vuruyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Sen-" Boğazımı temizledim, "Görünüşünü beğendin mi?"

"Ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin bebeğim." Göğsünü sırtıma yasladı, ellerini belimin yanlarında gezdirdi, dudaklarını omurgama sürttü. "Ama şişip kızardığında ve spermimden damladığında daha da güzel görünecek."

Kahretsin.

Vücudumu saran ihtiyaçla kollarım titriyor ve dirseklerimin üzerine çöküyorum. Marcus mırıldanıyor ve kürek kemiklerimin arasına bastırarak göğsümü masaya yaslıyor. Bir elini sırtımda tutarken, diğeriyle fişin ucunu tutuyor. Kıvrana ve yalvarana kadar benimle oynuyor, içimde çok uzun zamandır yaşayan silikon fişle beni beceriyor. Sonunda fişi çıkarıyor ve bana devam edeceğimize dair biraz umut veriyor.

"Çok ıslak ve benim için açık," diye homurdandı Marcus. Az önce göt deliğime mi tükürdü?

"Aman Tanrım, Marc! Lütfen beni becerebilir misin artık?!"

"Bu sadece ikinci seferin Ash. Seni kırmaya çalışmıyorum."

"Yap şunu. Beni kır lütfen. Üstesinden gelebilirim. İstiyorum. İhtiyacım var," diye neredeyse çaresizce ağladım. "Biri bizi aramaya gelmeden önce beni sert ve hızlı bir şekilde almalısın, unuttun mu?"

Birisinin bizi araması veya bulması umurumda değil. Bir yanım yakalanmanın heyecanını, birinin gelip bizi basıp Marcus'un kocaman penisinin kıcımlı mahvetmesini görmeyi seviyor.

Arkamda bir fermuar ve kumaş hışırtısı var. Ayak bileklerimin arasına bir ayak tekmesi giriyor, duruşumu genişletiyor. Cebine koyduğu paketten daha fazla kayganlaştırıcı kıcıma damlıyor ve parmakları kayganlaştırıcıyı içime iterken yüksek sesle inliyorum.

"Masanın kenarına tutun," diye emrediyor. Ben de itaat ediyorum.

Ve sonra aman Tanrım, orada belirdi, derin ve güçlü bir hamleyle içime girdi. Bana alışmam için zaman tanımadı. Üstesinden gelebileceğime dair sözümü ciddiye aldı ve bana verdi.

Marcus devasa sikini sert ve hızlı bir şekilde defalarca bana saptırken nefesim bedenimden çekiliyor. Parmaklarım masanın kenarına saptırılıyor, hayatımın bir santim uzağında olduğum için tutunmaya çalışıyorum. Her sert hamlede içimden dışarı itilen nefese gırtlaktan gelen çığlıklar eşlik ediyor.

BT.

Acıtmak.

Bu yüzden.

İyi.

Ağır masa altımızda sallanıyor, üstündeki iki atlet vahşi hayvanlar gibi sevişirken yer değiştirmeye çalışıyor. Yanımızdan geçen biri varsa, burada neler olduğunu bilmemesi mümkün değil. Masa, tenin tene çarpması ritmiyle sallanıyor, derin nefesler homurtularla karışıyor ve ben bir çiftlik hayvanı gibi inliyorum. Marcus tam bir makine.

"Kıçını doldurduğumda yüzünün aldığı şekli görmek istiyorum," diye homurdandı Marcus dişlerini sıkarak.

Hızlı ve akıcı bir hareketle içimden çıktı ama beni sadece bir anlığına boş bıraktı. Beni hırpaladı, vücudumu ters çevirdi, sırtım masaya, bacaklarım havaya kalkık bir şekilde uzandım. Bacaklarımı sıkıca kavrayarak beni kenara çekti ve tekrar içime itti. Yeni açıyla haykırdım, prostatıma gelen sert darbe, dar iç çamaşırdaki sikimi rahatsız edici bir şekilde seğirtti. Marcus parmaklarını iç çamaşırdımın kasık kısmına soktu, kaldırdı ve yana doğru çekti. Kumaşı gevşetecek kadar yırtıldı ve sikim yan taraftan fırladı.

Üzerime dikilmiş, nefis bir şekilde darmadağınık görünüyor. Ceket ve gömleği açık, papyonu gevşetilmiş ve yana doğru çekilmiş, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş. Sağları jöleli görünme çabasından vazgeçmiş, terli alına dökülmüş. Yanakları pembe, kulakları ve boynu pancar kırmızısı. Açıkta kalan teninde kırmızı lekeler var. Tamamen sefiş. Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebiliyorum.

"Çıkar pipini bebeğim. Çıkar ve bana zengin babanın masasında düşmanın tarafından becerilmenin ne kadar güzel bir his olduğunu göster."

Marcus kollarını dizlerimin altına geçirip tekrar bir matkap gibi içime vurmaya başlıyor, kıcımlı masadan kaldırıyor. Her sert ve hızlı hamlede prostatıma acımasızca vuruyor, öyle ki boşalmak için elimi bile kullanmama gerek kalmayabilir ama yine de o lezzetli sürtünmeyi istiyorum. Dudaklarımdan, tenimden akan ter veya penisimden aşağı akan ön sıvı gibi anlaşılmasın kelimeler ve inlemeler dökülüyor. Kendimi sıkıca sararken ve çılgınca okşarken elimi yağlamak için kullanıyorum.

"Gelme," diye havlıyor Marcus ve ben ağlamak istiyorum ama penisimi bırakıp ellerim yanımdaki masaya dayalı bir şekilde tutunmaya çalışıyorum. Marcus'un son birkaç hamlesi bana çarptığında neredeyse büyük monitörü deviriyordum. Hamleleri daha da çılgınca, penisimin bana doğru hamle yaparken sallanmasını izliyorum. Sonra dizimin yan tarafına bastırıldığı bir iniltiyle geliyor. Kendini dışarı çekerken, beni dik tutarken, çevirirken ve tekrar içime girerken sarsılıyorum. Penisini içime yerleşmişken, uzanıp penisimi kavırıyor.

"Babanın masasına mı boşalmak istiyorsun, Prenses?"

"Fffuuuuuccckkk lütfeeeeen ..."

"Gel bana Prenses. Şu içinde olduğunu bildiğim büyük yükü bana göster."

Marcus torbamı sıkıyor, duyularımı altüst edecek kadar sertçe aşağı çekiyor. Aletim kasılıyor ve çılgınca boşalmaya başlıyor. Elimle sabitleyip boşalmamı masanın her yerine pompalıyorum. Kalanını avucumda yakalayıp kalan pisliğe bulaştırıyorum, Marcus kalçalarını sertçe içime doğru çevirip orgazmımın son artçı şoklarını atlatırken parlak ahşap yüzeyde daha da yukarı doğru kaydırıyorum.

"Nynghh—Siktir git, bebeğim, kığın beni her," —itme—"sikişmek" —itme—"bırak"—itme—"Nnnnygggffuuuuck."

Üzerime yığılıyor, göğsüm kendi sperm havuzuna dalıyor, nefes alıp aşağı inmeye çalışıyoruz.

Marcus, üzerimden kalkarken sırtımı nazikçe öptü ve ardından çıplak poposuyla sandalyeye çöktü. Sandalyeyi arkama kaydırđı, ellerini bacaklarımda ve kıkımda gezdirdi. Sonra beni iyice açtı, o kadar yakınımaya eğildi ki sıcak nefesini tenimde hissedebildim. "Siktir git, Prenses. Mahvoldun." Dudakları kıkımı öptü. "Nasıl hissediyorsun?"

Başım dönüyor, kaslarım ağrıyor, kıkım ağrıyor.

"Çok harika," diye memnuniyetle iç çektim.

"Çok acımasızcaydı. Zavallı küçük deliğın çok kötü durumda."

Parmaklarım ağrıyan bölgenin üzerinde geziniyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Peki?"

"Çok güzel," diye inliyorum.

"Dokunabilir miyim?"

"İstediğini yapabilirsin bebeğim."

"Bebek?"

"Tamam mı?"

Dudaklarını deliğime bastırarak, ıslak dilini yaralı etimin üzerinde gezdirerek bana cevap veriyor.

"Lanet olsun Marc. Bana ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim," diye mırıldandı, diliyle beni biraz daha rahatlatarak.

"Bunu yapmaya devam edersen, yine sertleşeceğim ve tekrar aynı performansı görmek istesem de..."

"Sonraki netlik geliyor ve bunun sonuçlarının ne olacağından biraz mı korkuyorsunuz?"

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Evet, biraz."

"Ben de, gerçekten. Giyinip biraz temizlenebiliriz," diyor sandalyeyi geriye itip masadan kalkmama yardım ederken. "Küçük izler bırakabiliriz, mesela masanın altına, pantolon paçasına bulaşabilecek bir sperm lekesi gibi."

"Ooh, banyodaki diş fırçasına tükür. Ya da sabunluğa." Kıkırdadım. "Ne? Bana öyle bakma. Babamın ve tüm o güç düşkünü pislik arkadaşlarının, senin kıcımdan böylesine muhteşem bir şekilde akıttığın spermle ellerini yıkadıklarını bilmek bana ne kadar mutluluk verirdi biliyor musun?" Duraksadım ve gözlerimi kıstım. "Bu arada, bana daha fazlasını borçlusun. Beni doldurup sonra da kaçmasın diye tıkamalıydın," diye surat astım.

"Kıçın o kadar şişmiş ki bunu düşünemiyorum bile. Zavallıyı gerçekten mahvettim."

Tekrar memnuniyetle iç çekiyorum. "Çok güzel." Hala kasiğımın yan tarafından sarkan aleti hafifçe zıplıyor.

"Başka bir fikir aklıma gelmeden önce şu şeyi kaldır."

"Fikir mi dedin?" İç çamaşırımı düzeltip pantolonumu giyerken göz kırptım.

Marcus neredeyse tamamen giyinmiş, bana cevap vermeden önce gömleğini ilikliyor.

"Seni herhangi bir yüzeyde eğmene yetecek kadar yağlayıcı getirmediim. Ama belki bir dahaki sefere o konferans masasını kirletebiliriz?"

Ağzım açık kaldı. Ciddi mi söylüyor?

O kadar kafamdayım ki, Marcus'u becermenin tüm yollarını hayal ediyorum, nasıl giyineceğimi unuttum.

Yumuşak ve tatlı. Sert ve hızlı. Onun bana yaptığı gibi ondan asla nefret edemem ama yüzünü konferans masasına bastırıp, sikimi o nefis, siktiğimin kışının içinde kayboluşunu izlerken hayal edebiliyorum. Ya da belki masanın tepesine tırmanabiliriz ve o, her şey kırılıp yere düşene kadar üzerime binebilir. Ya da belki...

Marcus pantolonumu düğmeliyor, sonra ceketimi giymeme yardım ediyor, gömleksiz. Yerdeki atılmış giysiyi bulup meniye silmek için kullanıyor ama çoğunlukla sadece tahtaya bulaştırmayı başarıyor, sonra da gömleği masanın altındaki küçük çöp kutusuna atıyor. Bir noktada, sersemliğimden sıyrılıp birkaç şey toparlamayı başarıyorum. Masadan fırlayan kağıtlardan bazılarını üst üste yığarken görüyorum. Masanın kenarında, yüzümün sürtündüğü yerden ıslak ve yüzüm yere dönük. Bir belgeden bir sayfa, geri kalan sayfalar yere yayılmış.

"Ne oluyor yahu?"

Marcus yanıma geliyor. "Ne oldu?"

Ona kağıdı uzatıyorum. Az önce üstüne sikiştığımız kağıdı. Sonra da geri kalanını yerden alıp masanın üzerine koyuyorum. Sessizce çalışıyoruz, sıralıyoruz, sonra birbirimize bakıyoruz.

Lorena Vell-James'in vasiyeti, buruşuk kağıt yığınının arasından bize bakıyor. Yanında, Bay Ashton James'in iki vasiyeti var. Biri, Roman Vell'in mirasını ve şartlarını içeriyor. Hatta açılmış bir mektup bile var. Kağıt o kadar yıpranmış ki, sanki defalarca okunmuş gibi.

Marcus mektubu ceketinin iç cebine sokuyor, sonra da sessizce cep telefonu ile vasiyetnamelerin fotoğraflarını çekmeye başlıyor. Akıllıca bir düşünce. Kalın bir dosyayı kıyafetlerimizin altına sıkıştırarak buradan gizlice çıkamayabiliriz.

Sadece çok sessiz ve odaklanmış olduğumuz için sesleri duyuyorum. Kapıya koşup babamın sesini duyuyorum, belki iki kişi daha. Merdivenlerden çıkıyorlarmış gibi geliyor. Işığı kapatıyorum, bu Marcus'u ürkütüyor. Masadan başını kaldırıyor, ben de parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum. Başını sallayarak ayağa kalkıyor ve

masanın üzerindeki her şeyi olabildiğince düzenli bir şekilde yerleştirirken ben de dosya odasının ışığını kapatıp kapıyı kapatıyorum. Babamın çift kanatlı kapıyı açtığını duyduğum anda lambayı kapatıyorum ve toplantı odasına kaçıyoruz, babam ve iki konuğu ofise girerken kapıyı sessizce kapatıyoruz.

"Bakın Vali, ne demek istediğinizi anlıyorum ama siz de artık işlerin nasıl yürüdüğünü anlamışsınızdır. Kampanyanıza paramı boşuna yatırmayacağım. Bana satışı sağlayabileceğini söylemiştin Thom. Müteahhitlerimi ayarladım ve çalışmaya hazırım, şu anda da bu planlar üzerinde çalışıyorum. En geç yıl sonuna kadar işe başlayacağımıza dair bir garantiye ihtiyacım var."

"Şüphe uyandırmadan satışı kolaylaştırsam bile, sosyal konutları satın alıp insanları sokağa atamazsınız. Tüm bu insanları başka yere yerleştirmek aylar sürer."

Babam alaycı bir tavırla: "En azından, Pinecrest halkı kirli gecekondu mahalleleri yerine şehir merkezinde lüks dairelere sahip oldukları için minnettar olacak. Sana teşekkür edecekler."

Midem bulanıyor ve yüzüm utançtan yanıyor; soy ağacımı ve soyadımı paylaştığım birinin bu kadar iğrenç olabilmesi. Marcus bunları duyduktan sonra benimle bir şey yapmak isterse şanslı sayılırım. Babamın bazı karanlık işlere bulaştığını biliyordum ama lüks daireler inşa etmek için kamu konutlarını yıkmak mı? Neden şaşıyorum ki? Kasabanın küçük iş bölgesine tam olarak bunu yapmadı mı ki, araziye geliştirip büyük şirketlere satabilsin? Marcus'un babasına yaptığı da...

"Çevre komitesi fiyaskosundan sonra onay oranlarım zaten düşükken, şimdi bunu zorlayamam. Yeniden seçilmeye odaklanmalıyım. Pozisyonum tekrar güvence altına alındığında, satışı gizlice yürütmeye çalışabilirim."

"Çevre komitesini gündeme getirmen komik Thom, çünkü bunu da benim için mahvettin. O anlaşılmaya milyonlarca doları boşuna

yatırdım. Bana öyle geliyor ki, kayıp bir davaya para yatırmayı bırakmalıyım."

"Orası korunan bir araziydi, Bay James. O çılgın çevrecilerin böyle bir protesto düzenleyeceklerini veya mali kayıtlarıma bakıp, sunduğum çevre koruma reformu tasarısından faydalanacak tek şirketten neden kampanya bağışları aldığımı sorgulayabileceklerini bilmenin bir yolu yoktu. Azledilmediğim için şanslıyım."

"Bir grup hippie tarafından alt edilmen benim sorunum değil. Bana o indirimi getirmen için bir ayın var, yoksa dikkatimi daha etkili birine çevireceğim. Nicole Hales'in aday olmayı düşündüğünü duydum."

O yapmazdı.

"Nicole Hales seçilemez. O bir fanatik ve kimse onu sevmiyor."

"Thom, son ulusal seçimlerde öğrendiğimiz bir şey varsa o da şudur: Yeterince paran varsa ve seçmen tabanını yeterince harekete geçirirsen, istediğini yapabilirsin. Onun bu kadar aşırı görüşlü olması, bugünlerde onun lehine işleyebilir."

"Kendi oğlunuzun da az önce kamuoyunun karşısına çıkıp, kolunda başka bir adamla etkinliğinize geldiğini düşünürsek, eşcinsellere bu kadar şiddetle karşı çıkan bir adayı gerçekten desteklemek mi istiyorsunuz? Eşcinsel evliliği hayvanlarla cinsel ilişkiye benzetmemiş miydi? Hem de yüksek sesle ve herkesin gözü önünde?"

"Oğlum için endişelenme. Toplum içinde nasıl davranacağını biliyor ve buna göre davranacak. Medyanın duyduğu kadarıyla Ashton partiye üniversiteden bir arkadaşını getirmiş."

Vücudum kasılıyor, damarlarımda öfke nabızı atıyor. Marcus beni engellemek için burada olmasaydı, o ofise dalıp ona bundan sonra toplum içinde nasıl davranacağımı söylemekten kendimi alıkoyamazdım sanırım.

Neyse ki Marcus oradaydı ve tam kapıdan çıkarken "Bay James, masanıza ne oldu?" diye sorduk.

Marcus'la birbirimize hızlıca bir bakış attıktan sonra, artık buradan siktirip gitme zamanının geldiğine dair sessiz bir anlaşmaya vardık. Aynı anda dudaklarımız hareket etti.

Koşmak.

BÖLÜM 33

MARCUS

Ashton koridorun kapısını açar ve başını dışarı uzatır.

"Bu taraftan," diye fısıldıyor. Beni geldiğimiz merdivenlere geri götürmek yerine, başka bir koridora girip dar bir merdivenden iniyor.

Kaç tane karanlık koridor ve merdivenden inip çıktığımızı hatırlamıyorum ama sonunda tam teşekküllü bir restoran mutfağı gibi görünen mutfağa ulaşıyoruz. O kadar çok garson ve personel oradan oraya koşturuyor ki, bir an fark edilmeden geçip gidebileceğimizi düşünüyorum. Sonra yine, şık smokinler giydiğimizi unutuyorum ve Ashton'ın yakışıklı kızı, odadaki benden sonraki en uzun kişiden tam bir ayak daha uzun. Ha, bir de gömlek giymemiş, ki bu da ona yakışıyor. Papyonunu çıkarırsa, muhtemelen cesur bir moda tercihi olarak da kullanılabilir.

"Bay James, burada ne yapıyorsunuz?" Gizli servis görevlisi gibi giyinmiş, asık suratlı bir adam bizi ana koridora doğru kovalarken sordu.

"Bu sözde ucube eve bir daha asla dönmeyeceğimden önce seks yapmak istediğim odaların listesini kesinlikle tamamlayamam," diyor Ashton, adamın duyabileceği kadar yüksek ve net bir sesle. "Hadi

bebeğim. Seni gerçekten oral seks yapmak istediğim resmi bir oturma odası var."

Adam kulaklığına dokunuyor ve Ashton sırtıyor. "Babama güzel parti dediğimi söyle, olur mu Artie?"

"Bunu bilerek yaptın," diyorum gülerek, Ashton beni arka kapıya doğru götürürken.

"O yalaka herifin ne kadar da tahmin edilebilir olduğunu biliyorum. Eğer beni ihbar edecekse, en azından babamın ofisinde olduğumuza dair bize bir mazeret sunabilir."

Son bir saattir yaptığımız adrenalin ve egzersizden sonra, serin gece havası iyi geldi. Ashton'ı geniş bir taş verandada takip edip ardından kısa bir merdivenden aşağı iniyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldıyorum, etrafta kimse olmamasına rağmen. Dışarıda gizlice dolaşırken yapılacak en doğru şey bu gibi geliyor.

"Vale park yeri şu ağaçların hemen diğer tarafında," diye fısıldadı. "Güvenlik görevlileri koşarak gelmeden önce buradan fark edilmeden çıkma şansımız bu."

Ama çok geç kaldık. Az önce bulunduğumuz verandadan ayak sesleri geliyor ve yan binanın etrafından sesler geliyor.

"Kahretsin." Ashton durup etrafına hızlıca baktı, sonra beni verandadaki küçük bir girintiye çekti. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Bana gerçekten büyük, belirgin bir hickey yapman gerekecek."

Burnumdan soludum ama beni kendine çekti. "Ciddi misin?"

"İşte mazeretin bu, bebeğim. Şimdi buraya gel ve sanki beni tekrar becermek istiyormuş gibi davran."

"Seni hep becermek istiyorum," diye mırıldandım boynuna doğru. "Bu bir tür dikkat dağıtıcı olmaya başlıyor."

Ashton inliyor, boynunu sıkıyorum, etini dişlerimin arasına alıp ısıyorum ve sertçe emiyor. Fazla tükürüğümünden kurtulmak için o bölgeyi yalayıp çenesini yalıyorum, başını aşağı doğru çekiyorum ki ağzına ulaşabileyim. Dudaklarını ısırp çekştiriyorum, Artie ve arkadaşları bizi bulup ayırana kadar onları harap ediyorum. Ashton'a el feneri tutulduğunda, iyice ve tamamen sefih görünüyor. Ofiste sevişirken saçlarının dağılması, koşmaktan terlemesi ve az önce ağzına ve boynuna verdiğim hasar göz önüne alındığında, neler yaptığımıza dair hiçbir şüphe yok.

"Hadi Artie," diye homurdandı Ashton. "Bana biraz eğlenme fırsatı veremez misin?"

"Baban seninle konuşmak istiyor."

"Eminim öyledir." Ashton'ın yüzündeki sırtış kesinlikle kötü niyetliydi. Elim tuttu ve kaşlarını şakacı bir şekilde havaya kaldırdı.

"Sadece sen," diyor Artie. "Arkadaşın burada kalıyor."

Arkamda durmak için hareket eden dört adama bakıyorum, sanki gitmemi engelleyeceklermiş gibi. Anında tüm duyularım alarma geçiyor. Belki adrenalinden, belki Ashton'ın babasının neler yapabileceğini bilmemden, belki de bu adamlar şu anda göründükleri kadar tehditkârlar. Her ne olursa olsun, Ashton'ın bu fikri benden bile daha az beğendiği açık.

"Lanet olası cesedimin üzerinden. Marcus benimle gelir ya da birlikte gideriz. Her iki durumda da bizi ayıramazsın. Erkek arkadaşımı senin adamlarına bırakmayacağım."

İşte yine o kelime. Erkek arkadaş.

Şu anda olan en önemli şeyin bu olmadığını biliyorum ama beynim buna odaklanıyor. Elim Ashton'ın elini daha sıkı kavlıyor.

Artie, sanki limon emmiş gibi, tekrar kulağına dokunuyor. Bahçeye doğru bakıyor, belki bir şeyler dinliyor, sonra başını kaldırıp haydut ekibine kısaca başını sallıyor. İkisi gizlice çıktığımız kapıya doğru yürüyor, Artie de hemen arkalarında. Marcus ve ben üçünün arkasına doğru yürüyoruz, son iki gardiyan da birkaç adım arkamızdan yürüyor.

Ofisin bulunduğu koridora asansörle çıktığımızda ofise giden yol çok daha hızlı ve doğrudan oluyor. Sinirlerimi yatıştırıp sorguya hazırlanmak için pek zamanım olmuyor ama aynı zamanda fazla düşünmek için de zamanım kalmıyor. Ashton'ın babası kesinlikle berbat bir adam, ama bizi öldürecek gibi değil. Öyle mi? Ashton özünde bir pasifist olduğunu söyledi. Belki de sadece uygunsuz davrandığımız için bizi azarlayıp dışarı atmak istiyor. Şanslıysak.

Vardığımızda Bay James, ofisinin ortasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Beyaz önlüklü, gerçek bir hizmetçi üniforması giymiş bir kadın, masayı spreyleyip siliyor. Kulaklarım yanıyor. En azından temizlemek zorunda kalmasına üzülecek kadar alçakgönüllüyüm. Çünkü elbette Ashton James II kendi pisliğini temizlemek zorunda kalmayacaktı, hele ki başkasınınkini hiç.

"Ashton, Lucia'ya bugün burada yaptığı iş için kendi cebinden yüklü bir ikramiye ödeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Ashton başını eğerek uygun bir şekilde azarlanmış gibi baktı. "Özür dilerim Bayan Lucia. Düşünemedim."

Bay James'in çalışanlarına karşı gösterdiği düşünceli tavırdan istemeyerek de olsa etkilendim. Bu, kasabamızın hiçbir yakasında kimsenin karşılayamayacağı apartmanlar inşa etmek için insanları evlerinden çıkarmaktan bahsettiği duyarsızlığa hiç uymuyor.

Hizmetçi Bayan Lucia dudaklarını büzüyor. Sanırım bir gülümsemenin başlangıcını görüyorum ama o bunu bastırmayı başarıyor. Belki de hayal gücümdü. Eminim bilinçaltım bunu uyduruyor, bu yüzden masum bir yoldan geçene temizletmek için böyle bir karmaşa bıraktığım için kendimi o kadar suçlu hissetmiyorum.

"Lucia, lütfen bizi yalnız bırak. Arthur, sakıncası yoksa?"

Ashton'ın Artie diye çağırdığı gizli servis elemanı, hizmetçiyi ofisten dışarı çıkarır ve sonra beklentiyle kapıda durur.

"Bay Vell, kapının hemen dışında beklemenizi rica ederim. Oğlumla özel olarak konuşmak istiyorum."

"Hayır." Ashton'ın sesi odayı bıçak gibi deldi. "Ya benimle kalacak ya da ikimiz de gideceğiz."

James'lerin bakışları, odadaki gerginliği daha da belirginleştiriyor. Bay James, önce göz temasını kesiyor, sinirli veya sıkılmış gibi görünüyor, ardından Artie'ye kısa bir baş selamı veriyor ve Artie de arkasından kapıları kapatıp çıkıyor.

Bay James beni tamamen görmezden geliyor, sanki odada yokmuşum gibi. Açıkçası bu benim için sorun değil.

"Burada ne halt etmeye çalıştığını sanıyorsun?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye soğukkanlılıkla cevaplıyor Ashton.

"Kendini herkesin gözü önünde rezil etmek, buraya onunla... gelmek. Evin içinde kaba bir şekilde dolaşmak ve kendini rezil etmek. Ofisime girip kişisel alanımı, müstehcenlik ve taciz suçlamasıyla dava açabileceğim şekilde ihlal etmek. Böylesine çirkin ve iğrenç bir davranışın öz oğlum tarafından gerçekleştirilmesi kabul edilemez."

"Buna bir empati egzersizi diyelim. Çünkü artık benim ne hissettiğimin çok az bir kısmını biliyorsun."

"Affedersiniz?"

"Sanırım dolandırıcı olduğunu hep biliyordum ama bu gece ne kadar yozlaşmış olduğunu bizzat gördüm. Korunan çevre alanları geliştirebilmen için uygun yasalara gizlice bağış mı yapıyorsun? Pinecrest'in daha fazlasını soylulaştırmak için aileleri evlerinden mi

çıkarıyorsun? Ya da paranı ve nüfuzunu bir tür hastalıklı kişisel kan davasını tatmin etmek için mi kullanıyorsun?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum"

"Denemeye bile kalkma baba. Sandığın kadar aptal değilim. Roman Vell'in senin için kim olduğunu biliyorum, ona ne yaptığını biliyorum ve aynı saçmalığı oğluna da yapmaya çalıştığını biliyorum. Asıl çirkin ve iğrenç olan bu. Seninle akraba olmaktan, aynı adı paylaşmaktan utanıyorum."

Bay James neredeyse hiç gözünü kırpmadan "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Ashton kollarını kavuşturdu. "Söyle bakalım, Mimi seni buna zorladığı için mi beni evlendirmeye bu kadar kararlısın?"

"Ashton—" dedi Bay James uyarıcı bir tonda.

"Uyandığında beni sen sandı. Seni onunla yakaladığını söyleyip durdu."

"Mimi akli başında değil—"

"Ken'in her şeyi düzelteceğini söylediğinde bu kadar endişeli görünmenin sebebi bu muydu?"

Bay James'in gözlerinde ilk kez bir duygu görüyorum. Korku. Yakalanma korkusu mu, yoksa annesi için duyduğu korku mu bilmiyorum ama ondaki değişim inanılmaz. Bana köşeye sıkışmış bir hayvanı hatırlatıyor. Saldırdığında ne kadar tehlikeli olacak?

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diyor sessizce ve bu sefer neredeyse ona inanıyorum. Sanırım söylediğinden fazlasını biliyor ama belki de bilmemeyi diliyordur. "Onun bu işe bulaşmış olabileceğinden şüpheleniyordum... muhtemelen bilmek istemediğim bir şey. Bilmeme gerek yok. Senin de yok."

"İşte burada yanıyorsun. Olan her şeyi anlamam gerek, Roman Vell'den hayatını mahvedecek kadar neden nefret ettiğini anlamam

gerek ve tüm bunların benimle ve Marcus'la olan ilişkimle ne ilgisi olduğunu anlamam gerek."

"O çocukla birlikte olamazsın."

"Neden? Çünkü ailemizin nasıl görünmesi gerektiğiyle ilgili kafanızdaki mükemmel imaja uymuyor mu? Çünkü yolsuzluğunuzu miras bırakabileceğiniz daha fazla soylu mirasçınız olmayacak mı?"

"Çünkü seni kullanacak! Seni kullanacak ve sonra terk edecek. Baba nasılsa, oğul da öyle."

Bağırarak söylediğim sözler kemiklerimde yankılanıp göğsüme yerleşiyor. Uyluklarım bir sandalyeye çarpana kadar gerilediğimi fark etmiyorum. Bu odada görünmez kalmak isteyerek yavaşça yere çöküyorum. Sanırım ikisi de burada olduğumu unutmuş ve bu benim için sorun değil. Ashton'ın bedeni, Bay James'in yüzünü görmemi engelliyor ama bu, muhtemelen onun da beni göremeyeceği anlamına geliyor.

"Belki Marcus babasına benziyordur, ama bu iyi bir şey. Çalışkan ve nazik, insanları gerçekten önemsiyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla onun hakkında tükürdüğünüz zehir dışında bildiğim tek şey, saygın biri olduğu. İnsanların sevdiği ve onun da onu sevdiği biri olduğu."

"Roman Vell, ergenlik çağındaki bir çocuğu yalan söyleyerek ve onu olmadığı biriymiş gibi göstererek manipüle eden bir dolandırıcıydı. Babam, Roman'ın ona söylediği için beni mirasından mahrum bırakmaya hazırdı.—"

"—ona aşık olduğunu ve onun aynı şeyi hissetmediğini." Sesimin duyulabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. "Babam bazı varsayımlarda bulunduğunu ve ikinizin fena halde kavga ettiğinizi söyledi. Pişman olmuş."

"Eminim öyle yapmıştır," diyor Bay James alaycı bir tonla. "O zamanlar, 'Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum' saçmalığını yapmaya çalışıyordu. Yardıma ihtiyacım yoktu."

"Sen sadece onun seni sevmesini istiyordun, ama o bunu yapmadı," dedim nazikçe.

"Benimle oynadı."

"Sanırım sen de buna inanıyorsun."

Ashton bana tuhaf bir bakış atıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış. Elini uzatıyor, ben de ayağa kalkıp elini tutuyorum ve beni yanına çekmesine izin veriyorum. Ona yakın olmak istiyorum ama aynı zamanda Bay James'in ikimize vereceği tepkiyi de ölçmek istiyorum.

Çoğunlukla sadece bakıyor, donuk bir yüzle ve gözleri uzaklara dalmış, sanki bizi gerçekten görmüyormuş gibi.

"Neye inanırsan inan, baba, Mimi ve Kenneth Richards'ın babanın vasiyetini tahrif ettiklerini ve karısına dair herhangi bir iz bırakmadıklarını kanıtlayacak delillerimiz var. Ayrıca, en azından bazı siyasi rüşvet ve içeriden bilgi ticareti faaliyetlerine dair kanıtlarımız da var; eminim ki kapsamlı bir soruşturma başlatmaya yetecek kadar."

Ashton James II, meydan okurcasına çenesini kaldırıp tüm boyuyla dikleşti. Ne yazık ki, oğlunun boyu ve gücüyle kıyaslanamazdı. Bay James, bu tartışmaya top kendi sahasındayken başladı, ya da öyle sanıyordu. Ama Ash kendi kurallarını yarattı, babasına karşı koyarak ne kadar zeki, dirençli ve cesur olduğunu gösterdi.

"Ne istiyorsun?"

BÖLÜM 34

ASHTON

"Benden nefret etme-" nihayet otele döndüğümüzde söyleyebildiğim ilk kelimeler bunlar. Ama tıknaz bir vücudun beni kapıya doğru itmesi ve beni öpmek için bir ağaç gibi tırmanmasıyla kelimeler kesildi.

Marcus nefes nefese ağzını ağızımdan ayırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Senden neden nefret edeyim ki?"

"Bilmiyorum. Çok... gergindi. Ve buraya kadar yol boyunca hiç konuşmadın."

"Sanırım bir şeyler işliyorsunuz, şoförün önünde çok fazla konuşmaktan ya da otele dönmeden önce yanlışlıkla size çarpmaktan korktum."

"Cidden?"

"Cidden," dedi, elimi gergin şişkinliğinin üzerine koyarak. "Şu anda senin için çok sertim."

"Biliyorum, muhtemelen bunların hepsi hakkında konuşmalıyız ama—"

"Sonra konuşuruz. Şimdi siktir git."

Çenemi kapatıp soyunmak için daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Yatak odasına doğru yuvarlanıyoruz, giderken parça parça kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Marcus, askıları bacaklarımdan aşağı çekmeme yardım ediyor, askıların tenime battığı kırmızı girintileri öpüyor. Beni yatağa itiyor ve üzerime tırmanıp kalçalarımın üzerine oturuyor. Penislerimiz aynı hizada ve öpüşürken, yatakta ileri geri yuvarlanırken bana doğru itiyor. Parmakları arkama düşüp, hassas deliğimi istediğim gibi okşuyor, tahrik ediyor. Ama şu an gerçekten hassas, o kadar ağrıyor ki irkiliyorum çünkü Marcus elini geri çekiyor. Canım yansa da kaybımla inliyorum. Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da sadece kısa bir süre acıdığı, sonra bunun lanet olası nirvanaya ulaştığımdır.

İlişkimizi metafor olarak kullansam garip olur mu?

İlişki. Lanet olsun. Gerçek bir ilişkimiz mi var, yoksa tüm bunlar babamın iyiliği için miydi? Gerçekten düşünmedim, her zaman yaptığım gibi akışına bıraktım. Ya Marcus bu konuda söz sahibi olmamaktan hoşlanmasaydı ve...

"Yavaşla Prenses. Fazla düşünmek benim işim, unuttun mu?" Marcus göğsümü öpüyor, meme uçlarıma biraz ilgi göstermek için duruyor ve ilk kez meme uçlarından birini ağzına aldığı anda vücudum irkiliyor.

Şimdi etkili ve tamamen dikkatim dağılmış durumda. Ne kadar sert emerse, sel kapıları o kadar açılıyor ve ben de boşalmak için can atıyorum. Bugün çok fazla şey oldu. Her şey beni bunaltıyor ve tüm bu birikmiş enerjiden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu hayal kırıklığı ve kafamın içinde bir türlü çözemediğim kadar karmaşık duygular. Tüm bu baskı toplarımın üzerinde yoğunlaşmış gibi, sanki yakında boşalmazsam içime çökecekmişim gibi.

"Rahatla prenses. Bırak ben seninle ilgileneyim."

Marcus komodinin üzerinden kayganlaştırıcı şişesini alıyor ve ben heyecanla vızıldıyorum. İçimde onun dolgunluğunu, beni germesini, doldurmasını arzuluyorum. Sadece kayganlaştırıcı sürmüyor. Arkasına uzanmadan önce kaygan sıvıyla kapladığı şey benim penisim.

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi açıyorum ki, artık düşünemeyecek hale gelene kadar senin sikini sürebileyim. Seni o kadar iyi becermek istiyorum ki, yine şaşı olacaksın."

Elim aramıza giriyor, parmaklarım onunkilere karışıyor, o geriniyor. Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra iki parmağımı, zaten içinde olan ikisinin yanına. Marcus hazır olduğunu ilan edip kendini hizaya sokana kadar ihtiyaçtan titriyorum. Marcus'un kıcı penisimi yavaşça sararken ağzım açık kalıyor. Kaslarım etrafımı öyle sıkı sarıyor ki, hem ona acı verdiğinden hem de orgazmı çok erken kaçıracağından korkuyorum. Penisimin başı ilk kas halkasından çıkıyor ve Marcus tamamen üstüme oturana kadar penisimin içine doğru inerken inliyorum. Yavaşça nefes alıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme dolaşiyor, gözleri kapalı, yüzü rahat.

Kendimi sakın tutmak için çaba sarf ediyorum ama elimden geldiğince dayanıyorum.

"Tamam mı?" diye sordum, ellerimi kalın kaslı uyluklarında aşağı yukarı gezdirerek. Başını sallayıp eğilip beni öptü.

"Burada sonsuza kadar böyle kalabilirim, seni içimde tutarak."

"Mmmm, bebeğim, ne zaman istersen. Kıcın... çok sıkı. Çok mükemmel. Burada yaşayabilirim ama taşınmam gerek."

Kollarımı beline doladım, bacaklarımı açtım, böylece ayaklarım yatağa dayanabildi. Marcus'u göğsüme bastırarak yavaşça ondan çıktım, sonra tekrar ittim. Marcus onu öperken ağzımın içine doğru inledi, dilimle ağzını keşfederken, sikim de götünü santim santim keşfetti. Daha önce telaşlı ve neredeyse çılgına dönmüş hissettiğim yerde, itmelerimi yavaş ve pürüzsüz tutmaktan, ne kadar iyi hissettiğinin her anının tadını çıkarmaktan memnunum. Bu sefer sabırsızlanan Marcus oldu. Her yavaş itmede sikime geri itmeye başladı, sabit bir ritimle bana karşı sallanana kadar hızlanmam için beni teşvik etti. Elini göğsüme dayayan Marcus, güçlü uyluklarını kullanarak kendini yukarı

aşağı şaftımda yukarı kaldırdı, ta ki sikimin üzerinde zıplayana kadar ve toplarımı sıkarak, hazır olduğumdan daha erken bitirme tehdidinde bulundum.

"Kahretsin, bunun ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum," diye homurdanıyor Marcus.

İtmelerim sendeliyor. Marcus'un benden çok daha fazla deneyime sahip olduğunu bilmediğimden değil, tam olarak bununla bir sorunum da yok. Ama diğer tüm erkeklerin hafızasını silip atmak gibi sahiplenici bir dürtüm var, böylece geriye kalan tek kişi ben oluyorum. Deneyimsizliğin siktir et, Marcus benim ve geriye başka kimseden eser kalmayana kadar her gün ona bunu göstermeyi planlıyorum.

Onu tekrar göğsüme çekip kollarımı beline doladım ve hareketsiz tuttum. "Benimsin," diye homurdandım, kalçalarımı yataktan kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde ittim. Aletim deliğine girip çıkıyor, her vuruşta kıcı pelvisime çarpıyordu. "Bir daha asla kimse sana sahip olamayacak."

Marcus'un beni duyup duymadığından bile emin değilim. Gözleri kısılmış, ağzı açık kalmış, ona girerken göğsünden sürekli bir "aaahhhh" sesi çıkıyor. Vücudu kasılıyor, kıcı penisime o kadar sert bastırıyor ki çılgın hızımı sürdürmek zorlaşıyor. Ama henüz boşalmaya hazır değilim ve onun boşalmasına izin vermeye de hazır değilim.

Bu sefer yalvaracak.

Tek bir akıcı hareketle kalçalarımı yukarı itiyorum, onu daha sıkı kavriyorum ve altımda kalacak şekilde çeviriyorum. Dizlerimin üzerine çekilip Marcus'u uyluklarından tutuyorum, dizlerini göğsüne bastırıyorum. Geri çekiliyorum ve penisimi açık deliğinin kenarının hemen dışında tutuyorum. Kas gevşeyince, penisimin onu girmesi için içinde olmamasına rağmen bana göz kırpmıyor.

"Kül-"

Tekrar takmak için yalvarana kadar beklemek istedim ama nasıl göründüğünü görmek için çok çaresizdim. Bu yüzden yavaşça geri bastırdım, Marcus rahat bir nefes alırken kıcının beni ağgözlülükle yutmasını izledim, sanki içinde olmamam rahatsız ediciydi.

Yine de yalvartacağım onu.

Horozumun deliğine girip çıkmasını izlerken bir sonraki saldırımı planlıyorum. Belki bir gün onu fazla düşünmeden çıldırtacak kadar deneyimli hissederim - dediği gibi, bu onun modu, benim değil. Ama sadece kendi zevkime odaklanmak istemiyorum, özellikle de benden önceki herhangi bir adamın hafızasını sileceksem. Bu yüzden biraz hesap yapıyorum. Prostatının benimkiyle hemen hemen aynı noktada olduğunu varsaymak muhtemelen güvenlidir ve hangi açının tam olarak vuracağını öğrendim. Marcus beni sırtüstü babamın masasına yatırdığında, o kadar iyi vuruyordu ki, bir santimetreden biraz daha uzun olsaydı, zevkle acı arasında bir noktada, boşalıp boşalmayacağımdan emin olmadığım noktada vuracağını düşündüm. Bu hissi çok seviyorum ve Marcus'un da aynı dayanılmaz acıyı hissetmesini istiyorum. Benim horozum onunki kadar büyük değil ve onun kıcı da benden daha yuvarlak, bu yüzden o noktaya ulaşmak için pozisyon konusunda yaratıcı olmam gerektiğini biliyorum.

Bir ayağımı yatağa, kalçasının yanına dayayıp Marcus'un dizlerini daha sert bir şekilde göğsüne bastırıyorum ve vücudumu tam üstüne gelecek şekilde eğiyorum. Uzun ve sert bir hamle, Marcus'tan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyor. Çok iyi bildiğim bir ses, çünkü ben de çıkarıyorum. İstemsizce. Prostat sıkıştırma çığlığı.

Uzun, istikrarlı hareketlerle başlıyorum, her hamlede kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Tüm bu süre boyunca Marcus'u dikkatle izliyor, vücut dilini ölçüyorum. Penisi sürekli seğiriyor ve sızdırıyor. Elleri yatak örtüsünü beyaz boğumlarıyla sıkıyor. Yüz ifadeleri, ağzı açık bir sersemlik ile gözleri kapalı, sıkılmış çenesinden tıslama arasında gidip geliyor. Hızlandıkça, o anlaşılmaz sesler ondan daha da çok çıkıyor. Çok geçmeden, ona doğru matkapla ilerliyorum ve o da adımı

haykırıyor. Hayatımda duyduğum en güzel sestir, beni becermem için yalvarıyordu.

"Sik benisik benisik benisik beni. Aman Tanrım. Ash. Sik!"

"Daha önce hiç böyle hissetmiş miydim?" diye homurdandım, vücudumdan ter damlıyordu.

"H-hayır."

"Daha önce bu sıkı kığına sperm dolduran oldu mu? Benim yapacağım gibi içeriden işaretleyen oldu mu?"

Aslında bunun onun isteğı olup olmadığını konuşmadık ama vücudunun seğıirmesinden anladığım kadarıyla umurunda değıil. Sanırım hoşuna gidiyor.

"Sadece sen," dedi Marcus soluk soluğı. "Tek kiğıi sensin. Lütfen, lütfen ver onu bana."

"Bebeğıim, boşalmamla kığını doldurmak ister misin?"

"Tanrım, evet. Ash, çok yaklaştım. Lütfen," diye yalvardı.

Sonunda siktir git.

Onu katladığım pozisyonda penisine ulaşamıyor. Onu yatağına gömerken zıplıyor, bana çarpıyor. Ona sahip olmasına izin mi vermeliyim? Kendine dokunabilmesi için pozisyonunu değıştirmesine izin mi vermeliyim, yoksa kendim mi yapmalıyım? Yoksa gerçekten istediğimi elde mi etmeliyim?

Dudaklarımı yalayıp acımasızca içine giriyorum. Marcus haykırıyor, vücudunu kullanma biçimime karşı mücadele etmiyor, kontrolünün sınırında çünkü onu uçuruma itmek için sadece son bir uyarıma ihtiyacı var. Onunla işim bittiğinde anlayacak. Sıkıtığım dişlerimin ardında bir kükremeyi bastırıyorum, orgazmım beni şiddetle parçalıyor, hamlelerim sert ve çılgınca, spermimi insani olarak mümkün olduğunca derine itmek için. Marcus boşuk bir nefes veriyor ve boşalmak üzere olduğunu biliyorum.

Sahip olduğum tüm özdenetimi kullanarak, hâlâ nabız gibi atan penisimi kıcından çekip bacaklarını bırakıyorum. Sürpriz pozisyon değışikliği neredeyse doruğa ulaşmasını engelliyor ama uzun sürmüyor. Ne olduğunu anlamadan önce vücudunun üzerinden atlayıp ıslak, sırlıklam penisinin üzerine gömölüyorum. Kendime alışmak için zaman tanımıyorum. Hâlâ birkaç saat öncesinin hazırlığı içindeyim. Şişlik yüzünden daha da sıkılaşıyor ve kesinlikle ağrım var ama acı çok lezzetli ve peşinden koşuyorum, penisine sert ve hızlı bir şekilde biniyorum, ta ki içimde patlayana kadar. Penisim hareketlerimle çılgınca sarsılıyor, istismara uğramış prostatımdaki baskı, son birkaç sperm fıskırmasının Marcus'un göğsüne sıçramasına neden oluyor.

Marcus'un parmakları etime saplanıyor, kıcıımı yukarı aşağı hareket ettiriyor, başımı hazla geriye atıyor, bağırıyor ve bugün ikinci kez beni dolduruyor.

Sonunda ter içinde ve ağır nefes alarak yere yığıldığımızda, kemiklerime tok bir ağırlık çöktü. Uzuvarım jöle gibiydi, beynim ise tam bir mutluluk lapasıydı.

Marcus'un rahatlatıcı kucağında ve yarattığımız bu mükemmel anda uykuya dalmaya başlıyorum.

"Az önce ne fark ettim biliyor musun?"

"Bu ne?" diye soruyorum uykulu bir şekilde.

"Anüs tıkacını babanın ofisinde bıraktık."

"Hey," diyor Marcus beni öperek uyandırırken. "Oda servisi geldi."

İnleyip geriniyorum, tüm kaslarım inanılmaz derecede ağrıyor. "Saat kaç?"

"Neredeyse on."

"Sabah?"

Gülerken yüzündeki gülümseme, karartma perdelerinin arasından süzülen güneşten daha parlak. Beni daha fazla öperken, diş macununun nane tadını alırken, bunu ağızımda hissedebiliyorum ve...

Bir dakika bekle.

Geri çekilip gözlerimi kıstım. "Bensiz mi duş aldın?"

"Neredeyse iki saattir uyanığım," diye itiraf ediyor sırtarak. "Elimden geldiğince yatakta kaldım ama sen fırın gibiydin ve işlemem gerekiyordu. Ayrıca, kurumuş spermeler kaşınmaya başlamıştı."

Biraz kıpırdanıp irkildim. "Evet, taze olmadığında o kadar da hoş olmuyor."

"Ama cildinizi yumuşacık yapıyor."

"Öyle mi? O zaman..." Marcus'u üstüme çekiyorum. "Belki de bana yüz bakımı yapmalısın."

Gülüyor ve bana tokat atıyor. "Kalk, duş al ve önce bir şeyler yiyelim. Dün öğle yemeğinden beri birkaç küçük mezeden başka bir şey yemedik ve yakında acıkacağım." Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Açken beni sevmezsin."

Karnım sanki onu duymuş gibi yüksek sesle guruldadı. "Tamam, peki. Önce yemek, sonra duşta yüz bakımı." Gözlerini devirdi ama oradaki eğlence ve ilgi pırıltısını görebiliyordum.

Marcus üstümden inip beni yataktan çekiyor. Küçük oturma odasına girerken yerde duran boxer külotumu üstüme geçiriyorum. Bizi bekleyen bir arabada, nefis kokulu yemeklerden oluşan bir sürü tabak var. Açlıktan ölüyoruz, tabaklarla bile uğraşmıyoruz; waffle, pastırma, yumurta, bisküvi ve soslu sandviçleri ve tepsilerden aldığımız meyveleri paylaşıyoruz. Marcus bize portakal suyu koyuyor ve ikimiz de birkaç şişe su içiyoruz.

Geriye sadece kırıntılar kaldığında, kanepeye yayılıp oturuyoruz. Marcus kanepenin köşesinde oturuyor, başı kenardan sarkıyor, çıplak ayağı sehpanın üzerinde. Ben kanepenin geri kalanına yayılmış durumdayım, başım Marcus'un uyluğunda, bacaklarım kanepenin diğer ucuna sarkmış. Gece boyunca ve sabahın erken saatlerine kadar uyumama rağmen, hâlâ bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Sanırım kış tatiline girmemiz ve Salı gününe kadar antrenman olmaması iyi bir şey. Kış tatilinden bahsetmişken...

"Annenin evine ne zaman gideceksin?"

"Dün," diyor Marcus kıkırdayarak. "Dün olanlardan ona biraz bahsettim. Seni desteklemek için seninle partiye gittiğimi biliyor. Sadece ne için olduğunu bilmiyor. Ona ne kadarını anlatacağımı ben bulacağım."

Ona bakmak için boynumu uzattım. "Ona ne kadarını anlatmak istiyorsun?"

Dudakları kararsızca kıvrıldı. "Emin değilim. Yalan söylemek veya hiçbir şeyi atlamamak istemiyorum ama hâlâ bilmediğimiz ve karara bağlanması gereken çok şey var."

"Senin kararın," diyorum ona. "Ona bilmesi gerektiğini düşündüğün her şeyi, içinden atman gereken her şeyi söyleriz."

"Ve bunu nereye kadar götüreceğimize siz karar vereceksiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babanla yaptığın geçici anlaşma, şimdilik sessiz kalmamız karşılığında hayatlarımıza karışmaması yönünde. Peki anlaşmanın bu kadar belirsiz şartlarıyla onu ne kadar idare edebileceğiz? Plan, onu mezuniyete kadar bekletip sonra nereye varacağını görmek mi? Yoksa bu oyunu sonsuza dek onunla mı oynamak istiyorsun? Onu gerçekten ihbar edecek misin?"

"Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmezse, kesinlikle yerine getireceğim. Hayatını mahvetmesine daha fazla izin

vermeyeceğim Marcus. Ciddiyim." Çenemi göğsüme yaslayıp tırnak etlerimi yoluyorum. "Hemen bir plan yapmam gerektiğini biliyorum. Hatta, izlerini örtmesi ve misilleme yapması için ona zaman verdik."

Marcus'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Belki şansımız yaver gider ve birinin gerçeği bildiğini bilmek yeterli olur. Belki de bu kadarı yeterlidir."

"Peki ya baban? Annenin acısı? Yaşadığın her şey?"

"Geçmiş değiştiremeyiz Ash. Ve geleceğe de güvenemeyiz. Tek yapabileceğimiz, şimdi ve burada yaşamak."

"Sürekli bunun işleri yoluna koyma şansım olduğunu düşünüyorum. Senin ailenle olmasa bile, belki başkasının ailesi için. Belki de onu insanlara zarar veren arka kapı anlaşmaları yapmaması için şantaj yapabilirim?" Kısa ve öz alaycı bir kahkaha atıyorum. "Burada ne tür bir gücüm olduğunu bilmiyorum, varsa bile. Ama sanki hayatımda bir kez olsun gerçekten faydalı bir şey yapma şansım varmış gibi hissediyorum."

"Sonuçta AJames Enterprises'ı devralmak istemediğinden emin misin?"

"Ne?"

Marcus omuz silkti. "Sadece şunu söylemek istiyorum, daha önce hiçbir şeye bu kadar önem verdiğini görmemiştim."

"Seni bu kadar önemsiyorum."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ben de üzerine tırmanmak için kendimi çeviriyorum. Bedenlerimiz birbirine değiyor, ağızlarımız, ellerimiz ve ağır nefeslerimiz henüz söylemediğimiz, belki de söylemeye hazır olmadığımız her şeyi söylüyor. Ama hissediyorum. Hissettiğimi biliyorum. Sanırım bir parçam hep hissetmişti. Sanırım beş yaşındaki ben, yıllar önce, büyük kulakları ve kocaman gülümsemesi olan dağınık saçlı bir çocukla tanıştığında bunu biliyordu. Yoksa bu anı neden bu kadar uzun süre aklımdan çıksın ki?

"En sevdiğin renk hala mor mu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Sorum karşısında kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor. Sonra dikkati dağılıyor, giydiğim boxer külotun lastiğiyle oynayan eline bakıyor.

"Benim iç çamaşırımı mı giyiyorsun?"

BÖLÜM 35

MARCUS

"Hiç de garip değildi," diyor Ashton alaycı bir şekilde, çift kişilik yatağımın çaprazına uzanarak. Yatağın yanında cüce gibi duruyor, ayakları köşenin iki yanındaki uçlardan sarkıyor ve bana ne kadar uzun olduğunu hatırlatıyor. O kocaman yatağı yurt odasına taşımasına şaşmamalı.

"Burada rahat edebilecek misin?"

"Elbette. Ailemin sana davrandığı gibi bana karşı açıkça kaba davranmadı."

"Yatağı kastetmiştim," diye belirttim. "Ama sanırım onu da. Sanırım annem senin baban olmadığını ve davranışlarını sana karşı kullanamayacağını biliyor. Ama lisede olanlardan dolayı hâlâ kin besliyor."

Ashton o yılın ne kadar zor olduğunu anlayamıyor ve annemin tüm bunları unutabileceğinden emin olmadığımı da belirtmek istemiyorum. Sanki bir ölüm daha yaşamış gibiydim ama artık bunun sadece burs fırsatlarımı kaybetmekle ilgili olmadığını kabul edebiliyorum. Onun için kalbim kırılmıştı. Yıllarca süren merak ve sanki bir mıknaatısla ona doğru çekiliyormuşum gibi hissetmem, o tek zayıflık anına yol açmıştı. Hayatımda tek bir kez olsun kendimi

savunmasız bıraktım ve bir daha asla bırakmadım. Şimdiye kadar. Annemi benim için veya bu ilişkinin sonuçlarının ne olacağı konusunda endişelendiği için suçlayamam.

"Noel'de gelmeme izin vermesi çok hoştu."

"Kendini fazla kaptırma," diye güldüm. "Sen gelmeden yapamayacağımı ima etmiş olabilirim. Hediye sepeti hoş bir dokunuştur gerçi. Abartılı ama güzel." Ashton, otel resepsiyonistinden yerel ürünlerden oluşan devasa bir hediye sepeti hazırlamasına yardım etmesini istedi; içinde unlu mamuller, otel şeflerinden birinin kendi yaptığı ev yapımı reçeller, el yapımı mumlar ve küpeler vardı. En sevdiği şey, yumuşak gökkuşağı tonlarında el örgüsü bir şaldı. Annemin gardırobunda, Target'ın çeşitliliği umursuyormuş gibi yaptığı o zamanki Onur Günü stantlarından daha fazla gökkuşağı var.

Hediye sepetinin onu ne kadar memnun ettiğinden emin değilim ama çok minnettardı ve gözle görülür şekilde sıkıntılı olmasına rağmen Ashton'a nezaket gösterdi. Ona sadece bildiklerimizin kısa bir özetini verdik ve mektuplarından hiç bahsetmemeyi tercih ettik. Babam ve Bay James'in üvey kardeş olduklarını biliyordu elbette ve vasiyetnamelerle ilgili sıkıntıyı da biliyordu. Bay James ile babam arasında tam olarak neler yaşandığına dair umduğumuz ayrıntıları bize vermedi ama babam ve onun nasıl bir adam olduğu hakkında uzun zamandır ondan duyduğumdan daha fazla şey anlattı.

"Onu daha fazla mücadele etmesi için cesaretlendirmeye çalıştım," dedi bize kakao fincanları eşliğinde. "Özellikle de mağazayı açmaya çalışırken, tanıdığımız hiç kimsenin karşılaşmadığı engellerle karşılaştığında. Babanın Market Caddesi'nde mağaza açabilmesinin tek sebebi, mekanı kiralayan sahibini şahsen tanımasıydı. Roman, kasaba parkları ve rekreasyon bölümünde çalışmış ve çeşitli sporlara koçluk yapmış," diye açıkladı Ashton'a. "Kasaba ve yenilerini alamayan yerel okullar için spor malzemeleri bulup tamir etmekte çok iyiydi. Spor malzemeleri alıp sattığı, takas ettiği, bisiklet tamir ettiği ve rastgele spor atölyeleri düzenlediği küçük, geçici etkinlikler düzenlemeye başladı. İnsanlar bayılırdı ve her zaman büyük ilgi

görürdü. İşte bu yüzden diplomasını kullanıp en sevdiği şeyi yapabileceği bir iş kurmaya karar verdi. Daha yeni, daha pahalı şeyler de satıyordu ama asıl geçim kaynağı eski şeyleri yeniden yeni yapmaktı, böylece spor yapmak daha uygun fiyatlı olabilirdi. Başarılıydı ama muhtemelen eve getirdiğinden daha fazlasını yerel topluma katıyordu. Bu da iyiydi, yeterince paramız vardı ve fazla bir şey istemiyorduk, değil mi bebeğim?" Tek bir damla gözyaşı dökmeme rağmen, eminim benim de sulanmış gülümsemem onunki kadar hüznüydü.

"Roman iyi bir adamdı. Eğer bir kusuru varsa, o da işleri kolayca omuzlarından atmasıydı. Her şeyi olurlarına bıraktı, değerinden daha azına razı oldu. James Enterprises'ın müdahalesini olduğu gibi kabul etti. Sessiz kalması gerektiğini hatırlatan bir şeydi. Sanırım ağgözlölük edip mirasın peşine düşmesinden endişe ediyorlardı ama onu tanımıyorlardı."

Ashton'a tekrar baktı, gözlerini süzdü. "Babanızla olanlar için kendini suçluyordu. Onu çok seviyordu. Bu yüzden ufak tefek şeylere bile tepki vermiyordu. Ama Pinecrest'te yürütölen kalkınma projeleri konusunda o kadar güçlü hissediyordu ki sesini yükseltti. Yerel liderlerimize, kasabanın kimsenin karşılayamayacağı yüksek fiyatlı perakende alanlarına veya konutlara dönüştürölmesine karşı çıkmaları çağrısında bulunmaya başladı. Bir ara, uygulamaya konulan kalkınma planlarına daha etkili bir şekilde karşı çıkabilmek için belediye başkanlığına aday olmayı düşündü. İşte tam o sırada AJames Enterprises, Market Caddesi'ne geldi."

"Gerçekten üzgünüm Bayan Vell, yani Harding. Hiçbiriniz olan biteni hak etmediniz. Sanırım babam... Sanırım babasının ölümünün baskısı, Mimi'nin etkisi ve belki de bunun bir kısmı Bay Vell ile arasında yaşananlarla ilgiliydi. Ailemin neden olduğu tüm acı ve ızdırıp için geçerli bir bahane olmasa da, aklıma gelen tek gerekçe bu, ayrıca Bay Vell'den bahsederken gözlerindeki ifade. Sanırım o da onu seviyordu, belki de o kadar çok seviyordu ki içinde bir burukluk oluştu."

Annem başını salladı, gözleri dolu doluydu. "Belki. Ama bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Ve bir daha olmayacağına söz verdiğin sürece evimize hoş geldin." Neyi kastettiğini açıkça belirtmesi gerekmiyordu.

Ashton derin bir nefes aldı ve parmaklarını sıkıtiğimde, parmaklarını sıkıti. "O zamanlar tam bir korkaktım. Kim olduğumu bilmiyordum ve donup kaldım. O geceyi ve sonrasında olanları asla affetmeyeceğim. Ama sana şunu söyleyeyim ki..." Gözleri donuk bir şekilde anneme baktı. "Oğlunuz beni cesur kılıyor Bayan Harding. Bana daha iyi bir insan olmayı öğretmek onun sorumluluğı değil, ama kendisi olarak öğretiyor. Kan bağımdan daha iyi olduğumu kanıtlamak için bana verdiği fırsatı sonuna kadar kullanacağım."

Sözlerini duyar duymaz yanağımdan süzülen gözyaşını saklamaya çalıştım ama annem gördü. Bakışları gözlerimle buluştu ve sanırım o gözyaşında, kendime itiraf etmeye hazır olduğumdan bile daha fazlasını gördü. Bu gülünç, aşırı ayrıcalıklı, sürekli baş belası olan bu adama karşı hissettiğim derin duyguları. Onaylayıp onaylamadığından emin değilim ama yüz ifadesi, burada ne oluyorsa onu anladığını ve kabul ettiğini gösteriyordu.

Ashton, gerginliği azaltmak için profesörlerinden birinin evinde takılmanın tuhaf olduğuyula ilgili bir şaka yaptı. Greg de şaka yollu, "Bunu kimseye söylemesen iyi olur, yoksa tüm havalı puanlarını kaybedersin" dedi. Ardından sohbet okul ve basketbola döndü. Annem, Ashton'ın Golden State Üniversitesi'ndeki zamanıyla ilgili birçok soru sordu. Konuşma, kaç ünlüyle ders aldığıyla başladı, ama neden ayrıldığıyla ilgili zor soruları da sordu. Ashton'ın sorularını ne kadar dürüstçe yanıtladığına şaşırdım ve onu CVU'ya getiren yolculuğı hakkında biraz daha fazla bilgi edindim.

"Boğuluyordum. İçinde büyüdüğüm sıradan toplumdan kaçmak istiyordum ama bu geçişi pek iyi idare edemedim. Daha önce hiç zorlanmamıştım, her şey bana sunuluyordu, farkında olmasam bile. Birdenbire, kardeşlik topluluğum dışında sıradan bir adam olmuştum. Oradaki üyeler bana alışkın olduğum gibi davranıyorlardı ve okul ve

basketbolda zorlandığım için kendimi zorladım. Bir kardeşlik partisinde başıma bir şey geldi ve babam gelip beni kurtarmak zorunda kaldı. Geri dönüp CVU'ya dönmezsem beni okuldan atmakla tehdit etti. Dekan ve Koç Burke ile çoktan halletmişti. Tek yapmam gereken onlara uymaktı."

Ashton'ın dikkati bana yöneldi ve kızardı. "Sanırım gitmeyi kabul etmemin tek sebebi Marcus'un adını takım kadrosunda görmüş olmamdı. Babamın fark ettiğini sanmıyorum çünkü basketbolu pek takip etmiyor veya umursamıyor. Sadece oynamak isteyeceğimi biliyordu. GSU'da pek fazla oynama fırsatım olmadığı için, beni gözlemleyebileceği kendi okulunda bir pozisyon satın aldı."

"Görünüşe göre en iyisi bu," dedi Greg, her zamanki pozitif tavrını sergileyerek. Ama yatmadan önce Greg, Ashton'ı kenara çekti. Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken konuştuklarını duyabiliyordum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Ashton, senin hakkında yanlışım. Beynimin içini göremediğini biliyorum, bu yüzden ailen yüzünden senin hakkında edindiğim önyargıları da göremedin, ama olmamaları gerekirken oradaydılar. Yanılmışım ve üzgünüm. Sen iyi bir insansın. Sen olmasaydın Marcus da seninle olmazdı."

Ashton başını salladı. "Mesele şu ki, yanlışlamışsın. Marcus'a aşık olmam, her zaman olmak istediğim daha iyi insan olma yolunda ilerlememi sağladı."

Marcus'a aşık olmak...

"Aşırıya kaçma konusunda iyiyim," diyor Ashton, beni düşüncelerimden çekip çıkarıp ana geri getiriyor.

"Şaka bir yana," diyorum yanına uzanıp bir kolum ve bir bacağımla onun üzerine atılıp yanına kıvrılırken. "Sanırım senden biraz hoşlanabilirler."

"Çok tatlıyım," diye şaka yapıyor ve başımın tepesini öpüyor. "Umarım haklısındır. Çok fazla konuşup konuşmadığımdan emin

olmadığım birkaç an oldu ama kim olduğum konusunda gerçekten dürüst olmak istedim. Ailen dışında herkes, özel biri olmadığım halde beni özel biri olarak gördükleri için insanların saygısını ve hayranlığını hak ettiğimi varsayıyor. Annen ve üvey babanla onların onayını kazanmak istiyorum ve yaptığım hatalar ve bu noktaya nasıl geldiğim konusunda tamamen dürüst olmazsam bunu başaramam."

"Bence sen özel birisin."

"Hmm-hmm. Annen koridorun karşısındayken hâlâ seninle sevişmiyorum."

"Kaba."

Yatma vakitleri geç olan okul çocukları gibi kıkırdıyoruz, sonunda yine birbirimizin kollarına sarılıp bayılana kadar.

Tuhaf bir durumdayım ve bunun tek sorumlusu benim.

Çok rahatladık. Yani, ne düşünüyorduk ki? Ashton'ın yurt odasında kendi duşu var ve ben de son dört gündür neredeyse onu onunla paylaşıyorum.

Peki neden şu anda nefesimi tutuyorum, beynim dışarı çıkacak şekilde boşalmanın eşiğindeyken, Ashton beni duvara sıkıştırmış, bacaklarımı kollarının üzerine kaldırmış ve penisi kığımın yarısına kadar girmişken takım soyunma odasında sessiz kalmaya çalışıyorum?

Çünkü ben bir aptalım. Sarhoş bir aptal.

Annemin evinden planladığımdan daha erken çıktık çünkü artık dayanamıyordum. Ve emin olun, yolun aşağısına doğru otuz dakika bile gitmeden kenara çıktık. Pes edip kapıyı açıp Ashton'ı arka koltuklara yatırabilmek için kendimizi ikiye katlamamız gerektiğinden boynum hâlâ tutuluyor.

Doymak bilmem. Bu noktada penisimin nasıl tahriş olmadığını anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kığım biraz tahriş oldu. Ama duramıyorum. Durmak istemiyorum. Durmayacağım.

Eğer önümüzdeki beş dakika içinde biri duşlara girmek için bu duvar bölmesinin etrafından dolaştığında okuldan atılırsak -çünkü hayır, lanet olası bir duş kabininde bile değiliz- bitirmemiz için bize biraz mahremiyet vermelerini istemek zorunda kalacağım. Ne halt ediyorduk?

"Bırak beni," dedim dudaklarımı oynatarak.

Ash'in kolları beni kaldırma çabasıyla titriyor. Yeterince sessiz olursak, beni indirebilir ve belki ayrı duşlara gizlice girebiliriz, böylece kimse bir şey anlamaz. Buradaki bir avuç adam birbirleriyle konuşuyor, tatilden kalan dedikoduları ve yarın akşam yılbaşı gecesi ne yapmayı planladıklarını konuşuyorlar. Yarın kış tatilinden dönüşteki ilk antrenmanımız, ardından Perşembe günü bir antrenman daha var.

Ama hayır, Ashton tam bir pislik olmak zorunda. Beni her siktiğinde, patronluk taslayıp kontrolcü oluyor. Bundan nefret etmiyorum... şu an hariç. Şimdi seksi, baskın ve kontrolcü oyunlar oynamanın zamanı değil.

Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla dudağını ısırp içime kadar girdi. Artık kalçalarını kullanarak beni ayakta tutabilir ve benden nefret eden insanlar duvarın diğer tarafında dururken, kığına kadar dolu bir penisle bana işkence edebilir.

Bakışlarımla hançerler savururken, "Seni öldüreceğim." diye mırıldandım. Sessizce kıkırdadı, geri çekildi ve tekrar itti.

Gürültücü pislikler grubu içeri girdiğinde zaten uçurumun kenarında olduğumu söylemiş miydim? Ateş etmeye o kadar yaklaştım ki, penisim kesinlikle insanlık dışı bir seviyeye ulaşmıştı. O kadar kötüydü ki Ashton sonunda beni köşeye sıkıştırmaktan vazgeçmişti. Amacı beni o kadar tahrik etmektir ki, ellerim serbest kalıp, onun deyimiyle, "O kadar sert vur ki ağzıma alabileyim." Bu duvara

dayanmadan önce soyunma odasının neredeyse her yerinde seviştik. On dakikadan kısa bir süre önce, Ashton muhtemelen şu anda adamların oturduğu bankta uzanırken ben de onun boğazını sikiyordum.

Ya içeri girselerdi? Eski prensleri, takım yardım dosyası yüzünün üzerine çömelmiş bir şekilde bir bankta yatıyor, penisimi boğazına kadar sokuyordu. Onu öğürtmekle meşguldüm ama tek başarabildiğim, beni çılgına çeviren o şehvetli gyuk gyuk seslerini çıkarmasını sağlamaktı.

Birazdan saçmalamaya yeni bir anlam yükleyeceğiz ve öğreneceğiz. Çünkü kızgın bir boğa gibi inlemeye başladığımda kesinlikle bir şeyler döndüğünü anlayacaklar. Sanırım kendimi tutamayacağım.

Gözlerim Ashton'a yalvarıyor, bana biraz merhamet göstermesi için yalvarıyor. Uyum sağlıyor ama beni, o sadist piçi, yüzüstü bırakmıyor. Dizlerimin altından kollarını teker teker çözüyor, beni duvara yaslamak için kalçalarını kullanmaya devam ediyor ve bacaklarımın onu sarmasını sağlıyor. Bu, vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyor, göğüs göğüse. Açık o kadar derin değil, bu yüzden hassas prostatım o kadar acı verici bir şekilde uyarılmıyor, ama aletin Ash'in karın kaslarına sürtünmesinin sürtünmesi neredeyse aynı derecede yoğun. Duvara yapışmış haldeyken, tek yapabildiğim kollarımı boynuna dolamak ve Ashton uzun, akıcı hareketlerle içime girerken hayatım pahasına tutunmak. Nefeslerimi yutuyor, vücudum kasıldığında ve sessiz bir çığlık atarak boşaldığımda ağzını benimkine kapatıyor. Menimden neredeyse şiddetle fışkıran sperm, Ash'in kesik karın kaslarını boyuyor.

Ashton saniyeler sonra boşaldığında hafif ama duyulabilir bir homurtu çıkarıyor, içim ısıyla dolarken bana doğru sallanıyor. Kalp atışlarımız yavaşlayana kadar öpüşmeye ve birbirimize tutunmaya devam ediyoruz. Ancak o zaman duvarın diğer tarafından gelen gevezelik, meni sarhoşu beynime sızıyor.

İlk sesi ilk başta tanıyamadım. "ESPN'in James ve Vell hakkındaki haberini gördün mü?"

"Evet dostum, berbat bir durum. Yani, birlikte olmak istemeleri falan umurumda değil, ama şimdi herkes bundan bahsedecek. Kimse maçımızı haber yapmayacak. Sadece takım arkadaşlarımızın birbirleriyle sevişmelerini soracaklar." şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Anderson Heart'ın kığına giren Dustin Harris bizim tarafımızda değil gibi görünüyor.

"Birden fazla şekilde sikilecekler," diyor biri gülerek. Gülüşünden sesini seçemiyorum ama Spencer Nolan olabilir diye düşünüyorum. Bu çok üzücü, çünkü bana çok fazla laf sokan oyunculardan biri olmadı hiç.

"Ne demek istiyorsun?" diye tekrar sordu ilk ses. şimdi onun Chase olduğunu tanıyorum. Chase, keşif ekibinin bir üyesi ve Alpha Omega Psi üyesi.

"Onları izlemeye gelen gözlemciler vardı. Lanet Clippers ikisine de olan ilgisini gizlemedi. Artık ikisiyle de hiçbir ilgileri olmayacağını garanti edebilirim," diye cevaplıyor Dustin.

"Çünkü eşcinseller mi?"

Ashton sonunda beni yere indiriyor ve kolunu tutup aptalca bir şey yapmayacağından emin oluyorum, örneğin çıplak ve sperm içinde bir şekilde oraya doğru yürümesini. Bu kesinlikle gerginliği azaltmayacak veya diğer oyuncuların eşcinsel takım arkadaşlarına sahip olmayı kabullenmelerine yardımcı olmayacak.

"Kaç tane NBA oyuncusu tanıyorsun?" diye meydan okuyor Spencer.

"Yani, bilmiyorum ama bunlara pek dikkat etmiyorum. NBA'de onur geceleri falan yok mu?"

"Clippers kesinlikle onur gecesi düzenliyor. NBA takımlarının neredeyse yüzde sekseninin böyle bir gece düzenlediğini söylüyor." Hafif Avrupalı aksanını, ikinci sınıf guardlardan biri olan Wyatt'a ait olduğunu fark ettim. Ailesinin aslen denizaşıırı ülkelerden olduğunu düşünürsek, eşcinsel sporcuları savunan kişinin o olması beni şaşırtmıyor. Orada cinsellik gibi konularda biraz daha rahat

görünüyorlar. "Ayrıca NBA'in, LGBTQ katılımını en çok destekleyen Amerikan profesyonel spor organizasyonlarından biri olduğunu da belirtiyor."

"Ha. Harika," diyor Chase etkilenmiş bir sesle.

Dustin alaycı bir tavırla "Belki de kış arkadaşlarının bir şansı olur. Ama yine de tüm ilgiyi onların üzerine çekeceklerine sinirleniyorum." dedi.

"Zaten takımın ulusal çapta ilgi görmediği söylenemez. Sadece kıskanıyorsun dostum."

Wyatt'ın yeni favori takım arkadaşım olduğuna karar verdim.

Çocuklar, Alpha Omega Psi evindeki parti hakkında biraz daha sohbet ettikten ve Ashton ile gelip gelmeyeceğimize dair tek bir söz ettikten sonra sonunda ayrılıyor. Görünüşe göre Ash'in Anderson ve Preston ile yaşadığı küçük anlaşmazlık dedikodu kazanına yayılmış ve elbette abartılmış. Yine de sanırım Ash, teknik olarak Anderson'ı ciddi bir bedensel zararlar tehdit etmiş.

Sonunda rahatlayabildiğimde Ashton'a sert bir bakış attım, o da sırtıp göz kırptıktan sonra temizlenmek için duş kabinine girdi. Onu takip edip cezalandırmayı ciddi ciddi düşündüm ama en az bir saat boyunca tekrar kalkabileceğimden emin değilim. Yan kabine girmek üzereyken Ash dışarı çıktı ve beni belime dolayarak kendisiyle birlikte duşa sürükledi.

BÖLÜM 36

ASHTON

"Gergin misin?"

"Neyden endişeleniyorsun?" diye soruyorum, kayıtsız bir tavırla. "GSU'ya dönüp eski takımımın oynamaktan mı endişeleniyorsun? Yoksa Koç'un Clippers'tan kesinlikle bir yetenek avcısının orada olacağını söylemesinden mi endişeleniyorsun?"

"Evet, haklısın. Neden gerginsin ki? Bu çok aptalca olurdu."

Göğsü gülmekten titriyor, şu anda onun üzerinde uzanan vücudumun üst kısmı da titriyor.

Marcus, "Bu maçı kazansak da kazanmasak da, yine de ilk tura yükseldik," diye belirtiyor. "Takım son birkaç aydır çok formda."

Haklı. Cougars, okul adına rekor bir galibiyet serisi yakaladı, turnuvalara hükmetti ve bizi ülkenin en iyi on kolej takımı arasına soktu. Sanki tüm takım, daha önce eksik olan yeni bir bakış açısı ve kararlılıkla geri döndü. Ya da belki de başkalarına bakış açımı değiştiren benim bakış açımdır.

Babamla yüzleştığımız geceden beri, pazarlığın kendi tarafına bağlı kaldı. Noel arifesinden beri onu bir kez bile görmedim veya haber almadım ve bu çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama nefesiydi.

Kendimi hiç olmadığım kadar hafif ve özgür hissediyorum. Bu, Golden State Üniversitesi'nde oynamak için ülkenin öbür ucuna taşındığımda peşinde olduğum histi. Sadece birkaç ayda bile, kendi ayaklarım üzerinde durabileceğimi ve istediğim her şeyi başarabileceğimi kendime kanıtladım. Notlarım, Marcus sayesinde muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar iyi. Oral seks yapmanın bu kadar etkili bir çalışma tekniği olduğunu kim bilebilirdi ki? Ve önemli bir sınavdan yüksek not alıp, parmak boyasıyla havaya hava atmak için koşarak yanına geldiğim günü de unutmayalım. Muhtemelen şu ana kadarki en riskli ikinci kamusal seks girişimimizde, Marcus beni çalışma odasındaki masanın üzerine eğdi ve öyle sert bir şekilde azarladı ki biri iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için kapıya vurdu. Ben pantolonum bileklerimde, kapının arkasında dikilirken, Marcus fermuarını çekip kapıyı taş gibi bir ifadeyle açtı. Hatta bütün bu gürültünün ne olduğunu sordu ve ders çalışmaya çalıştığından yakındı.

Anıyı hatırlayınca gülüyorum.

Okul harikaydı, sadece harika çalışma teşvikleri yüzünden değil, aynı zamanda aldığım işletme derslerine yeni bir ilgi duymam nedeniyle de. Basketbol umduğumdan daha da muhteşemdi. Bir oyuncu hariç, takım Marcus'u en azından sahada kabul etmiş gibi görünüyor. Çoğu onu takım dışında da kabul etti, hatta muhtemelen asla katılmayacağı partilere davet ettiler. Bir takım yemeğine gittik ve Marcus, koşucular ve atletler için tasarlanmış bir kulaklık markasıyla yaptığı ilk sponsorluk anlaşması sayesinde teşekkür etti. Takımın büyük çoğunluğu onun için gerçekten heyecanlıydı ve Marcus, ilk sponsorluğunun kulaklarıyla ilgili olmasına dair iyi niyetli eleştirileri esprili bir şekilde karşıladı.

"Onlar onun en büyük ikinci varlığı," dedim, takımdan gelen bağrışlar ve tezahüratlar arasında. Takım o kadar gürültü yaptı ki, menajer gelip bizi sakinleştirmemiz gerektiğini söylemek zorunda kaldı, yoksa bizi dışarı atacaklardı. Marcus'un kulakları öyle kızardı ki, kahkaha tufanı başladı ve o da gülmeye katılmaktan kendini alamadı.

Hayat şu anda mükemmel. Ve ben burada oturup diğer ayakkabının düşmesini beklemek istemiyorum. Sadece içinde bulunduğumuz bu mutlu yerin tadını çıkarmak istiyorum.

"Tatil için bir planın var mı?"

"Tatilin büyük bir bölümünde erkek arkadaşımın içinde 23 santim gömülü kalmayı planlıyorum," diye cevaplıyor Marcus. Gülümsemesini duyabiliyorum. Erkek arkadaş fikrine alışmamız biraz zaman aldı. Bu kelimeyi ailemin önünde kullanmıştım ama o zamanlar resmen aramızda bir bağ yoktu. Gerçi o gece kesinlikle çok önemliydi. Bunu ancak son zamanlarda yüksek sesle söylüyor, üzerimize giyip denemeye başladık. Aptalca, önemsiz bir kelime gibi geliyor. Ama aynı zamanda çok büyük bir şey.

"Mükemmel bir plan gibi duruyor," diyorum, yüzüstü dönüp karnını öperken. "Ama ya bunu farklı bir yerde yapsak?"

"Seni sahada becermeyeceğim Ash. Bunu konuştuk. Belki şampiyonluğu kazandıktan sonra, böylece yakalanırsak takımdan atılmayız."

"Not aldım, ama belki üç günlük tatilimizi تنها bir yerde kiralık bir evde geçirip çılgın erkek fantezilerimizi yaşayabiliriz," diye homurdandım.

"Vahşi adam fantezileri mi?" Kahkahasını, eğik kaslarının çukurlarını yaladığımda bir iniltiyle kesiyorum.

"Bilirsin, ormanda kovalanmak ve çamurda becerilmek gibi şeyler."

"Bu hiç sana benzemiyor."

"Ne? Kirlenebilirim. Aslında çok, çok kirlenebilirim..."

Daha önce defalarca gittiğiniz bir yerin nasıl bu kadar farklı görünebildiğı ilginç. Golden State Üniversitesi Lions basketbol

takımının evi olan Sol Coliseum, daha aydınlık ve daha enerjik görünüyor. Deplasman maçı olmasına rağmen, yirmi bin kişilik arenanın üçte birinden fazlası mor. Şampiyonluk turnuvası başlamadan önceki son maçımızı izlemek için taraftarlar dünyanın dört bir yanından geldi.

Gruplar çalarken hava beklentiyle dolu, kalabalık maçın başlaması için coşuyor. Tanıştık ve kortta ısınıyoruz. Kendimi umduğum kadar yuhalama görmedim ya da belki tezahürat grubumuz onları bastırmaya yetecek kadar gürültülüydü. Herkes GSU'dan transfer olduğumu biliyor ve dedikodu kazanı burada geçirdiğim zamana pek de iyi davranmadı. Belki de yaklaşan şampiyonluk turnuvasından bile daha çok, bu maç uğruna çalıştığım her şey. Bu benim kurtuluşum.

İlk vuruş için başlangıç pozisyonlarımızı alırken, kalabalık enerjiyle dolup taşıyor, tezahüratlarının ve ayak seslerinin her ritmi stadyum tarzı koltuklardan yankılanıyor ve göğsümde yankılanıyor. Burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan veriyorum, ne yaptığımı belli etmeden sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Göğsümde baskı artıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor. Maça giden her saniye gergin geliyor, beklenti bana degeceğinden daha fazla endişe veriyor. Aklım sürekli burada geçirdiğim zamana gidiyor. Eski takımıma, eski hayatıma ve beni Cumberland Vadisi'ne geri getiren karmaşaya. Marcus'a.

Bu sıradan bir maçtan çok daha fazlası. Kendimi kanıtlama şansım. Sadece bu akşamki maç için tribünlerde oturan gözlemcilere değil. Sadece mor giyen veya bileklerinde gökkuşağı ter bantları takan taraftarlara da değil - ilişkimizi kamuoyuna duyurduğumuzdan beri benimsediğim bir Marcus klasiği. Bu, çaresizlikten transfer olduğumdan beri olduğum adamdan daha fazlası olduğumu kendime kanıtlamakla ilgili. Artık bir takım oyuncusuyum ve bundan daha iyiyim. Kazan ya da kaybet, bu maç kendime Marcus'un bende gördüğü adam olduğumu kanıtladığım önemli bir an.

Ona doğru baktı, bana göz kırptı ve "Seni görüyorum." dedi.

Başlama vuruşu hızla gerçekleşiyor ve top çoktan Marcus'un ellerinde. Bana gözlerinde ateşle bakıyor, içimde her zaman bir

şeyleri ateşleyen o ateşle. Bu basketboldan daha fazlası, biziz. Ortaklık, ritim, birbirimize kurduğumuz güven.

"Hazır mısın Prens?" Marcus kalabalığın gürültüsü arasında zar zor duyulabilecek bir sesle konuşuyor, yan yana sahanın ortasına doğru ilerliyoruz.

Başımı sallıyorum, nabzım hızlanıyor. "Her zaman, bebeğim."

Takım içinde dağılıp ayrılıyor. Sahadaki beşimiz, Marcus, ben, Jackson Montgomery, Spencer Nolan ve Cade Beckett, kusursuz bir makine gibi çalışıyoruz. Bu oyunları mükemmelleştirdik, antrenmanlarda GSU'nun bilinen taktik ve becerilerine karşı test ettik ve maçın başlangıcı kusursuz oldu. İlk çeyreğin sonunda, onların on beş sayısına karşılık biz yirmi sayı atmayı başardık.

İkinci çeyrekte geriye düştük, skor eşitlendi. Devreyi geride bırakmak istemediğimden Marcus'a başımla işaret ediyorum. Biraz A&M büyüü yapma zamanı.

Bir ribaundda Marcus topu ele geçiriyor. Topu bana kusursuz bir yay çizerek paslıyor, ben de havada yakalayıp Lions bölgesine doğru sürüyorum. Şut atmaya hazırlanıyorum ama topu fileye doğru fırlatmak yerine, üç sayı çizgisinde tamamen boşta olan Marcus'a paslıyorum. Duraksamadan topu fırlatıyor ve buzzer çalmadan hemen önce filelerin arasından geçiyor.

İkinci yarı, sahada bir ileri bir geri koşuşturmaca maratonundan ibaret, ama dayanıklılığımız dayanıyor. Baş başayız, iki takım da önemli bir fark yaratacak kadar öne geçemiyor. GSU oyuncularının biraz gerginleştğini, hakemin çağırmamasına şaşırdığım sınırları zorladığını fark ettim. Bir oyunda potaya doğru ilerliyoruz, top bir takım arkadaşından diğerine uçuyor. Marcus topu bana paslıyor ve sonra geriye düşüyor; denememizi istediği oyunun işareti.

Savunmaları sıkıydı ama bir açıklık gördüm ve iki oyuncunun arasından sıyrıldım, sola doğru numara yapıp, sağa kayarken topu arkamdan hızla gönderdim. Yanlış yönlendirme işe yaradı ve Lions'ın

guardı uyum sağlayamadan tökezledi. Kendimi potaya doğru fırlattım. Pota tam oradaydı, top potayı delip geçecek mükemmel bir yörüngede avucumdaydı ama GSU'nun pivotu, benden bile uzun ve Marcus kadar geniş, iri yarı bir oyuncu, karnıma sert bir şekilde iterek öne çıktı. Top potaya çok yükseğe çarptı ve geriye düşüp yere sertçe çarptım. Topu kurtarmaya çalıştım ama düdük tam da eski takım arkadaşım, bana açıkça faul yapan Wilcox'un benim bir muhbir ve kaybeden olduğum hakkında bir şeyler homurdandığı sırada çaldı. Kalabalığın arasında yuhalamalar yankılanırken hepsini yakalayamadım.

Damarlarımda pompalanan adrenalin tüm bunları bastırıyor. Başım dönüyor, parmaklarım yumruk oluyor. O faul sadece apaçık değildi, aynı zamanda hedefliydi.

Marcus yanımda beliriyor ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum. Gözlerim ona kilitlendiğinde göğsüm inip kalkıyor. Her şeyi görmüş ve yakınlardaydı. Wilcox'un ne dediğini duydu mu?

"Aklına girmelerine izin verme," diyor, elini omzuma koyup beni yere sererek. "Çaresizleşiyorlar ve adamımın NCAA'deki en yüksek serbest atış rekoruna sahip olduğunu düşünürsek, yapabilecekleri en aptalca hareketi yaptılar." Son kısmı GSU yedek kulübesinin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor. Bu, tatmin edici homurtulara yol açıyor ve Koç Callion'ın Wilcox'u aptal olduğu için azarlayan o tanıdık hayal kırıklığı dolu tonunu duyuyorum. Callion birçok şey olabilir, ama o adil bir koç ve böyle kirli bir oyunu asla onaylamaz.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum ve topu bırakıyorum. Marcus haklı, bu sadece bir faul ve bize sadece maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kala beraberliği sağlama fırsatı vermekle kalmıyor, aynı zamanda uzatmalara gitmeden önce bu işi bitirme fırsatı da veriyor.

"Başaracaksın Prenses," diye mırıldandı Marcus, sıraya girmek için arkamdan geçerken.

Çizgiye doğru adım atıyorum ve ayaklarımı sıkıca yere basıyorum, kalabalığın beklentisinin titreşiminin ayakkabı tabanlarımdan yukarı

doğru yükseldiğini hissediyorum.

İlk serbest atışı atıyorum, top havadan yay çizerek geçip potaya değmeden ağlara gidiyor.

İkinci vuruş neredeyse otomatik, kas hafızası devreye giriyor. O anın ağırlığı, top ellerimden çıkana kadar üzerime gelmiyor ve top havada dönerek ağlara temiz bir şekilde düşerken nefesimi tutuyorum.

Kalabalık ve ekibimin geri kalanı tezahürat ediyor. Marcus bana tek elle sarılıp sırtıma vuruyor. Bu da bizim sinyallerimizden biri. Bu, artık buna bir son vermemizin ve baş başa bir yere gidip azgın gençler gibi öpüşmemizin zamanı geldiği anlamına geliyor.

Pozisyona giriyor, bir sonraki oyunu şimdiden düşünüyor. Ne olacağını biliyorum. Skor berabere ve zaman hızla akıp gidiyor. Bir dakikadan az kaldı, tüm oyun bu ana bağlı. Bu oyun her şeyi belirleyebilir. Bunun için çalıştık ve çalıştık. Bunun için yaratıldık.

Aslan'ın savunması boğucu. Şaşırtıcı bir şekilde, Wilcox sahaya geri döndü. Callion'un onu daha önceki performansından dolayı yedek kulübesine çekeceğini düşünmüştüm. Bana tekrar faul yaparsa, oyundan atılacak ve ilk tur turnuva maçlarında oynamasına izin verilmeyecek. İnsan yine sert oynayacak kadar aptal olmadığını düşünürdü, ama kim bilir. Yine de geri çekilmeyeceğim veya korkmayacağım. En kötü ihtimalle, birkaç morluk ve galibiyet için bir serbest atış daha alırım.

Wilcox bana hareket edecek bir santim bile vermiyor ama Marcus'un arkamda olduğunu biliyorum. Bana doğru hareket ettiğini doğrulamak için omzumun üzerinden zar zor bakıyorum, sanki kafamın içindeymiş gibi oyunu okuyor. Top ellerimden sekip onun eline geçiyor. Bir atak için sonuna kadar açık ama savunma hızla yaklaşıyor. Önemli değil, ben çoktan koşuyorum, iri gölgemle aramda mesafe koyuyor, Marcus'un bir sonraki hamlesini bekliyorum. Sola doğru kesiyor, topu sırtının arkasından ters yöne paslıyor ve tam ellerime geliyor.

Hepsi üstümde. Görünüşe göre hepsi. Altın sarısı üniformalı bir duvar etrafımı sarıyor, beni ekibimin geri kalanından ayırıyor.

Zaman çok hızlı akıp gidiyor. Bir hamle yapmam gerek ve bunu hemen yapmalıyım.

Körü körüne güvenerek yaptığım bir hamleyle topu uzak köşeye doğru uzatıyorum. Sarı vücutlar denizi dağılıyor, top Marcus'un eline bile ulaşmadan dönüp peşinden koşuyor.

Aslanlar savunması ona baskı yapıyor ama Marcus tökezlemiyor. Dönüyor, hızlı bir orta açıyor, ayakları yere sağlam basıyor ve kaleye doğru son bir şut atmaya hazırlanıyor. Hareketlerinde fark ettiğim hafif bir aksaklık var ve pozisyona geçip, bana doğru gelen topu temiz bir şekilde yakalıyorum. Azalan zamana rağmen, driplingimi yavaşlatıp diğer takımın bana yaklaşmasına izin veriyorum. Marcus'a göz kırpiyorum ve sırtıyor. Ters pivot yapıp topu Marcus'a doğru savuruyorum. Top neredeyse anında ellerinden çıkıyor.

Çok uzak bir ihtimal, çok uzak. Çok riskli, ama başka seçeneğimiz yoktu. Aslanlar bizi fiilen saf dışı bırakıyor ve biz buna bir son vermeye hazırız.

Top havada süzülürken tüm arena duruyor, potaya doğru ilerlerken saniyeler yavaşlıyor. GSU oyuncuları izlemek için dönüyorlar, ben de aralarından geçip potaya doğru koşuyorum.

Top potanın kenarına çarpıyor, kenarın etrafında dönerek çemberden sekiyor. Bir an için iskalayacağını düşünüyorum. İleri doğru atılıp yükseğe zıplıyorum, kolumu uzatıyorum. Top potadan sekip doğrudan elime geliyor. Topu potaya çarpıyorum, potadan sekip potaya giriyor.

Zil çalar. Oyun bitti.

Etrafımızda kaos patlak veriyor. CVU Cougars, ülkenin beşinci takımını altüst etti ve ben de bunun bir parçasıydım. Kalbim göğsümde küt küt atıyor ve gözlerimden terler akıyor, ama dönüp

onu gördüğümde oradaydı, bana doğru geliyordu; galibiyetin gururu ve zaferi, yüzünde de benimkinde olduğu kadar belirgindi.

Kollarıma atıldı. "Başardın!"

"Başardık."

"Evet, yaptık."

BÖLÜM 37

MARCUS

"Tamam, ormanda bir kulübe değil ama bu da fena değil, değil mi?"

Ashton biraz surat asıyor ama gülümsemesini gözlerimin önünden görebiliyorum. Beni vücuduna daha sıkı çekiyor, su ve baloncuklar her yere sıçradı.

Devasa jakuzinin kenarından aşağı bakıyorum. "Daha fazla havluya ihtiyacımız olacak."

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor Ashton, dudakları boynumun arkasında gezinirken. "Bu yaşam tarzına alışabileceğini düşünüyor musun?"

Sözlerini düşünürken boynumun arkasında ve omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor, mırıldanıyorum.

Kesinlikle farklı. CVU'nun playofflarda olacağı doğrulandıktan sonra sponsorluk anlaşmalarının ne kadar çabuk yağdığına şaşırıyordum. Ashton'la ilişkim kamuoyuna açıklandıktan sonra daha az, hatta hiç sponsorluk almayacağımı düşünüyordum, ama bunun bize daha önce hiç düşünmediğimiz fırsatlar sunması beni hoş bir şekilde şaşırttı. Ve şimdi LGBTQ+ topluluğunu destekleyen şirketlerle çalışmak için birçok fırsatımız var.

İşte böyle, lüks bir süitte otururken, ailemin hayatları boyunca kazandığından daha fazla parayla banka hesabımda otururken bulduk kendimizi. Büyük spor markasından gelen arama, GSU ile oynadığımız büyük maçın ertesi sabahı geldi. Maçın sonunda Ashton'ın kollarına koştüğüm bir klip sosyal medyada viral oldu ve yöneticiler oracıkta ikimizin de yakında çıkacak olan gurur ürünleri ve giyim ürünlerinin yüzü olmamızı istediklerine karar verdiler. İşi kabul ettiğimizde her şey hızla ilerledi. Los Angeles'a özel bir uçakla gittik, bazı idari yöneticilerle birkaç evrak imzalamak için buluştuk ve ilk fotoğraf çekimimiz yarın için planlandı. Şirket bu otelde kalmamızın, yemeklerimizin ve burada kaldığımız süre boyunca yapacağımız tüm masrafların parasını bile ödüyor. Muhtemelen birkaç gün boyunca fotoğraf çekimleri ve reklamlar için tanıtım videoları çekeceğiz, ancak her birimize ödedikleri para miktarı ve gösterdikleri kâr yüzdesi göz önüne alındığında, LGBTQ+ gençlere yönelik faaliyetlere gideceğini düşündüğümüzde, gerçekten umursamıyorum. Daha azı için çok daha fazla çalıştım.

"Senin için her şey yakında olacak, bebeğim. İzciiler şampiyonluk turnuvasında oynamanı izlemek için sıraya giriyor ve ilk turda kaybetsek bile, ilk tur draft seçimi olman bekleniyor. Her zaman böyle yaşamayı, hayatında bir gün daha asla zorlanmamayı hak ediyorsun."

"Şöhret ve aşırılık isteyen sensin, ben değil," diye kıkırdadım, bir gecede bu kadar çok şeyin değişmesi düşüncesi tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi. Tek başına bu sponsorluk anlaşması bile benim gibi insanlar için yıllarca geçinmeye yeter. Bunun yeni norm olabileceği düşüncesi bile neredeyse göz korkutucu. "NBA'de oynamayı hiç hedeflemedim."

Hiç cazip gelmiyor değil. Basketbolu seviyorum. Hayatımın her zor anında beni ayakta tutan şey oydu. Beni ayakta tutan, eğitimimi finanse eden ve beni Ashton'a getiren oydu. NBA'de oynamak, büyük liglerde başarılı olmak gerçekten inanılmaz. Bunun benim için mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi böyle bir olasılık varken, gelecek için heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum.

"Peki ya sen Prenses? Benimle gecekondü mahallesinde yaşamak yerine, alıştığın yaşam standardında devam edebileceksin."

Ashton gülüyor. "Gerçekten de standartlarım yüksek. İyi ki kendime seksi bir şeker baba bulmuşum."

"Sanki biyografilerimiz o taslak listesinde yan yana değilmiş gibi söylüyorsun. Önce kimi seçecekleri belli değil. Boyun sana avantaj sağlıyor."

Sinirli bir şekilde kırırdanıyor ve bir şeyler döndüğünü anlıyorum. Küstah bir şaka yapmasını ya da bunu seksi bir rekabete dönüştürmesini bekliyorum ama tuhaf bir şekilde sessiz.

"Naber?"

"Sanırım askere alınmayacağım." Bunu yavaşça söylüyor, sanki ağzından çıkacak sözlerden emin değilmiş gibi.

Küvetin kenarından taşan su, ona doğru dönüp dizlerinin arasına topuklarımın üzerinde otururken bana doğru döndü. "Ne demek istiyorsun? Hep istediğin bu değil miydi?"

"Öyleydi. Ya da ben öyle sanıyordum."

Kafam karıştı. Bana hep NBA'in çıkış bileti olduğunu, babasından ve AJames Enterprises'ı devralma baskısından kurtulmasının tek yolu olduğunu söylerdi. Kendi deyimiyle gerçek dünyada hayatta kalabileceğini düşünmüyordu. NBA, benim sınırlarımı bozmak dışında tek seçeneği ve tek hedefiydi.

"Sanırım lisansüstü okula gitmek istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet. Sanırım... Sanırım mirasımı görmezden gelmemeliyim. Hayranlarımın ilgisine ve hayranlığına ihtiyacım yok, kendimi olmadığım biri gibi hissettirmelerine."

Şaşkınlığımı gizlemek için yüzümü buruşturmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Babasının şirketinde çalışmak mı istiyor acaba?

Gözlerim kısıldı. "Cesedin mi kaçırıldı?"

Ash gülüyor. "Tam olarak düşündüğün gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi nasıl başaracağımı yüzde yüz bilmiyorum ama fikirlerim var."

"Söyle bana," diye onu cesaretlendiriyorum.

"Etik ve sosyal adalet odaklı bir MBA yapmak istiyorum. Çevresel olarak sürdürülebilir iş uygulamalarının yanı sıra sosyal etki yönetimini de hedefleyen derece programları mevcut. Ülkenin en zengin ve en etkili şirketlerinden birinin varisi olacaksam, belki de iş yapış şeklimizi değiştirebilirim. James Enterprises, kurumsal açgözlülüğün ve etik olmayan iş uygulamalarının bir ayağı olmuştur. Babamın gizlice ne tür anlaşmalar yaptığını duydunuz."

Derin bir nefes alıyor. "Ailemin verdiği zararı telafi etme şansım var, hayatım boyunca faydalandığım açgözlülüğümü telafi etmenin bir yolu. Her zaman yaptığım gibi kaçmak yerine gerçekten bir fark yaratabilirim."

Ağzından çıkan her kelimeyle, karşımdaki adamdan daha da etkileniyorum. Babasının şirketi için vizyonunu, hayatı boyunca kaçıdığı mirası anlatırken elleri çlgınca hareket ediyor.

"Belki aptalca ama sanki hayatım boyunca bir şey arıyormuşum gibi hissediyorum. Her şeyin bana gümüş bir tepside sunulduğu bir ortamda büyüdüm, ama her şeyden vazgeçmeye razı olana kadar, istediğim şeyin ilgi olmadığını, aşırı zenginlik ve ayrıcalıklarla dolu bir yaşam tarzı olmadığını ve ait olduğumu hiç hissetmediğim bir dünyaya uyum sağlamadığımı fark etmedim. Aradığım şey bir amaç, boş olduğumu hissettiğim bu dünyadaki yerime anlam katacak bir şey."

Şu an yüzümün ağlayan kalp gözler emoji gibi görüldüğünü hayal ediyorum. Prensesimin bu tutkulu tarafına bayılıyorum. "Bu harika Ash. Sen harikasın."

Başını sallayıp beni kendine çekip alnını alnıma yasladı. "Senin sayende Marcus. Beş yaşımızdan beri dünyaya farklı bakmamı sağladın. Anlamadığım, kafam çok karışık olduğu veya bir şey yapmaktan korktuğum zamanlarda bile, etrafımdaki insanların fark etmediği şeyleri düşündüm ve fark ettim. Her şeyini kaybetmene ve mücadele etmene rağmen evin mutluluk ve sevgiyle doluydu. Ya da herkesten yüz kat daha fazla çalışıp bunun için elindeki fırsatların değerini daha çok anlamıştın. Ya da tanıdığım her zengin insan arasında, topluma geri veren veya etrafındaki insanları önemseyen tek kişinin sen olduğunu."

"Prensesimin paranın her şey olmadığını anladığını mı söylüyorsun?"

"İnsanlar kârdan daha önemli, bebeğim."

Aletim seçiriyor. "Öf, şimdi bana sosyalist gibi davranma. Libidom buna dayanamaz."

"Pazar günü döndüğümüzde babamla bir toplantım var. Öğle yemeği yiyeceğiz ve ona AJames Enterprises için yeni bir yön bulma fikirlerimi sunacağım."

"Ve bununla, onu daha iyi bir insan olmaya mı zorlayacaksın?"

Ashton omuz silkti. "Ne gerekiyorsa."

"Tanrım, tam da daha seksi olamazsın diye düşündüğüm anda..." Kucağına oturup onu derin derin öperken yere daha fazla su ve köpük döküldü. Aramıza uzanıp penisini girişime hizalayıp aşağı doğru inerken hep bir ağızdan inliyoruz. Deliğimin içi hala kayganlaştırıcı ve küvete girmeden önce otel süitinin her yerinde yaptığımız seks partisinden kalan spermiyle ıslak.

Omuzlarının iki yanındaki küvete yaslanarak, onu sürmeye başladığımda ağzına doğru hırıltılı bir ses çıkarıyorum.

"Bana da o iyilikten biraz ver, Prenses."

BÖLÜM 38

ASHTON

Babam karşımdaki bölmeye sessizce girip, incecik bir yargıyla seçtiğim restorana göz gezdirdi. Garson içki siparişini almaya bile gelmeden, gümüş takımlarını -hay Allah!- bir kağıt peçeteyle parlatıyor, sanki onu çöpten yemek yemeye arka sokağa getirmişim gibi bakıyor. Başımı sallayıp ne kadar saçma olduğuna gülmemek elde değil. Eskiden neden onun onayına bu kadar önem verdiğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Geri çekilip kaçmaya çalıştığımda bile, ne düşündüğünü önemsiyordum. Babamla, Marcus'un Roman'la kurduğu ilişkiye benzer bir ilişki istiyordum. Onun için bir kazançtan daha fazlası olmak istiyordum.

"Mimi nasıl?" diye sordum buzları eritmek için. Annemle konuştuğumdan, yeni evine alıştığını ve şimdiden çalışanlara sıkıntı verdiğini biliyorum. Başhemşire onunla başa çıkabiliyor gibi görünüyor, hatta daha genç bir versiyonuna dönüştüğü günler için bir kasa alkolsüz cin bile sipariş etti. O günlerde aile avukatımız Ken'le görüşmek istiyor. Saygıdeğer Bay Richards ne yazık ki rahatsızlanmış ve zavallı kadının kafasının karışık olduğunu ve onu ziyaret etmenin işleri daha da kötüleştireceğini söylüyor. Aynı şekilde babam da ziyaret etmeyi bıraktı, çünkü annem neredeyse her zaman onu eski kocası sanıyor. Onun kıvrandığını görmekten hastalıklı bir keyif aldığımı itiraf ediyorum.

"Doktorlar kaybettiği bilişsel işlevlerini geri kazanabileceğini düşünmüyorlar ama daha da kötüleşmeyeceğini umuyorlar," diye diplomatik bir şekilde cevaplıyor.

"O olmadan işler nasıl gidiyor?"

Babamın çenesi kasılıyor, metanetli tavrında en ufak bir çatlak oluşuyor. Zayıf bir adamın, zayıflıklarının dile getirilmesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktur. Ve Matilda Vanderbilt-James kesinlikle onun zayıf noktası. Geçmiş hakkında daha fazla şey öğrendiğime göre, onunla ilişkisi daha mantıklı geliyor. Annem, tüm kusurlarına rağmen oldukça pasif, hiç de manipülatif veya kontrolcü değil. Muhtemelen seçilmesinin sebebi de bu, çünkü Mimi babamın dik başlı veya aşırı hırslı biriyle evlenmesini istemezdi. Hiçbir zaman algılanan rekabeti takdir etmedi.

Babam çok küçük yaşlardan itibaren beyni yıkanmıştı. Boşandıklarında Ashton James Senior, başarılı işini bir imparatorluğa dönüştürmekle meşguldü ve bu da oğluyla yakın bir ilişki kurması için ona pek zaman bırakmıyordu. Babam sık sık kendi haline bırakılıyor, dadıların ve personelin bakımı altında kalıyor ya da annesiyle kalıyordu. Boşanmadan dolayı üzgün olan Mimi, tek oğlunu eski kocasına karşı bir silaha dönüştürdü. Ona çok düşküncü ama aynı zamanda onu seven tek kişinin kendisi olduğuna ve her durumda onun için en iyisini bildiğine inandırarak kandırıyordu. Yetişkinliğinde bile, kiminle evleneceğinden, alınan iş kararlarına kadar her konuda onun liderliğini almaya yatkındı. Ne zaman anlaşmazlık yaşasalar, her zaman boyun eğdi çünkü annesinin amansız olacağını biliyordu.

Kurnaz bir iş kadınıydı. Bunu kabul ediyorum. Yaptığı yatırımlar ve geliştirdiği ilişkiler, zaten zengin olan bir işletmeyi dünyanın en başarılı girişimlerinden biri haline getirdi. Bildiğim kadarıyla, politikacılarla arkadaş olmak ve güçlü insanlarla gizli anlaşmalar yapmak, Kenneth Richards'ın da yardımıyla kontrolü ele geçirdiğinde başladığı bir şeydi.

Şimdi, babam her şeyi miras aldığından beri ilk kez kendi başına ve kendi kararlarını veriyor. Babamın annesiyle ilgili sorunlarını dile

getirmekten keyif alsam da, onsuz nasıl idare ettiğini gerçekten merak ediyorum. Bu bir rahatlama mı? Yoksa kararları kendisi için verecek biri olmadığı için baskıyı daha mı fazla hissediyor?

Yemeğimiz servis edildiğinde küçük sohbetin her türlü biter.

"Umarım bizim için sipariş verme cüretini göstermiş olmam sorun olmaz," diyorum, karbonara, midye, kaprese salatası ve ekmek çubuklarından oluşan aile yemeğimiz masaya kurulurken. "Son birkaç ayda buraya birkaç kez geldim ve size bu kadar güzel İtalyan yemeği yemediğinize yemin ederim." Beni buraya Marcus'un üvey babası Greg'in getirdiğini söylememeye karar veriyorum.

Babam şüpheli görünüyor ama itiraz etmiyor. Ayrıca kendine servis yapmak için de kıpırdamıyor. Muhtemelen garsonların alıştığı gibi onun yerine servis yapmasını bekliyor. Ne beklemesi gerektiğini anlaması için önce ben başlıyorum. Çok basit bir kavram gibi geliyor ve ailemin malikanesi olan yaldızlı kafesin dışındaki dünyanın ne kadar farklı olduğunu unutuyorum. Marcus'la çok vakit geçirdiğimden beri gerçek dünyanın normalliğini hafife alıyorum. Burayı çok daha fazla seviyorum.

"Bu çok güzel," diye itiraf ediyor babam öğle yemeğinden birkaç lokma aldıktan sonra. "Ama eminim ki bizi bugün buraya getiren şey yemek değil."

"Bilmiyorum. Burayı keşfettiğimden beri neredeyse her hafta buraya geliyorum ve gittiğimizden beri canım çekiyordu." Yalan değil ama lafı dolandırıyorum, yapmak istediğim sohbete nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Birkaç dakika daha normalmişiz gibi davranmak istiyorum.

"Doğru," dedi babam ağzını silip peçetesini tekrar kucağına koyarken. "Los Angeles'ta bir tanıtım çekimi için miydi? Nasıl geçti?"

"Gerçekten harika. Parçası olmaktan mutluluk duyduğum harika bir fırsat."

Babamın yüzündeki şaşkınlık apaçık ortada. Sadece desteğin ne için olduğunu bilmiyor, aynı zamanda bir fırsatın beklenmeyen, kazanılan bir şey olduğu kavramını da kavrayamıyor.

"Görmek ister misin? Provalardan birkaçını yeni aldık." Telefonumu cebimden çıkarıp bu sabah bizimle paylaşılan fotoğraflardan birini açtım. "Düzenlenmemişler falan, ama işte birlikte göndermeyi planladıkları birkaç kare. Kaydırarak inceleyebilirsiniz. Toplamda beş poz var." Telefonumu masanın üzerinden kaydırıp nefesimi tuttum.

Hafifçe nefes alıyor ve omuzları kaskatı kesiliyor, ama bunun dışında ifadesini kontrol edebiliyor.

Kampanya için çekilen fotoğrafların çoğu, Marcus ve benim markalı ürünlerden bazılarını giyerek baş başa oynadığımız samimi çekimlerden oluşuyor. Seçtikleri fotoğraflardan birinde, Marcus'un arkasında, top sürerken topu çalmaya çalışırken, bir eliyle beni engellemeye çalışırken ve başını geriye atarak gülerken görülüyorum. Oynadığımız tüm fotoğraflarda ne kadar rekabetçi olduğumuz, aynı zamanda birlikte ne kadar eğlendiğimiz açıkça görülüyor.

"Bu benim favorim," diyorum yutkunarak son kareye geçiyorum. Fotoğrafın çekildiği anı hatırlıyorum ve sonsuza dek saklamak için bu fotoğrafı büyütüp çerçeveletmeyi planlıyorum. Bir sonraki karelerin hazırlanmasını beklerken Marcus topu parmaklarında döndürüyordu. Bütün gün ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek çok eğlenmişim ve kendi karemi çekmek için bir an ayırdım. Arkasından yaklaşıp, ailem de dahil olmak üzere daha önce hiç kimseye söylemediğimden emin olmadığım o üç kelimeyi fısıldadım.

Seni seviyorum.

Fotoğrafçı, ışığı test ederken tesadüfen o anı yakalamış. Marcus'un topu tek elinde tuttuğu ve omzunun üzerinden bana baktığı, şaşkınlıkla hayranlığın birleştiği yakın çekim bir kare. Yüzlerimiz, öpüşmemizden sadece birkaç santim önce, birbirinden sadece birkaç santim uzakta. O anda öyle büyük bir sevgi vardı ki, fotoğraf bunu mükemmel bir şekilde yakalamış. O anın ne kadar önemli olduğunu

bizden başka kimse asla bilmeyecek ve ben de bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Fotoğrafta Marcus'un bileğindeki ter bandını göstererek babama bunun her zaman onun için bir imza olduğunu söylüyorum. Bir süre önce ben de benimsemiştim ve bu da bazı spekülasyonlara yol açtı; ancak daha sonra birlikte olduğumuza dair resmi açıklamamızı yaptığımızda bu spekülasyonlar doğrulandı. "Şimdi hayranlar desteklerini göstermek için bunları takıyor. Marcus, markaya bunları ürün gamına dahil etmeleri ve kârının yüzde yüzünü queer gençlik programlarına bağışlamaları için teklifte bulundu." Gururla gülümseyerek, "Çok havalı, değil mi?" diyorum.

Babam boğazını temizledi. "İkiniz için de iyi oldu."

Bunu gerçekten kastettiğinden emin değilim ve bunu sadece bizim anlaşmamız nedeniyle söylediğinden de emin değilim. Her iki durumda da, kabul edeceğim.

Yemeklerimizi bitiriyoruz ve artık işe koyulmanın zamanı geldiğine karar veriyorum.

"Sana önermek istediğim bir şey var," diyorum yanımdaki postacı çantasından bir tablet çıkarırken. "Umarım küçük bir sunuma aldırılmazsın. Profesyonel bir şey değil, sadece AJames Enterprises'ın uygulamasını isteyeceğim birkaç fikirden oluşuyor."

Babamın bakışları bana kayıyor, bir uyarı gibi. Bunu umursamadan, tableti kutusuna koyup üzerinde çalıştığım şeyi ona gösterirken fark etmemiş gibi yapıyorum. Slayt gösterisi veya düzgün bir sunum değil ama şirketin ekonomik etkisi ve politikalarımızın ve yatırımlarımızın çoğunu yalnızca başkalarına fayda sağlamak için değil, aynı zamanda şirket olarak büyümeye devam etmek için nasıl değiştirebileceğimiz hakkında grafikler ve çizelgeler var. Ona ekonomik ve çevresel girişimler ve toplumsal destek konusundaki fikirlerimi gösteriyor ve bu değişikliklerin kârlar üzerinde nasıl olumlu bir etkisi olabileceğini gösteriyorum. Onu bunaltmayacağım için, bu kârlarla ve üzerinde

oturduğunu bildiğim korunan arazi vakfı gibi ekstra varlıklarla ne yapmak istediğimi başka bir zamana saklamaya karar veriyorum.

Hakkını yemeyeyim, söylediğim her şeyi dinliyor, hatta ara sıra sorular soruyor veya önerilerde bulunuyor. Sanırım hayatımda ilk kez dinlendiğimi hissediyorum.

Bittiğinde, az önce önerdiğim her şeyi düşünmek için birkaç dakika sessiz kalıyor. "Size net bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

Babamı düşünceli bir şekilde düşünüyorum. Keskin bir soruydu. Hatta kaba veya saldırgan olduğu bile söylenebilir, ama açık sözlülüğü hiç de savunmacı hissettirmiyor. Kartların bende olduğunu biliyor ve ben de eğer ben oynarsam muhtemelen hayatta kalıp gelişmeye devam edeceğini biliyorum. James Enterprises batmak için fazla büyük. Maddi olarak darbe alacaklar ama bunu karşılayabilirler ve herhangi bir dava, bir sonuç elde edene kadar muhtemelen yıllarca dava sürecine takılıp kalır. Babam ve Kenneth Richards muhtemelen bu durumdan tamamen sıyrılabilirler. Ama içimden bir ses babamın ya bu sorunla uğraşmak istemediğini ya da belki de ona karşı koyduğumdan biraz etkilendiğini söylüyor.

"Bu konuda birlikte çalışmamızı isterim. Sonuçta AJames Enterprises bir aile şirketi ve siz her zaman benim de dahil olmamı veya bir gün devralmamı istediniz. Bazı ince ayrıntıları halledebiliriz ama genel olarak, hayır. Öyle ya da böyle, AJames Enterprises'ı yasadışı ve ahlaksız uygulamalara ve kurumsal açgözlülüğe bel bağlamayan bir şirkete dönüştürüp yeniden inşa etmeyi planlıyorum. Ve vizyonumun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım." Ona, NCAA şampiyonası bitene kadar avukatıyla görüşmesi ve değişiklik önerileri sunması için ona süre tanıyan, kabul etmesini istediğim şartların yazılı olduğu bir sözleşmenin bulunduğu bir dosya uzatıyorum. "Avukatımın kartı da dosyada. Herhangi bir sorunuz olursa ona ulaşabilirsiniz."

Dik duruşuma ve sakin tavrıma rağmen içimde biraz çıldırıyorum. Tepki bekliyorum, cüretkarlığımın meydan okumasını bekliyorum. Ama bunun yerine...

"Seninle gurur duyuyorum evlat. Şimdiye kadar başardığın şeyler hakkında yeterince şey söylemediğimi biliyorum. Seni basketbol dışında hiçbir konuda bu kadar ciddi veya tutkulu görmedim. Yaptığın araştırmalar, bunları sunma şeklin, inançların... Çok etkilendim."

Bu sözler içimden bir şeyleri çekip çıkarsa da, daha önce hiç bu kadar çok istediğimi veya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, ama bunun asla o kadar kolay olmayacağını biliyorum. "Ama?"

Başını sallıyor. "Ama ikna edilmesi çok daha zor olacak bir yönetim kurulumuz ve yatırımcılarımız var."

Buna hazırdım. "Bu yatırımcıların kaç tanesi politikacılarla gizli anlaşmalar yaparak ve içeriden bilgi ticareti yaparak para kazanıyor?" Hepsinin olduğunu bilmem için cevap vermesine gerek yok. Her biri. Sonuncusu. Bir tanesi.

"Yani şirketimi düşmanca bir şekilde ele geçirmek için şantaj mı yapacaksın?"

"Gerekirse evet. Buna etik bir revizyon demeyi tercih ederim. Yönetim kuruluna, gönüllü olarak istifa etme seçenekleri olduğunu, ancak finansal portföylerinin zaten IRS ve FBI tarafından incelendiğini bildirebilirsin." Ayağa kalkıp düğmeli gömleğimi ve koyu renk pantolonumu düzeltiyorum. "Ya benimlesin ya da bana karşısın, baba. Ama yüksek lisans yaparken biraz destek görmek gerçekten güzel olurdu."

"Bu Marcus Vell'in etkisi mi?"

Onun adını andığımda omurgamın savunmacı bir şekilde kaskatı kesilmesini saklamak zor.

"Muhtemelen. Ondan ve ailesinden nasıl bir insan olmak istediğim konusunda çok şey öğrendim."

"Ya büyükanne ve büyükbabanızın inşa ettiği her şeyi kaybederseniz?"

"İkimiz de James Enterprises'ın gerçekten başarısız olmak için çok büyük olduğunu biliyoruz. Ama size şunu sormama izin verin: Birkaç ömür boyunca harcayabileceğinizden daha fazla paranız varsa, bunun ne anlamı var? Tüm ülkemiz, bizim gibi gerçek dünyada yaşamamanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmayan insanların aldığı kararlar yüzünden acı çekiyor. Açgözlülük yüzünden. Çözümün bir parçası değilsek, sorunun bir parçasıyız."

Bunun üzerine babama kibarca başımı sallayıp özür dileyerek onu orada incecik örtülü tehditlerle dolu bir dosyayla baş başa bırakıyorum.

BÖLÜM 39

MARCUS

Koç Burke, soyunma odasında toplanmış halde takımın önünde duruyor. Etrafında dönüyoruz, her oyuncu kollarını yanındaki adamın omuzlarına atmış.

Bir oyuncu, şampiyonluk turnuvası başlamadan önce bizzat Koç Burke tarafından takımdan atıldığı için dikkat çekici bir şekilde yok. Anderson Hearst, soyunma odası fotoğraflarını basına, özellikle de propaganda ve yanlış bilgi yayınlamasıyla bilinen tanınmış bir haber kuruluşuna satarken yakalandı. Chase Astorfeld, takım eşcinsel karşıtı iftiralarla dolup taşıktan sonra onu ihbar eden kişiydi. Ashton'ın izinden gidip kardeşlikten ayrıldı ve ilişkimizi çevreleyen medya sirkine odaklanmak yerine oyuncular olarak bizi desteklediğini açıklayan ilk takım arkadaşlarımızdan biri oldu. Neredeyse tüm oyuncular aynı şeyi yaptı ve Louisville'e karşı oynadığımız ilk maça bileklerinde Marcus'un markalaşmış gökkuşağı ter bantlarını takarak geldiler.

"Tamam, dinleyin beyler. İşte bu. Başardınız. Bu sezonki tüm zorluklara ve aksaklıklara rağmen Final Four'a kalmayı başardınız. Takım arkadaşlarınıza bakın. Bizler de favori değildik ama her santim için savaştık, her galibiyeti kazandık ve buraya birlikte geldik. Kazansak da kaybetsek de, sahadan şampiyon olarak ayrılacağız çünkü ne olduğumuzu çoktan kanıtladık. Bu gece sahaya çıkıp

elinizden gelen her şeyi vereceksiniz. Bazılarınız için bu, oynadığınız son maç olabilir. Diğerleri içinse bu, yolculuğunuzdaki bir diğer adım. Saha kenarında oturan birçok NBA yetenek avcısı var ama onlar için endişelenmenizi istemiyorum. Hayatınızın en iyi maçını oynamak dışında her şeyi unutun."

Hepimizin gözlerinin içine bakıyor. "Birbiriniz için oynayın. Okulunuz için oynayın. Sahada döktüğünüz her damla ter, yaptığınız her fedakarlık için oynayın. Hazır mısınız?!"

"Evet efendim!"

"Hazır mısın dedim!?"

"EVET, EFENDİM!"

"Hadi dışarı çıkıp onlara neler yapabileceğimizi gösterelim! Hepimiz varız ve Cougars üç deyince!"

"PUMMALAR!"

Mart Çılgınlığı'nın başından beri bizi bir enerji takip etti; bizi bugün bulunduğumuz noktaya getiren her galibiyette bizi iten bir güç. Ve sahaya koşarken, kalabalığın coşkusunu kemiklerimde hissedebiliyorum. Taraftarların çığlıkları, alkışları ve ayak sesleri, cilalı tahtada spor ayakkabılarının gıcirtısı. Takım arkadaşlarımdan sırtıma vurarak birbirimize iyi oyunlar dilemelerinin her sesi, kokusu ve dokunuşu. Bu gece ne olursa olsun, bunun son olmayacağına sevindim. Bu sadece bir başlangıç.

Birinci Çeyrek

Altı sayı gerideyiz ama saate odaklanmama izin vermiyorum. Kafamı oyunda tutuyorum, hareket etmeye devam ediyorum, tüm sezon oynadığımız gibi oyunu oynamaya devam ediyorum. Sahada bizimle birlikte üç oyuncu daha var ama Ash'le oynadığımda sanki sadece biz

varmışız gibi hissediyorum. Sahanın diğer ucundan onunla göz göze geliyoruz ve onu ilk fark ettiğim anı hatırlıyorum. Bana tıpkı şimdi baktığı gibi bakıyordu. Sanki birbirimizi hiç tanımasak da onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi. Belki de içimizden bir ses, sonunda burada olacağımızı biliyordu.

Spencer Nolan kaleye giden bir şutu blokluyor ve Ashton ribaundu alıyor. Topu tutuş şeklinden nasıl oynayacağını tahmin edebiliyorum. Purdue savunması sıkı, ama Ashton bunu aşmanın bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur.

Wyatt Langton'a pas atıyormuş gibi yapıyor, soluna orta açıyor, sonra topu bana doğru uçuruyor. Kaçışı yapıyorum, iki defans oyuncusunu atlatıp turnike atıyorum. Ashton göz kırptıyor, ben de başımı sallıyorum. Dün gece takımın geri kalanının da oynamasına izin vermek hakkında uzun uzun konuştuk ama o sürekli benim gol atmamı sağlayacak oyunlar kuruyor.

Top tekrar oyuna girdiğinde, topu ele geçirmek için mücadele ediyorum. Hücumda her zaman savunmadan daha iyi oldum ve ortalama bir oyuncudan biraz daha kısa olmam bana avantaj sağlıyor. Purdue'nin pivotlarının kolunun altından geçip topu hızla Wyatt'a gönderebiliyorum. Spencer'a pas veriyor, o da Ashton'a paslıyor. Hemen bana baktığında başımı sallıyorum ama aynı zamanda savunma da üzerime geliyor, Ashton'ın topu bana paslayacağını biliyorum. Üçlükten şut atıyor ve Dustin Harris asist yaparak topu ağlara gönderiyor.

İkinci Çeyrek

Uzun şutum havadan geçip potaya girince arenada tezahüratlar koptu. Ashton dudağını ısırды ve bana göğsümü sıkıştıran, kulaklarımı ısıtan küstah bir gülümsemeyle baktı.

"Durdur şunu," dedim gözlerimi devirerek.

Bu turnuva boyunca sergilediği performansla, draft kadrosunda en üst sıralarda yer almak için mücadele etmediğini anlayamazsınız. Bunun yerine, turnuvadaki en yüksek puan rekoruna sahip olmamı sağlamaya kararlı. Bunun, daha erken draft hakkı kazanma olasılığını artıracakđını düşünüyor. Nereye gönderilirim oraya giderim ve Ashton da beni takip etmenin bir yolunu bulur, ama Charlotte'a draft edilirim, işler çok daha kolaylaşır.

Bu, ikimiz için de sadece oyunla ilgili değil. Bu, tüm geleceğimizle ilgili. Ashton çok şeyle başa çıktı ve hepsini doğal karşıladı. Babasına karşı gelmek, ailesinin şirketinin geleceğini üstlenmek ve NBA hayallerinden vazgeçip yüksek lisansa gitmeye karar vermek, çok şey ifade ediyor. Ama o, bu sahada takımımızı yeni zirvelere taşımamıza yardımcı oluyor ve başarı şansımı artırmak için kişisel post-up asistanım gibi davranıyor.

Bu galibiyeti istiyorum. Hepimiz istiyoruz ama Ashton'ın ne kadar cesur olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Devre arasında, Koç Burke'ün bir başka motivasyon konuşmasının ardından, Ashton'ı kenara çekip bir öpücük kondurmak için bir dakika ayırıyorum. Tuz ve kararlılık tadında.

"Seni çok seviyorum."

Üçüncü Çeyrek

İki sayı farkla öne geçebiliyoruz ama bu kısa sürüyor. Purdue ne kadar zorlu olduklarını kanıtladılar ve bizi tekrar oldukça hızlı bir şekilde geçmeyi başarıyorlar. Bir süreliğine, iki takım da etkileyici hücumlar yapıyor ama bir yere varamıyorlar. Bence Dustin, golü bloklama sayısı nedeniyle MVP ödölünü almalı. 2,13 metrenin biraz altındaki boyuyla bunu yapmak için neredeyse hiç zıplamıyor ama bazen topu doğru ellere ulaştırma konusunda biraz beceriksiz olabiliyor. Neyse ki, en hızlı ve en çevik oyuncularımızdan biri olan

Jackson Montgomery var. Dustin'in bloklarına ortak olarak oynuyor ve pozisyon almamızı ve sahada sayı yapmaya çalışmamızı sağlıyor. Her basket attığımızda onlar da atıyor. Her basket kaçırdıklarında biz de atıyoruz. Üçüncü çeyreğin büyük bölümünde başa baş gidiyoruz ve iki takım da temposunu kaybetmeye başlıyor gibi görünüyor.

Purdue'nin guardlarından biri, kaleye şut atarken Ashton'a faul yapıyor. Bu dürüst bir hataydı ve kesinlikle kasıtlı değildi, ancak Ashton sert bir şekilde dizinin üzerine düşüyor. Serbest atışları atmam için ben seçildim, muhtemelen takımımızın en kısa oyuncusu olduğum için. Takımımızdaki birkaç oyuncu buna gülüyor ve hatta hakem topu bana attığında Koç bile sırtıyor. Küçümsenmeyi seviyorum. Her iki şut da temiz bir şekilde gidiyor ve zil çalmadan önce farkı biraz kapatabiliyoruz.

Ashton'ın durumu iyi ancak maçın geri kalanında yedek kulübesinde kalması muhtemel.

Dördüncü Çeyrek

Dördüncü çeyreğin başlama düdüğü çalıyor ve Purdue'nin maçı güçlü bir şekilde bitirmek için kendini yenileyip motive edebildiği çok açık ve çok hızlı bir şekilde anlaşılıyor. İster kasıtlı olsun ister olmasın, kilit bir oyuncuyu oyundan çıkardıklarını biliyorlar. Purdue öne geçiyor ve bizim cevaplayamadığımız birkaç kritik şut atıyor. Çok mücadele ediyoruz ama yeterli değil.

Skor tabelasında o kadar gerideyiz ki, maçın bitimine dört dakikadan az bir süre kala toparlanmanın zor, hatta imkansız olacağını biliyorum.

Son molamızı alacak kadar bana güvenen Koç'a işaret ediyorum. Riskli ama bir fikrim var.

Kenara doğru koşup çizgiye bakıyorum. Ashton başını bana doğru eğip sırtıyor, ne yaptığımı merak ediyor.

"Ne kadar risk almaya isteklisin?" diye soruyorum Koç'a.

Skor tabelasına baktı, sonra omuz silkti. "Bu noktada ne zararı olabilir ki?"

Herkesin şaşkınlığına rağmen, çoğunluğu birinci sınıf öğrencilerinden oluşan izci ekibini geri çekmeyi teklif ediyorum. Tüm kadroyu birinci sınıf öğrencileriyle doldurmak şaşırtıcı bir hamle, ama bu arkadaşlarla birlikte iyi oynuyoruz. Birbirimizin güçlü yanlarını ve Purdue savunmasını yenmenin en iyi yollarını biliyoruz. Başlangıç çizgisine yükseldiğimden beri artık izci ekibinde olmasam da, haftada birkaç kez onlarla antrenman yapıyorum ve diğer takımın alışkanlıklarını öğrenmenin beni daha iyi bir oyuncu yaptığını düşünüyorum, bu yüzden iş tanımımda yer almasa bile hiç bırakmadım.

Son saniyelerde onları bir araya toplayıp, onlardan ne istediğimi kısaca anlatıyorum.

"Senden tek istediğim antrenmanlarda yaptıklarını yapman. Tristan, daha önce bu kadar büyük bir maçta oynama şansı bulamadığını biliyorum ama takımımızda, hatta belki de tüm NCAA'de en akıcı şut atan oyuncu sensin. Chase, savunma becerilerin ve hızlı hücumlarda sayı yapma yeteneğin, bu adamlar gibi çok yönlü bir takıma karşı oynarken hayati önem taşıyor. Franklin, sessiz olabilirsiniz ama ayak hareketlerin çok güçlü. Landon, çok hızlısın ve açık oyuncuları bulma konusunda en iyi göze sahipsin. Kimsenin sana izci ekibinde olmanın en önemli işlerden biri olduğunu söylemesine izin verme, çünkü onlara neler yapabileceğimizi göstereceksin."

Alkışlayıp sahaya çıkıyoruz. Kendilerini bulmaları birkaç saniye sürüyor ama ben sahayı yönetirken ve bu adamlar yeteneklerini sergilemenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez deneyimlerken, dokunulmaz oluyoruz. Basketbol tarihinin en temiz ve enerjik üç dakika kırk iki saniyesini oynuyoruz. Kazansak da kaybetsek de, bu dakikaların en iyi anlar listesine gireceğinden ve bu adamların gelecek sezon için fark edilmelerini sağlayacağından hiç şüphem yok. Bir veda hediyesi gibi geliyor ama bunu hak ediyorlar.

Beşimiz farkı kapatmayı başardık, ama yeterli olmadı. Zil çaldı ve skor tabelası Purdue'nin 92-88'lik skorunu gösterdi.

Bir an orada durup anın tadını çıkardım. Kaybetmenin acısı keskindi ama düşündüğüm kadar keskin değildi. Geçen yıl ilk dörde zar zor ulaşabilmiştik. Bu sefer ilk turdan öteye geçeceğimizi kimse beklemiyordu. Yine de işte buradayız, Final Four'da oynuyoruz ve ülkenin en iyi takımına rakip oluyoruz. Gurur duyulacak bir şey.

Mağlubiyete rağmen taraftarlarımızın alkış ve tezahürat sesleri beni daha da yüceltiyor. Kalabalığın içinde, havaya kaldırılmış gökkuşağı renkli ter bantları, adım ve numaram ev yapımı pankart ve formaların üzerinde asılı. En azından saygılarını kazandım.

Sahadan çıkarken Ashton beni bekliyor. Nasıl olduğunu sormama gerek yok, gözlerinden anlayabiliyorum. Yüz hatlarında farklı bir şey var, daha sakin bir şey. Birkaç hafta önce babasıyla savaşırken olmayan bir şey.

Eli elimi buldu ve bir an için dünya silindi. Sadece ikimiz kaldık.

"İyi misin?"

"Her şeyimizi verdik. Mutluyum. İyi misin?" dedim nefes nefese, buz tutmuş dizini işaret ederek.

"İyi olacağım." Sırıttı ve bana sarıldı, ikimiz de etrafta kimlerin olduğunu veya ne kadar terlediğimizi umursamadık.

Bir muhabir bizi kenara çekip birlikte röportaj yapmak istediğini söylüyor. Yüzüme bir mikrofon uzatıyor ve sorulara hemen cevap vererek bizden sonra daha fazla oyuncuyla röportaj yapabiliyor.

"Beyler, bugün zor bir gün ama ne güzel bir seriydi. Marcus, bir şampiyonluk turnuvasında en çok sayı atma rekorunu kırdın. Özellikle böyle bir maçtan sonra nasıl hissediyorsun?"

Sorusuna sırtarak, yanımda duran Ashton'ın heyecanlı sırtışından kaçınmaya çalıştım. "Böyle bir rekora imza atmak harika bir duygu, ama o sahada sadece ben yoktum. Her sayıda yardım aldım. Takım

arkadaşlarımla, özellikle de o maçtan sonra en çok asist yapma rekorunu elinde tutan Ashton ile böyle bir rekor kırmak benim için çok şey ifade ediyor."

"Bu sezon sahada güçlü bir bağ kurduğunuz açık. Ashton, takımın bu sezon yaşadığı onca şeyden sonra, bu yüksek baskı anlarında Marcus'la olan bağınız ne kadar önemliydi?"

Ash kıkırdadı ve ben de kısa bir kahkaha attım. İyi, bunu kabul ediyorum. İlişkimiz hakkında gerçek bir soru sormadan, ilişkimiz hakkında bir soru sormayı başardı; muhtemelen muhabirin hemen arkasında duran CVU medya koordinatörü tarafından susturulacağını biliyordu. Gözlerini devirdi ama Ash'e devam etmesi için işaret etti. Ash'in bunu halledebileceğine güveniyordu.

"Her şey bu. Saha içinde ve dışında her şey güvene dayanıyor."

"Başvuruların son gününe sadece birkaç hafta kala, birçok kişi NBA draftına katılma niyetinizi neden açıklamadığınızı merak ediyor. Bu konuda bir açıklama yapmak ister misiniz?"

Bana bakıyor, omuz silkiyorum. Bu onun işi, şu an ve onun kararı. Ne olursa olsun onu destekleyeceğim.

"Yarın resmi bir basın açıklaması yayınlanacak, ancak draft'a katılmamaya karar verdim. Seçeneklerimi değerlendirdim ve geleceğimle ilgili farklı bir yöne gitmeye karar verdim. Ama hem draft gecesi hem de her maçta erkek arkadaşımı destekleyeceğim."

Muhabir şaşkın görünüyor. Bize ayırdığı zaman için teşekkür edip soyunma odasındaki takımımızın geri kalanıyla buluşmak için korttan koşarak ayrılmamız için tam da ihtiyacımız olan fırsatı veriyor.

BÖLÜM 40

ASHTON

"Bu yılki NBA draftında üçüncü sıradan seçilen Charlotte Hornets, Cumberland Valley Üniversitesi'nden Marcus Vell'i seçti."

Arena alkış ve tezahüratlarla inliyor. Marcus hemen bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış, onu yere devirip tüm vücudunu öpücüklere boğmamak için dudağımı ısıyorum, hatta belki de bacağına sürtünüyorum.

Ayağa kalkıyoruz ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Başardın bebeğim."

Sonunda bırakıp annesinin içeri süzülmesine izin vermek zorunda kalıyorum ama kolumu omzunda tutuyorum. Annesi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, omuzları titriyor. Geri çekilip annesinin kollarını tutuyor. "Baban çok gurur duyardı."

Sırada Marcus'un kuzeni Sean var ve onu o kadar sıkıyor ki gözleri biraz dışarı fırlıyor. Sean, Marcus'tan daha iri yapılı ama biraz daha kısa ve kızıl saçlı. Erkek arkadaşı Carl da yanında. Marcus'un teyzesi, bir tür beyin ameliyatı geçirdiği için gelemedi.

Greg, Marc'ın omzuna vuruyor ve Koç Burke elini öyle coşkuyla sıkıyor ki, sanırım elini çekecek. Marcus'a, eğer bir gün koçluk yapmayı düşünürse CVU'da kendisine bir iş verileceğini söylemiş bile,

ama övünebileceği bir üst sıra draft seçimine sahip olmaktan gurur duyuyor.

Marcus, komiserle el sıkışmak için sahneye çıkarılıyor. Kendisine turkuaz ve mor bir şapka veriliyor ve şapkayı takıyor. Kulakları çok sevimli görünüyor. Komiserle fotoğraf çektirirken, sanırım ondan daha büyük sırtıyorum, ardından mor yirmi numaralı turkuaz bir forma takılıyor. Sahne arkasına götürülüyor ve bir görevli bizi basın odasına götürmek için geliyor.

"Bunu yapmak istemez miydin?" diye sordu kuzenin erkek arkadaşı Carl, koridorda yürürken. Carl'ın Marcus veya Sean'dan çok daha geveze olduğunu fark ettim ve dün gece hep birlikte akşam yemeği ve içki içmek için buluştuğumuzda çok iyi anlaştık.

"Hayır, ufukta başka şeyler var. Ayrıca, bu sayede Marcus'u ülkenin her yerinde takip edebilir ve hayatımın geri kalanında onu sinirlendirebilirim."

Carl homurdandı. "Sanırım senden hoşlanıyorum."

"Sean'a söyleme, seninle ayrılabilir." Gülüyorum ama biraz ciddiylim. Sean benim en büyük hayranım değil. Marcus annesinin evini ziyaret ettiğinde, birlikte gittiğim birçok seferden birinde onunla tanışma fırsatım oldu ve hemen etkilenmekten öteye geçemedi. Çoğunlukla bana dik dik bakıyor.

"Eh işte. İyi," diyor Marcus'un annesi, kolunu belime dolayıp bana sarılıyor. Topuklu ayakkabılarıyla boyu neredeyse 1.75, bu yüzden başının tepesini öpmek için epey eğilmem gerekiyor. Sean benden hoşlanmayabilir ama Julie, Ashton'a uyum sağladı. Birlikte bir aşevinde birkaç vardiya çalıştık ve berbat olmama rağmen yemek pişirmeme izin veriyor. Onun kadar sıcakkanlı ve açık sözlü biriyle hiç tanışmadım ve konuşması çok kolay olduğu için bir nevi vekil terapist oldu.

Sean homurdanıyor.

Muhabirler ve kameralarla dolu bir odanın arka tarafına götürülüyoruz. Bu Marc'ın anı ve arkadan sessizce destek olmamız gerekiyordu, ama görünüşe göre basın, Marcus'u söylediğim gibi destekleyip desteklemeyeceğini görmek için bekliyormuş. Gülümseyip el sallıyorum ve ceketimi açıp giydiğim Charlotte Hornet tişörtünü ortaya çıkarıyorum. İyimser bir gardırop seçimiymiş ama büyük umutlarım vardı.

"Ya Washington tarafından seçilirse?" diye sordu Sean, kısık sesle.

"Bir ihtimaldi ama Marc'ı bir menajerle görüşmeye teşvik ettim ve onlar da Hornets'ta oynamak istediğini ifade edebileceği bazı draft öncesi görüşmelerin yapılmasını sağladılar. Charlotte da onu çok istiyordu ve Washington'ın Brandon Sera'yı seçeceği söylentileri vardı. Atlanta da diğer bir ihtimaldi." Kimsenin bakmadığından emin olmak için yakamı aşağı indirip kırmızı ve sarı harflerle yazılmış beyaz bir tişört ortaya çıkardım. "Umutluydum ama hazırlıklıydım."

Sean bana, kendisinden alabileceğim en takdir dolu baş sallama hareketini yapıyor, sonra annesi için telefonuyla birkaç fotoğraf çekmek üzere biraz daha aşağı iniyor.

Kapı açılıyor ve Marcus yeni formasını giymiş bir şekilde içeri giriyor. Kameranin flaşı patlıyor ve alkışlar duyuluyor, ama herkes hemen işine koyuluyor.

"Marcus, isminin anons edildiğini ve resmen Hornets ailesinin bir parçası olduğunu duymak nasıl bir duygu?"

Marcus, önündeki masanın üzerindeki ince mikrofona konuşmak için öne eğiliyor. "Gerçeküstü bir his," diyor ve bazıları gülüyor.

"Adınızın çağrıldığını duyduğunuzda aklınızdan neler geçiyordu?"

"Hem her şey hem de hiçbir şey aynı anda." Bu daha fazla kahkahaya yol açıyor. "Bir an donakaldım, tüm bunların gerçek olamayacağını düşündüm. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Bu noktaya gelmeniz için sizi motive eden şey veya şey neydi?"

Marcus kaşlarını kaldırarak kalabalığın daha fazla kıkırdamasına neden oldu. "Sorunsuz," dedi ve güldü. "Yolculuğumda birçok insan önemli rol oynadı. Annem ve kuzenim, tüm iniş çıkışlarımda her zaman en büyük destekçilerim oldu. Babam-" Gözleri donuklaşırken derin bir yutkunmayla durdu ve elini kalbinin üzerine, babasının vefatından sonra yaptırdığı dövmenin üzerine koydu. "O her zaman benimle." Odada tek bir ses yoktu, kuru bir göz bile göremiyordum. Marcus burnunu çekti, gülümsedi ve başını eğerek bana baktı. "Ve tabii ki erkek arkadaşım. Onun etkisi olmasaydı bugün burada oturuyor olmazdım."

"Onun seninle birlikte drafta girmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Hayır, elbette hayır. Ashton'ın kendi yolunu izleme kararını tamamen destekliyorum ve dünyada yapacağı büyük işlerden gurur duyuyorum."

"Marcus, madem Gene konuyu açtı, sormak zorundayım. Cinsel yönelimin konusunda çok açıksın ve NBA'deki çok az sayıdaki açık eşcinsel sporcudan birisin. Profesyonel kariyerine başlarken bu an senin için ne anlama geliyor?"

Marcus, bu soruyu soran nazik muhabire bakıyor. "Teşekkürler Gene," diye esprili bir şekilde bağırıyor ve basın odasından bir kahkaha tufanı kopuyor. Onu çok seviyorlar.

"Annem bana bu hayatta sahip olduğum her fırsat için nazik ve minnettar olmayı öğretti, çünkü bunlar kolayca elimizden kayıp gidebiliyor. Hornets ekibinin ve koçlarının bu kadar misafirperver ve destekleyici olmalarına minnettarım, çünkü cinselliğim gibi önemsiz bir şeyin bile göz ardı edilebileceği bir dünyada yaşıyoruz. Keşke böyle hissetmek zorunda kalmasaydım. Keşke hiç tartışma konusu olmasaydı. Kimi sevdiğim, kendimi nasıl tanımladığım, yönelimim; bunların hiçbirinin bir insan veya oyuncu olarak kim olduğumla hiçbir ilgisi yok. Eşcinsel olduğum konusunda, heteroseksüel bir oyuncunun ilişkileri konusunda olduğundan daha açık veya daha az açık değilim,

sadece hayatımı olabildiğince dolu ve özgün bir şekilde yaşıyorum. Saklanmak zorunda olmamalıyım ve bu önemli olmamalı."

Birkaç kısık sesle mırıldanma duyuluyor ve takdir dolu baş sallamalar fark ediyorum. Cinselliğiyle ilgili çok daha fazla soru olduğunu hissediyorum, ancak Marcus onların saygısını yeterince kazanmayı başardı ve Charlotte'a taşınma planları ve çok yönlü becerilerini takımın dinamiklerine nasıl katkıda bulunacağıyla ilgili daha alakalı sorulara geçtiler.

Yanımda Carl kıkırdadı. "Çok yönlü dedi."

Bir kahkaha attım. "Hiçbir fikri yok."

Carl bana beşlik çakıyor. Julia kaburgalarımın dirsek atıyor ve ben homurdanıyorum, yanlışlıkla arka sıradaki muhabirlerin dikkatini çekiyorum.

"Özür dilerim. Şey... Polen," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, kahkaha gözyaşlarımı zor tutuyorum.

Greg bana bir mendil uzatıyor. Koç Burke arkamdaki sıradan uzanıp kafamın arkasına vuruyor. Muhtemelen bunu hak etmiştim.

"Aman Tanrım, ne gün ama," diyor Marcus otel yatağına yığılırken. Kaldığımız son otel kadar gösterişli değil ama yine de oldukça güzel. Süite yükseltme için para ödemek istedim ama Marcus beni durdurdu. Ayrıcalığımı korumam gerektiğini söyledi. Ne anlama geliyorsa artık. Ayrıcalıklı sikimin onun kışına saplanmasını izleyeceğim.

"İstediğini bilmediğin her şeyi elde etmek nasıl bir duygu? En iyi takımınla elli milyon dolarlık bir NBA sözleşmesi, basının en sevdiği NBA draft seçimi olmak ve süper seksi, zengin bir erkek arkadaş."

Gözleri kapalı ama sırtıyor. "Zengin olmanın bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Abartılı bir iç çektim. "Tamam. Kusma refleksi olmayan süper seksi erkek arkadaşın mı?"

"Bu daha iyi," diyor inleyerek, bacaklarını teker teker kaldırıp ayakkabılarını çıkarırken.

"Kuyu?"

"Çoğunlukla gerçeküstü ve bunaltıcı. Sanırım henüz tam olarak kavrayamadım."

"Öyle değil mi?"

"Mürekkep daha kurumadı."

"Peki... o zaman sana şunu göstereyim." Yanındaki yatağa oturup telefonumu çıkarıp e-postamı açıyorum.

Marcus dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve ona uzattığım telefonu alıyor. Burnunu kırıstırıyor. "Bu ne?"

"AJames Enterprises'ın yeni operasyon ofisi," diyorum.

"Bekle, baban mı—"

"Her şeyi itirazsız imzaladı," diye onaylıyorum. "Üstelik bu da değil, olağanüstü bir toplantı düzenleyip tüm yönetim kurulunu kovdu."

"Aman Tanrım, bunu yapabilir mi?"

"Mimi'nin güç düşkünü ve kontrol manyağı olmasının en büyük avantajlarından biri, yönetici yetkilerinin tüzüğe sıkı sıkıya yazılmış olması ve ayrıca ailenin şirkette hiçbir zaman yüzde altmıştan az hisseye sahip olmamasıdır."

"Bu şanslı bir durum sanırım."

"Bazı tepkiler oldu ve bazıları yasal işlem başlatmakla tehdit ediyor, ancak bunu gerçekleştirmeyecekler. O yönetim kurulunda bir tür

skandala, içeriden bilgi ticareti veya başka bir yolsuzluk, yasa dışı faaliyete karışmamış tek bir kişi bile yok. Elbette babamın blöfünü görebilirlerdi, ancak ailemizin en yakın arkadaşını, avukatını ve en büyük hissedarını dolandırıcılık, içeriden bilgi ticareti ve vergi kaçakçılığından tutuklattığı için, sanırım babamın ciddi olduğunu biliyorlar."

"Hayır, yapmadı."

"Evet," dedim telefonu tekrar alıp, Kenneth Richards'ın kelepçeli haldeyken geniş arazisine baskın düzenlendiğı bir fotoğrafin yer aldığı haber makalesini açtım.

"Kendisi de soruşturulmaktan endişe etmiyor mu? Bunu anneme gönderebilir misin lütfen?"

"Bitti bile. Bugün erken saatlerde, NBA'deki önemli oyuncumuzun medya brifingini ve baş antrenörle toplantısını bitirmesini beklerken ona gösterdim."

"Biz dışarı çıktığımızda seninle tanışmak için mi ağılıyordu?"

"Evet, özür dilerim. Dışarı çıkıp kendini bana tanıtması çok hoştu."

"En iyisi bir an önce halletmek diye düşündüm. Sanırım senin yüzünü görmeye alışması gerekecek."

"Kesinlikle öyle. Tek bir maçı, tek bir medya etkinliğini veya seni rezil edecek tek bir fırsatı bile kağırmayacağım."

Üzerine çıkıyorum, yüzünü ve boynunu öpücöklere boğuyorum ve hayatımızın geri kalanında onu her gün çileden çıkarmanın yollarını sayıyorum.

"Ve şimdi sana bir hediye aldığımı söyleyerek başlayacağım."

"Bir hediye beni nasıl çileden çıkarabilir?"

Sırtarak yatağın ucunda ayağı kalktım ve üzerimde minik, mor ipek külot kaldı. Marcus hevesle yatağın ucuna doğıru kaydı, kalçalarımı tuttu ve beni dizlerinin arasına çekti.

"Bu çok güzel," diyor, sıcak nefesini karnımda gezdirdikten sonra diliyle bikini bölgemi yalayıp uyluğumun kıvrımını gıdıklıyor. İpek kaplı ereksiyonumu ağzına alıp beni çevirirken gözlerimi deviriyorum. Parmakları yanaklarımın arasına yerleştirilen ipin alt kısmında geziniyor, hissedince aniden duruyor. "Bu ne?" diye şakayla soruyor.

Aniden ayağa kalktı ve beni yatağa doğru çevirdi, beni ikiye büktü ve bacaklarımı tek bir akıcı hareketle açtı.

Parmak uçlarını sırtım boyunca gezdiriyor, tüylerim diken diken oluyor, sonra parmaklarını tekrar tanga ipinin altına geçiriyor. İpi yana çekip derin bir nefes veriyor.

"Bu da güzel mi?" diye sordum, tabanında parlak mor bir taş bulunan büyük gümüş anal tıkaçlara ağzı açık bakarken.

"Çok. Çok. Güzel. Ve çok büyük."

"Senin kadar büyük değil," diyorum dürüstçe.

"Kıcının benim için açılmasını seviyorsun, değil mi Prenses?"

Parmakları fişin tabanıyla oynuyor, onu hareket ettiriyor ve çeviriyor. "Mmmph... Evet."

Benden uzaklaşıyor ve yere düşen kıyafetlerin hışırtısını duyuyorum. Soyunurken çantamdan bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyorum, sonra yatağın ortasına tırmanıp iç çamaşırımın içine uzanıp kendimi okşuyorum.

"Çıkar şunu," diye emretti. "Sikişine ulaşmaya çalışırken güzel şeylerini kazara yırtmak istemem."

İtaat edip dizlerimin üzerine çöküp kendimi onun için okşuyorum. "Önce nereye gitmemi istiyorsun, büyük adam?"

Bir dakika boyunca bunu düşünüyor, beklenti penisimin sızmasına neden oluyor.

"Seni öne doğru eğip sert ve hızlı bir şekilde becermek, ağzına kadar spermimle doldurmak, sonra da beni becerdiğin sırada seni tekrar

tıkayıp içinde kalmasını sağlamak istiyorum. Sonra seni gece boyunca ve yarına kadar becermeye devam edeceğim, seni spermimle doldurup tekrar tekrar tıkayacağım. Yeni ekibimle brunch'a gideceğiz, sen spermimle dolu olacaksın ve o şişman tıkaç güzel kıcını süsleyecek."

Vay canına.

"Bu nasıl bir şey, Prenses?"

Cevap verecek kelime bile bulamıyorum. Sadece dönüp kızgın bir kedi gibi kendimi gösteriyorum.

Marcus, ampul şeklindeki fişi birkaç kez sokup çıkarmak ve kıcımın onu bir sihir numarası gibi yutmasını izlemek dışında benimle pek oynamıyor. Ama fişi çıkardıktan sonra yerine kendi penisini koyuyor ve tek bir sert hamleyle içime giriyor. Yatakta yüzüstü yatıyorum, dizlerim açık ve kıcım yukarıda, vücuduma olan tahribata kendimi tamamen teslim ediyorum. Bana sert davrandığında bayılıyorum. Yine de yumuşak ve tatlı, şakacı veya yavaş ve tembel olduğunda bayılıyorum. Onun içimde olmasını, bir parçam olmasını seviyorum ve onun içinde olmayı da en az onun kadar seviyorum.

Hep böyle mi olacağız? Bilmiyorum. Belki bir gün yaşlandığımızda yavaşlarız. Belki bir gün Marcus Vell yanımdan geçerken penisim hemen dikleşmez.

Belki.

Ama o büyük penis prostatımı deldiğinde, beni tersyüz ettiğinde, Marcus Vell'in penisinin içimde olmasını istemediğim bir zamanın var olduğuna inanmıyorum, ya da tam tersi, 7/24/30/65.

"Fffuuuu—Marc, bebeğim. Beni çok güzel beceriyorsun. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Sizi doldurmaya hazır mısınız, Prenses?"

"Evet, Tanrım, lütfen—"

Marcus orgazmı geldiğinde inliyor, parmakları kalçalarımaya gömölüyor ve yükünü daha da derine, kıcıma öyle bir çarpıyor ki bir uyarı sesi çıkarıyorum. Marcus aramıza uzanıp testislerimi çimdikliyor. Ani, keskin acı karşısında inliyorum ama bu hazzımı başka yöne çevirmemi sağlıyor. Nefes alabiliyor ve orgazmımı tutabiliyorum, Marcus içimden çıkıp penisini fişle değıştiriyor. Onun cansız ve ağır penisiyle kıyaslandığında garip geliyor ama pozisyonumuzu değıştirmek için hareket ederken içimde lezzetli bir şekilde sallanıyor. Marcus'u yan yatırıyorum, ben dizlerimin üzerindeyim ve bacaklarımız birbirine dolanmış. İçine her girdiğinde fiş o noktaya baskı yapıyor ve sıcak yükünün içimde çalkalandığını hayal ediyorum.

Sertçe boşalıyorum ve Marcus'un arkasına yığılıyorum, hala mükemmel kıcına girip çıkıyorum.

"Ben de seninle dolu kalmanı istiyorum," diyorum, kolumu beline dolayıp onu kendime doğru sertçe çekerken. Boynundan, omuzlarından ve sırtından aşağı yukarı öpüyorum, ta ki yorgunluğuna yenik düşene kadar. Penisim hâlâ güvenle içindeyken onu rüyalar alemine kadar takip ediyorum.

Sertleşmiş ve ikinci raunt için hazır olan aletin birkaç saat sonra bizi uyandırması. Hâlâ içinde olduğum için bu sefer önce onu beceriyorum, sonra tekrar beni doldurmasına izin veriyorum. Gece boyunca üç kez daha boşalıyor ve ertesi sabah, o kadar ağırlı ve dolgun ki zar zor yürüyebiliyorum.

Mükemmel.

O mükemmel.

Biz mükemmeliz.

SON SÖZ

ASHTON

10 Yıl Sonra

"Bakın, hissedarların ne düşündüğü umurumda değil. Sadece arazi vakfını desteklemekle kalmıyoruz, aynı zamanda temizlik projesini, oyun alanını ve tesisleri de destekliyoruz. Planladığım girişimler konusunda uyarılmamış değiller. Beni ciddiye almamaları benim sorunum değil."

Yaklaşık altı yıl önce AJames Enterprises'ı devraldıktan sonra, şaka yapmadığımı anladıklarını düşünürdünüz. Babam beni devralmak üzere eğittiğini açıkladığında epey hissedar gemiyi terk etti, ardından ailemin şirketini kurumsal açgözlülüğün merkezi olmaktan çıkarıp başka bir şeye dönüştürmeyi planladığımı açıkça belirttiğimde daha da çok kaybettik. Kasalar o ilk yıllarda kesinlikle darbe aldı, ancak toplumla ilişkimizi düzeltmek için yaptığımız çalışmalar ve temiz enerjiye ve yerel topluma yaptığım yatırımlar sayesinde kârımız şimdi her zamankinden daha yüksek. Bu pislikler, eskiden olduğu gibi her kuruşa sahip olmayı umuyorlar, ama yavaş yavaş alışıyorlar.

Asistanım, Yönetim Kurulu'na ve hissedarlara, bağış girişimlerimin uzun vadede şirkete nasıl fayda sağladığını bir kez daha gösterecek bir sunum hazırlamakla uğraşıyor. Ancak dikkatim Charlotte Hornets Performans Merkezi'nden çıkan kaslı adama odaklandığı için, neredeyse hiç ses duymuyorum.

Marcus, iki arkadaşı ve Hornets'lı diğer oyuncularla birlikte, içlerinden birinin söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyor. Beni hemen fark etmiyor, bu yüzden onu inceleme fırsatım oluyor. İşte bu samimi anlarda, eskiden nasıl bir adam olduğunu hatırlıyorum ve ne kadar değiştiğini görüyorum. Görünüşü pek önemli değil, gerçi yıllar onu daha da yakışıklı yapmış olsa da, değişimleri rahat gülüşünden, rahat duruşundan ve kendinden emin adımlarından belli oluyor.

Aman Tanrım, o kadar seksi ki. Onun benim olduğu gerçeğini asla kabullenemiyorum.

"Bay James?" Asistanım Lana sersemliğimi dağıtıyor. Sanki ağızım sulanıyor, sanki onu duştan yeni çıkmış kıvrıcık saçlarıyla ve seksin vücut bulmuş hali gibi bir şekilde muayenehaneden çıkarken ilk kez görüyormuşum gibi.

"Özür dilerim, Lana."

"Yine mi kocanı takip ediyorsun?" diye şakayla soruyor.

"Belki."

Gülüyor. "Pekala, seni bırakayım da pazartesi döndüğünde sunumun nasıl gittiğini sana bildireyim. Uzun hafta sonunun tadını çıkar."

"Sen de," diyorum dalgın dalgın. Dört günlük bir hafta sonu tatili için dağlara gidecek olan o olmasa da. Telefonu kapatıp ayarlarımı değiştiriyorum ve tüm bildirimleri kapatıp yalnızca acil durum aramalarına izin veriyorum.

Marcus'un takım arkadaşlarından biri çenesiyle bana işaret ederek varlığını haber verdi. Omzunun üzerinden baktı, sonra yavaşça döndü, bakışları vücudumu baştan aşağı tararken hararetlendi. İş

kıyafetlerimi değiştirmedim ama ceketimi ve kravatımı arabada çıkardım. Marcus dudağını ısırp sırttı ve bana doğru hızla gelirken takım arkadaşlarına el salladı.

Yanıma gelip vücudunu arabanın kaputuna yaslandığım yere, benimkine bastırıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, pantolonumu olduğundan daha da sıkın yavaş ve şehvetli öpücüklerin arasında. Shea yağı duş jeli ve baharatlı deodorant kokuyor. Onu akla gelebilecek her şekilde yiyip bitirmek istiyorum.

"Yenilenen sözleşmenizın küçük bir kutlamayı hak ettiğini düşünüdüm ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ara vereceğiniz için sizi buradan alıyorum."

"Uzak?"

Başımı sallayıp eğilip onu daha fazla öpüyorum, daha da yakınımaya çekiyorum. Bunca yıldan sonra ondan bu kadar etkilenmeyeceğimi düşünebilirsiniz ama yemin ederim her öpücük, her dokunuş bir öncekinden daha güzel. On beş yaşıdayken yatağa girdiğimde ilk öpücüğümü almayı hayal ettiğim zamanki kadar takıntılıyım.

"Ve sen, işyerimin dışındaki otoparkta böyle giyinerek durmanın beni baştan çıkarmanın en iyi yolu olduğunu mu düşündün?"

"Evet. Ama böyle giyinmek derken neyi kastediyorsun?"

"Kolların sıvanmış, tam bir fahişe gibisin. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun." Parmağını boğazımdan aşağı kaydıldı. "Peki burada kaç düğmen açık? Üç mü?"

"Sadece erkeğimi memnun etmeye çalışıyorum," diye hırıltılı bir sesle, dili ve dudakları parmaklarının bıraktığı izi takip ederken inledim. "Herkesin önünde bacağını becermeye başlamadan önce bırakmalısın."

Minnettar bir şekilde mırıldanıyor, elini gizlice iç uyluğumda gezdiriyor, hızla uzayan penisimin sert çıkıntısını okşuyor. "Bizim için

planladığınız uçak, tekne veya diğer ulaşım aracına ne zaman binmemiz gerekiyor?"

"Kırk beş dakika," diyorum, sesim hafifçe sızlanarak. "Uçağa biniyorum."

"Güzel. Arabaya bin ve sikini çıkar. Takımımın önünde bana tekrar sertleşme verdiğin için ağlayana kadar seni köşeye sıkıştıracağım. Ve havalandığımızda, pilotun türbülansa alışması gerekecek kadar sert sikeceğim."

"Evet... Kokun, kıcımda olan tıkaç ve o şortun içindeki penisin duruşu, penisime nefes verdiğin anda boşalacağımı garantiliyor."

"Hmmm." Marcus dudaklarını yaladı. "Sanırım bu sabah sana bir borcum var."

Bu sabah Hornets ile olan sözleşmesi hakkında ne yapmak istediği konusunda o kadar endişeliydi ki, biraz stres atmaya ihtiyacı olduğunu hissettim. Derin boğaz hareketleri ve vibratörle yaptığım küçük bir prostat masajı, neredeyse rekor sürede onu boğazımdan aşağı boşalttı. Neredeyse diyorum çünkü şu anda en hızlı boşalma rekorunu elimde tutuyorum ve şu anda ne kadar sert ve hassas hissettiğimi düşünürsek, altın madalyayı almaya hazırım.

"Araba," dedi sertçe, beni sürücü koltuğuna doğru iterek.

İtaat etmek için çabalıyorum, pantolonumu çözüp kapı çarpmadan önce penisimi serbest bırakıyorum. Marcus'un eli bacaklarımın arasına dalıp penisimin ve testislerimin arasından geçiyor. Kalçalarımı kaldırıp bacaklarımı olabildiğince açarak ona daha iyi erişim sağlıyorum, parmaklarıyla fişin tabanını bulduğunda nefes nefese başımı geriye atıyorum. Fişle oynuyor, çeviriyor, itiyor ve çekiyor, sonra bana bir anlık nefes aldırıyor ve sonra tekrar içime çekilmesine izin veriyor.

"Marc—"

"Bunu ne zamandan beri takıyorsun, Prenses?"

"Yaklaşık bir saat," diyorum inleyerek.

"Çok büyük bir şey."

"Senin kadar büyük değil," diye hırıltılı bir sesle söylendim, derin bir nefes alırken kokusu ciğerlerimi doldurdu. "Tanrım, Marc, lütfen."

"Koyu renkli camlar için şükürler olsun," diyor, kucağıma atlayıp penisimi ağzına alıyor.

Dilinin ıslak sıcaklığı, penis başımın altındaki hassas çentiğe sürtünüyor ve kalçalarım yukarı doğru fırlayarak daha fazlasını mükemmel ağzına itiyor. Minnettarlıkla inliyor ve beni derinlere alıyor, shaftımda sadece birkaç kez yukarı aşağı hareket ettiriyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Ağzına boşalırken uzun ve alçak bir inilti çıkarıyorum ve o da beni ince bir pipetle koyu kıvamlı bir milkshake içiyormuş gibi emiyor.

"Sik beni!" diye bağıriyorum, bacaklarım titriyor, zevk vücudumda hızla yayılmaya devam ediyor.

"Bu saçma arabada biraz daha yer olsaydı, en azından hemen suratını sikerdim." Görüşüm netleşiyor ve onun sert ve hızlı bir şekilde penisini pompaladığını görüyorum. "Buraya gel," diyor, yolcu tarafındaki kapıya yaslanıp vücudunu bana doğru çevirerek. "Bunu koyacak bir yere ihtiyacım var, yoksa arabayı tekrar detaylı temizlemen gerekecek."

1.98 boyundaki bedenimi orta konsolun üzerine yatırmak biraz garipti ama dudaklarımı onun etrafına dolayıp onu içmeyi kaçıracağıma yemin ederim. Ulaşabileceğim kadar yaklaştığım anda, Marcus parmaklarını saçlarıma geçirdi ve başımın arkasından bir avuç avuç tuttu, kalçalarını yukarı kaldırırken başımı aşağı itti. Çenemi ve boğazımı gevşeterek kontrolü ele almasına izin verdim, küçük alanda elinden geldiğince içime pompaladı. Benden daha uzun sürdü, birkaç dakika sonra boğazımı doldurdu. Çoğunu yuttum, son fışkırmayı ağzımda yuvarlanmak için sakladım, tadını çıkardım, sonra başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Açtı ve dilimi ağzına

soktum, ona kendi boşalmasını sağladım. İnleyerek yaladı ve ağgözlülükle beni öptü.

"Yine sinirlenmeden gidelim. Otoparkta arabanın kaputunun üzerinde seni becerdiğim için son sezonumdan önce kovulmak istemiyorum."

"Bekle. Geçen sezon mu?"

Marcus başını sallıyor. "Koçluk görevini üstlenmeye karar verdim. Bu sezonun ardından CVU'da Burke'ün yerini alacağım."

Yüreğim kabarıyor. Memleketimize geri dönme veya üniversiteye gittiğimiz yere yakın dağlarda bir ev alma olasılığını konuşuyorduk. Marcus, Koç Burke'ün kendi emekliliğini konuşmak için onu aramasından beri emeklilik konusunda gidip geliyordu. Marcus'un üniversite oyuncusuyken takıma nasıl yardımcı olduğunu, ardından CVU basketbol kampında konuk koç olarak ve okula yaptığı birçok ziyarette onu sahada nasıl gördüğünü düşününce, Burke'ün yerini dolduracak en çok istediği kişi yoktu.

"Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim." Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum ama onu sertçe öpüyorum. "Seni çok seviyorum."

Çok geçmeden öpüşmemiz yeniden alevleniyor. On yıl geçti ve hâlâ birbirimize karşı çok sertiz.

"Sür, Prenses. Sana ihtiyacım var."

MARCUS

On Beş Yıl Sonra

Sandalyemde arkama yaslanıp etrafıma, neredeyse boş olan alana bakarken deri gıcırıyor. Bir saat önce yeni ofisime vardığımda, büyük cam üstlü masa ve rahat yeni sandalye beni bekleyen bir sürprizdi.

Beni bekleyen sadece bu değildi. Ayrıca, yeni işime hoş geldin demek için masanın üzerine eğilmiş, çok uzun boylu, çok seksi ve çok çıplak bir Ashton da vardı. Masa başında çalıştığım ilk günüm, bundan emin değilim ama itiraf etmeliyim ki artık kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Ash ofisime bitişik özel banyodan çıkıp bana sıcak bir bez uzatıyor.

"Bunu ben de yapabilirdim," diyorum, hâlâ nefes nefese olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Bu konuda gereğinden fazla emek harcıyorsun," diye gülüyor. "Lanet olsun, sana yetişemeyecek kadar yaşılanıyorum galiba. Belki de artık masa başı bir işin olduğuna göre, daha az formda olacaksın."

Gülerek başımı sallayıp kendimi temizliyorum. Kesinlikle atletikti. Uzun zamandır her yerde, hiçbirisi yumuşak olmayan, ters yüz ederek sevişmiyoruz. Bu günlerde çok daha uysalız ve yatak odasında kalıyoruz, gerçi hâlâ yirmili yaşlarımızdaki kadar birbirimize muhtaç durumdayız.

"Biz yaşlı değiliz."

"Bunu çocuklarımıza anlatın."

"Beş ve yedi yaşındalar. Lise çağının üstündeki herkes onlara yaşlı görünüyor."

Kızımız Ashley ve küçük oğlumuz Rome artık bizim dünyamız. Sadece onlardan bahsetmek bile beni gülümsetiyor ve Ash'in de duygulandığını hissedebiliyorum.

"Bütün bir hafta sonu boyunca iyi olacaklarından emin miyiz? Annen ve Greg'in onlarla gayet iyi başa çıkabileceğini biliyorum, ama ya bizi özlerlerse?"

Kıkırdayıp kollarımı kocamın beline dolamak için ayağa kalktım. "İyi olacaklar. İstedikleri zaman bizimle görüntülü konuşabileceklerini biliyorlar ve eminim babaları da ihtiyaç duyduklarında her şeylerini bırakıp onları almaya geleceklerini biliyorlardır."

Baba olmanın en güzel yanı, Ash'in kızına ve oğluna hiç sahip olamadığı çocukluğu yaşattığını görmek. Onlara karşı inanılmaz derecede şefkatli ve tatlı. Hemşirenin kızımızı ilk kez kollarına bıraktığı günü asla unutamam. Çok minik görünüyordu. Bana çocuk sahibi olmayı benim kadar istediğini söylese de, endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Evlat edinme kurumuna tüm evrak işlerini teslim etmek sonsuza dek sürdü ve uzun bir süre bunun bizim için asla olmayacağından endişe ettik.

Daha büyük bir çocuğu evlat edinmeyi planlamıştık, ancak evlat edinme ajansımız arayıp bizden bir saatten az bir mesafede doğmuş ve yuva arayan bir bebek olduğunu söylediğinde, hemen yanında olduk. Onu gördüğümüz anda bizim olduğunu biliyorduk. İki yıl sonra bir telefon daha aldık. Ashley'nin biyolojik annesi Renae'nin bir bebeği daha olacaktı. Kötü bir durumdaydı ve bebeğe bakamayacağına karar vermişti. Sadece bebeklerimize hayat vermekle kalmayıp, onlara iyi bakıldığından emin olmak için yeterince bilinçli ve şefkatli olan kadına çok saygı duyuyorum. Rome doğduktan sonra, yeni ailesinin de biraz yardımıyla Renae, tacizci erkek arkadaşından kurtulup okula geri dönebildi. Bugünlerde hala ailemizin yakın bir üyesi. Bizimle iletişim halinde ve tatillerde ve özel günlerde ziyarete geliyor.

Ash derin bir nefes aldı. "Haklı olduğunu biliyorum. Ve bugün büyük bir gün! Saat kaçta buraya gelecekler?"

"Uçuşları saat bire kadar inmiyor, o yüzden saat ikiye kadar burada olmayacaklarını tahmin ediyorum. Araba servisini sen ayarladın, değil mi?"

"Lana yaptı."

"Ünlü sevgilinle tanışacağın için ne kadar heyecanlısın? Şu anda çok da havalı olmamana şaşırdım."

"Aman, sus artık."

"Sen sus. İkimiz de biliyoruz ki zavallı adam buradayken ağzının suyunu akıtacaksın."

"Kocasının da onlarla geleceğinden eminim. Ayrıca," dedi ciddi bir tavırla, gömleğinin paçalarını düzelterek. "Ben profesyonelim."

Kendimi tutamayarak homurdandım. "Ne kadar profesyonel olursan ol, onu sürekli beyzbol pantolonuyla hayal edeceğini biliyorum."

"Sanki sen değilsin."

Haksız da değil. Gabe Rodgers ve iş ortağı Elliot Hope ikisi de çok yakışıklı. Ama kocamın uzun zamandır balon popolara karşı bir takıntısı var ve Tampa Bay Rays'in eski yakalayıcısının bagajında benden bile daha fazla çöp var.

"Onunla daha önce birkaç kez görüştüğümü unutuyorsun. Senin aksine ben kendimi kontrol edebilirim. Ve burada yargılanan ben değilim."

"Neden yine yargılanıyorum?" diye soruyor, beni daha sıkı kendine çekip elini sırtımdan aşağı doğru kaydırarak kalçamı avuçluyor.

Ayak parmaklarıma basarak cilveli öpücüğünü derinleştirirken, aramızdaki manyetik çekime neredeyse yenik düşünüyorum. Uzun zamandır bu kadar yalnız kalmamıştık, her boş anımızı artık nadiren vakit ayırabildiğimiz tüm o dokunuşlar ve çılgın seksle doldurmak istememek elde değil.

"Ne hakkında konuştuğumuzu unuttum," diye mırıldandım ağzına doğru. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Belki de duşu denemek için yeterli olur. İki kişi için yeterince büyük olduğundan emin oldum."

"Satıldım."

Bir saat sonra, neredeyse bir yıl önce satın aldığımız yenilenmiş spor kompleksinin kapılarının önünde yan yana duruyor, hayatımızın bir sonraki bölümünün başlamasını bekliyorduk. İstediğim noktaya

gelmesi ve Florida'daki kardeş işletmemizin şartlarını karşılaması yavaş bir süreçti. EGE Sports bir beyzbol eğitim tesisi olarak başladı, ancak sahipleri Gabe ve Elliot genişlemeyi düşünüyordu. Birkaç bağlantı, telefon görüşmesi, bitmek bilmeyen görüntülü konferanslar ve iki yıllık planlamanın ardından, EGE Sports programının bir uzantısı olan yepyeni James-Vell Spor Kompleksi'ndeyiz. Ashton başlangıçta isminin projede yer almasını hiç istememişti, ancak AJames Enterprises'in en büyük sponsorumuz ve bu girişimdeki kocam ve iş ortağım olduğunu düşünerek ısrar ettim. Ayrıca, birlikte yaşadığımız bunca şeyden sonra, isimlerimizi sadece evlilik cüzdanımızda değil, başka yerlerde de görmek güzel.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bu noktaya nasıl geldiğimizi düşünüyorum."

"Roma'nın bizimle ilk tanıştığımızda aynı yaşta olduğunu biliyor musun?"

"Bunu hatırladığına hala inanamıyorum."

Kıkırdadı ve şakağımı öptü. "Saçmalıklarına kanacağını kim düşünürdü ki?"

"Ben değil," diye güldüm. "Sanırım senin istediğini elde etmeye alışmış şımarık bir prenses olmana minnettarım."

"Eğer istediğim olsaydı, ilk görüşmeden itibaren birbirimize kenetlenirdik. İlk öpücüğü alırdım ve sana asla zarar vermezdim."

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," diyorum ona, başımı omzuna yaslayarak. "Yaşanan her şey bizi bir araya getirdi ve şu an olduğumuz yere, şu an olduğumuz kişiye getirdi. Ve hiçbir şeyi değiştirmem."

Son

Okuduğunuz için teŖekkürler!

Benim gibi bağımsız yazarlar, sizin yorumlarınız ve kulaktan kulağa yayılan övgüler sayesinde hayatta kalıyor ve gelişiyor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da ve en sevdiğiniz kitap sitelerinde yorum bırakmayı düşünün.

Sosyal medyada paylaşıyor musunuz? Beni etiketleyin!
Instagram, TikTok ve Facebook'ta olumlu yorumları, videoları ve estetik paylaşımları yeniden yayınlamayı seviyorum!

REBECCA RATHE'DEN YAKINDA

Rebecca Rathe'nin 2025 yılında yayınlayacağı her eser için ön sipariş kârının tamamı, ABD'de LGBTQ+ ve BIPOC haklarını destekleyen kuruluşlara bağışlanacak.

2025'te 10.000 dolarlık hedefime ulaşmama yardım edin

Daha fazla bilgi için www.rebeccarathe.com/doingthework adresini ziyaret edin

2025 ÇIKIŞLARI

Kısa Hikayeler- Satışlardan ve KU sayfası okumalarından elde edilen toplam kârın %100'ü Raleigh LGBT Merkezi'ne ve onların queer kütüphanesine bağışlanıyor!

Light Me Up (Ocak 2025'te yayınlandı)

Sarsıntı Protokolü (Şubat 2025'te yayınlandı)

YAKINDA GELECEK:

Off The Rim: Yasak Hedefler 6. Kitap (Mart 2025)

Kaybedecek Hiçbir Şey Yok (Mayıs 2025)

Wrap Around: Yasak Hedefler 7. Kitap (Temmuz 2025)

Tam Bölüm: Yasak Hedefler 8. Kitap (Eylül 2025)

Adımı Hatırla (Ekim 2025)

Sabitlenmiş: Yasak Hedefler Kitap 9 (Aralık 2025)

YASAK GOLLER SERİSİNDE SIRADA...

Etrafını Sarmak

Eski en iyi arkadaşlar aynı profesyonel hokey takımında yer alırlar, ancak geçmişleri onları pozisyonlarını korumak için ihtiyaç duydukları takım arkadaşları olmaktan alıkoyar.

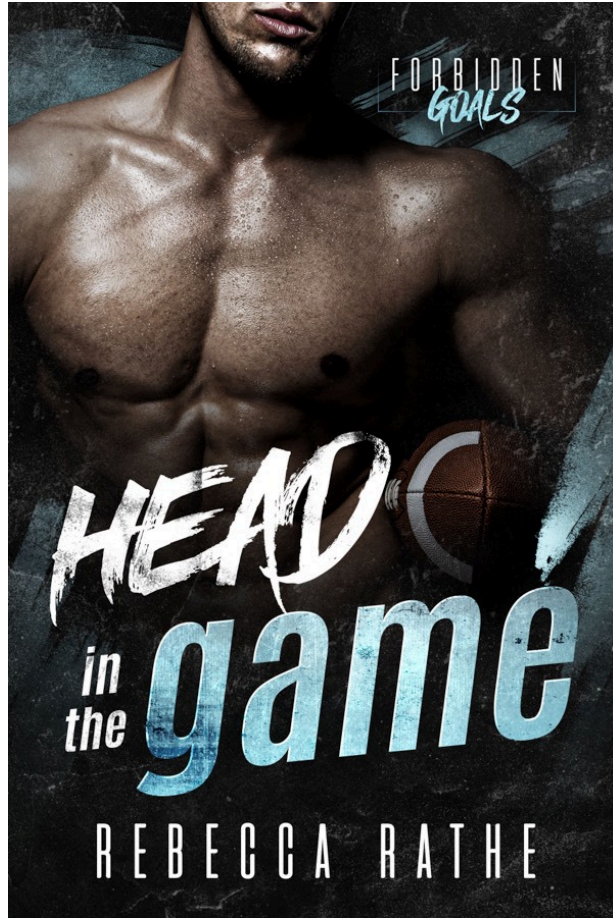
Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, hiç olmadı.

Sevdiğiniz her şeyi ve herkesi üzen bir sırrı nasıl saklarsınız?

Wrap Around Amazon'da ön siparişe açıldı.

Rebecca Rathe'nin 2025'te piyasaya süreceği tüm eserlerinin ön sipariş kârının tamamı, ABD'de insan hakları için mücadele eden kuruluşlara bağışlanıyor.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Oyunun Başında

Bryant Nicks, Groveton College Jackals'ın baş antrenörüdür ve takımını şampiyonluk sezonuna taşımak için her şeyi yapmaya kararlıdır. Yeni oyuncularını araştırırken, Nicks hem saha içinde hem de saha dışında kendisini etkileyen çaylak bir hücum oyuncusuyla karşılaşır. Öğrencisine olan ilgisi derindir, ancak Nicks gerçeğin farkındadır. Bunun yerine, genç oyuncuyu yeteneklerinin sınırlarını zorlarken bulur ve onu kırmak için ne kadar çabalaması gerektiğini merak eder.

Playboy Jack Perry'nin tek iyi yaptığı şey futbol oynamaktır. Bu yüzden, birinci sınıf bir okulda tam burslu oynama fırsatı yakaladığında, hemen kabul eder. Ama onu cezbeden sadece fırsat değil. Yeni koçunun yanında hissettiği sıcaklık ve yoğunluk çok güçlü. Koçunu gururlandırmak için her şeyi yapar.

Head In The Game, tüm formatlarda Amazon'da YAYINDA ve Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak okunabilir. Artık Audible'da da mevcut. Tetik uyarıları ve imzalı kopyalar yazarın web sitesinde mevcuttur.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Adam Açık:

Deyim. Takım arkadaşına yaklaşan bir rakibe karşı, genellikle arkadan gelen bir uyarı çığığı.

Üvey kardeşler. Rakipler. Sevgililer?

Noah Milner, Lane'in tam tersi: dışa dönük, kendine güvenen ve kendinden son derece emin. Aynı zamanda baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali; Lane'in korunaklı yetiştirilme tarzı onu buna yeterince hazırlamamış.

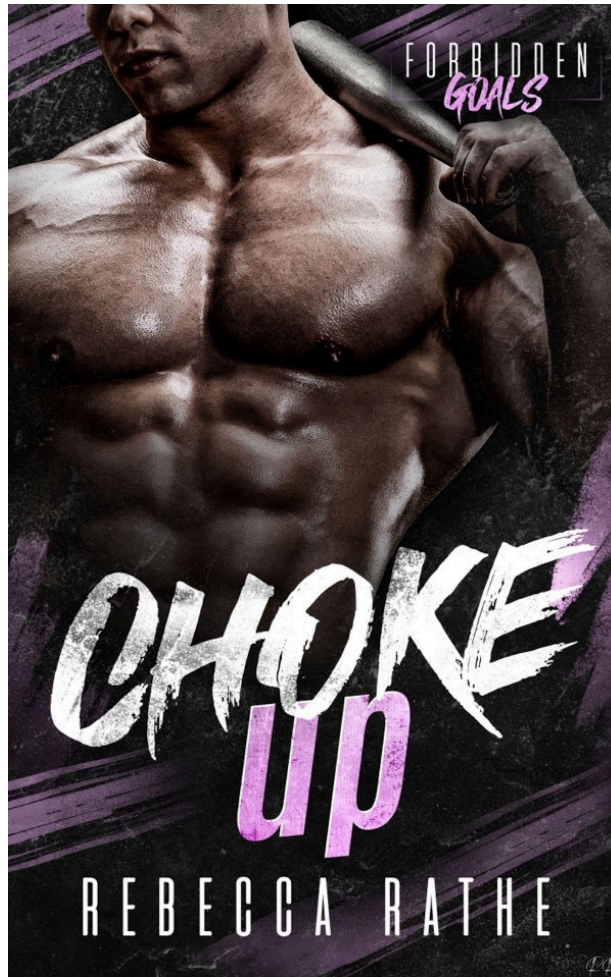
Lane Blakely'nin sakın mizacı ve mükemmeliyetçiliğı Noah'ın sinirlerini bozuyor. Onda, Noah'ın kolayca telaşlanan yeni üvey kardeşine her fırsatta meydan okumak istemesine neden olan bir şey var.

Birbirleriyle çelişen kişilikleri ve rekabetçi yapıları, birbirlerine olan gizli çekimleri kadar ateşli bir rekabeti ateşler. İkisi de aynı üniversitede futbol oynamak için burs aldıklarında, kendilerini sadece aynı takımda oynamakla kalmayıp aynı çatı altında yaşarken bulurlar.

Birbirlerinden kaçamadıklarında ya da aralarındaki artan gerilim ve sınırlar belirsizleştğinde ne olur?

Man On, Amazon ve Kindle Unlimited'da ciltli kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Boğazını Sıkmak

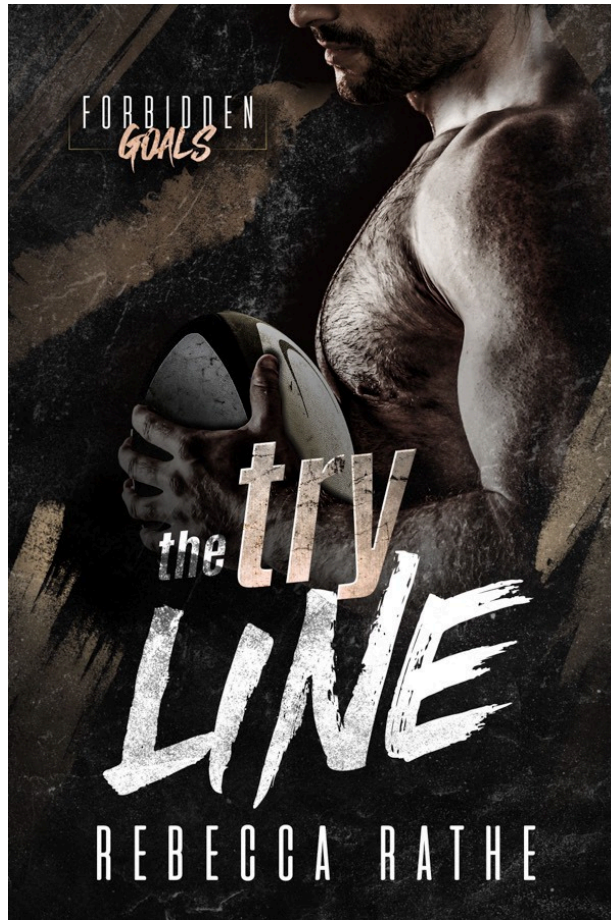
Ellis Hope'un üniversitedeki ilk yılı için tek bir hedefi var: kendi kişiliğine sahip olmak. Kardeşi Elliot'ın gölgesinden kurtulmaya ve kardeşinin en yakın arkadaşına duyduğu o ezici çekimden kurtulmaya kararlı. Kampüs buluşma uygulaması, Gabe ve Elliot'ın Huntston Üniversitesi beyzbol takımının yeni yıldız oyuncularını olarak ortaya çıktıkları olaylardan etkili bir şekilde uzaklaşmasını sağlıyor.

Gabe Rodgers, en yakın arkadaşına son derece sadıktır, ancak Elliot'ın daha ufak tefek, daha yumuşak ikizine karşı düşünceleri kardeşçe olmaktan çok uzaktır. Ellis'in kampüs buluşma uygulamasında buluşmalar yaptığını öğrendiğinde, korumacı tavır veya belki de sahiplenme duygusu onu anonim bir profil oluşturmaya iter. Başka biriymiş gibi davranarak, Ellis'e her zamankinden daha fazla çekildiğini fark eder.

Peki Ellis, gizli buluşmalarının hep kaçınmaya çalıştığı adamlarla gerçekleştiğini öğrendiğinde aralarındaki bağ eskisi kadar güçlü olacak mı? Göz bağı çözüldüğünde, kardeşlerden biri Gabe'in yaptığı aldatmacayı affedebilecek mi?

Choke Up, Amazon ve Kindle Unlimited'da ciltli kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Deneme Hattı

Jason Reinier, Mik Sanders'a tanıştıkları anda aşık oldu. En iyi arkadaşının özlemini yıllarca çektikten sonra, tek bir tutku gecesi Mik'in de aynı şeyi hissettiğini gösterdi. Birlikte gelecekleri garanti gibiydi, ta ki acı bir gerçek onları ayırana kadar.

En iyi arkadaşını ve sevgilisini bir anda kaybetmenin acısından kurtulmak için Jason, yurtdışında profesyonel ragbi oynama teklifini kabul etti. Mik ise ne beklediği ne de istediği bir hayata bağlı kaldı.

On sekiz yıl sonra Jason, eski sevgilisi ve kayınbiraderi olan adamla yüzleşmek üzere geri dönerken, Mik de şefkatli bir koca ve baba rolünü üstleniyor. Yılların acısı ve kızgınlığı, iki adamın hâlâ hissettiği ateşle kıyaslanamaz ve her kararın kalıcı sonuçları olduğunu deneyimledikleri halde, yasak bir ilişkiye başlarlar.

Try Line, Amazon, Kindle Unlimited ve ciltli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Dengesiz

Dom, geri dönüş yapmak isteyen emekli bir boksördür. Cameron ise kardeşinin yeni üvey oğludur ve onu hemen etkileyen gizemli bir balerindir.

Kardeşi, Dom'a şartlandırmanın bir parçası olarak bale dersleri almasını önerdiğinde, genç adamın varlığına hayran kalır.

Ama Dom'un Cameron'a karşı hissettikleri sadece çekimden ibaret değil. Bu bir saplantı.

Off Balance, Amazon, Kindle Unlimited ve ciltli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

AYRICA REBECCA RATHE TARAFINDAN

YASAK HEDEFLER

Bağımsız çağdaş yasaklı MM spor romantizm dizisi.

Oyunun Başında

Adam Açık

Boğazını Sıkmak

Deneme Hattı

Dengesiz

Jant Dışı

Wrap Around (Temmuz 2025'te çıkıyor)

Tam Bölünme (Eylül 2025'te geliyor)

Pinned Down (Aralık 2025'te çıkıyor)

PROGENY DÜETİ

Çağdaş RH/Neden Seçilmeli/MMMFMM

Spark (MM öncesi roman)

Yavrular (Kitap 1)

İntikam (Kitap 2)

Ateşle (MMF romandan sonra)

BAĞLAYICI ÜÇLEME

Paranormal RH/Neden Seçilmeli/MMFM

Bağlama (Kitap 1)

Kırık Bağlar (Kitap 2)
Ebediyen Bağlı (3. Kitap)

ÇAĞDAŞ BAĞIMSIZLAR

Always Magnolia (RH/Neden Seçilmeli/MMFM)
Fırça Darbeleri (MFM)

PARANORMAL STANDALONES

Vahiyler (RH/Neden Seçilmeli/MMFM)

Rebecca Rathe kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek, açıklamalar, açık tetik uyarıları ve imzalı ciltli kitaplar ile özel karakter çizimleri bulmak için lütfen rebeccarathe.com adresini ziyaret edin.

SONSÖZ

İnsan hakları siyaset değildir.

Bana ağzımı kapalı tutmamı veya siyaseti kitaplarımdan uzak tutmamı söylemeyin. Karakterlerim kurgusal olabilir, ancak mücadeleleri tamamen gerçektir ve çoğu zaman gerçek hikayelere dayanır.

Amerika Birleşik Devletleri geri adım atıyor ve tarihin yanlış tarafına geri dönüyor. BIPOC ve LGBTQ+ toplulukları yalnızca haklarına eşî benzeri görülmemiş bir saldırıyla karşı karşıya kalmıyor, aynı zamanda yıllardır toplumun gizli köşelerinden nihayet çıkabildikleri için her zamankinden daha fazla risk altındalar.

Trans bireylerin tehlikeli olduğu, eşcinsel demememiz gerektiği veya kendi bedenlerimiz üzerinde özerkliğe sahip olmamamız gerektiği gibi söylemler bize zorla yedirildiğinde, oylarımızla karşılık vermeliyiz. Çok büyük veya çok küçük seçim diye bir şey yoktur ve büyük değişimler yerel düzeyde başlar.

Vote.gov adresinden seçmen kaydınızı kontrol edin ve sesinizi, güzel ve çeşitli bir Amerika'nın yararına olan bir geleceği desteklemek için kullandığınızdan emin olun.

Ne yazık ki, etrafımızda yaşanan vahşetlerin ardından, oyunuz yeterli olmayabilir. Ayağa kalkmanın, yüksek sesle sevmenin ve elimizden geldiğince birbirimizi desteklemenin zamanı geldi.

İktidardakiler zararlı söylemleri zorla besliyor ve bizi karanlıkla boğmaya çalışıyorlar. Buna izin vermeyin.

***Devam et. Mücadeleye devam et.
GERİ DÖNMEYECEĞİZ***

Varlığınız haksız yasaların ve siyasi tartışmaların konusu olduğunda dünya karanlık bir yer olabilir.

Bu kuir yazar, LGBTQ+ topluluğu hakkında bilgi ve kaynak sağlamak amacıyla aşağıdaki kuruluşları desteklemektedir:

Trevor Projesi

Daha İyi Oluyor

İnsan Hakları Kampanyası

EşitlikNC

Raleigh, NC LGBT Merkezi

Asla vazgeçme. Asla geri adım atma.

Seni seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bunu başarabildiğim için çok minnettarım; her gün masama oturup kafamdaki tüm seslere hikayeler anlatabilen gerçek bir yazar olduğum için. Ve sen olmasaydın bunu başaramazdım.

Bu kitabı aldığınız, bana bir şans verdiğiniz, dünyaya yazdığım tek bir kelimeyi bile okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı elinizde tutarak, sekiz yaşındaki Becca'nın en büyük hayallerini gerçekleştiriyorsunuz. Ve size çok minnettarım.

Hiçbir şey başaramayacağım muhteşem bir destek sistemim var.

Muhteşem asistanım Darcy tam bir aziz ve onun rehberliği ve desteği olmadan kendimi kaybederdim. Benden bu kadar çok saçmalığa katlandın ve sana sonsuza dek borçluyum.

Dünyanın en iyi editörü, sesimi anlıyor ve en iyi alaycı yorumları bırakıyor. Bu filmde senin için yeterli duş sahnesi var mıydı Raeleen?

Sokak ekibim -Rathe'nin "Top Taşıyıcıları"- beni her gün destekleyip cesaretlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda işler bu kadar kötü görüldüğünde dünyaya iyi bir şeyler katmama da yardımcı oluyorsunuz. Arkamda benden daha iyi bir ekip olduğunu hayal bile edemiyorum.

Jake Bordeaux'nun bu kitabın gelişiminde ne kadar büyük bir etkisi olduğundan bahsetmezsem büyük bir kusur etmiş olurum. Sadece harika bir anlatıcı ve destekçi olmakla kalmıyor, aynı zamanda en sevdiği sporun gerçeklerini doğru anladığımdan emin olmak için benimle saatlerce görüntülü sohbetler ve mesajlaşmalar yaptı. Bana üniversite basketbolunun inceliklerini öğretmesi, karakterlere gerçekçilik kazandırmakla kalmayıp, aynı zamanda genel olay örgüsünün gelişiminde de çok önemliydi. Tüm bunlara rağmen, içten ve dıştan çok güzel bir insan. Onunla çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Bir karakterin nasıl davranmayacağına dair bitmek bilmeyen gevezeliklerime katlanan, senaryodaki boşlukları ve fikirleri çözmeye çalışırken arkama yaslanıp gülümseyip başlarını sallayan aileme ve gerçek hayattaki arkadaşlarıma: Sizi hak etmiyorum. Benzersiz kişiliğime katlandığınız için teşekkür ederim.

Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

